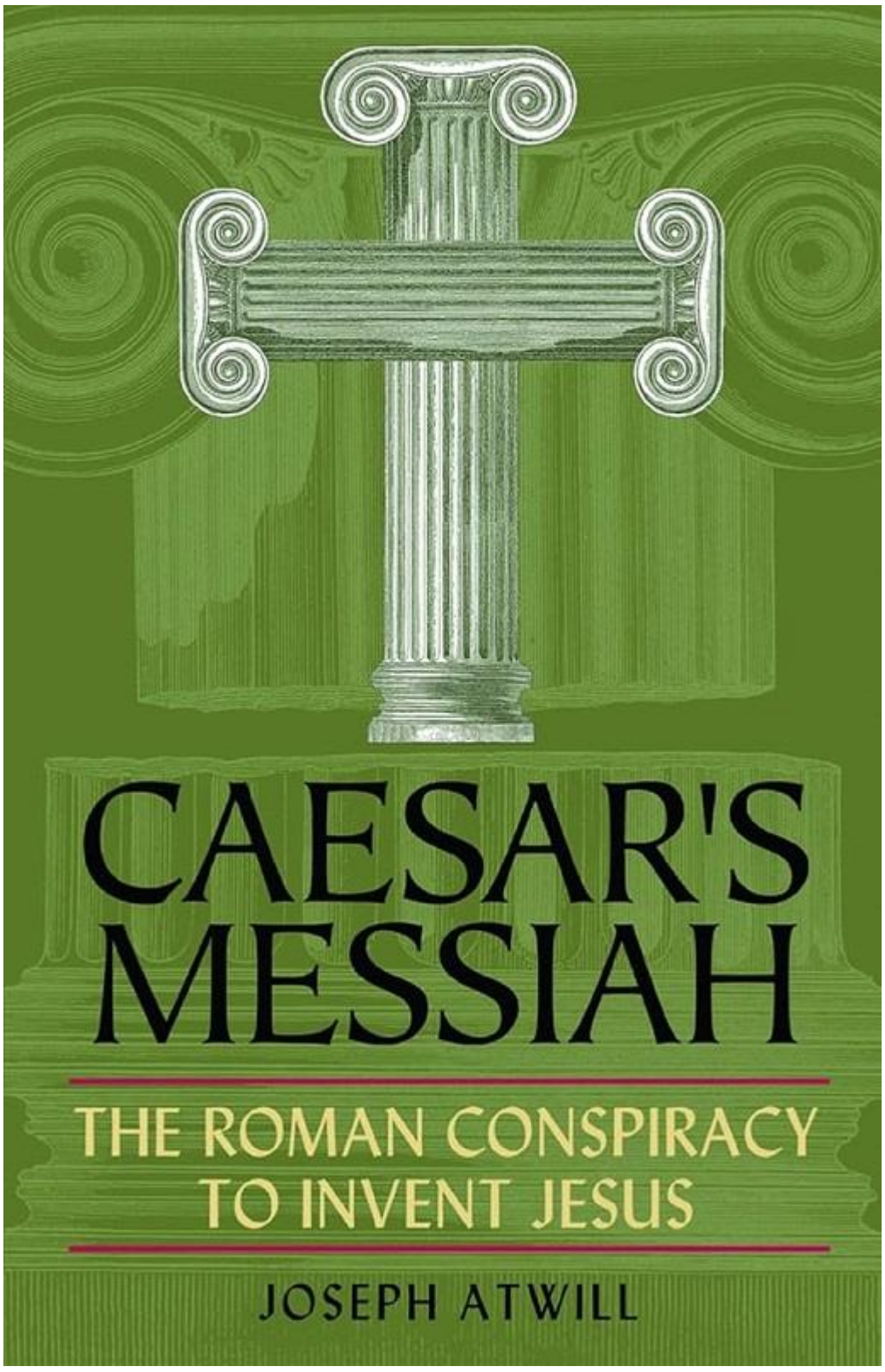

Cuprins

Introducere 4

Cap I Primii Crestini si Flavienii 13
Cap.II Pescarii de oameni: bărbați care au fost prinși ca peștii 34
Cap.III Fiul Mariei care a fost un sacrificiu de Paște 39
Cap.IV Demonii din Gadara 49

Cap.V Eleazar Lazăr: Adevăratul Hristos 79
Cap.VI Puzzle-ul Mormântului Gol 107
Cap.VII Noua rădăcină și ramură 136
Cap.VIII Până când totul este împlinit 149
Cap.IX Autorii Noului Testament 173
Cap.X Metoda tipologică 184
Cap.XI Puzzle - ul lui Decius Mundus 189
Cap.XII Tatăl şi Fiul lui Dumnezeu 209
Cap.XIII Folosirea de către Josephus a Cărții lui Daniel 216
Cap.XIV Crearea lui Iisus 232
Cap.XV Apostolii și Macabeii 253
Cap. XVI Femeia samariteană și alte paralele 274
Incheiere 280
Paralelele 281
Apendice - Un ghid pentru nume și termeni în Mesia lui Cezar 284
O cronologie a vieților lui Iisus și Titus 290
Bibliografie selectată 291
Despre Autor

Introducere

În mintea celor de rand și în mintea majorității savanților, originea creștinismul este clara: religia a început ca o mișcare a unor adepţi dintr-o clasă inferioară ai unui învăţător evreu radical în timpul primului secol din era noastra. Din mai multe motive, însă, eu nu am împărtășit aceasta certitudine. Au fost mulți zei adorați în timpul erei lui Iisus care sunt acum văzut ca fictivi și nici o dovadă arheologică a existenței sale nu a fost găsita vreodată. Ce a contribuit cel mai mult la scepticismul meu a fost că la momentul exact când adeptii lui Iisus se organizau într-o religie care și-a îndemnat membrii să „întoarcă celălalt obraz“ și să „dea Cezarului ce este al Cezarului“, o altă sectă iudeeană ducea un război religios împotriva Romanilor. Această sectă, Sicarii, credea şi ea în venirea unui Mesia, dar nu unul care pleda pentru pace.Ei au căutat un Mesia care i-ar conduce militar. Părea neplauzibil că două forme diametral opuse ale iudaismului mesianic au aparut in Iudeea în acelaşi timp. Acesta este motivul pentru care Manuscrisele de la Marea Moartă au fost de un real interes pentru mine, și am început ceea ce s-a transformat într-un studiu de un deceniu al lor. Ca si mulți alții, speram să învăț ceva din originile creștinismului în documentele vechi de 2.000 de ani găsite la Qumran.

Am început să studiez și celelalte două lucrări majore din această epocă, Noul Testament și Războiul Iudeilor de Flavius Josephus, un membru adoptat al familiei imperiale; am sperat să stabilesc cum sunt Manuscrisele conectate la ele. În timp ce citeam aceste două lucrări in paralel, am observat o legătură între ele. Anumite evenimente din slujirea lui Iisus par să fie in strânsa conexiune cu episoadel din campania militara a împăratului roman Titus Flavius în timp ce acesta încerca să obțina controlul asupra evreilor rebeli din Iudeea. Eforturile mele de a înțelege această relație m-au determinat să descopăr secretul uimitor care este subiectul acestei cărţi: Această familie imperială, Flavienii, au creat Creștinismul și, și mai incredibil, au încorporat o abila satira a evreilor în Evanghelii și Războiul Iudeilor pentru a informa posteritatea asupra acestui fapt. Dinastia Flavian a durat din anul 69 până în 96 d.Hr., perioada în care majoritatea savanților cred că Evangheliile au fost scrise. Era formata din trei Cezari: Vespasian și cei doi fii ai săi, Titus și Domițian. Flavius Josephus, membrul adoptiv al familiei care a scris Războiul Evreilor, a fost istoricul lor oficial. Satira pe care au creat-o este greu de văzut. Dacă ar fi altfel, asta n-ar fi rămas neobservată două milenii. Cu toate acestea, cititorii pot judeca singuri calea pe care au lăsat-o flavienii pentru noi este una clara. Tot ceea ce este cu adevărat necesar pentru a intelege este o minte deschisa. Dar de ce relația satirică dintre Iisus și Titus nu a fost observata mai de dinainte? Această întrebare este deosebit de potrivită în lumina faptului că lucrările care dezvăluie satira Noul Testament și istoriile lui Josephus sunt poate cele mai studiate în literatură. Singura explicaţie pe care o pot oferi este aceea ca a privi Evangheliile ca satira,adică ca si compoziție literară (nu ca pe o istorie) în care nebunia umană este ridiculizată necesită cititorul sa contrazica o credință adânc înrădăcinată. Odată ce Iisus a fost universal stabilit ca o persoana care istoric a existat, orice altă posibilitate devine, evident, invizibila. Cu cât credeam mai mult în Iisus ca a figură istorică mondială, cu atât mai puțin am fi putut să-l înțelegem in orice alt mod. Pentru a înţelege de ce flavienii au decis să creeze creştinismul, trebuie să înțelegem condițiile politice pe care le are familia de înfruntat în Iudeea în anul 74 d.Hr., în urma înfrângerii Sicarilor mișcarea evreilor mesianici. Procesul care a dus în cele din urmă la controlul flavienilor asupra Iudeei a făcut parte dintr-o luptă mai largă și mai lungă, cea dintre Iudaism și elenism. Iudaismul, care se baza pe monoteism si credința, era pur și simplu incompatibil cu elenismul, cultul grecesc care promova politeismul și raționalismul. Elenismul s-a răspândit în Iudeea după Alexandru cel Mare a cucerit

zona, în 333 î.Hr. Alexandru și succesorii săi au format orașe in imperiul lor să acționeze ca si centre comerciale și administrative. Au înființat peste 30 de orașe grecești în Iudea.Oamenii din Iudeea, în ciuda rezistenței lor istorice la influențele exterioare, au început să încorporeze anumite trăsături ale clasei conducătoare grecesti în cultura lor. Mulți semiți au considerat placut dacă nu chiar necesar, să vorbească greacă. Evreii bogați au cautat sa isi educe tinerii in aceasta cultura. Clasele primare le-au prezentat elevilor miturile grecești, sportul, muzica și artele.Seleucizii, descendenţi ai lui Seleucus, comandantul garzii de elita a lui Alexandru au câștigat controlul asupra regiunii de la Ptolemei, alt general lui Alexandru, în anul 200 î.Hr. Când Antioh al IV-lea (sau după cum el prefera, Epiphanes—, adică zeu) a devenit conducătorul seleucid în 169 î.Hr., al Iudeei a început cosmarul.

Antioh a disprețuit în mod deschis iudaismul și a vrut sa modernizeze religia și cultura evreiască. A instalat mari preoţi care au susținut politicile sale. Când o rebeliune împotriva elenizarii a izbucnit, în 168 î.Hr., Antioh a ordonat armatei sale să atace Ierusalimul. A doua carte a Macabeilor înregistrează numărul de evrei uciși in bătălie ca 40.000, cu alți 40.000 luați captivi și înrobiți. Antioh a golit templul de vistieria lui, a distrus obiectele sfinte și și-a intensificat politica de elenizare. El a ordonat ca , cultul ebraic să fie înlocuită cu cel elen .A interzis circumcizia și sacrificiul, a instituit lunar respectarea zilei sale de naștere și a plasat o statuie a lui Zeus pe Templul de pe munte. În 167 î.Hr., Macabeii, o familie de zeloși religiosi evrei, au condus o revolta împotriva impunerii de către Antioh a obiceiurilor și religiei elene. Ei au căutat să restabilească la putere religia care ei credeau că a fost mandatata de Dumnezeu în țara lor sfântă. Macabeii au obligat locuitorii orașelor pe care le-au cucerit sa se converteasca la iudaism. Barbatii fie au permis să fie circumcisi sau au fost uciși . După o luptă de 20 de ani, Macabeii s-au impus împotriva seleucizilor. Pentru a cita din Cartea Macabeilor 1, „jugul dintre neamuri a fost îndepărtat din Israel“ (13:41). Deși Macabeii au continuat să conducă Israelul pentru mai mult de 100 ani, regatul lor nu a fost niciodată sigur. Amenințarea seleucidă la adresa regiunii a fost înlocuită cu una și mai mare de la Roma. Expansionismul roman şi cultura elenistică ameninţau constant să înghita statul religios pe care Macabeii îl înființaseră. În 65 Î.Hr., a izbucnit un război civil între doi rivali macabei pentru tron. În acest moment, Antipater Edomitul, tatăl viclean al lui Irod, apare in scena. Antipater a contribuit la realizarea intervenției romane în războiul civil și când Pompei și-a trimis

legatul Scaurus în Iudeea cu o armată romană, a marcat începutul sfârșitului statului religios macabean.
În următorii 30 de ani (65-37 î.Hr.), Iudeea a suferit un război după altul. În anul 40 î.Hr., ultimul domnitor macabean, Mattathias Antigonus, a preluat controlul ţării. Atunci, familia irodiană ferm stabilită ca surogat al Romei în regiune și, cu sprijinul roman, a învins armata lui Mattathias și a câștigat controlul Iudeii. În urma distrugerii statului macabean,a apărut o nouă mișcare împotriva controlului roman și irodian, Sicarii. Aceasta a fost o mișcare a evreilor din clasa de jos, numită inițial zeloți, care a continuat lupta religioasă a Macabeilor împotriva controlului Iudeii de către cei din afară și a căutat să restaureze „Pamantul Sfant" Eforturile Sicariilor au atins un punct culminant în anul 66 d.Hr. când au a reușit să alunge forțele romane din țară.
Împăratul Nero i-a ordonat lui Vespasian să intre în Iudeea cu o armată numeroasa şi să pună capăt revoltei. Lupta violentă care a urmat a lasat țara devastata și s-a încheiat când Roma a capturat Masada în anul 73 d.Hr. În mijlocul războiului din Iudeea, forțe loiale familiei Flavianilor din Roma s-au revoltat împotriva ultimului dintre împărații iulio-claudieni, Vitellius și -au cucerit capitala. Vespasian s-a întors la Roma pentru a fi proclamat împărat, lăsându-l pe fiul său Titus în Iudeea pentru a-i termina pe rebeli.
După război, flavienii au împărțit controlul asupra acestei regiuni dîntre Egipt și Siria cu două familii de puternici elenizați evrei: Irozii și Alexandrii. Aceste trei familii aveau un interes financiar comun în prevenirea oricăror revolte viitoare. Ei de asemenea, au împărtășit o relație personală de lungă durată și complicată care dureaza până la familia Antoniei, mama împăratului Claudius. Antonia l-a angajat pe Iulius Alexandru Lysimarchus, abalarhul sau conducătorul evreilor din Alexandria, ca vistier al ei în jurul anului 45 d.Hr. Iulius a fost fratele mai mare al celebrului filozof evreu Philon Judeaus, principala figură intelectuală a iudaismului elenistic. Scrierile lui Philon au încercat să îmbine iudaismul cu filozofia lui Platon . Savanții cred că munca sa a oferit autorilor Evangheliilor o parte din perspectiva lor religioasă și filozofică.
Secretara privată a Antoniei, Caenis, a fost și ea amanta pe termen lung a imparatului Vespasian. Iulius Alexandru Lysimarchus și Vespasian prin urmare, s-ar fi cunoscut prin aceasta legătura cu gospodăria Antoniei. Julius a avut doi fii. Cel mare, Marcus, s-a căsătorit cu nepoata lui Irod
Bernice în adolescență, creând o legătură între Alexanderi și

Irozii, familia conducătoare a Iudeii, sponsorizată de romani. Marcus a murit tanar și Bernice a devenit în cele din urmă amanta fiului lui Vespasian ,Titus. Bernice a conectat astfel flavii și alexandrii familia primului ei soț, cu familiei ei, Irozii. Fiul mai mic al lui Iulius, Tiberius Alexandru, a fost o alta legatura importanta intre familii. El a moștenit întreaga avere a tatălui său după moartea fratelui său Marcus, făcându-l unul dintre cei mai bogați oameni dîn lume. A renunțat la iudaism și i-a ajutat pe flavieni războiul lor împotriva evreilor, contribuind atât cu bani, cât și cu trupe, laa fel ca si familia Irodiană. Tiberius a fost primul care și-a declarat public loialitatea față de Vespasian ca împărat și, prin urmare, a ajutat la aparitia dinastiei Flavienilor. Când Vespasian s-a întors la Roma pentru a-şi asuma mantia de împărat, l-a lăsat în urmă pe Tiberius pentru a-și ajuta fiul Titus cu distrugerea Ierusalimului. Deși cele trei familii au reușit să înăbușe revolta, încă se confruntau cu o potențială amenințare. Mulți evrei au continuat să creadă că Dumnezeu avea să trimită un Mesia, un fiu al lui David, care avea să-i conducă împotriva duşmanilor Iudeii. Flavius Josephus consemnează că ceea ce îi ridicase „cel mai mult“ pe Sicari să lupte împotriva Romei era credința că Dumnezeu va trimite un Mesia în Israel care să-l conducă pe al lui credinciosi in victoria militara. Deși flavii, irozii și alexanderii pusese capăt revoltei evreiești, familiile nu distruseseră religia mesianică a rebelilor evrei. Familiile trebuiau să găsească o modalitate de a-i împiedica pe zeloți să inspire viitoare revolte prin credința lor într-un Mesia războinic care vine. Atunci cineva din interiorul acestui cerc a avut o inspirație, una care a schimbat istoria. Modul de a îmblânzi iudaismul mesianic ar fi de a o transforma pur și simplu într-o religie care ar coopera cu Imperiul Roman. Pentru a atinge acest obiectiv ar fi nevoie de un nou tip de literatura mesianică. Astfel, ceea ce cunoaştem ca si Evangheliile creştine au fost create. Într-o convergenţă unică în istorie, Flavienii, Irozii, şi Alexanderii au reunit elementele necesare crearii și implementarii creștinismului. Aveau motivatia financiara pentru a înlocui religia militaristă a Sicariilor, expertiza în Iudaism și filosofie, necesare pentru a crea Evangheliile ,cunoștiințele și birocrația necesare pentru implementarea unei religii (Flavienii au creat și menținut o serie de religii, altele decât Creștinism). Mai mult, aceste familii erau conducătorii absoluti ai teritoriilor unde au început primele congregații creștine. Pentru a crea Evangheliile a fost nevoie de o înțelegere profundă a literaturii iudaice.

Evangheliile nu ar înlocui pur și simplu literatura din religie veche, ci ar fi scrisă în aşa fel încât să demonstreze

că creştinismul a fost împlinirea profeţiilor iudaismului şi, prin urmare, crescuse direct din ea. Pentru a obține aceste efecte, intelectualii flavieni au folosit o tehnică folosita de literature iudaice - tipologia. În sensul său cel mai de bază, tipologia este pur și simplu utilizarea evenimentelor anterioare pentru a oferi formă și context celor ulterioare. Dacă cineva pozeaza pentru un tablou, de exemplu, el sau ea este „tipologia“ picturii, lucrul pe care s-a bazat. Tipologia este folosită de-a lungul literaturii iudaice ca modalitate de transfer de informații şi semnificaţie de la o poveste la alta. De exemplu, Cartea Esterei folosește scene tip din povestea lui Iosif din Cartea Genezei, pentru ca cititorul alert să înţeleagă că Estera şi Mordecai repetă rolul lui Iosif ca trimis al lui Dumnezeu.

IOSIF
Se ridică la o poziție înaltă în
Guvernul egiptean datorita frumuseţii şi înţelepciunii

ESTERA/MORDECAI
Estera se ridică pe o poziție înaltă în
Guvernul persan prin frumuseţe şi înţelepciune

IOSIF
Iosif fapta bună (interpretarea
visului majordomului) este uitata pentru
mult timp;

ESTERA\MORDECAI
Fapta bună a lui Mordecai (salvarea
vietii regelui) este uitată timp indelungat.

IOSIF
Un personaj refuză să asculte—
„ea vorbea cu Iosif în fiecare zi, dar
el a refuzat să asculte“ (Gen 38:10)

ESTERA\MORDECAI
Personaje refuza sa asculte
I-au spus in fiecare zi dar el a refuzat sa asculte.
(Est. 3:4)

IOSIF
Slujitorul principal al faraonului este spânzurat

ESTERA\MORDECAI
Slujitorul principal al regelui este spânzurat

IOSIF
Iosif își dezvăluie identitatea Faraonului
după un ospăţ

ESTERA\MORDECAI
Esther își dezvăluie identitatea
regele după un ospăţ

Autorii Evangheliilor au folosit tipologia pentru a crea impresia că evenimentele din viețile profeților evrei anteriori au fost tipuri de evenimente din viaţa lui Iisus. Făcând asta, încercau să convingă cititorii lor că povestea lor despre Iisus a fost o continuare a divinei relații care a existat între profeții evrei și Dumnezeu. Chiar la începutul Evangheliilor, autorii au creat o relatie tipologica între Iisus și Moise.Autorii au plasat această secvență la începutul lucrării lor pentru a o arăta cititorului cum va fi sensul real al Noului Testament dezvăluit. Secvența începe în Matei 2:13, unde este descris Iosif cu aducerea lui Iisus, care reprezintă „noul Israel", în Egipt. Acest eveniment este paralel cu Geneza 45-50, unde un Iosif anterior a adus „vechiul Israel" până în Egipt.
Autorii Evangheliilor l-au asociat pe Iosiful lor cu unul anterior prin mult mai mult decat doar printr-un nume comun și o călătorie spre Egipt.In Noul Testament Iosif este descris, ca şi cel din Biblia ebraică, ca visător de vise şi ca având întâlniri cu o stea și înțelepți. Ambele povești referitoare la călătoria unui Iosif în Egipt sunt urmate imediat de o descriere a unui masacru al nevinovaților. Poveștile referitoare la masacrul nevinovaților nu sunt tocmai paralel. Iisus nu este, de exemplu, slavat fiind pus într-o barcă pe râul Iordan şi apoi prin a fi adoptat de fiica lui Irod. Tipologia folosită în literatura iudaică nu necesită citate sau descrieri; mai degrabă, autorul ia doar suficiente informații din eveniment care sunt folosite pentru a permite cititorul să recunoască faptul că evenimentul anterior are legatura cu cel care urmeaza. În acest caz, fiecare masacru al nevinovaților înfățișează copii fiind măcelăriți de un tiran înfricoșator, dar viitorul mântuitor al Israelului este crutat.
Autorii Noului Testament continuă apoi să oglindească

Exodul, punând un înger să-i spună lui Iosif: „Sunt morți cei care au căutat sa ia viața copilului“ (Matt. 2:20). Această afirmație este o paralelă clară la declaraţia făcută lui Moise, primul mântuitor al lui Israel, în Exod 12: „Toţi oamenii sunt morţi care ţi-au căutat viaţa“ Paralelele continuă cu Iisus primind un botez (Matei 3:13), care oglindește botezul israeliţilor descris în Exod 14. În continuare, Iisus petrece 40 de zile în deșert, ceea ce este paralel cu cei 40 de ani Israeliţii petrec în pustie. Ambele caltorii în deșert implică trei seturi de ispite. În Exod, Dumnezeu este Cel care este ispitit; în Evanghelii, este Iisus, fiul lui Dumnezeu. În Exod, israeliții sunt cei care îl ispitesc pe Dumnezeu.

Ei mai întâi il ispitesc cerându-i pâine, moment în care învață că „omul nu trăiește numai cu pâine“ (Ex. 16). A doua oară e la Massah, unde

li se spune să nu-l „ispitească pe Domnul“ (Ex. 17). A treia tentatie, e atunci când fac viţelul de aur la muntele Sinai (Ex. 32), ei

învață să te „temi de Domnul Dumnezeul tău și să-i slujești numai lui“ Cele trei ispite ale lui Iisus sunt ale diavolului și sunt o oglindă a Incercarilor de ispitire a lui Dumnezeu de către israeliți, așa cum arată răspunsurile lui. La prima ispitire (Matei 4:4) Iisus răspunde: „Omul nu va trăi doar cu pâine .“

Celei de-a doua (Matei 4:7) îi răspunde: „Să nu-l ispitești pe

domnul Dumnezeul tău.“ Iar celei de-a treia (Matei 4:10) îi răspunde: „Tu să te închini Domnului Dumnezeului tău, şi numai lui să-i slujeşti“

Deși paralelele dintre Iisus și Moise sunt tipologice

şi nu textuale, succesiunea în care se produc aceste evenimente este.

Aceasta nu e accidentala ci dovada ca Moise primul salvator al Israelului este modelul folosit pentru Iisus ca si cel de-al doilea salvator.

Vechiul Testament	**Matei**
Gen. 45-50	**2:13**
Iosif calauzeste vechii israeliti in Egipt	**Iosif ii duce pe israeliti catre Egipt**
Ex.1 Faraonul masacreaza copiii	**2:16 Herod omoara copiii**
Ex.4 Toti barbatii sunt morti	**2:20 Ei sunt morti**
Ex.12 Din Israel spre Egipt	**2:21 Din Israel spre Egipt**
Ex.14 Trecerea prin apa(Botezul)	**3:13 Botezul**
Ex.16 Ispita painii	**4:4 Ispita painii**
Ex.17 Nu-l ispiti pe Domnul	**4:7 Nu-l ispiti pe Domnul**

Ex.32 Slujeste-l doar pe Domnul 4:10 Slujeste-l doar pe Domnul

Secvența tipologică din Matei care îl stabilește pe Iisus ca noul salvator al Israelului este bine cunoscuta savanților. Ce nu are a fost recunoscut pe scară largă este că povestea dezvăluie și perspectiva politica a autorilor Noului Testament. În Biblia ebraică israeliții sunt cei care îl ispitesc pe Dumnezeu, dar notati ca in Noul Testament diavolul le ia locul în povestea paralelă. Această echivalare a Israeliții cu diavolul este în concordanță cu ceea ce credeau flavienii despre evreii mesianici, că erau demoni.

Mai mult, secvențele paralele demonstrează că Evangheliile au fost concepute pentru a fi citite intertextual, adică în relație directă cu celelalte cărţi ale Bibliei. Doar așa literatura bazata pe tipologii poate fi înțeleasaCu alte cuvinte, ca exemplu în ceea ce privește copilăria lui Iisus, pentru a înțelege Evangheliile" adică un cititor trebuie să recunoască faptul că conceptele, secvențele și locațiile din Matei sunt identice cu conceptele, secvențele și locații din Geneza și Exodul, unde contextul lor a fost deja stability.

Folosind scene din literatura iudaică ca tipuri pentru evenimentele din slujirea lui Iisus, autorii sperau să-și convingă pe cititorii că Evangheliile erau o continuare a literaturii ebraice care i-a inspirat pe sicarii să se revolte și că, prin urmare, Iisus a fost acel Mesia pe care rebelii sperau că Dumnezeu îi va trimite. În acest fel, ei ar lipsi iudaismul mesianic de puterea sa de a genera insurecţii, întrucât Mesia nu mai venea ci era deja pe pamant.

Mai mult, Mesia nu era acel xenofob lider military pe care sicarii îl așteptau, ci mai degrabă unul multicultural care isi îndemnat adepții să „întoarcă celălalt obraz"

Dacă Evangheliile puteau realiza doar înlocuirea unei mişcari violente mesianice cu una pacifistă, ar fi fost una dintre cele mai de succes lucrari de propagandă din istorie. Dar autorii au vrut și mai mult. Ei au vrut nu doar să-i pacifice pe războinicii religioși din Iudeea, ci sa-i face să se închine lui Cezar ca si Dumnezeu. Și au vrut să informeze si posteritatea că au făcut-o. Populațiilor provinciilor romane li s-a permis sa se închine cui doreau, cu o singură excepție; trebuiau să permite-i lui Cezar să fie venerat în templele lor. Asta a fost incompatibila cu iudaismul monoteist. La sfârșitul războiului din 66-73 d.Hr Flavius Josephus a consemnat că, indiferent de modul în care Titus l-a torturat pe Sicari, au refuzat să-l numeasca „Dumnezeu" Pentru a ocoli încapatanarea evreilor , flavienii au creat deci o religie la care adeptii ei s-au închinat lui Cezar fără ca să știe asta.

Pentru a realiza acest lucru, au folosit aceeași metodă tipologică pe care au folosit-o pentru a-l lega pe Iisus de Moise, creând concepte paralele, secvențe,
și locații. Ei au creat întreaga slujire a lui Iisus ca un „tip“ al campaniei militare a lui Titus. Cu alte cuvinte, aceste evenimente din din viata lui Iisus sunt paralele cu cele din campania lui Titus. Pentru a demonstra că aceste scene nu au fost întâmplătoare, autorii le-au plasat în aceleași secvențe și în aceleași locații din Evanghelii ca și cele care au avut loc în campania lui Titus.
Scenele paralele au fost concepute pentru a crea o altă poveste decât cea care apare la suprafaţă. Această poveste tipologică dezvăluie că Iisus care a interacționat cu ucenicii dupa răstignirea, adevăratul Iisus la care creștinii s-au închinat fără să vrea timp de 2.000 de ani, a fost de fapt Titus Flavius.
Descoperirea invenției flaviene a creștinismului creează o o nouă înțelegere a întregului secol I d.Hr. O astfel de revelație dezorienteaza, iar cititorul va găsi următoarele puncte utile în înțelegerea noii istorii pe care o prezintă această lucrare.
• Creștinismul nu își are originea în rândul claselor inferioare din Iudeea.
A fost o creație a unei familii imperiale romane, flavienii.
• Evangheliile nu au fost scrise de adepții unui Mesia evreu ci de cercul intelectual care îi înconjura pe cei trei Împăraţi flavieni: Vespasian şi cei doi fii ai săi, Titus şi Domiţian.
• Evangheliile au fost scrise în urma războiului din 66-73 d.Hr între romani şi evrei, şi multe dintre evenimentele din viata lui Iisus sunt reprezentări satirice ale evenimentelor din acel război.
• Scopul creștinismului a fost înlocuirea. A fost proiectat pentru a înlocui mișcarea mesianică națională și militarist în Iudeea cu o religie care era pacifistă și ar fi acceptat stăpânirea romană.
Am dezvoltat aceste constatări în ultimii ani, dar am întârziat publicarea lor din mai multe motive. Deși nu mai sunt un Creștin, văd creștinismul, în ansamblu, ca fiind valoros pentru societate. Eu cu siguranță nu am dorit să public o lucrare care ar putea cauza distrugeri substanţiale. Mai departe, eram conştient că natura decopeririilor ar putea avea un efect negativ chiar și asupra unor necreștini.
Nu am vrut să contribui la cinismul epocii noastre.
În același timp, știam că aceste informații vor fi valoroase pentru mulți. În cele din urmă, îngrijorarea mea de a nu dezvălui acestea

Descoperiri pur și simplu mi-au depășit teama posibilului impact. Deci, după 2.000 de ani de neînţelegere, un nou sens al Evangheliilor este revelat în cadrul acestei lucrări. Prin întoarcerea acestei pagini, cititorii vor intra intr-o lume nouă. Nu știu dacă este o lume mai bună. Eu ştiu doar că e o lume mai adevărata.

Cap.I

Primii creștini și flavienii

Această carte oferă o nouă abordare pentru înțelegerea a ceea ce sunt Evangheliile și cine le-a compus.
Voi arăta ca intelectuali in slujba lui Titus Flavius, al doilea dintre cei trei Cezari Flavieni, au creat creștinismul. Scopul lor principal a fost înlocuirea mesianismul evreiesc xenofobic care a purtat război împotriva Imperiului Roman cu o versiune a iudaismului care ar fi obedienta Romei.
Unul dintre indivizii implicați în crearea Evangheliilor a fost istoricul din secolul I Flavius Josephus, care, după cum relatează el a dus o viață fabuloasă. S-a născut în anul 37 d.Hr. în familia regală din Iudeii cea a Macabeilor. La fel ca Iisus, Josephus a fost un copil minune care și-a uimit bătrânii cu cunoștințele sale despre legea iudaică. Josephus a susținut, de asemenea, că a fost membru al fiecăreia dintre sectele evreiești din epoca lui, saducceii, fariseii și esenienii.
Când a izbucnit rebeliunea evreiască împotriva Romei, în anul 66 d.Hr deși nu avea antecedente militare descrise și credea in cauza fără speranță, Josephus a primit comanda armatei revoluționare a Galileii. Luat captiv, a fost adus în fața generalului roman Vespasian, căruia i s-a prezentat ca profet. In aceasta situatie, destul de convenabila, Dumnezeu, a vorbit cu Josephus și la informat că ii prefera pe romani evreilor. Josephus a susținut apoi că profețiile mesianice ale iudaismului nu prevedeau un Mesia evreu, ci pe Vespasian, despre care Josephus a prezis că va devein „stăpânul întregii omeniri“ .După ce s-a întâmplat acest lucru, ca să spunem așa, și Vespasian a fost proclamat împărat, el i-a răsplătit viziunea adoptându-l
Astfel, rebelul evreu Josephus bar Mattathias a devenit fiul lui Cezarului.
A devenit un susţinător înfocat al Cucerirea Iudeii de către Roma, iar când Vespasian s-a întors la Roma pentru a fi încoronat împărat, Josephus a rămas pentru a-l ajuta pe nou fiul împăratului ,Titus la asediul Ierusalimului.

Odată ce orașul a fost distrus, Josephus și-a stabilit reședința în cadrul curții Flavian de la Roma, unde s-a bucurat de patronajul lui Vespasian și împărații Flavieni ulteriori, Titus și Domiţian. În timp ce locuia la Roma, Josephus a scris cele doua lucrări majore ale sale, Războiul evreilor, o descriere a anilor 66-73 d.Hr. Războiul dintre romani şi evrei, şi Antichităţile evreieşti istoria ,poporului evreu.

Istoriile lui Josephus sunt de mare importanță pentru creștinism. De fapt, tot ceea ce știm cu privire la contextul social al Noului Testament este derivat din ele. Fără aceste lucrări, chiar datarea evenimentele Noului Testament ar fi imposibile.

Istoriile lui Josephus i-au oferit lui Iisus documente istorice fapt care este larg cunoscut. Ele i-au oferit lui Iisus si un un alt fel de documentare, fapt uitat în mare măsură. Primii crestini credeau că evenimentele descrise de Josephus în Războiul Iudeilor au dovedit că Iisus putea sa vada in viitor. Este dificil a găsi chiar și un creștin timpuriu care sa aiba o alta opinie.

Savanți ai Bisericii precum Tertulian, Iustin Martirul și Ciprian au afirmat in unanimitate că descrierea lui Josephus referitoare la cucerirea Iudeii de către Titus Flavius în Războiul Iudeilor a dovedit că profețiile lui Iisus se împliniseră. După cum a scris Eusebiu în 325 d.Hr

Dacă cineva compară cuvintele Mântuitorului nostru cu celelalte relatări ale istoricului Josephus cu privire la întregul război, cum poate cineva să nu se întrebe și să admită că înainte-cunoașterea și profeția Mântuitorului nostru nu au fost cu adevărat divine și totodata minunat de ciudate.

Un exemplu de previziune care l-a impresionat atât de mult pe Eusebiu a fost predicția lui Iisus că dușmanii Ierusalimului îl vor încercui cu un zid,vor demola orașul și templul și vor casapi locuitorii.

Și când El a ajuns aproape de Ierusalim . . . I s- a aratat imaginea completa a orașului, El a plâns zgomotos, și a exclamat,

- **Vor veni peste tine zile când vrăjmaşii tăi te vor înconjura* cu şanţuri, te vor împresura şi te vor strânge din toate părţile:**
- **Te* vor face una cu pământul, pe tine şi pe copiii tăi din mijlocul tău, şi nu** vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că† n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată.**

Luca 19:37-43

Josephus a consemnat în Războiul Iudeilor că toate detaliile precise pe care Iisus le-a prevăzut pt. Ierusalimul s-au întâmplat într-adevăr. Titus ordonă soldații săi să „construiască un zid în jurul întregului

oraș“. Titus, ca Iisus, a văzut încercuirea cetăţii ca pe un eveniment aprobat de Dumnezeu, care i-a inspirat soldaţii cu o „furie divină“ Josephus a consemnat, de asemenea, că Titus nu a ars doar Ierusalimul ci a spurcat si templul, dar a poruncit să fie lăsaț cum a prevăzut,Iisus „nici o piatră peste alta“
[Titus] a dat ordine să demoleze întreg orașul și Templul . .
Iisus a afirmat că aceste calamități se vor abate asupra locuitorilor Ierusalimului pentru că ei nu cunoşteau „timpul vizitei fiului Domnului“. Vizita viitoare urma să fie făcută de cineva pe care l-a numit „Fiul Omului“, un titlu folosit de profetul Daniel pentru Mesia evreu.Deși s-a crezut universal că Iisus se referea la el însuşi când folosea expresia „Fiul Omului“, el obişnuia sa vorbeasca despre acest individ la persoana a treia și nu ca despre el însuși.
Iisus i-a avertizat în mod repetat pe evrei că în timpul Vizitei Fiului Omului aveau să aibă loc diverse dezastre, precum cele pe care le-a prevăzut mai sus.
Fii în alertă așadar, căci nu știi ziua in care Domnul tău vine.

Mat. 24:42-4

De aceea, şi voi fiţi gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiţi..

Mat. 25:13

Evreii din această epocă au văzut o generație ca având o durată de 40 de ani, distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr. de catre Titus se potrivește perfect în intervalul de timp in care Iisus a dat profeția sa. Cu toate acestea, în timp ce Iisus a prevazut cu exactitate evenimentele din războiul care ar urma, a existat o greseala in previziunea sa adică persoana a cărei vizită a adus de fapt distrugerea Ierusalimului nu a fost Iisus ci Titus Flavius.
In profeția lui a prefatat (cum Eusebiu și alți cărturari ai bisericii au menținut), evenimente din viitorul război dintre romani și evreii, atunci „Fiul Omului“ despre care Iisus a avertizat pare să nu o facă a fost el însuși, ci Titus, un punct la care mă voi întoarce.
S-a scris puțin între secolele al V-lea și al XV-lea comentând numeroasele paralele dintre evenimentele Josephus consemnat în Războiul Iudeilor și predicțiile lui Iisus. Acest fapt nu este surprinzator, deoarece se știe că biserica a descurajat activ analiza Scripturilor în acest timp. Ce dovezi au rămas, însă sugerează că pe parcursul întregului Ev Mediu creștinii au privit pe reprezentarile lui Josephus a războiului dintre romani și evrei ca dovadă a divinităţii lui Cristos. Icoane, sculpturi pe sicrie și picturi religioase din această epocă au descris toate ,distrugerea

Ierusalimului din anul 70 d.Hr ca împlinire a profeţiei apocaliptice a lui Iisus.
Importanța lucrărilor lui Josephus pentru creștini în această perioadă perioada poate fi măsurată și prin faptul că unii dintre crestinii bisericile din Siria și Armenia au inclus de fapt cărțile sale in Biblia lor scrisă de mână. Și în Europa,odata cu inventia tiparului edițiile latine ale Bibliei au inclus Antichitățile și Războiul Iudeilor În urma Reformei, oamenii de știință au putut să-și consemneze opiniile și scrierile lor arată că au continuat să vadă relația dintre Noul Testament și Războiul Iudeilor ca dovadă divinităţii lui Cristos. Despre semnificația lui 70 CE, de exemplu, dr. Thomas Newton a scris în lucrarea sa din 1754,Dizertatii asupra Profetiior:
Ca general în războaie [Josephus] trebuie să fi avut o exacta cunoașterea tuturor evenimentelor . . . Istoria lui a fost aprobată de Vespasian și Titus [care a ordonat să fie publicată]. El proiectat cu nimic mai puțin, și totuși ca și cum ar fi proiectat in în plus, istoria sa a războaielor evreiești, poate servi drept un comentariu mai amplu despre profețiile Mântuitorului nostru despre distrugerea Ierusalimului.
Poziția lui Newton era aceeași cu cea a lui Eusebiu. Ambii savanți credea că Josephus „a relatat mai putin“ decât să înregistreze sincer războiul dintre romani şi evrei. Întâmplările pe care Josephus le-a consemnat par a fi împlinirea profeţiei lui Iisus şi le-au creat suspiciuni. Dimpotrivă, au văzut relația dintre cele două lucrări ca dovadă a divinității lui Iisus. Ei nu si-au considerat opiniile neobișnuite,
majoritatea savanților creștini le-au sustinut până la sfârșitul secolului al XIX-lea.
Credința că reprezentarea lui Josephus a distrugerii Ierusalimul a dovedit că Iisus a văzut în viitor a fost în mare parte uitata in timpul sec. al XX-lea. O singură denominație a crestinilor , preteriștii, citează încă paralelele dintre Războiul Iudeilor şi Noul Testament ca dovadă a divinităţii lui Iisus. În prezent, majoritatea creștinilor fie cred că apocalipsa pe care Iisus și-a imaginat-o încă nu s-a întâmplat sau ei ignoră cu totul aceste profeții. Cu iceputul celui de-al treilea mileniu al Crestinismului, puțini dintre membrii săi sunt conștienți dintre paralelele care au fost cândva de o asemenea importanță pentru religie.
Cu toate acestea, cred că Eusebiu a avut dreptate când a afirmat asta ca atunci cand cineva compară Războiul Iudeilor cu Noul Testament, trebuie sa recunoști o relație care, dacă nu este divină,

este cel puțin ciudată. Asemanarile dintre profețiile lui Iisus și campania lui Titus par a fi într-adevăr prea precise pentru a fi fost rezultatul întâmplării. Dacă cineva acceptă înțelegerea tradițională, că Noul Testament și Războiul Evreilor au fost scrișe în momente diferite de diferiți autori, atunci singura explicatie viabila e cea a lui Eusebiu ca ele au ca autor divinitatea.

Desigur, înainte de a accepta orice fenomen ca fiind miraculos, ar trebui mai întâi determinați dacă există o explicație nesupernaturală pentru aceasta. Scopul acestei lucrări este de a prezenta o astfel de explicație.

Toți savanții s-au confruntat cu aceeași dificultate în a încerca să intelega Iudeea secolului I: lipsa materialului sursă. Înainte de descoperirea Manuscriselor de la Marea Moarta, literatura importantă descriind evenimentele din Iudeea secolului I au fost Noul Testament și lucrările lui Josephus. Timp de două milenii, doar aceste două lucrări au iluminat o epocă atât de seminală pentru civilizația occidentală.

Această absență este neobișnuită. În Grecia, mii de piese de scris din aceeași epocă au fost descoperite. Iisus s-a plâns constant despre scribi, care, trebuie să presupunem, scriau ceva.

Iisus a început să le explice ucenicilor Săi că trebuie să meargă la Ierusalim, şi ca va suferi multă cruzime din partea Bătrânilor , marilor Preoţi şi a scribilor.

Mat. 16:21.30

Ocuparea Iudeii de către Roma a cuprins întregul secol I. Josephus consemnează că în această perioadă o mișcare a evreilor zeloți ,Sicarii au organizat continuu insurecții împotriva lui Imperiului și surogatului său, familia lui Irod. Sicarii, ca și creștinii erau mesianici și așteptau cu nerăbdare sosirea fiul lui Dumnezeu, care avea să-i conducă împotriva Romei. Josephus datează originea acestei mișcări mesianice la recensământul lui Quirinus, de asemenea, dat în Evanghelii ca dată a nașterii lui Hristos. Aceasta mișcarea a existat de peste 100 de ani, dar până la descoperirea Manuscrisele de la Marea Moartă , nici un document din care ar fi putut face parte din aceasta literatura nu fusese găsit vreodată. Literatura mesianica de acest fel a fost liantul mișcării sicarilor lipsește cel mai probabil pentru că romanii l-au distrus. Un număr de manuscrise de la Marea Moartă (găsit ascuns în peșteri) descriu o sectă fără compromisuri care aştepta un Mesia care avea să fie un conducător militar. Literatura mesianică

de acest fel a fost cu siguranță un catalizator al rebeliunii Sicarilor și ar fi fost vizata pentru distrugere de către romani, care sunt cunoscuți ca au distrus literatura iudaică. Talmudul, de exemplu, consemneaza practica romană de a înveli evreii în sulurile lor religioase și a le da foc.
Josephus notează că în urma războiului lor cu evreii, romanii au luat sulurile Torei și alte scrieri religioase și le-au închis în palatal lui Flavian din Roma.
Singurele lucrări care au supraviețuit acestui secol de război religios, Evangheliile și istoriile lui Josephus, au avut o perspectiva proromana.
În cazul istoriilor lui Josephus, nu este deloc o surpriză deoarece era un membru adoptat al familiei imperiale. Este notabil însă că Noul Testament are şi un punct de vedere pozitiv pentru romani. Primul secol nu a fost o perioadă în care cineva s-ar fi aștepta ca un cult iudaic favorabil Imperiului sa fi apărut. Cu toate acestea,in textele Noului Testament nu au fost niciodată portretizați soldații romani într-o lumină negativă și, de fapt, erau descriși ca „devotați" și cu frică de Dumnezeu.
Era un om oarecare în Cezareea numit Corneliu, un centurion in cohorta italiană, un om devotat,
și unul care se temea de Dumnezeu cu toată casa lui, care a dat multă milostenie poporului, şi s-a rugat lui Dumnezeu totdeauna.
Fapte 10:1-2
Noul Testament prezintă şi colectori de taxe, care ar au lucrat pentru romani, într-o lumină favorabilă. Apostolul Matei, de exemplu, este de fapt descris ca un vameș sau collector de impozite Imbrățișarea cetateniei romane în lucrările lui Josephus și ale Noului Testamentul ar fi fost văzuta favorabil de Roma. Fiecare lucrare pretinde sfințenia supunerii. Şi întrucât Dumnezeu este cel care le-a dat romanilor puterea , este deci împotriva voinţei lui Dumnezeu de a le rezista. De exemplu, Apostolul Pavel arata că judecătorii și magistrații romani erau o amenințare doar pentru cei care fac rău. Prin urmare, omul care se răzvrătește împotriva conducătorului său rezistă Voii lui Dumnezeu; iar cei care se împotrivesc astfel vor aduce pedeapsă asupra lor.
Căci judecătorii și magistrații nu trebuie să inspire teamă de celor care fac bine, doar celor care fac rău. Vrei nu?să nu ai de ce să te temi de conducătorul tău. Ei bine, fă ceea ce e bine și atunci el te va lăuda.

Căci el este slujitorul lui Dumnezeu în folosul tău. Dar dacă faci

ce este greșit, să-ți fie frică. Nu poartă sabia fara scop: el este slujitorul lui Dumnezeu, administratorul pedeapsei asupra celor răi. Trebuie să ne supunem deci, nu numai pentru a scăpa de pedeapsă, dar şi de dragul conştiinţei.
De ce, acesta este cu adevărat motivul pentru care plătiți impozite; colectorii impozitelor sunt slujitori ai lui Dumnezeu, dedicându-și energiile chiar aceastei lucrari.
Rom. 13:2-6
Josephus împărtășea credința lui Pavel că romanii erau servitorii lui Dumnezeu și au aplicat pedepse doar celor care fac rău.
Într-adevăr, ce poate fi ceea ce a stârnit mănia armatei romane împotriva naţiunii noastre? Nu este impietatea locuitorilor? De unde a început servitutea noastră? Nu a derivat din razvratirile strabunilor nostrii ,când nebunia lui Aristobul și Hyrcanus, si certurile noastre reciproce, l-au adus pe Pompei asupra acestui oraș și când Dumnezeu ne-a redus ca supuşi romanilor fiind nevrednici de libertatea de care se bucuraseră?
Astfel, singurele lucrări care descriu Iudeea din secolul I împărtășesc un punct de vedere pozitiv spre Roma. De ce doar aceasta pozitivitate a supraviețuit?
Cred că Noul Testament şi lucrările lui Josephus au rezistat pentru că au fost atât create, cât și promulgate de Roma.
Această lucrare prezintă dovezi care indică faptul că Evangheliile au fost create de Titus Flavius, al doilea dintre cei trei împărați flavieni.
Titus a creat religia din două motive, cel mai evident fiind să acționează ca o barieră teologică împotriva răspândirii militantului judaic mesianic din Iudeea în alte provincii.
Josephus menționează această amenințare în Războiul evreilor:
. . . evreii sperau că toată națiunea lor, care era dincolo de Eufrat, ar s-a fi ridicat impotriva lor.
Titus a avut un alt motiv, mai personal, pentru a crea Scripturile aceasta fiind datorat faptului ca zeloții evrei au refuzat să-l venereze ca pe un Dumnezeu .
Deși a reușit să zdrobească rebeliunea lor, Titus nu a putut sa-i faca pe zeloţi, chiar prin tortură sau moarte, să-l numească Domnezeu.
Josephus a remarcat fermitatea cu care zeloții au aderat credinței lor monoteiste, afirmând că Sicarii „nu tin seama de moarte oricare ar fi ea, au grija ca in relaţiile lor, nici o teamă sa nu-i poate face să numească pe vreun om Dumnezeu.
După cum am remarcat în Introducere, pentru a ocoli incapatanarea evreilor Titus a conceput un mesaj ascuns în Evanghelii. Aceasta mesajul dezvăluie că „Iisus“ cel care a interacționat cu ucenicii

după răstignire nu a fost un Mesia evreu, ci el însuși.
Incapabili să-i tortureze pe evrei pentru a renunța la religia și credinta lor, Titus și intelectualii săi au creat o versiune a iudaismului care il proslavea pe Titus fără ca adepții săi să știe asta. Când trucul lui literar ar fi fost în cele din urmă descoperit, Titus ar fi capabil să arate posteritatii că nu dăduse greş în eforturile sale de a-i face pe evrei să-l numeasca „Dumnezeu". Deși întotdeauna văzut ca un document religios, Noul
Testamentul este de fapt un monument al vanității unui Cezar
care a fost descoperit in final.
Titus a retrodatat misiunea lui Iisus la 30 d.Hr., permițându-i astfel să prevadă evenimente în viitor. Cu alte cuvinte, Iisus a fost capabil să
prevada cu exactitate evenimente din războiul cu romanii pentru că ele avusera loc deja. Ca parte a acestei scheme,
istoriile fictive ale lui Josephus au fost create astfel încât să documenteze faptul că Iisus trăise şi că profeţiile lui se împliniseră.
În timp ce afirmațiile de mai sus vor declanșa și ar trebui să declanșeze scepticismul, unul trebuie să ne amintim că, așa cum creștinismul își descrie originile, a fost
nu numai supranatural, ci și ilogic din punct de vedere istoric.
Creștinismul, mișcare care a încurajat pacifismul și supunerea față de Roma, susține ca s-a nascut dintr-o națiune angajată într-o luptă de un secol cu Roma. O analogie cu pretinsele origini ale creștinismului ar putea fi un cult înființat de evreii polonezi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial care și-a înființat sediul in Berlin și și-a încurajat membrii să plătească taxe către al Treilea Reich.
Când cineva se uită la forma creștinismului timpuriu, nu vede Iudeea, ci Roma. Structurile de autoritate ale bisericii, Sfintele Taine, colegiul său de episcopi, titlul de șef al religiei
pontif suprem toate s-au bazat toate pe traditiile romane, nu iudaice .
Cumva, Iudeea a lăsat puține urme asupra formei unei religii despre care se presupune că își are originea în interiorul acesteia.
Creștinismul timpuriu a fost, de asemenea, roman în viziunea sa asupra lumii. Adică, exact ca Imperiul Roman, mișcarea s-a văzut ca fiind rânduită de Dumnezeu să se răspândeasca în întreaga lume.
Înainte de creştinism, nici o religie nu e cunoscuta atât de destinata să cucerească tot, să devină religia întregii omeniri. Tipul de iudaism descris în Manuscrisele de la Marea Moartă, de exemplu, era foarte selectiv în ceea ce privește cui ii era permis să se alăture comunității sale, cum o arata următorul pasaj din Documentul din Damasc :

Fără nebun, zalud, prost, orb, mutilate, şchiop, surd, şi nici un minor nu va intra în comunitatea Îngerilor Sfinţeniei.
Această abordare de excludere a fost oglinda opusă Crestinitatii.
.Şi mulţimi mari au venit la el, având cu ei pe aceia
care erau şchiopi, orbi, muţi, mutilaţi şi mulţi alţii,
şi s-au aruncat la picioarele lui Iisus; iar el i-a vindecat.10
Ca sa se încerce să se înţeleagă cum s-a instaurat creştinismul în interiorul imperiul Roman trebuie să cerceteze misterele îngrămădite deasupra necunoscutului. De exemplu, cum a făcut ca o religie care a început exprimandu-si verbal traditiile în ebraică sau aramaică sa se schimbe intr-atat incat scriptura care au supravietuit timpului sa fie scrisă aproape în întregime în greacă? Potrivit lui Albert Schweitzer:
Misiunea mare si inca incompleta cu care se confruntă
cei angajaţi în studiul istoric al creştinismului primitiv
este de a explica modul cum învăţătura lui Iisus s-a dezvoltat in teologia greacă timpurie.
Cel mai ilogic aspect istoric al originii creştinismului, cu toate acestea, a fost Mesia lui. Iisus a avut o perspectivă politică care a fost
tocmai opusul fiului lui David, care era aşteptat de către
evreii din această epocă. Josephus consemnează că ,ceea ce i-a inspirat cel mai mult pe evreii rebelii era credinţa lor în profeţiile iudaice care prevedeau un conducător al lumii, unul provenind din Iudeea— aceleaşi profeţii din Noul Testament preziceau opusul, un pacifist .
Dar acum, ce a făcut cel mai mult pentru a-i ridica în întreprinderea acest război a fost un oracol ambiguu care a fost găsit în scrierile lor sacre, cum, „cam pe vremea aceea, unul din ale lor ţari ar trebui să devină guvernator al pământului.“
Evreii au considerat că această profetie li se adreseaza . . .
Manuscrisele de la Marea Moartă au confirmat că evreii din această epocă într-adevăr „si-au insusit aceasta profetie ca apartinandu-le“ şi au aşteptat un Mesia care ar fi fiul lui Dumnezeu.
Fiu al lui Dumnezeu va fi chemat şi Fiu Celui Preaînalt il vor numi . . .
Împărăţia Lui va fi o împărăţie veşnică
... el va judeca pământul întru adevăr . . . Marele Dumnezeu . . .
va lua oamenii în mâna lui şi toţi vor fi cadea jos înaintea lui.
Suveranitatea lui este suveranitatea veşnică.
În următorul pasaj din Documentul de la Damasc, observaţi că Mesia imaginat de autor a fost, la fel ca Iisus, un păstor

, deși nu unul care ar aduce pacea. „Loviți păstorul și oile vor fi împrăștiate;
dar îmi voi întoarce mâna asupra celor mici“ (Zaharia 13:7].
Acum cei care îl aud sunt cei năpăstuiți ai turmei,
acestia vor scăpa în perioada vizitei [lui Dumnezeu]. Dar
cei care vor rămâne vor fi oferiți sabiei,
Când va veni Mesia lui Aaron şi Israel, aşa cum a fost
în perioada primei sosiri, după e raportat de către
mâna lui Ezechiel:
„Un semn va fi pus pe fruntea celor care suspină
și gem“ (Ezec 9:4).
Dar cei care răman vor fi daţi sabiei răzbunarii, răzbunătorului Legământului.
Următorul pasaj din Targum (versiunile aramaice ale Vechiul Testament) descrie, de asemenea, un Mesia războinic. În mod clar, asta ar fi fost natura „regelui Mesia“ al evreilor care ar fi, în cuvintele lui Josephus, „cel ce îi înalţă în întreprinderea acestui război“
Cât de drăguț este regele Mesia, care urmează să se ridice din casa lui Iuda.
Își încinge coapsele și porneste să ducă război cu cei care îl urăsc, uciderea regilor și conducătorilor . . . şi înroşind munţii cu sângele lor. Cu hainele înmuiate în sânge, ca unul care calcă strugurii în teascul de vin.
Cu toate acestea, Noul Testament și istoriile lui Josephus fiecare sugerează că Mesia nu era acest lider național care fusese prevăzut, ci mai degrabă un pacifist care a încurajat cooperarea cu Roma. De exemplu, luați în considerare instrucțiunile lui Iisus din Matei 5:41:
„când cineva te recrutează pentru o milă, mergi două“
Legea militară română permitea soldaților săi să înroleze, adică să ceară civililor să le transporte ranitele de 30 kg pe o lungime de o milă. Drumurile romane aveau marcaje de mile (pietre de hotar), astfel încât nu putea avea loc nici o dispută dacă această cerință a fost sau nu îndeplinita. De ce i-ar fi indemnat Mesia lumii xenofobă a iudaismului in profețiile sale pe evrei „să facă eforturi suplimentare“ pentru armata română?
Când cineva il compară pe Mesia razboinic descris în Manuscrisele de la Marea Moartă și alte istorii iudaice timpurii, cu pacifistul Mesia descris în Noul Testament și Mărturia lui Josephus, un aspect al istoriei pierdute al Iudeii pare vizibil.O lupta intelectuala s-a dat pentru a schimba natura lui Mesia. Noul Testament și Josephus ,stau

împreună de o parte a acestei lupte, pretinzând că a apărut un Mesia pacifist care a pledat la cooperarea cu Roma. De cealaltă parte a acestei diviziuni teologice stăteau zeloții evrei care așteptau să-i conducă un Mesia razboinic împotriva Romei.
Printre cele mai vechi cronici ale Crestinismului care au supraviețuit se numără Epistola lui Clement către Corinteni, datata în anul 96 d.Hr. Scrisoarea apartinand lui Clement I(papa) pretinde ca se adreseaza unei congregații de creștini care se pare că se răzvrătise împotriva autorității bisericii. Arata că chiar de la începutul religiei episcopul Romei a putut sa dea ordine bisericii din Corint, şi că biserica Romei a folosit armata romană pentru a disciplina și supune celelalte biserici şi pe membrii acestora.
Biserica lui Dumnezeu care salasluieste temporar la Roma catre Biserică lui Dumnezeu din Corint, Să luam deci soldatii care sunt înrolați sub conducătorii noștri, cat de exact, cu cata ușurință, cât de supusi, execută ordinele date lor. Nu sunt prefecţi, nici conducători de mii, nici conducători de sute, nici conducători de cincizeci și așa mai departe; dar fiecare om conform rangului său execută ordinele date de rege şi guvernanţii.
Dar cum a apărut structura de autoritate a bisericii care se aseamănă cu armata romană? Cine a stabilit-o și cine le-a dat episcopilor un asemenea control absolut? Ciprian a scris . . .
„Episcopul este în biserică şi biserica este în episcop . . . oricine care nu este cu episcopul, acea persoană nu este în Biserică“
Și de ce Roma, presupus centrul al persecuției creștine, a fost ales ca sediu central al bisericii?
O origine romană ar explica de ce a fost episcopul Romei făcut mai târziu pontiful suprem al bisericii. Și de ce Roma a devenit sediul său central. Ar explica cum un cult iudeu in cele din urma a devenit religia de stat a Imperiului Roman. O origine romană ar explica, de asemenea, de ce atât de mulți membri ai unei familii imperiale romane, flavii, au fost înregistrați ca fiind printre primii creștini.
Flavienii ar fi fost printre primii crestini pentru ca, după ce au inventat religia, ei au fost, de fapt, primii creștini.
Daca luăm în considerare invenția flaviană a creștinismului, trebuie avut în vedere faptul că împărații flavieni au fost considerați de ordin divin și adesea creand religii. Jurământul pe care l-au depus când au fost hirotonisiti împărati „vor face toate lucrurile divine... în interesul imperiului“ Arcul de triumf al lui Titus, care comemorează distrugerea Ierusalimului de către Titus, este inscripționat cu următoarea mențiune:

SENATUS POPULUSQUE ROMANUS DIVO TITO DIVI VESPASIANI. F VESPASIANO AUGUST
[Senatul și Poporul Romei, către divinul Titus, fiul lui divinul Vespasian]
Fragmente din declarația scrisă, datata în anul 69 d.Hr. de prefectul Egiptului, Tiberius Alexander, în care a recunoscut Vespasian, ca noul împărat, există încă. Vespasian este denumit în ele „cezarul divin“ și „domnul“
Josephus credea, de asemenea, că Vespasian era o persoană divină. El a susținut că profețiile mesianice ale iudaismului au prezis că Vespasian avea să devină stăpânul întregii omeniri. Aceasta indică faptul că în ochii lui Josephus, Vespasian nu a fost doar „Iisus“, sau salvator al Iudeea, ci că el era şi „Hristosul“, cuvântul grecesc pentru Mesia care a fost prevăzut în profețiile unui lider iudaic.
Tu, Vespasian, sa nu te gândești mult ca l-ai luat pe însuși Josephus captiv; vin la tine ca un mesager al veștilor mai mari; căci fusesem trimis de Dumnezeu pentru tine... Tu, Vespasian, ești Cezar și împărat, tu si fiul tău. Leagă-mă acum mai repede și păstrează-ma pentru tine, căci tu, Cezar, nu ești numai stăpân peste mine, dar si peste pământ și mare și toată omenirea.
Josephus, proclamându-se slujitorul lui Dumnezeu, a descris și el un sfârșit al „contractului“ lui Dumnezeu cu iudaismul care era destul de asemănător cu poziţia pe care Noul Testament o ia cu privire la creştinatate ,singura diferență este că Josephus credea ca voia lui Dumnezeu trecuse nu la creștinism, ci la Roma și prin aceasta familiei imperială, flavienii.
Daca e Voia Ta, care ai creat națiunea evreiască, pentru a o deprima, și din moment ce tot norocul lor a trecut la romani și din moment ce ai făcut alegerea ,asupra sufletului meu să prevestesc ce urmează să se întâmple aici, le dau de bunăvoie mâinile mele și mă mulțumesc să trăiesc.
Și protestez deschis că nu trec la romani ca un dezertor al iudeilor, ci ca un slujitor al tau.
Savanții au respins profetiile mesianice ale lui Josephus către Cezar ca fiind simplă lingușire. Nu sunt de acord și o voi arăta,nu numai că Josephus „credea“ că Vespasian este „dumnezeu“, şi Titus este deci „fiul lui dumnezeu“, dar că istoriile lui au fost create în întregime pentru a demonstra chiar acest fapt.
Nu era nimic neobişnuit în recunoaşterea lui Josephus a lui Vespasian ca zeu. Flavienii au continuat doar tradiția stabilind împărați ca zei ,că linia Julio-Claudiană de împăraţii începuse. Iulius Cezar, primul diuus (divin) al acestei linii, despre care se pretinde că ar fi

fost descendentă de pe Venus. Senatul roman se spune că a decretat că era un zeu pentru că o cometă apărut la scurt timp după moartea sa, demonstrându-i astfel divinitatea.
În anul 80 d.Hr., Titus a stabilit un cult imperial pentru tatăl său, care murise în anul precedent. Cultul, de mare importanta politica pentru Titus, deoarece deificarea tatalui sau ar intrerupe
linia iulio-claudiană a succesiunii divine și, prin urmare, ar asigura tronul pentru flavieni.
Pentru că numai Senatul Roman putea acorda titlul de diuus(zeu), Titus trebuia mai întâi să-i convingă că Vespasian fusese un zeu.
Cu toate acestea, a existat în mod evident unele dificultăți în a aranja acest lucru; Acest fapt nu a avut loc decât la șase luni după moartea sa, un interval neobișnuit de lung. Titus a creat și o preoție, flaminii, să administreze cultul. Cultul lui Vespasian nu a fost unul izolat la Roma, iar numirile au fost făcute în toate provinciile. În
zonele din jurul Iudeii, o birocrație romană numită Consiliile Comunale care supravegheau cultul. În special tate cele șapte creștine„biserici ale Asiei“ menționate în Apocalipsa 1:11 aveau agenții in aceste Consilii Comune. La moartea surorii Domitilla, Titus s-a asigurat și de deificarea acesteia. În parcurgerea procesului de deificare al tatălui şi surorii și creerea acestui cult, Titus si-a o într-o abilitate intelectuala pe care puțini oameni au posedat-o vreodată. A învățat cum să creeze o religie.
Titus nu numai că a creat și administrat religii, ci a fost un profet. În timp ce era împărat, a primit titlul de Pontifex Maximus(Pontif Suprem),
ceea ce l-a făcut marele preot al religiei romane şi capul oficial al colegiului roman al preoților—aceleași titluri și funcții
pe care , odată ce creștinismul a devenit religia de stat română, papii le vor revendica.
Ca Pontifex Maximus(Pontif Suprem), Titus a fost responsabil pentru o mare colecţie de profeţii (annales maximi) în fiecare an,erau înregistrate oficial semne cereşti şi de altă natură, precum şi evenimentele care urmase acestor prevestiri, pentru ca generațiile viitoare să poată înţelege mai bine voinţa divină.
Titus era neobișnuit de alfabetizat. A pretins că stenografia mai repede decât orice secretar şi poatea sa „falsifice semnătura oricărui om“ şi a declarat că în circumstanțe diferite ar fi putut deveni „cel
cel mai mare falsificator din istorie.“ Suetonius consemnează că Titus poseda „daruri mentale vizibile“ și „a ținut discursuri și a scris versuri în Latină și greacă“ și că „memoria sa a fost extraordinară“
Fratele lui Titus Domițian, care i-a succedat ca împărat, de asemenea

a folosit religia în avantajul său. Pe lângă deificarea fratelui său, Domițian a încercat să si-l alature pe Jupiter, zeul suprem al imperiul Roman, prin a avea decretul Senatului cum ca zeul i-a mandatat domnia.
Nu numai că flavienii au creat religii, ci au făcut si miracole. În următorul pasaj din Tacitus, Vespasian este înregistrat ca vindecand orbirea unui om şi bratul altuia, minuni săvârşite şi de Ilisus:
Unul dintre oamenii de rând din Alexandria, binecunoscut pentru a lui
orbire. . . l-a implorat pe Vespasian sa-l lase sa isi
umezeasca obrajii și globii oculari in scuipatul sau. Altul
cu o mână bolnavă s-a rugat ca Cezarul sa isi puna picioarele pe membru pentru a-l vindeca. Și astfel Vespasian . . . a realizat
ce i se cerea. Mâna si-a fost recapatat utilitatea , iar lumina zilei a strălucit din nou asupra orbilor celui orb.
Evangheliile consemnează că Iisus a folosit și această metodă de vindecare a orbirii, adică prin plasarea scuipatului pe pleoapele unui orb.
După ce au vorbit , El a scuipat pe pământ, şi apoi,
frământând praful şi scuipatul în lut, El a uns lutul
peste ochii bărbatului și i-a spus:
„Du-te și spală-te în bazinul Siloamului“—numele înseamnă
„trimis“. Așa că s-a dus și și-a spălat ochii și s-a întors vindecat.
Au fost vehiculate și alte povești despre Vespasian care sugerau a lui divinitate. Una a implicat un câine fără stăpân care a aruncat o mână umană la picioarele lui Vespasian. Mâna a fost un simbol al puterii pentru romanii din secolul I. O altă poveste descria un bou care venea în sala de mese a lui Vespasian şi literalmente cădea la picioarele împăratului coborându-şi gâtul, ca şi cum ar recunoaste cui i se cuvenea jertfa.
Aceste povești care circulau si sugerau că Flavienii sunt zei fara indoiala îndoială erau considerate de flavieni a fi un bun tonic pentru cei multi . Cu cât mai mult un împărat era văzut de supuşii săi ca fiind divin, cu atât era mai uşor ca el să-şi menţină controlul asupra lor. Flavianii cu siguranță s-au concentrat pe manipularea maselor. Pentru a promova politica de „pâine și circ“ au construit Coloseumul, unde au pus în scenă spectacole cu gladiatori și fiare sălbatice care implicau sacrificare în masă.
Culte imperiale care i-au portretizat pe împărații romani ca zei și lucrătorii miracolelor par să fi fost create doar pentru că au fost utile din punct de vedere politic. Cultele nu par să fi evocat vreo emoţie religioasa. Nicio dovadă a vreunei jertfe spontane care să ateste

sinceritatea închinătorilor nu a fost descoperită vreodată.
Avantajul de a-și transforma familia într-o succesiune de zeii la care au apelat mulți împărați romani: 36 din cei 60 de împărați de la Augustus la Constantin și 27 de membri ai familiilor lor au fost deificati și au primit titlul de diuus.
Desigur, inventatorii religiilor fictive au trebuie să aibă un anumit cinism în ceea ce privește sacrul. Vespasian este citat la pe patul de moartea spunând: „O, Doamne, trebuie să mă transform într-un zeu!“
Pliniu a comentat cinismul pe care-l simțeau flavienii fata de religiile pe care le creaseră. Observați în citatul următor remarca lui Pliniu referitoare la faptul ca Titus se făcuse „fiu de zeu“ .
Titus i-a zeificat pe Vespasian şi pe Domiţian dar numai pentru a fi fiul si fiu de zeu..
Cinismul pe care clasa patriciană l-a simțit față de religie a fost un subiect al satirelor poetului roman Juvenal. În timp ce exact datele nașterii și morții lui Juvenal sunt necunoscute, se crede că el trăit în epoca flavienilor. Una dintre satirele sale se referă Agripa şi Bernice, amanta lui Titus. Tradiţia spune că Juvenal a fost alungat din Roma de Domițian.
Romanii educati precum cei despre care a scris Juvenal nu credeau în zei, ci mai degrabă în avere și soartă. Etosul predominant clasei patriciene era că lumea era fie condusă de o șansă oarbă sau destin imuabil: Averea nu are divinitate, am putea să o vedem: suntem noi, noi cei, care o fac zeiță și o pun în ceruri.
Judecând după lucrările lui Juvenal, mulți romani au văzut toate religiile, inclusiv pe a lor, ca ridicole.
Ascultați cu atenti acele negări puternice, asigurarea faţei mincinoasă
Va jura pe razele Soarelui, pe tunetele lui Jupiter - , pe lancea lui Marte, de săgeţile lui Delphic Apollo, pe tolba și arcul Dianei, vânătoarea virgină, pe tridentul lui Neptun, Tatăl nostru din Marea Egee: va aduga si arcurile lui Hercule și sulița Minervei, toate armele Olimpului până la ultima:
și dacă este tată, va plânge; „Pot să mănânc si membrul odorului meu—copil sărac! fiert bine si in sos de vinegretă
Juvenal a fost, de asemenea, cinic față de iudaism. Atitudinea sa cu privire la religia iudaica sugerează că mulți din clasa patriciană au văzut religia și, fără îndoială, descendenții ei creștinismul, ca si culte barbare.
... Vine o evreică paralizată, lasandu-si caruciorul cu mancare afară

cerșind într-o șoaptă răsuflată. Din cele legi sfinte ale Ierusalimului ; ea este marea preoteasă a copaculor. . . Ii umplu palma ei, dar modest: evreii îți vor vinde orice vise iti plac pentru câțiva banuti.28 Având în vedere acest cinism patrician, este ciudat că atât de mulți membrii dintre Flavieni au fost înregistrati ca fiind printre primii crestini. De ce a fost un cult iudaic care a pledat blândetea și sărăcie atât de atractive pentru o familie care nu pleda pentru niciuna? Traditia care leaga crestinismul timpuriu de Flavienii e bazata pe dovezi solide,dar cu puține comentarii de la cercetători. Cel mai cunoscut dintre „flavienii creștini“ a fost Papa Clement I. El este descris în Enciclopedia Catolica drept primul papă despre care „se ştie cu certitudine tot“ şi a fost înregistrat în literatura bisericească timpurie ca fiind membru al familiei Flavienilor .

Papa Clement a fost primul papă care a avut cronicari cunoscuți in istorie si care au lăsat în urmă lucrări scrise. Se pretinde-ca a scris Epistola lui Clement către Corinteni, citată anterior. Astfel, Clement are o mare importanță pentru istoria bisericii.

De fapt, Enciclopedia Catolică îl listează în prezent pe Clement ca al patrulea „episcop al Romei“, sau papă, acest fapt nu e afirmat de mulți cercetatori ai bisericii timpurii. Sf. Ieronim a scris că la vremea lui „mare majoritate a latinilor au susținut că Clement a fost succesorul direct al Petru. Tertulian știa și el de această tradiție; el a scris: „Biserica din Roma consemnează că Clement a fost hirotonisit de Petru.“Origen, Eusebiu și Epifanie l-au plasat și pe Clement chiar la începutul bisericii romane, fiecare dintre ei afirmând că Clement fusese „colegul de muncă“ al Apostolului Pavel.

Savanții au văzut că lista papilor dată de Irineu (circa 125-202) care îl numește pe Clement drept al patrulea papă este suspecta și este de remarcat faptul că Biserica Romană a ales să o folosească ca istorie oficială.

Această listă îl numește pe „Linus“ drept al doilea papă, urmat de „Anakletus“ și apoi de Clement. Lista vine de la Irineu, care -l identifică pe „ Papa Linus“, cu cel menționat în epistola a 2 a ,a lui Timotei 4:21. Savantii au speculat că Irineu l-a ales pe Linus pur și simplu pentru că a fost ultimul bărbat pe care Pavel l-a menționat în epistolă, care se presupune că a fost scrisa imediat înainte de martiriul lui Pavel. Nici proveniența Papei Anakletus nu poate fi mai de crezare. În Tit, epistola care urmează imediat celei lui Timotei în canon, se spune, „episcopul va fi fara cusur.“ În greacă,anenkletus inseamna irepprosabil.Este posibil ca Irineu să nu fi știut cine sunt papii dintre Petru și Clement și, prin urmare, a trebuit să inventeze

nume pentru ei. In acest caz, după ce l-a creat „Linus“ ca succesor al lui Petru, „Ireprosabilul“ ca următorul episcop al Romei, imaginația lui s-a imbogatit, pentru că numele ales pentru al şaselea papă în lista lui era „Sixus“.
De asemenea, pare ciudat că biserica romană a ales să folosească Ilista lui Irineu, având în vedere că își are originea în Orient. Ideea că Clement a fost al doilea papă se sustine din punct de vedere istoric și reflectă
succesiunea papală care era cunoscută la Roma. Poate oficialii bisericii timpurii au preferat să nu folosească o listă care să ateste că Clement era succesor direct a lui Petru, din cauza concepției tradiționale că era membru al Flavienilor.
Noțiunea că Papa Clement era un Flavian a fost consemnată în Faptele Sfinților Nereu și Ahile, o lucrare din secolul al V-lea sau al VI-lea bazat pe tradiții și mai vechi. Această lucrare a legat direct Flavienii la creștinism ,fapt remarcat în Enciclopedia Catolica:
Titus Flavius Sabinus, consul în 82, omorât de Domit-
ian [fratele împăratului Titus],pe a cărui soră o ia in casatorie.
Papa Clement este reprezentat ca fiul lui Sabinus în Faptele Sfinţilor Nereu şi Ahile.Fratele lui Titus Flavius Sabinus, Clemens este si el legat de crestinism.
Faptele Sfinților Nereu și Ahile afirmă că Clemens a fost un martir creștin. Se crede că Clemens s-a casatorit cu nepoata lui Vespasian și verișoara lui primară, Flavia Domitilla care era o alta flaviana creştina. În cazul Flaviei Domitilla există dovezi care o leagă de creștinism. Cel mai vechi cimitir creștin din Roma are inscripții care o numesc drept fondator:
Pe Catacomba lui Domitilla inscripțiile existente o dau drept fondator. Datorită caracterului legendar al acestor scrieri , nu le putem folosi ca argument in controversa dacă au fost două
crestine cu numele de Domitilla in familia Flavienilor, sau numai una, soţia Consulului Flavius Clemens.
Talmudul înregistrează genealogia primului papă diferit decât Faptele Sfinților Nereu și Ahile. Flavia Domitilla care a fost mama lui Clemens (Kalonymos) nu era nepoata lui Titus, ci mai degrabă sora lui. Aceasta leagă pretinsul succesor al lui Peter cu o generație mai aproape de Titus, îl plasează chiar în familia lui.
Nereus și Achilleus, autorii Actelor , sunt enumerați în Enciclopedia Catolică ca find printer primii martiri ai religiei și au fost, de asemenea, legați de familia Flavienilor.
Vechile liste romane, din secolul al V-lea, şi care au fost trecute în Martyrologium Hiernoymianum(Martiriul lui Ieronim), conțin

numele celor doi martiri Nereus și Achilleus, al căror mormânt se afla în Catacomba Domitilla de pe Via Ardeatina... Faptele acestor martiri plasează moartea lor la sfarsitul sec. I şi începutului celui de-al doilea secol. Conform acestor legende, Nereus și Ahile au fost eunuci și valeti ai Flaviei Domitilla, o nepoată a Împăratul Domițian. Mormintele acestor doi martiri au fost pe o moșie a doamnei Domitilla; putem concluziona că sunt printre cei mai vechi martiri ai Bisericii Romane și foarte aproapiati de familia Flavienilor.

Domitilla, fondatoarea catacombei, era un membru. În Epistola către Romani, Sf. Pavel menționează un Nereu si sora sa, căruia îi transmite salutări.

Această referire a lui Pavel la un Nereu și sora lui este interesantă. Tradiția susține că Domițian a ucis mai mulți membri ai familiei care erau creștini, precum și cineva pe nume Acilius Glabrio, despre care se pretinde, de asemenea, că era creștin, toate acestea permit speculatia că Nereus menționat de Pavel ar fi putut fi autorul Faptelor și că Acilius,cel ucis de Domițian sa fi fost partenerul literar al lui Nereus.

Un alt individ legat atât de creștinism, cât și de flavieni era Bernice, sora lui Agrippa, care este descrisă în Noul Testament ca fiind cunoscuta Apostolului Pavel. Ea a devenit amanta lui Titus și locuia cu el la curtea Vespasienilor în 75 d.Hr., în același timp, in care se pare ca Josephus ar fi scris Războiul evreilor.

Flavius Josephus, membru adoptat al familiei, a avut și el o legătură cu începuturile creştinismului. Lucrările sale i-au oferit Noului Testament documentatia istorica principala si independenta și au fost cu siguranță citite de patronii săi imperiali .

De fapt, Titus a ordonat publicarea Războiului evreilor. În autobiografia sa, Josephus scrie că Titus „isi dorea ca,cunoașterea acestor fapte ar trebui luate numai din aceste cărți, pe care si-a aplicat propria lui semnătură și a dat ordine pentru publicarea lor. Poate cea mai neobişnuită legătură dintre creştinism şi flavienii, însă, este faptul că Titus Flavius a împlinit toate Profețiile lui Iisus despre ziua apocalipsei. După cum am menționat mai sus,similaritatile între descrierea campaniei lui Titus în Războiul Iudeilor și Profețiile lui Iisus i-au determinat pe primii savanți ai bisericii să creadă că Hristos văzuse în viitor. Distrugerea templului, a încercuirea de Ierusalimului cu un zid, orașele Galileii fiind „facute una cu pamantul“, distrugerea a ceea ce Iisus a descris ca fiind „generatia raului, etc. fuseseră toate profeţite de Iisus şi apoi s-au împlinit în timpul campaniei militare a lui Titus din Iudea care,

asemenea slujirii lui Iisus, a început în Galileea și s-a încheiat la Ierusalim.
Astfel flavienii sunt legaţi de creştinism printr-un neobişnuit numar de fapte și obiceiuri. Documentele bisericii timpurii afirmă categoric că familia a dat unii dintre primii martiri ai religiei, precum și papa care i-a succedat lui Petru. Flavianii au creat o mare parte din literature care furnizează documentație pentru religie, au fost responsabili pentru cel mai vechi cimitir cunoscut și a unor personaje numite în
Noul Testament care s-au aflat în cadrul curții lor imperiale. Mai departe, familia a fost responsabila pentru profețiile apocaliptice ale lui Iisus care „s-au împlinit“
Aceste conexiuni merită în mod clar mai multă atenție decât au primit. Sunt necesare unele explicații pentru numeroasele tradiții care leagă un cult obscur iudeu de familia imperiala connexiuni care includ nu doar convertirea la religie, ci, dacă
Faptele lui Nereus și Ahile ,Eusebiu sunt de crezut,ofera succesor direct al lui Petru.
Dacă creștinismul a fost inventat de flavieni pentru a-i ajuta lupta lor cu iudaismul, ar fi fost doar o variație pe o temă de lungă durată. Folosirea religiei intru binele statului era o tehnică romană cu mult înaintea flavienilor. În citatul urmator, care ar fi putut foarte bine să fie studiat de tinerul Titus Flavius în timpul educației sale la curtea imperială, Cicero nu doar prefigurează o mare parte din teologia creștină, dar și militeaza pentru ca statul să convingă masele să adopte teologia pentru binele Imperiului.
,, Trebuie să ne convingem cetățenii că zeii sunt conducătorii tuturor lucrurilor și ceea ce se face, se face prin voia şi autoritate lor; şi ei sunt marii binefăcători ai bărbaților stiu cine e fiecare și ce face și ce păcate comite, şi ce intenţionează să facă, şi cu ce evlavie îşi îndeplineşte îndatoririle religioase.
Cicero, Legile, 2:15-16

Roma a încercat să nu înlocuiască zeii provinciilor sale, ci să-i absoarba. Până la sfârșitul secolului I Roma acumulase atât de mulți zei străini încât practic în fiecare zi a anului sărbătoreau o divinitate. Cetăţenii romani au fost încurajaţi să ofere ofrande tuturor acești zei ca o modalitate de a menține Pax Deorum, „pacea a zeilor“, o condiție pe care cezarii o considerau benefică pentru imperiu. Romanii au folosit religia ca instrument pentru a-i ajuta în cuceririle militare. Conducătorul armatei romane, consulul, era un lider religios capabil să comunice cu zeii. Romanii au dezvoltă-un ritual specific folosind zei dușmanilor pentru a-l convinge sa

dezerteze. În acest ritual special, devotio, un soldat roman se sacrifica pe el ,jertfa oferita tuturor zeilor, inclusiv cei ai inamicului. În acest mod romanii au căutat să neutralizeze ajutorul divin al adversarilor lor.
Astfel, când Roma a intrat în război cu zeloţii din Iudeea avea deja o lungă tradiție de absorbție a religiilor adversarilor săi. Dacă Romanii au inventat creștinismul, ar fi fost încă un exemplu de neutralizare a religiei unui inamic făcând-o proprie, decât să lupta împotriva ei. Roma ar fi transformat pur şi simplu iudaismul militant din Iudeea secolului I într-o religie pacifistă, pentru a-i absorbi mai ușor în imperiu.
În orice caz, este cert că Imparatii au încercat să controleze Iudaismul. De la Iulius Cezar încoace, împăratul roman a pretins per-autoritate asupra religiei și i-a ales pe marii preoți.
Caius Iulius Caesar, imperator și mare preot, și dictator va salut... Voi vrea ca Hyrcanus, fiul lui Alexandru și copiii săi . . . sa fie marii preoti a -l evreilor pentru totdeauna ... și dacă de acum încolo apar orice întrebări despre obiceiurile evreiești, eu vreau decideti același . . .
Flavius Josephus, Antichitățile evreilor, 18, 3, 93
Împărații romani au numit toți marii preoți înregistrați de Noul Testament dintr-un cerc restrâns de familii care au fost aliate Romei. Prin selectarea individului care ar gestiona orice problemă a „obiceiurilor evreiești“, cezarii gestionau teologia iudaica a fi in propriul lor interes. Desigur, cum altfel ar fi facut-o un imparat roman?
Roma isi exercita controlul asupra religiei într-un mod care era unic în istoria guvernelor sale provinciale. Roma gestiona iudaismul celui de-al doilea templu atat de amanuntit ,stabileau chiar cand preoţii ei puteau să poarte veşmintele lor sfinte.
. . . romanii au luat aceste veşminte ale marelui preot și le-au pus să fie depozitate într-o cameră de piatră, și cu șapte zile înainte de un festival au fost livrate . . . marelui preot. . .
În ciuda acestor eforturi, politica normală a Romei de absorbție a zeilor provinciilor sale nu a reușit în Iudeea. Iudaismul nu ar permite-i lui Dumnezeu să fie doar unul dintre cei mulți, iar Roma a fost forțată să facă fata insurecțiilor repetate. Nereușind să controleze Iudaismul numindu-și marii preoți, familia imperială va încerca să controleze religia rescriindu-i Tora.
Cred că au făcut acest pas și au creat Evangheliile pentru a le iniția o versiune a iudaismului mai acceptabilă pentru Imperiu, o religie care în loc să ducă război împotriva dușmanilor săi, „ar întoarce celălalt obraz“

Teoria acestei invenţii romane a creştinismului nu orig-
Ineaza in faptul de-ai pacifica. Bruno Bauer, un savant german din secolul al XIX-lea, credea că creștinismul a fost încercarea Romei de a crea un religie de masa care încuraja sclavii să-și accepte pozitia în viață. În epoca noastră, Robert Eisenman a concluzionat că Noul Testament era litera-tura unei mișcări mesianice iudaice rescrisă cu o perspectivă proromana. Această lucrare prezintă însă un mod cu totul nou de înţelegerea Noului Testament.
Voi arăta că Evangheliile au fost create pentru a fi înţelese pe două nivele. La nivelul suprafeței sale sunt, desigur, o descriere a faptelor unui Mesia creator de minuni care a înviat din morţi.
Cu toate acestea, Noul Testament a fost, de asemenea, conceput pentru a fi înțeles într-un alt mod, care este ca o satira a campaniei militare a lui Titus Flavius prin Iudeea. Dovada acestui lucru este pur și simplu că Iisus și Titus împărtășesc experiențe similare în aceleași locații și în aceeași secvență.
Acele paralele sunt atât prea exacte și prea complexe pentru a fi avut loc întâmplător. Că acest fapt a fost trecut cu vederea timp de două milenii reprezinta o anormalitate in studiu pe cât de mare, pe atât de lunga.
Evangheliile au fost concepute pentru a deveni evidente ca satiră, citite împreună cu Războiul evreilor. De fapt,cele patru Evanghelii și Războiul Iudeilor au fost create ca o piesă unificată a literaturii ale cărei personaje și povești interacționează. Interacțiunea lor dau multora dintre spusele lui Iisus un sens comic și creează, de asemenea, o serie de puzzle-uri ale căror soluții dezvăluie identitățile reale ale Personajele Noului Testament. Înțelegerea nivelului comic din Noului Testament dezvăluie, de exemplu, că apostolii Simon și Ioan au fost caricaturi crude ale lui Simon și Ioan, conducătorii evreilor din rebeliune.
De-a lungul acestei lucrări mă refer la slujirea lui Iisus ca la o satiră a Campaniei militară a lui Titus. Fac asta pentru că Misunea lui Iisus s-a bazat pe acesta campania și a fost menită să fie văzută ca plină de umor când o privesti din această perspectivă. Cu toate acestea, relația dintre aceste două „misiuni“ nu erau pur și simplu satirice. Voi arăta asta Misiunea lui Iisus a fost concepută pentru a dovedi că el era Maleahi, sau mesager, al „adevăratului“ Mesia,Titus Flavius. Maleahi înseamnă „mesagerul meu“ în ebraică și a fost folosit ca porecla pentru profetul Ilie. Aceasta deoarece profeţia iudaică a prezis că Mesia va fi precedat de apariţia lui Ilie, care avea să acţioneze ca mesager al iminentei sale veniri.
Dar vă voi trimite pe proorocul Ilie înainte de venirea

zilei cea mare și îngrozitoare a Domnului.
Maleahi 4:5
Pentru a arăta că Misiunea lui Iisus a fost un precursor al campaniei lui Titus autorii Noului Testament și Războiului Evreilor au folosit tipologia, o tehnică care apare în întreaga literatură iudaică. Evenimentele cheie din Misiunea lui Iisus au fost create pentru a fi văzute ca „tipuri", sau baza profetică, pentru evenimentele din campania lui Titus și prin aceasta „demonstrează" că Iisus fusese Maleahi(mesagerul) al lui Titus.
Voi arăta, de asemenea, că Josephus a falsificat datele evenimentelor in Războiul Iudeilor pentru a crea impresia că profeţiile lui Daniel s-au întâmplat în timpul războiului dintre romani și evrei. Falsul a fost făcut pentru a oferi o „dovadă pentru afirmația Noului Testament, că „fiul lui Dumnezeu" profetit de Daniel a fost Iisus.
Istoriile lui Josephus și ale Noului Testament sunt poate cele mai analizate lucrări din literatură și 1 încurajează scepticismul pretenţiei mele că am descoperit un nou, „adevărat" mod de înţelegere al lor. De-a lungul veacurilor, Noul Testament a fost un caleidoscop intelectual în cadrul căruia profeții și coduri fantastice au fost adesea „descoperite". Pretențiile extraordinare necesită dovezi extraodinare şi nu aş prezenta această lucrare dacă aş putea sa îndeplinesc acest criteriu.
Cu toate acestea, flavienii au posedat atât motivația și capacitatea de a crea o versiune a iudaismului aliniata la interesele lor. Orice căutător cinstit al originii creştinismului trebuie, să prin urmare, sa ia in considerare cel puțin posibilitatea ca flavienii au creat evangheliile. Mai departe, miezul profețiilor lui Iisus,orasele galileene „facute una cu pamantul", Ierusalimul încercuit cu un zid, templul rămas fara nici o piatră deasupra alteia și „generația rea" distrusa ,toate au o caracteristică. Fiecare este o victorie militară a familia Flavian. Astfel, principiul des citat că istoria este scrisă de învingători sugerează că acea familie ar trebui să fie prima pe care o investigăm.
Acesta este motivul pentru care ar trebui să încercăm să înțelegem Evangheliile cum ar fi fost ele înțelese de cineva familiarizat cu cucerirea Iudeii de către Titus Flavius, împăratul Romei. Si cu asta perspectivă, un sens complet diferit al Evangheliilor devine vizibil.
Ele proclamă divinitatea Cezarului.

Cap II

Pescarii de oameni: Bărbați care au fost prinși ca pești

Pentru a începe să explic relaţia dintre Misiunea lui Iisus şi Campania lui Titus pe care analiza mea o indică ca satira,ma folosesc de urmatoarele pasaje.
În Evanghelia după Matei, Iisus este descris la începutul Misiunii cerându-i lui Simon și Andrei și „fiilor lui Zeb'edee"
„urmati-mă" şi să devina „pescari de oameni"
Din acel moment Iisus a început să predice. „Pocăiţi-vă", a spus El, „căci Împărăția Cerurilor este acum aproape" Și mergând de-a lungul malului lacului Galileii, a văzut
doi frați,Simon zis si Petru și pe fratele său Andrei aruncând o plasă în lac; căci erau pescari.
Și El le-a zis: „Veniți și urmați-mă și va voi face pescari de oameni."
Mat. 4:18-19

Aceeași poveste este reprezentată în Evanghelia după Luca astfel:
Pe când mulţimea Îl îmbulzea, ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu, şi El şedea lângă lacul Ghenizaret .Tot aşa şi pe Iacov şi pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Şi a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni.
Luca 5:9-10

Într-un alt pasaj din Noul Testament, Iisus prevede că orașele de pe lacul Ghenizaret (mai bine cunoscut sub numele de Marea Galileii) vor înfrunta mari suferinte pentru răutatea lor.

„Vai de tine, Horazine!" , a zis El. „Vai de tine, Betsaido!
Şi tu, Capernaume, vei fi înălţat* oare până la cer? Vei fi coborât până la Locuinţa morţilor;
În Războiul evreilor, Josephus descrie o bătălie pe mare în care Romanii prindeau evreii ca peştii. Bătălia a avut loc la Gennesareth, unde Titus a atacat o bandă de rebeli evrei condusă de un lider pe nume Iisus. Acest lac este numit de localnici ,lacul de Ghenezaret . . . aveau un mare număr de corăbii . . . şi au fost atât de dotati, încât ar putea castiga o lupta pe mare …dar pe măsură ce romanii construiau un zid în jurul taberei lor Iisus și grupul său . . .au fost incercuiti.
. . . Uneori romanii săreau pe corăbiile lor, cu săbiile în mâini și ii ucideau; dar când ei s-au

întâlnit cu vasele, romanii i-au prins la mijloc si le-au nimicit corabiile care i-au luat si ei in adancuri. Și pentru cei care se înecau in lac, dacă isi ridicau capul deasupra apei, ei
au fost fie uciși fie de săgeți, fie prinși intre vase; dar dacă,
în disperare , au încercat să înoate spre duşmanii lor, romanii le-au tăiat fie capul, fie mâinile . .
Un țăran din secolul I care a auzit profeția apocalipsei lui Iisus, Referitoare la locuitorii orașelor
pe lacul Gennesareth, și a auzit și pasajul de mai sus din Războiul de evreii, care descrie distrugerea lor, ar fi înţeles juxtapunere ca dovadă a divinitatii lui Hristos. Josephus a consemnat ceea ce Iisus a profetit ca urma sa se întâmple.
Dar un ţăran needucat n-ar fi putut înţelege ca a existat o altă „profeție“ care s-a întâmplat în pasajele anterioare. Mă refer la îndemnul lui Cristos de a deveni „pescari“ sau „prinzători“ de oameni, în timp ce stătea pe locul unde evreii erau
prinsi ca peştii în timpul viitoruluirăzboiului cu Roma.
Cu toate acestea, oricare dintre patricienii care cunoșteau detaliile bătăliei pe marea Ghenezaret ar fi văzut ironia într-un Mesia care era numit „Salvator“ inventând sintagma „pescari de oameni“ în timp ce sta pe plaja unde evreii erau prinsi ca pestii.
Comedia neagra este de la sine înțeleasă.
Aceste două profeţii „împlinite“ exemplifică cele două nivele pe care Noul Testament poate fi înţeles. Profeția lui Iisus
în ceea ce privește distrugerea Chorazain și Capernaum este com-complet simpla și menit să fie înțeleasa literal.
Cealaltă profeţie „împlinită“ cea a prezicerii lui Iisus că ai lui adepții ar deveni pescari de bărbați, nu este atât de simpla.
Putea fi înţelesa numai de cineva care, ca rezidentii curtii lui Flavian, aveau cunoștință de detaliile bătăliei pe mare dintre romani și pescarii evrei de la Gennesareth. Numai astfel de indivizi ar fi putut vedea ironia profetică al lui Iisus folosind expresia stând chiar pe plaja unde evreii curand aveau să fie prinsi ca peștii.
Autorii Evangheliilor ar fi fost mai puțin transparenți
când s-au referit la rebelii evrei drept pești, folosind o metaforă comună în primul secol. De exemplu, Rabban
(rabinul-șef) Gamaliel a vorbit despre discipolii săi printr-o pildă în care au fost comparatl cu patru tipuri diferite de pesti
peşte necurat, peşte curat, peşte din râul Iordan, şi peşte
din mare. Autorii romani au folosit deasemenea metafora. Juvenal, un poet roman contemporar, compară în mod specific sclavii fugari și informatorii cu pestii.

Structura comediei este importantă. Iisus vorbește despre „prinderea barbatilor“ într-un sens aparent simbolic. Josephus consemnează apoi că Iisus a fost într-adevăr un profet „adevărat“. Profetia lui de a „prinde bărbați“ la Gennesareth s-a întâmplat, gluma fiind că s-a întâmplat exact, şi nu în maniera simbolică pe care Iisus părea să o sugereze in fraza. Aceasta este cea mai comună structură a umor creat prin citirea Noului Testament în conjuncţie cu Războiul evreilor.

Dacă Noul Testament și Războiul Iudeilor se angajează într-o interactive comedie despre „pescuitul“ bărbaților la Gennesareth, și ele apar sa creeze o altă glumă referitoare la „pește“. După cum am menționat mai sus, în Matei 11:23 Iisus a prezis „vai“ pentru „Chorazain“

Teologii au presupus mereu ca Iisus se refera la satul pescaresc Galilean.Josephus a dat o alta definitie a cuvantului Chorazain. Tinutul care se află lângă acest lac are același nume Gennesareth . . . Unii au crezut că este o venă a Nilului, deoarece produce peștele Coracin ca la fel ca și lacul care este aproape de Alexandria .

Deci, în timp ce la Marea Galileii, Iisus a prezis durere pentru Chorazain și a spus că de acum înainte discipolii lui îl vor urma și devein pescari de bărbați. Experienţa lui Titus era ciudat de paralelă la profețiile lui Iisus prin faptul că el a adus literalmente vai pentru Chorazainienii și soldații săi l-au urmat literalmente și au devenit „pescari de oameni“. Asta era cee ace au pescuit pentru locuitorii satului numit după peștele Coracin. Dacă ironia juxtapunerii debutului Misiunii lui Iisus și campania lui Titus a fost creată în mod deliberat, aceasta se pare că a provenit din faptul că Titus a văzut umorul în al lui „pescuit“ pentru chorazainieni în timp ce încercau să înoate spre salvare.

Exemplele anterioare, în sine, nu sunt convingătoare că există o paralelă deliberată între Misiunea lui Iisus campania lui Titus. La urma urmei, este foarte posibil să fi fost doar o coincidenţă nefericită că Iisus a ales plaja de la Gennesareth ca locul în care și-a descris viitoarea misiune de a pescui pentru discipoli. Prezint acest exemplu al celor doua niveluri de interpretare care sunt posibile în timpul citirii Noului Testament în conjuncție cu Războiul evreilor, pentru că are loc aproape de începutul narațiunilor lui Iisus, cât și a lui Titus. Arăt mai jos că succesiunea de evenimente care au loc în Noul Testament şi Războiul Iudeilor au o semnificație neînțeleasă până acum.

Totuşi, paralelele care există între experienţele lui Iisus si a lui Titus
Iisus și Titu la Ghenezaret nu se limitează la prinderea oamenilor.
Prima parte a declarației lui Iisus este „Urmează-mă“ și „Nu te teme“
Când cineva citeşte pasajul din Josephus în care se aflau evreii
„prinsI“ se mai consemnează că militarilor care au făcut „prinderea“
li s-a spus să nu se teamă și într-adevăr au „urmat“ pe cineva.
Urrmătoarele fragmente arată că persoana urmărită a fost Titus, care
a spus trupelor lui să nu se teamă.
„Căci știti foarte bine că eu intru mai întâi în pericol și duc
primul atac asupra inamicului. Nu dezertați ci convingeți-vă că
Dumnezeu ma va ajuta in atacul meu.“
Și acum Titus și-a făcut propriul cal să mărșăluiască cel dintai
împotriva inamicul.De îndată ce Titus a spus asta, a incalecat
și a călărit iute până la lac;pe lângă care lac a intrat în oraș primul
dintre toți, la scurt timp urmandu-l si ceilalti. “
Astfel, Josephus a subliniat de trei ori că Titus a fost primul
în luptă. Și din nou, soldații romani care ar „pescui“ l-au urmat
literalmente pe Titus, creând o altă paralelă conceptuală cu Iisus.
De fapt, pasajul Noului Testament de mai sus, în care Iisus le cere
discipolilor sai„urmati-mă“, şi pasajul din Josephus în care
Titus cere trupelor sale să-l urmeze, ca acestia să poată deveni
pescari de oameni, au o serie de alte paralele.
Asemenea lui Iisus, Titus fusese trimis de tatăl său.
Așa că l-a trimis pe fiul său Titus la Casarea, ca să poată aduce
armata cantonata acolo la Scythopolis.(actualul Beit She'an)
Deși este destul de neobișnuit să urmezi un lider în luptă sau sa fii
trimis de tatăl unuia, Titus, din nou ca Iisus la Ghenezaret,
într-un fel își începe misiunea acolo. Declara că bătălia o sa fie
„debutul“ lui.
„De aceea nu mă părăsiți, ci convingeți-vă că Dumnezeu va ajuta la
debutul meu.“
Cuvântul grecesc pe care Josephus îl folosește aici, horme înseamnă
„debut“ în engleză, adică fie un asalt, fie un punct de plecare. Din
perspectiva lui Titus momentul poate fi văzut ca un punct de plecare
pentru că este prima sa bătălie în Galileea în întregime sub comanda
sa.
Pentru a rezuma, deși au fost mii de alte posibile locații, se poate
spune că atât Iisus, cât și Titus au avut debutul in narațiunile lor la
Gennesareth și într-o manieră care a implicat pescuitul de oamen
paralele care sunt suficient de neobișnuite pentru a permite cel puțin

chestionarea daca sunt sau nu coincidente.

TITUS SI IISUS COMPARATI: LA "Marea " GALILEEI

	TITUS	**IISUS**
Inceputul campaniei (Razboi 3,10,2)	**Descrie debutul lui ca unic comandant al armatei**	**Inceputul Misiunii lui Iisus**
Trimis de tatal sau	**Si-a trimis fiul tocmai la Caesarea (Razboi 3,9,7)**	**Trimis de tatal lui din cer**
Urmat de adeptii lui	**A intrat in oras primul urmat indeaproape de Soldati (Razboi 3,10,5)**	**Si-au adus barca la mal si l-au urmat (Luca 5:10)**
Asigurarea adeptilor sa nu le fie teama	**Stiti foarte bine ca sunt primul care infrunta pericolul nu va lepadati de mine (Razboi 3,10,2)**	**Nu va fie frica (Luca,5:10)**
Referitor la Chorazain	**Produce pestele Coracin (Razboi 3,10,8)**	**"Suferinta tie Chorazain" (profetie in Matei 11:23)**
Prezenta lui Iisus	**Iisus este liderul razvratitilor din Marea Galileei**	**Alt Iisus este liderul discipolilor din Marea Galileei**
Pescuind pentru oameni	**Evreii cadeau din barci…a nu se inneca se indreptau spre inamicii lor,romanii le taiau mainile si capul (War 3, 10, 8, Par. 527)**	**Va voi face pescari de oameni (Matei 4:19)**

Mai departe, paralelele sunt de aceeași natură cu relația tipologică arătata mai sus între Iisus şi Moise. Legăturile dintre Iisus și Titus sunt alcătuite din concepte similare, locații și secvențe.
Mai mult, aceste paralele trebuie privite împreună cu paralelele istorice dintre Ilisus şi Titus. Iisus a prezis că un Fiu al Omului avea să vină în Iudeea înaintea generaţiei care-l crucificase pe el murise, încercuise Ierusalimul cu un zid și apoi o sa distruge templul, fără a lăsa o piatră deasupra alteia. Titus a fost singurul din istorie despre care s-ar putea spune că i-a împlinit lui Iisus profeţiile referitoare la Fiul Omului. A venit la Ierusalim înainte generației care l-a răstignit pe Hristos disparuse, a încercuit Ierusalimul cu un zid și a demolat templul.
Suprapunerile dintre profețiile lui Iisus și realizarile lui Titus fac din paralela „pescari de oameni“ greu de acceptat ca intamplatoare. Și acesta este doar începutul paralelelor ciudate între cei doi bărbaţi care se numeau „fiul lui Dumnezeu“ şi ale căror „misiuni“ au început în Galileea și se termină în Ierusalim.
(Vezi diagrama de la pagina 43.)

Cap.III

Fiul Mariei care a fost un sacrificiu de Paste

Pentru a înțelege similaritatile dintre misiunea lui Iisus și campania lui Titus a fost necesar să fac o serie de descoperiri, fiecare nouă perspectiva oferind capacitatea de a o face pe următoarea. Acest proces a început când am dat peste următorul pasaj din Războiul Iudeilor și am concluzionat că paralelele dintre „fiul Mariei“ descrise în lucrarea lui Josephus şi „fiul Mariei“ din Evanghelii erau prea precise ca să fi fost produsul circumstanței.
În timp ce cititorii pot judeca singuri această afirmație, ar trebui să se stie că Josephus a scris într-o epocă în care a fost alegoria(desfășurare a închipuirii)era privită ca o ştiinţă. Se aștepta ca cititorii educați să poată înțelege si un alt sens ascuns în litera religioasă și istorică . Apostolul Pavel, de exemplu, a afirmat că pasaje din Scripturile ebraice erau alegorii care așteptau cu nerăbdare nasterea lui Hristos.

Cred că în pasajul următor Josephus folosește alegoria pentru a dezvălui altceva despre Iisus.
Pasajul începe cu Josephus vorbind la persoana întâi.
El descrie dificultatea pe care o întâmpină în a scrie despre un eveniment îngrozitor cauzat de foametea care a avut loc în timpul Asediul roman al Ierusalimului.
Dar de ce sa descriu obrăznicia nerușinată pe care foametea a adus-o asupra oamenilor înfulecarea lor de lucruri neînsuflețite, în timp ce am de gând să relatez o chestiune de fapt, pe care nici o istorie nu o descrie? Este oribil să vorbim despre asta și incredibil când se afla. Chiar omisesem de bunăvoie această calamitate a noastra, ca să nu par să livrez ceea ce este atât de rau prevestitor posteritatii, doar că am nenumăraţi martori ai acestui fapt de vârsta mea . . .
Si apoi descrie evenimentul:
Era o anumita femeie care locuia dincolo de Iordan, numele ei era Maria; tatăl ei era Eleazar, din satul Bethezob, care semnifică ca apartinea casei lui Isop. Ea poseda o inteligenta si calitati deosebite pentru familia ei și fugise la Ierusalim cu restul mulţimii, şi a fost cu cei asediati in momentul acela. Bunurile femeii au fost confiscate , ce adusese cu ea din Pereea la mutarea în oraș. Ceea ce prețuise, în plus și ce mâncare reușise să salveze, fusese și ea luată de rapacele gărzi, care veneau în fiecare zi alergând în casa ei în acest scop. Acest lucru a pus-o pe biata femeie într-un continuu chin, reproşurile şi blestemele frecvente cu care-i alunga pe acești răufăcători lacomi, le-a creat mânie împotriva ei; dar niciunul dintre ei, nici din indignare nu i-ar fi luat viața; iar dacă ea gasea orice mâncare, o ofera celorlalti, ; dar cum devenea imposibil pentru ea de a găsi alimente, în timp ce foametea străpungea prin intestinele și măduva ei, iar când agonia i-a depasit foametea însăși; nu a mai ascultat de nimic altceva decât de suferinta ei și de necesitate în care se afla. Apoi a încercat un lucru nefiresc și smulgându-și fiul,care sugea la sânul ei, a exclamat: „O, copil mizerabil! pentru cine te voi păstra în acest război, în această foamete și în aceasta rebeliune? Cât despre războiul cu romanii, dacă ne lasa in vieţa, trebuie să le fim sclavi. Și această foamete ne va distruge, chiar înainte ca acea sclavie să vină peste noi. Totuși sunt acesti rebeli nenorociti mai teribili decât ambele. Haide; fi tu mâncarea mea și fii o furie pentru acești nemernici fara principii, și cuvânt de referință către lume, care este totul care umple calamitățile noastre,a evreilor.
De îndată ce a spus acestea, și-a ucis fiul și

apoi l-a prăjit ,a mâncat jumătatea din el și a păstrat
cealaltă jumătate ascunsă. Imediat dupa cele petrecute, s-au afisat
razvratitii și simtind parfumul oribil al acestui mancari, ei
au amenințat-o că ii vor tăia gâtul dacă nu le va arăta ce mâncare
pregătise.
Ea a răspuns că a păstrat o parte bună pentru
ei descoprind ce a mai rămas din fiul ei. Cuprinși de groază și uimire
a minții, la vederea restului, ea le-a spus:
„Acesta este propriul meu fiu și ceea ce s-a făcut a fost
a mea fapta! Veniți, mâncați din mâncarea aceasta; căci am mâncat
si eu însumi! Nu va prefaceti că sunteti mai tandrii decât
o femeie, sau mai plini de compasiune decât o mamă; dar dacă
suntetii atât de scrupuloși și detestati aceasta jertfa a mea, cum
am mâncat jumătate, restul să-mi fie rezervat tot mie.“
După care acei bărbați au ieșit tremurând, nefiind niciodată
atât de înfricosati de nimic,pe cât erau de asta și cu
unele dificultăți au lăsat restul acelei cărni mamei.
Aș reține mai întâi că, deși pasajul s-ar fi putut baza
pe un eveniment real, Josephus pare să fi inventat dialogul.
Nu există martori la discursul pe care Maria îl ține înainte de a-si
ucide fiul. Este, desigur, puțin probabil ca o mamă să fi ucis și sa isi
fi mâncat fiul în prezența altora. Pentru a vedea satira care se află în
acest pasaj, trebuie mai întâi sa intelegem expresia „Bethezob, care
e Casa lui Isop“
Beth este cuvântul ebraic pentru „casă“, iar Ezob este ebraicul
cuvânt pentru „(Hyssopus) “, isopul fiind planta pe care a poruncit-o
Moise ca israeliții să o folosească atunci când își marchează casele
cu sângele miel de Paște sacrificat. Acest semn identifica casele pe
care Îngerul Morții avea să „le ocoleasca“.
Atunci Moise a chemat pe bătrânii lui Israel și le-a zis:
Alegeți și luați miei pentru voi, după marimea familiei, și ucideti mielul
de Paște.
Și ve-ti lua o grămadă de isop, să-l înmuiati în sângele din lavoar și
loviti buiandrugul și cele două laturi cu sângele care este în el . .
Sintagma Casa lui Isop, prin urmare, aduce în minte primul
Sacrificiu de Paște. O altă afirmație din acest pasaj poate fi și ea
văzuta ca fiind legat de jertfa de Paște. După ce și-a ucis fiul,
femeia ii prăjește cadavrul. În instrucțiunile lui Dumnezeu către Moise
cu privire la cum să pregătească jertfa de Paște, Dumnezeu a
poruncit următoarele: „Nu-l
mănânca crud, nici fiert in apă, ci prăjit în foc capul
cu picioarele și măruntaiele.“

Astfel, în pasajul din Războiul Iudeilor analizăm, cum Fiul Mariei poate fi văzut ca un miel simbolic de Paște.La fel e metoda folosită de autorul Noului Testament, care indica mielul simbolic de Paște prin combinarea unei referiri la isop cu o instrucțiune pentru Moise despre pregătirea mielului de Paște, nici unul din oasele sale să nu fie rupt.

Acum stătea acolo un vas plin cu vin acru; şi ei au umplut un burete cu vin acru, l-au pus pe isop(planta aromatica) si l-au dus la gura lui.

După ce Iisus a primit vinul acru, a zis: „Acum s-a terminat!“ Şi plecându-şi capul, Şi-a dat duhul.

Apoi au venit ostaşii şi au rupt picioarele celui dintâi şi a celuilalt care a fost răstignit împreună cu el.

Dar când au venit la Iisus și l-au văzut deja morţ, nu i-au rupt picioarele. Ioan 19

Identificarea lui Iisus cu mielul simbolic de Paște la crucificarea sa continuat o temă începută la cina de Paște unde Iisus a cerut ucenicilor să mănânce din carnea lui.

Tot în timpul mesei a luat un biscuit de Paște, l-a binecuvântat, și l-a rupt. Apoi l-a impartit, zicând: Luați, aceasta, este corpul meu.

Marcu 14:22-27

Există, deci, o paralelă între fiul Mariei din Noul Testament al care cere să i se mănânce trupul şi fiul Mariei descries de Josephus caruia ii este mancat trupul.

Josephus leagă Maria descrisă în pasajul său din Razboiul Evreilor de Maria din Noul Testament cu un alt detaliu pe care îl consemnează. El descrie foametea—acum Winston o traduce mai sus a fi „străpuns prin măruntaiele Mariei“. În Noul Testament, fiind străpuns este prezis pentru o singură persoană, mama lui Iisus, Maria:

Atunci Simeon i-a binecuvântat și i-a zis Mariei, mama lui, Ai grija că acest copil este destinat căderii și ridicării multora în Israel și pentru un semn împotriva căruia se va ridica (da, și propriul suflet va fi străpuns de o sabie, ca să se descopere gândurile multor inimi.”Faptul că Mariilor din cele doua lucrari le-a fost străpunsă inima, după cunoștințele mele, niciodată nu a fost observat de vreun alt savant. Motivul pentru care au omis asta e important. Savanții nu au observat paralela dintre cele două Marii pentru că este mai mult conceptual decât lingvistic. În Noul Testament cuvintele grecești care alcătuiesc fraza sunt dierchomai psuche în Războiului evreilor, ele sunt dia splanchon. Deși cuvintele care indică străpungerea, dia și dierchomai, sunt lingvistic

înrudite(verbul dierchomai având prepoziția dia ca parte a tulpinii sale), cuvintele folosite pentru a descrie partea Mariei care urma să fie străpuns prin psuche și splanchon sunt diferite. Psuche,cuvântul tradus în Noul Testament mai sus ca „suflet“, poate însemna și „inimă“, sau „sediul emoțiilor“ Splanchon, cuvântul grecesc pe care Josephus îl foloseşte pentru a descrie partea Mariei pe care foamea o străpunge, este tradus mai sus ca „intestine“, dar este de fapt sinonim pentru psuche și poate însemna fie „părți interioare“, în special inima, plămânii, ficatul și rinichii sau, ca și psuche, poate însemna „sediul emoțiilor.“ Savanții nu au văzut aceasta similaritate conceptuala între cele două Marie pur și simplu pentru că a fost creata folosind cuvinte diferite, chiar dacă aceste cuvinte înseamnă același lucru.
Cu alte cuvinte, dacă un profet a prezis că „săptămâna viitoare un câine va mușca un poștaș“ și un istoric a consemnat că în acea săptămână „o potaie si-a indropat dinții într-un purtător de scrisori“ profeția, de fapt,s-a indeplinit chiar dacă profetul și istoricul au folosit cuvinte diferite pentru a descrie evenimentul. Conceptul pe care profetul l-a prezis a fost identic cu cel înregistrat de istoric.
„Profeția împlinită“ a „poștașului mușcat“ nu poate fi văzută printr-o analiză a cuvintelor pe care istoricul şi profetul le- a folosit. La fel, sistemul satiric care există între noul Testament şi Războiul Iudeilor nu poate fi văzut analizând cuvintele in mod individual și nuanțele gramaticii. Sistemul este realizat de concepte paralele, nu cuvinte paralele.
Observați, de asemenea, că paralela „strapungerile inimii“ ale celor două Marii sunt logice din punct de vedere profetic. Aceasta înseamnă că Maria din Noul Testament este cea despre care se prevede că îi va fi „străpunsă“ inima in viitor și Maria din Războiul evreilor, care a avut loc mai târziu, este cea care a împlinit această profeţie. Dacă Noul Testament ar fi afirmat că inima Mariei fusese străpunsă, atunci logica acestei profeţii ar fi fost contrazisă. Și observați, de asemenea, că declarația din Noul Testament, deși inofensivă, este o profeție.
Un motiv pentru care nivelul comic al Noului Testament a rămas nevăzut se datorează faptului că oamenii de știință nu au reușit sărecunoască multele profeții inofensive ale Noului Testament care se împlinesc în Război evreilor.
Josephus a descris, astfel, o Maria care a împlinit profeția făcută pentru Maria în Noul Testament, prin aceea că a fost „străpunsă in inimă.“ Așa cum această Maria este din „Casa Isop“ și fiul este un „sacrificiu“ care a fost „prăjit“ și carnea i-a fost mâncată,

poate cu siguranță să fie asemănat cu un miel de Paște uman, ca cel stabilit în Noul Testament. Folosirea de către Josephus a cuvântului „splanchon“

de asemenea, construieste această temă „splanchon“ fiind cuvântul grecesc care a fost folosit pentru a descrie acele părți ale unui animal sacrificat rezervat a fi mâncat de sacrificatori la începutul sărbătorii lor. Încă un detaliu consemnat de Josephus leagă și acest pasaj de Noul Testament.

Josephus dă numele tatălui Mariei ca Eleazar, care în greacă este Lazăr, numele individului pe care Iisus l-a înviat din morti.

Rezumand, în acest scurt pasaj Josephus a folosit a numărul de concepte și nume care sunt similare celor asociate cu mielul simbolic de Paște al Noului Testament. Acestea sunt o mama pe nume Maria; faptul că această Maria a fost străpunsă in inimă; un fiu al Mariei; isopul; un fiu care este o jertfă; un fiu al cărui carnea este mâncată; un fiu care urmează să devină un „cuvânt de seama către lume“, una din instrucţiunilor lui Moise cu privire la mielul de Paşte; un individ numit Lazăr (Eleazar); iar Ierusalimul ca locație a incidentului.

Este puțin probabil să existe un alt pasaj în toată literatura care sa conțina, întâmplător, numai jumătate din numărul de paralele cu un concept la fel de singular ca mielul de Paște al creștinismului. Am simțit că cea mai simplă explicație pentru o grupare atât de improbabilă era că fusese în mod deliberat creat și că, prin urmare, pasajul a fost o ridiculizare a lui Iisus.

Pentru a argumenta împotriva acestei propuneri trebuie să acceptăm această idea ca Josephus a consemnat fără să știe aceste paralele atât de detaliat într-un pasaj de mai puţin de două pagini. Totuşi, pentru că Josephus a scris Războiul Iudeilor în timp ce locuia la curtea Flaviana, un loc unde Creștinismul a înflorit și a fost unul dintre puținii istorici care au consemnat existența lui Iisus, el ar părea să fie printre autori cei mai puțini probabil să fi înregistrat accidental o satira a lui Hristos.

De exemplu, dacă pasajul în cauză ar fi produs în cadrul unei lucrari a lui Tolstoi, ar exista un acord general că acesta a fost o satira deliberată. Și observați că atunci când este privit dintr-o astfel de perspectivă pasajul ar fi cu siguranță văzut ca comic, ironia fiind de la sine înțeleasa, a unui Mesia care își instruiește adepții în mod simbolic, sa „mănânce din carnea sa“, de fapt, carnea lui fiind mâncată de a lui mamă.

Voi arăta într-un capitol ulterior că pasajul lui Josephus împărtășește încă o altă paralelă din viața lui Iisus, cea a „porției mari ramase a Mariei care nu i-a fost luata de garzi „o paralela văzuta în combinație cu cele menționate mai sus pune arata că Josephus îl satiriza intenționat pe Iisus fără îndoială.
Dacă Josephus îl ridiculiza pe Iisus, care era scopul lui? O explicație evidentă este că el a scris pasajul pentru a amuza un grup in care gluma nu s-ar pierde: ar fi creat-o să fie savurata de flavieni și de cercul lor apropiat.
Această concluzie este plauzibilă în special în lumina faptului că în cadrul curții Flavian erau persoane care cunoșteau Creștinismul în perioada în care Josephus a publicat Războiul evreilor.
În plus, în Roma existau patru colegii care erau responsabile pentru supravegherea religiilor din interiorul imperiului. Pentru că religia a fost un instrument important al statului, aceste colegii aveau o considerabilă putere politica. De la Augustus incoace, împăratul a fost membru al tuturor celor patru colegii, in cadrul caroracare Quindecimviri Sacris Faciundis(cincisprezece membrii cu titluri de mari preoti), erau responsabili pentru reglementarea cultelor străine la Roma. Toti împărații flavieni erau membri ai acestui colegiu și ar fi categorizat creștinismul ca si cult străin în această epocă.
Mai mult, cel mai evident motiv de a crede că Flavienii erau familiarizați cu creștinismul este că o mare parte din Noul Testament este legat de familia lor. Flavianii au adus la indeplinire toate profețiilor apocalipticea a lui Iisus distrugerea templului, încercuirea Ierusalimului cu un zid, orașele Galileii trecute prin foc si spada și distrugerea a ceea ce Iisus descrie drept „generația rea“. Amanta lui Titus, Bernice, și Tiberius Alexandru, șeful său de stat major în timpul asediului Ierusalimului, apar de fapt în Noul Testament. Un cult al cărui canon a profeţit realizările flavienilor, contine apropiati ai familiei în cadrul său și avea convertiți din cadrul familiei imperiale ar fi fost analizat cu siguranță într-o epocă în care controlul asupra religiei era atât de important încât împăratul însuși era implicat.
Se știe că Titus a prefatat Războiul evreilor. După cum s-a menționat mai sus, Josephus a scris că Titus și-a dorit atât de mult ca „cunoașterea aceste treburi ar trebui luate numai din aceste cărți, pe care si-a aplicat propria semnătură .“ Titus citise cu siguranţă pasajul care o descrie pe Maria care și-a mâncat fiul și, având în vedere traditia care leagă familia sa de creștinism, a inteles paralelele sale ironice la mama lui Iisus. Din nou, totuși Iisus pare să vorbească

simbolic despre a avea carnea mâncată ca jertfă de Paște, în istoria lui Josephus vedem o interpretarea exacta a cuvintelor lui Iisus,pe care le redă tragicomic.
Dacă pasajul este o satiră a lui Iisus, o serie de afirmații pe care Josephus le face aici pot fi văzute cu dublu sens. Cititorul trebuie doar să citească aceste afirmații din perspectiva că Flavienii inventaseră creștinismul și sensul lor satiric va deveni evident.
Unele dintre acestea se găsesc în narațiunea lui Josephus:
Este oribil să vorbim despre asta și incredibil de auzit . . .
Cand sunt pe cale sa redau o astfel de treaba care nu s-a mai intalnit In istorie…
S-ar putea sa nu dau ce e atat de semnificativ pentru posteritate…
Am nenumarati martori de varsta mea care au asistat la ea..
Dar cel mai important joc de cuvinte se găsește în mesajul Mariei către „copilul ei nefericit“:
„… fii o furie pentru acești razvratiti fara principii și mesajul catre lume, tot ce se vrea a completa caznele dinte noi evreii“
După cum am sugerat, acest citat pare să fi fost inventat de Josephus. Nu numai că nu au existat martori care să-i audă, dar ei sunt, aparent, dubioși. Ar fi vrut o mamă care și-a mâncat fiul să devină un mesaj pentru lume? Mai departe, luate aidoma cuvintele lui Mary par incoerente. De ce ar deveni copilul ei canibalizat o „furie“ pentru „necinstitii“, rebeli evrei razvratiti împotriva Romei? Și de ce ar „completa aceasta calamitate legăturile dintre noi, evreii“?
În contextul unei ironizari a lui Iisus, sensul frazei devine clar. Autorul nu doar îl ridiculizează pe Hristos. El afirmă că Iisus va „completa nenorocirea“ evreilor devenind un cuvânt de referință pentru lume și că răspândirea creștinismului va „completa“ distrugerea evreilor.
Această interpretare indică faptul că creștinismul a fost conceput pentru a promova conceptul de antisemitism ,cel puțin plauzibil, istoric. Un cult care genera antisemitism ar fi ajutat Roma în prevenirea raspandirii rebeliunii evreilor mesianici și i-ar pedepsit otrăvindu-le viitorul.
Noul Testament are numeroase pasaje care par deliberat create cu intenția de a-i determina pe creștini să-i urască pe evrei. Deși apologeții crestini au încercat să explice aceste pasaje, există exemple clare ale acestei tehnici de-a lungul Noului Testament.
Cel mai faimos apare în Evanghelia după Matei, în care Pilat,

după ce „și-a spălat mâinile de sângele acestei persoane drepte“ le spune evreilor că ei, nu autoritățile romane, trebuie să fie cei care sunt responsabili pentru răstignirea lui Hristos. Evreii au răspuns in consecinta:
... toți oamenii au răspuns și au spus:
„Sângele Lui va fi asupra noastră și asupra copiilor noștrii“.
Unii teologi au speculat că cronicarii creștini de mai târziu au inserat pasajele antisemitismului în Noul Testament din
ură pentru poporul care-l răstignise pe mântuitorul lor. Interpretarea mea din pasajul de mai sus sugerează contrariul. Noul Testament a fost conceput pentru a promova antisemitismul.
Dacă creștinismul ar fi fost creat de flavieni pentru a „completa calamitățile“ evreilor, de ce au creat inventatorii religiei
un Mesia care a fost un miel simbolic de Paște? Simbolismul din Ioan 19 și pasajul din Josephus pe care l-am analizat,
care au înființat mieii simbolici de Paște, ambii provin din Exod 12, unde Dumnezeu le spune lui Moise și Aaron cum să celebreze Paștele „de-a lungul generațiilor lor“:
Aceasta este rânduiala Paștelui: nici un străin să nu o mănânce.
Dar slujitorul fiecărui om care este cumpărat pe bani și l-ai tăiat împrejur, el poate să mănânce.
Într-o casă se va mânca; să nu duci din carne in afara casei, nici sa nu rupi vreunul din oase.
Toată congregatia lui Israel să tina obiceiul.
Şi când un străin locuieşte cu tine şi vrea să tina
paştele intru Domnul, toţi bărbaţii lui să fie tăiaţi împrejur
șsă se apropie și să-l țină; și va fi nativ a pământului.Nici un netăiat împrejur să nu mănânce.
Este posibil ca pasajul de mai sus să fi furnizat unul dintre motivele din spatele deciziei de a stabili un Mesia a cărui carne poate fi mâncată de întreaga umanitate. Instrucțiunea lui Dumnezeu către Moise cu privire la modul în care numai circumcișii, evreii, pot mânca din mielul de Paște este un marker social al separării religioase a poporului evreu.
Cerința iudaismului de separatism religios a fost una dintre cauzele războiului cu romanii. Prin crearea unui miel de Paște pentru întreaga omenire, Noul Testament pune în mod clar, sfârşit separatismul religios care a făcut imposibil ca iudaismul să fie absorbit de Imperiul Roman. Totuşi, un alt pasaj din Războiul Iudeilor dezvăluie o inspirație comică a mielului uman de Paște.
Ca număr care au pierit în tot acest asediu, o mie si o suta, dintre care cea mai mare parte erau din aceeaşi naţiune, [cu cetăţenii

Ierusalimului], dar nu aparținând orașului însuși; căci au venit din toate zonele pentru sarbatoarea Painii Nedospite. Și deodata au fost împrejmuiti de o armată, care la început, a prilejuit o strâmtoare atât de mare printre ei, încât a venit o distrugere pestilențială și, la scurt timp, după o astfel de foamete care i-a distrus si mai abitir.
Romanii erau conștienți că asediaseră Ierusalimul într-o perioadă în care sărbătorile Paștelui îi crescusera populația. Odata ce foame a pus stapanire pe cei ce sarbatoreau Paștele, așa cum e descrisa Maria de Josephus,s-au angajat în canibalism. Istoricul roman Suetonius, scriind în secolul al treilea, a consemnat de asemenea că a existat canibalism în timpul asediului Ierusalimului.
Evreii, între timp, fiind asediați îndeaproape, nico șansă fie de pace sau de capitulare fiindu-le permise, multi pierind de foame, străzile au început să se umple de cadavre, datoria de a-i îngropa nu mai putea fi indeplinita. Mai mult, s-au aventurat să mănânce toate lucrurile de cea mai abominabilă natură, şi nu s-au abţinut nici de la trupurile omeneşti, inafară de cele pe care putrefacția pusese deja stăpânire și astfel erau excluse de la utilizare ca si aliment.
Canibalismul care a avut loc în timpul asediului Ierusalimului este, prin urmare, candidatul ca inspirație a inovatiei crestinismului din spatele „mancatului carnii“. Această premisă este deosebit de plauzibilă în lumina faptului că mare parte din Misiunea lui Iisus a implicat profeția și toate aceste profeții păreau să se fi împlinit în Războiului evreilor.
Cu alte cuvinte, „fiul Mariei“ din Noului Testament spunându-le discipolilor că trebuie să-i „mănânce carnea“ ar fi fost pur și simplu o altă profeție pe care Josephus a consemnat-o ca s-a întâmplat.
Dacă romanii au creat Noul Testament, ei au inventat o întunecată narațiune comică despre un miel uman de Paște pentru a satiriza „festinul“ grotesc al sărbătoriților înfometați care au fost prinși în capcană înăuntrul Ierusalimului. Povestea lui Josephus despre „Maria înfometată“ si sacramentul comuniunii sunt ambele reflectări ale acestui comice teme.
Deși faptul ciudat că trupul lui Iisus a stat la baza sacramentului nu este adesea notat astăzi, este posibil să nu fi fost cazul în timpul primelor secole ale creștinismului. Eusebiu a consemnat ca creștinii au fost nevoiți să se apere împotriva acuzațiilor de pruncucidere și canibalism:
. . . ea i-a contrazis pe hulitori. „Cum“, a spus ea, „ar putea ei sa mănânca copii, care nu cred că este legal să guste

sângele chiar și al animalelor irațională?“ Și s-a mărturisit ca fiind creștină.
Membrii curții Flaviene ar fi putut înțelege pasajul din Josephus ca si comedie neagră pentru că ei ar fi vazut ironia din spusele lui Iisus catre adeptii lui , în special la Ierusalim, unde evreii au recurs la canibalism, că „pâinea care v-o dau e carnea mea.“ Din perspectiva flaviană, comedia este evidenta.
Scurtul capitol din Războiul Iudeilor care conține pasajul „fiului Mariei“ se încheie cu Titus, căruia i s-a spus povestea mamei care si-a mâncat fiul , ținând o predică despre sensul afacerii sordide.
Dar pentru Cezar, el s-a scuzat înaintea lui Dumnezeu cu privire la aceasta și a spus că a propus pacea și libertate evreilor, precum şi o iertare a tuturor foştilor acestor practice sordide; dar ei, în loc sa fie de acord, aleseseră răzvrătirea; în loc de pace, război; şi în loc de saţietate şi abundenţă, foametea. Că începuseră cu ale lor mâinile să ardă acel templu pe care l-am păstrat până acum; și că de aceea meritau să mănânce astfel de mancare. Totuși, dupa această acțiune îngrozitoare de a -si manca propriul copil ar trebui să fie pedepsita cu distrugerea regiunii, iar oamenii nu ar trebui să părăsească un astfel de oraș catre un pământul locuibil pentru a fi văzuti de soare, în care mamele sunt astfel hrănite, deși astfel de alimente sunt mai potrivite pentru tați decât să mănânce mamele, pentru că ei sunt cei care au continuat războiul împotriva noastră, după ce au suferit astfel de suferinte grele. Dupa ce a a spus acestea a reflectat asupra conditiei disperata in care acesti barbate s-ar afla si-ar putea recapata ratiunea dupa ce au indurate,pentru a evita altele probabil s-ar pocai.
Utilizarea de către Titus a cuvântului „pocăiește-te“ aici este interesantă. „Pocăiți-vă“ este, desigur, unul dintre cuvintele cheie al Misiunii lui Iisus și folosirea lui de Cezar (Titus) creaza o paralela și mai strânsa. Iisus afirmă în mod repetat, „Pocăiţi-vă, Împărăţia lui Dumnezeu este aproape“, dar exact pentru care păcat isi dorește ca evreii să se pocăiască? Iisus nu dă niciodată un răspuns la aceasta întrebare. Cu toate acestea, dacă interpretarea mea ca fiind o satira este corectă, păcatul pentru care Iisus isi doreşte ca evreii să se pocăiască devine evident. Este răzvrătirea lor împotriva Romei.

Cap.IV

Demonii din Gadara

Când am dat prima dată peste pasajul din Războiul Iudeilor descriind fiu al Mariei a cărui carne a fost mâncată și am recunoscut legătura lui cu creștinismul, am ramas perplex. Cu cât am studiat mai mult pasajul cu atat mai mult eram convins că fusese creat în mod deliberat ca o ironie , mai mult decât o simplă ridiculizare a lui Iisus. Părea a fi o dezvăluirea a unei origini diferite a creştinismului decât cea care a avut a fost transmia epocii modernă. Adică, că creştinismul a fost creat pentru a fi o „calamitate“ asupra evreilor. Am a început să analizez Războiul Iudeilor pentru a stabili dacă acesta conținea si alte pasaje care ar putea fi văzut ca dezvăluiri satirice cu privire la această versiune diferită a Originea creștinismului. Atunci mi-a devenit clar că există paralele pline de umor între povestea slujirii lui Iisus și campania lui Titus din Iudeea şi printre ele experienţa lor similara de lângă orașul Gadara.
Fiecare dintre Evangheliile Sinoptice(Marcu,Luca,Matei) spune o poveste a lui Iisus venind la Gadara unde întâlneşte un om care este posedat de demoni (în Matei, Iisus întâlnește doi bărbați stăpâniți de demoni, un punct la care ma voi întoarce). În versiunile poveștii găsite în Marcu și Luca, când Iisus îl întreabă pe demon cum îl cheamă, demonul răspunde: Numele meu este Legiune: căci suntem mulți.
Marcu 5:9
Mi s-a părut interesant că demonul ar alege să descrie el însuși și cohorta sa ca o componentă a unei armate. Amintindu-ne că locația în care Iisus le-a cerut discipolilor săi să devină „pescari de oameni “ a fost folosit pentru a crea o legătură comică cu un eveniment care a avut loc în aceeași locație din Războiul evreilor, m-am întrebat dacă utilizarea cuvântului „legiune“ de către demon ar putea fi legat satiric de un eveniment din Războiul Iudeilor care a avut loc lângă Gadara.
Despre pasajul din Marcu care descrie demoniacul din Gadara ne povestește intâlnirea lui Iisus cu un om posedat de numeroși demoni. Acestea demonii îl părăsesc pe bărbat la porunca lui Iisus și apoi intră într-o turmă de porci. Odată ce porcii sunt posedați de demoni, ei se indreapta sălbatic catre mare și se îneaca. Pasajul nu dezvăluie ce s-a întâmplat cu demonii după ce porcii s-au înecat. Rețineți că în Noul Testament „Duhurile necurate“ sunt sinonime cu diavolii și demonii.
Și au ajuns de cealaltă parte a mării, în ținutul Gadarenilor.
Și cum a coborat de pe din corabie,de îndată l-a întâlnit un om ce iesea din morminte stapanit de un duh necurat,

Care-şi avea locuinţa in morminte; şi nici un om nu l-a putut lega, nu, nici cu lanțuri:
Pentru că adesea fusese legat in obezi si cu lanțuri și dar rupse catusele si sfarmase lanturile si nici un om nu-l putea domoli.
Şi mereu, noapte şi zi, era în munţi, şi în morminte, plângând, şi tăindu-se cu pietre.
Când a văzut pe Iisus de departe, a alergat, I s-a închinat şi a strigat cu glas tare: „Ce am eu a face cu Tine, Iisuse, Fiul Dumnezeului celui Preaînalt? Te jur în Numele lui Dumnezeu să nu mă chinuieşti!"Căci Iisus îi zicea: „Duh necurat, ieşi din omul acesta!"„Care-ţi este numele?", l-a întrebat Iisus. „Numele meu este Legiune, a răspuns el, pentru că suntem mulţi."Şi Îl ruga stăruitor să nu-i trimită afară din ţinutul acela.Acolo, lângă munte, era o turmă mare de porci care păşteau.Şi dracii L-au rugat şi au zis: „Trimite-ne în porcii aceia, ca să intrăm în ei."Iisus le-a dat voie. Şi duhurile necurate au ieşit şi au intrat în porci; şi turma s-a repezit de pe râpă în mare. Erau aproape două mii şi s-au înecat în mare.Porcarii au fugit şi au dat de ştire în cetate şi prin satele vecine. Oamenii au ieşit să vadă ce s-a întâmplat.Au venit la Iisus, şi iată pe cel ce fusese îndrăcit şi avusese legiunea de draci şezând jos îmbrăcat şi întreg la minte; şi s-au înspăimântat.Cei ce văzuseră cele întâmplate, le-au povestit tot ce se petrecuse cu cel îndrăcit şi cu porcii.El(cel posedat) a plecat şi a început să vestească prin Decapole tot ce-i făcuse Iisus. Şi toţi se minunau.
În Războiul evreilor, există un scurt capitol care descrie battalia de la Gadara. Capitolul începe cu o descriere a modului în care „Ioan" a ajuns la putere ca lider al rebeliunii. În acel moment, John începea tirania . .. Câtiva i s-au supus din frica , iar alţii din bunăvoința lor față de el; căci era un om priceput de ademenit bărbații atât amăgindu-i, cât și înșelându-i Nu, mulți au crezut că ar trebui să fie mai în siguranță ei înșiși, în cazul în care unele actiunile trecutului lor insolent s-ar reduce la un singur cap, și nu la foarte mulțe.
Astfel, Josephus l-a descris pe Ioan ca pe un „tiran" în al cărui „singur cap" „acțiunile insolente" ale multora fuseseră „reduse" Josephus în continuare îi descrie pe Sicari, cea mai agresiva fracțiune a evreilor rebeli, care, afirmă el, au fost capabili să întreprindă „chestiuni mai serioase"
din cauza „răzvrătirii şi tiraniei" pe care Ioan le crease.
Era o cetate foarte puternica nu departe de Ierusalim ... numita Masada. Cei care se numeau Sicarii o luaseră in stăpânire anterior, dar în acest moment ei

pustiau ținuturile vecine, urmărind să procure pentru ei cele necesare; dar de teama în care se aflau atunci au prevenit alte ravagii.
Informati ca armata romana a ramas pe loc iar evreii erau divizati intre tiranie si seditie ,cu iscusinta au intreprins lucruri mai serioase.

Acum, așa cum într-un corp uman, dacă partea principală este inflamată, toate membrele sunt supuse aceleasi molima ; datorita răzvrătirii si dezordinii care era in metropola… . . . cei răi din tinut au procedat in consecinta.
În consecință, fiecare dintre ei jefuise satele lor, apoi s-au retras în deșert; totusi au fost acești bărbați care s-au adunat și s-au alăturat conspiraţiei in grupuri, prea mici pentru o armată, şi prea mari pentru o gaşcă de hoţi . . .
Josephus descrie apoi începutul pacificarii lui Vespasian a mediului rural iudeu. Primul său atac a fost asupra Gadarei,un oraș deţinut de rebeli.
Aceste lucruri i-au fost spuse lui Vespasian de către dezertori; În consecință, a mărșăluit împotriva Gadarei, metropola Pereea, care era un punct principal al rasculatilor și a intrat în acea cetate in a patra ziua a lunii Dystrus [Adar]; si oamenii puterii i-au trimis un sol, fără știrea rasculatilor, pentru a trata capitularea; nu din dorința pe de a avea pace ci de a-și salva averile, pentru că mulți dintre cetățenii din Gadara erau oameni bogați.
Grupul opus nu știa nimic de tratative, dar a descoperit în timp ce Vespasian se apropia de oraș. Desi erau disperati să păstreze stăpânirea orașului, fiind inferiori ca număr față de dușmanii lor care se aflau în interiorul cetatii și văzându-i pe romani foarte aproape de cetate; au hotărât să fuga.
Josephus afirmă apoi că, după ce au fost alungati din Gadara, rebelii au fugit într-un alt oraș, unde au recrutat un grup de tineri în rândurile lor. Acest grup combinat a alergat apoi „ca cele mai sălbatice dintre bestii“ încercând să scape. În cele din urmă mulți au fost forțați să „sară“ in râul Iordan, unde s-au înecat. Atâția au murit în râu încât, „el nu putea fi traversat, din cauza cadavrelor plutind pe el“
Dar de îndată ce aceşti fugari i-au văzut pe călăreţii ii urmareau din spate și înainte de a se ajunge in lupta corp la corp, au galopat împreună într-un anumit sat, care era numit Bethennabris, unde găsind o mulţime de bărbați tineri i-au înarmat , parțial prin propriul consimțământ, parțial cu forța,brusc l-au atacat brusc pe Placidus şi trupele care erau cu el.

Acești călăreți la prima sarja au cedat puțin, născocire pentru a-i ademenidincolo de zid; și când au fost atrasi în locul potrivit scopului lor, și-au făcut caii să-i înconjoare și au aruncat săgeți(plumbate) catre ei. Deci călăreţii au tăiat scaparea fugarilor, în timp ce infanteria i-a
nimicit cumplit pe cei ce luptau împotriva lor; acei evrei nu au făcut altceva decât să-și arate curajul s- au vazut distrusi; căci aşa cum au căzut asupra romanilor când s-au unit aproape unul de altul și parcă, s-au zidit cu întreaga lor armură, nu au reușit să găsească nici un loc acolo unde săgețile lor puteau intra și nici nu puteau rupe randurile lor, în timp ce ei înșiși erau tintuiti de săgețile romane și, ca cele mai sălbatice dintre fiarele sălbatice, s-a repezit catre vârful săbiilor celorlalti; deci unii dintre ei
au fost nimiciți, unora le-au fost tăiate fetele de săbiile dușmanilor lor altii împrăștiati de călăreți.
... Cât despre cei care au fugit din sat, s-au strans impreuna și exagerându-și a lor calamități ,spunându-le că toată armata romana era peste ei, au creat mare panică in fiecare parte; așa că s-au adunat în număr mare și au fugit către Ierihon . . . Dar Placidus . . . a ucis tot ceea ce a ajuns din urma, până la Iordan; şi când a impins toată mulţimea pe malul râului, și-a pus soldații in rând impotriva lor... La care luptă, corp la corp, cincisprezece mii au fost uciși, în timp ce numărul celor care au fost forțati fără să vrea să sară în Iordan a fost unul tot asa de mare. Doua mii două sute au fost luati luate prizonieri. A fost luată și o pradă puternică, formată din măgari și oi, cămile și boi.
După cum am comparat istorisirile lui Josephus și cele ale Noului Testament referitoare la Gadara am recunoscut că există asemănări între ele. Pentru ca de exemplu, demoniacul din povestea Noului Testament este descris ca având în interiorul său o „Legiune“ de demoni. „Tiranul“ rebel, Ioan, este descris ca având „acțiunile insolente din trecut [ale celor mulți] reduse la un singur cap.“ Astfel, demoniacul din Gadara poate fi asemănat cu descrierea lui Ioan de catre Josephus.
Mai mult, Josephus indică faptul că Sicarii au putut deveni o mișcare la nivelul întregii Iudeei datorită efortului lui Ioan de a se stabili el însuși ca un tiran. Înainte de „răutatea“ lui John, s-au angajat în activitati restranse“ de a prada tinuturile vecine,
urmărind doar să-și procure cele necesare; frica a prevenit incursiunile lor ulterioare.“ Totuşi, odată ce Ioan împărțiseră țara, „între răzvrătire și tiranie, ei cu îndrăzneală a întreprins chestiuni mai mari.“ Aceste „chestiuni mai mari“ fiind recrutarea ,menținerea și extinderea mișcării lor în mediul rural

și in Ierusalim „Nici nu era vreo parte a Iudeii care să nu fie într-o stare deplorabila, precum și cel mai eminent oraș al său.“ Deci, ca si demonii care au răsărit dintr-un singur om la Gadara, se poate spune că extinderea Sicarilor a avut loc ca rezultatul netrebniciei din interiorul „unui singur cap“
Într-un alt pasaj din Războiul evreilor, Josephus repetă conceptul lui Ioan, ca și demoniacul din Gadara, umplând „întregul tinut cu zeci de mii de cazuri de ticalosie.“
Totuși, Ioan a demonstrat prin acțiunile sale că acești sicari au fost mai moderați decât el însuși, pentru că el nu numai ca i-a ucis toți cei care i-au dat si sfaturi bune să facă ceea ce era drept, dar i-a tratat cel mai rău dintre toți, ca pe cei mai înverșunați dușmani dintr toti cetăţenii; ba nu, şi-a umplut întregul tinut cu zeci de mii de cazuri de hainitate.
Am observat, de asemenea, că în descrierea sicarilor, Josephus a afirmat că grupul lor era „prea mic pentru o armată și prea mare pentru o bandă de hoți.“ Există un cuvânt care descrie un astfel de număr de luptători - legiunea. „Legiune“ fiind cuvântul pe care demonii din pasajul Noului Testament citat mai sus obișnuiau să se descrie.
În povestea lui Josephus despre Gadara această Legiune a fugit împreună într-un anumit sat, care se numea Beten-nabris, unde găsind o mulțime de tineri, [i-a înarmat], parțial prin propriul consimțământ, parțial prin forță . . .
Astfel, această legiune de sicari a „infectat“ un mare număr,creand paralela cu infecția porcilor de către demoni în Noul Testament. Grupul infectat este confruntat de romani de care aleargă „ca cele mai sălbatice dintre fiarele sălbatice“,legand acest fapt cu turma de porci în pasajul Noului Testament care „a fugit violent“.
Atât Noul Testament, cât și Josephus încheieistorisirile din Gadara Cu un înec în masă și o descriere a unui grup care numara „aproximativ două mii“. În Noul Testament, după cum am afirmat, autorul nu ne spune ce s-a întâmplat cu demonii care au infectat porcii. El, totuși, ne spune numărul de porci care asta s-au înecat, „(aproximativ două mii)“. În fragmentul Gadara din Războiul evreilor Josephus ne spune numărul prizonierilor luați captivi: „Erau intre două sute si doua mii luati prizonieri“ .Josephus ne arată, de asemenea, că: „A fost luată și o pradă puternică constând din măgari, oi, cămile și boi.“ Observaţi că nu au fost porci in captura de razboi. M-am întrebat dacă asemănările dintre cele două pasaje au fost rezultatul întâmplării. Multe concepte ar putea fi văzute ca paralele - „un cap“ de o rautate diabolica, o

„Legiune“, această legiune infectând un alt grup, grupul combinat alergând „sălbatic“, înecarea acestui grupului , grup care număra „aproximativ doua mii“, porcii „dispăruţi“, şi, desigur, locaţia Gadarei. Totuşi, dacă paralelele dintre cele două pasaje ar fi fost create intenţionat, care a fost scopul lor?

Pe măsură ce studiam mai departe pasajul Noului Testament, am devenit conștient că erau multe întrebări fără răspuns . De ce isi doresc demonii să intre în porci? De ce porcii se grăbesc apoi in mare? Ce se întâmplă cu demonii? De ce-l întreabă demonii pe Iisus dacă este acolo pentru a-i chinui „înainte de vreme“? De ce cel posedat s-a tăiat cu pietre?

Aşa cum am crezut că „Fiul Mariei al lui Josephus a cărui carne este mâncată“ pasajul find o satira a mielului simbolic de Paște al Noului Testament.

Am încercat să stabilesc dacă vreunul dintre pasajele referitoare la Gadara ar putea fi o satira a celuilalt. Curând mi-am dat seama că este posibil a citi poveștile Evangheliei ale demoniacului din Gadara ca o satiră a descrierii lui Josephus a bătăliei de la Gadara și că cele doua pasaje ar putea fi interactive.

Motivul pentru care demoniacul Noului Testament din Gadara poate fi văzut ca o satiră despre „tiranul“ lui Josephus, Ioan și bătălia de la Gadara pur și simplu pentru că cele două povești urmează aceeași schiță a intrigii. În alte cuvinte, personajele și evenimentele care pot fi văzute ca paralele apar în aceeaşi secvenţă. Și totul se întâmplă lângă Gadara. Versiunea satirica din Noul Testament spune aceeași poveste pe care o face Josephus dar, așa cum se întâmplă adesea cu satira, personajele au nume diferite.

În Noul Testament personajele demoniacului nedenumit,sunt demonii și porcii pe care demonii îi infectează. În Războiul Iudeilor personajele sunt liderul rebel Ioan, Sicarii și un grup pe care sicarii îl recrutează. Dacă Gadara Noului Testament este o satira a descrierii lui Josephus a bătăliei, cel posedat în Noul Testament din care a izvorât „legiunea“ ar fi o satira a lui John, liderul rebel din al cărui „ cap“ ticalosia a ieşit la iveală. Urmând această logică, legiunea de demoni care a iesit dintr-un singur individ în Noul Testament i-ar ironiza pe sicari în războiul evreilor, care sunt descriși ca „prea mic pentru o armată, şi prea mulţi pentru o bandă de hoţi“, iar „porcii“ din Noul Testament ar satiriza grupul pe care îl sicarii i-au „infectat“ în pasajul lui Josephus.

Premisa că personajele din cele două povești referitoare la Gadara sunt menite să fie înțelese ca aceiași indivizi, dar cu nume diferite pare să răspundă și la întrebarea mea dacă cei două mii de demoni s-au înecat cu porcii pe care i-au infectat.

Demonii care au infectat porcii în Noul Testament trebuie să fie o reprezentare satirică a celor 2.200 de sicari care au scăpat de înec și au fost capturați în viață la Gadara.
Josephus pare să finalizeze această interacțiune comică cu Noul Testament subliniind că în timp ce multe animale diferite au fost capturate, nici unul nu era porc: „A fost luată și o pradă uriasa constând in măgari, oi, cămile și boi.“ De ce nu au fost porcine capturate? Pentru că în povestea Noului Testament despre Gadara porcii se înecaseră și, prin urmare, nu puteau fi capturați în pasajul similar dîn Războiul evreilor.
În timp ce structura acestei satire este mai complexă decât cealaltă am arătat că umorul în sine este foarte simplu. Pur și simplu ii denigrează pe sicari ca demoni şi duhuri necurate, iar poporul pe care l-au recrutat ca fiind porci. Fără îndoială, ca aceasta a fost perceptia familiei flaviene referitoare la razvratiti.
Multe dintre profețiile lui Iisus au fost înțelese mult timp ca prevăzand evenimente din războiul dintre romani şi evrei. Este pe undeva ciudat că relația dintre cele două pasaje nu a fost observată înainte, povestea Evangheliilor despre batalia de la Gadara fiind o „profeție“ a unui eveniment din război la care Josephus a consemnat că „s-a adeverit.“ Această abordare este deosebit de ciudată în lumina faptului că povestea Gadarei din Evanghelii este, în sine, incoerentă. În contextul Noului Testament nu există principiu teologic sau moral care poate fi cules din povestea unei legiuni de demoni care intră intr-o turmă de porci care apoi aleargă sălbatic în râu și se înecă. Dar, când este privită ca o satira a descrierii lui Josephus pasajul Noului Testament are sens.
Un alt aspect aparent incoerent al întâlnirii lui Iisus cu demoniacul pe care această interpretare îl clarifică apare în ver-poveștii găsite în Matei. În care, văzându-l pe Iisus, oamenii stăpâniți de demoni strigă: „Ce avem noi de-a face cu tine, Iisuse, tu Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuiești înainte de timp?“ Întrebarea pe care o pun demonii este fără răspuns în contextul literal al pasajului. La ce „timp“ se referă?
La această întrebare se răspunde însă prin interpretarea pe care o ofer. Dacă demonii sunt ironizari ale conducătorilor rebeliunii evreiești, chinul lor este clar. Ei profețesc chinul experientelor lui Ioan și Simon Zelotul la sfârșitul războiului împotriva romanilor. Mai mult, dacă pasajul Noului Testament este o satira a bătăliei de la Gadara, observați că este o satiră specifică a pasajului lui Josephus şi nu vreo tradiţie cu privire la bătălia pe care Josephus ar putea-o împărtăşi autorilor Noului Testament. De exemplu,

demoniacul referindu-se la sine ca „Legiune“ are sens doar satiric, ca o paralelă comică cu descrierea unică a trupei rebele a lui Josephus ca fiind „prea mica pentru o armată, şi prea mulţi pentru o bandă de hoţi“
Acesta este un punct important care indică faptul că părți ale Noului Testamentul și Războiul Iudeilor au fost concepute pentru a fi citite interactiv, sau intertextual.
Descrierea lui Josephus a modului în care Ioan isi răspândise „infecția“ este similară cu descrierea lui Iisus despre „spiritul necurat“
care„care a parasit bărbatul și a infectat mulți alții”.
„Acum, așa cum este într-un corp uman, dacă partea principală este inflamată, toate organele sunt supuse acelorasi necazuri.“
Această asemănare este deosebit de clară atunci când se consideră că „demonii“ din Iudeea sec. I erau considerați responsabili pentru febra și alte boli. Manuscrisele de la Marea Moartă descriu de fapt o „febră demon“. Când Josephus folosește „infecția“ ca analogie pentru
activitatea sicarilor îi aseamănă practic cu demonii.
Prin urmare, am decis să trec în revistă Noul Testament și Războiul Evreii pentru exemple in a susţine premisa că Noul Testament Ironizeaza Sicarii ca „demoni“. În timpul acestei analize a devenit clar că Iisus și Josephus s-au referit fiecare la aceași „generatie ticaloasa“, ca si generația care l-a răstignit pe Hristos și apoi s-a răzvrătit împotriva Romei, ca fiind infectată de „demoni“ .
În pasajul următor, de exemplu, Iisus prevede în mod specific că „spiritele necurate“, sau demonii, ar poseda aceasta „generatie malefica.“ Observați că Iisus subliniază că un „duh necurat“
poate infecta pe mulți, ceea ce este paralel cu descrierea lui Josephus despre cei răi, trecând de la „un cap“ la mai multe. Iisus afirmă, de asemenea, că spiritele necurate trec prin „locuri fără apă“
Cee a ce poate fi vazut in mod satiric că demonii nu pot trece prin apă,
legând astfel pasajul ce m-a nedumerit cu privire la soarta cei două mii de demoni. Ideea că demonii nu pot să treacă prin apă apare atât in Noul Testament, cât și in lucrările lui Josephus.
,,Când duhul necurat a ieşit din om, el trece prin locuri fără apă căutând odihnă, dar nu găsește loc de odihna.
Apoi spune: „Mă voi întoarce la casa mea din care am venit.“ Şi când vine o găseşte goală, măturată, şi cu toate in ordine.

Apoi se duce şi aduce cu el alte şapte duhuri mai malefice decât el însuși și ei intră și locuiesc acolo; și ultima conditie a acelui om devine mai rea decât prima. Deci va fi și in acest neam.
Legătura lui Iisus dintre „generația malefica“ și cei posedati demonic care i-au infectat pe alții oglindeste interpretarea mea a pasajului Gadara din Noul Testament, care a concluzioneaza că „Sicarii“ erau demoni care i-au infectat pe alții cu „răutatea“ lor. Când Iisus s-a referit la o „generație malefica“ el pare să se fi referit la sicari, care s-au răzvrătit împotriva Romei. Această propoziție este clara în lumina faptului că pentru evreii din această epocă „aceasta generație“ a fost de patruzeci de ani, care a fost exact intervalul de între Invierea lui Iisus și distrugerea finală a Sicariilor la Masada.
Confirmarea că o „generaţie“ a durat patruzeci de ani vine din Pentateuh(Primele 5 Biblii presupus scrise de Moise).
,,Şi s-a aprins mânia Domnului împotriva lui Israel, iar el i-a făcut să rătăcească în pustie patruzeci de ani, până când toata generația care făcuse rău înaintea Domnului a fost distrusa.
Mulţi creştini au in prezent o poziţie diferită în ceea ce priveşte Profețiile lui Iisus despre ziua apocalipsei, crezând că nu se referă la acea generaţie de evrei care a trăit în timpul vieţii sale. În schimb, ei cred că Iisus vorbea despre un timp nespecificat încă din viitor. Simt că această înţelegere „futuristă“ este incorectă şi are ca efect ofuscarea cuvintelor lui Iisus, îngreunând astfel intelesul sensului pe care ele l-au transmis în primul secol. Nici o înțelegerea reală a Noului Testament nu este posibilă fără a cunoaște ce - a vrut să spună Iisus când a folosit cuvântul „generație“
Cuvântul grecesc din Noul Testament care a fost tradus ca „generaţie“ este genea. La începutul secolului al XX-lea unii teologi creștini au început să postuleze că folosirea de către Iisus a acestui cuvânt a fost menită sa indicace nu „generația“ de evrei din timpul vieții sale, ci mai degrabă întreaga „rasă“ a evreilor, care nu ar disparea,, fara toate aceste lucruri sa se intample.“
Este ușor de înțeles dorința lor pentru o astfel de definiție. Dacă Iisus se referă la acei evrei din timpul vieții sale, apoi la „A Doua Venire“ trebuie să fi avut loc în anul 70 d.Hr. O astfel de înțelegere lasă creștinismul într-o poziție incomodă. Aceasta deoarece dacă „A doua venire“ a lui Iisus avusese loc în timpul războiului dintre romani și evreii, de ce Titus și nu Iisus a fost cel care a demolat Templul şi a distrus „generaţia bolnava“?
Teologul creștin C. I. Scofield a recunoscut această dilemă și în referința sa biblică a schimbat definiția cuvântului genea cu

cea a genosului, un cuvânt cu totul diferit care înseamnă „rasă“ Cu toate acestea, savanții au arătat că utilizarea genea de către Noul Testament nu poate decât să se refere la evreii din timpul vieții lui Iisus și nu la întreaga rasa evreiasca. dezmințind astfel poziția lui Scofield.
Rationamentul că Iisus se referea în mod specific la generația de evrei în viață la momentul în care a rostit cuvintele era cu siguranță rationamentul din Evul Mediu. De exemplu, următoarele note au fost găsite scrise alături de paragraful Matei 24:34 într-o
Biblia datată 1599.
„Această epocă: cuvântul generație sau epoca este folosit aici pentru bărbații din aceasta epoca”. Suntem aici pe un teren solid în a înțelege că Iisus se referea numai la generația de evrei care erau în viață
în cei 40 de ani dintre Misiunea sa și distrugerea
Ierusalimului. Totuşi, dacă acest lucru este corect, atunci Iisus şi Josephus s-au referit la același grup ca și „generația ticaloasa“
Observati din următoarele pasaje cât de asemănătoare sunt rationamentele lui Iisus și Josephus referitoare la „demoni“, „generația malefica“ și Sicarii.
Din Josephus:
. . .Daca romanii ar fi întârziat mai mult venirea lor
împotriva acestor răufăcători, orașul ar fi fost, fie inghitit
de pământul care se deschidea sub ei sau acoperit de ape
sau distrus de un astfel de tunet cum a pierit tinutul Sodomei pentru că a adus o generaţie de bărbaţi mult mai atei decât erau aceia care au suferit acolo.
. . . Și într-adevăr așa s-a întâmplat, deși ucigașii au plecat seara, dar focul s-a extins foarte mult în noapte; și cum totul ardea, a venit in a opta zi a lunii Elul(a 6 a luna a anului civil) peste Ierusalim, cetate care fusese pasibila de atâtea mizerii în timpul acestui asediu, asta au avut, desi s-au bucurat întotdeauna de atâta fericire încă de la prima sa întemeiere, cu siguranţă ar fi fost invidia lumii. Nici nu a făcut-o din vreun alt motiv, meritau atât de mult acest calvar aceasta generație de oameni ca au provocat aceasta rebeliune.
Din Noul Testament:
„O generaţie rea şi adulteră caută un semn, dar nu i se va da un alt semn decât semnul profetului Iona “
Mat. 12:39.4
Atunci se duce şi mai ia cu el alte şapte duhuri, mai rele decât el, şi intră şi locuiesc acolo, iar starea din urmă a acelui om ajunge mai rea decât cea dintâi. Tot aşa se va întâmpla şi cu această generaţie rea.
Mat. 12:45.46

O, generaţie necredincioasă şi pervertită! Până când voi mai fi cu voi? Până când vă voi mai răbda? Aduceţi-l aici la Mine!

Mat. 17:17.5

Vă spun într-un adevăr solemn că toate aceste lucruri vor veni asupra generaţiei prezente.

Mat. 23:36.16

Adevărat vă spun că nu va trece această generaţie până se vor întâmpla toate aceste lucruri.

Mat. 24:34

Cumva,aceste trei legaturi dintre „generatia rea“ , „demonii“ lui Iisus și „Sicarii“ lui Josephus nu a atras multă atenție din partea savanților. De exemplu, teologul ebraic Joseph Klausner a ratat complet legătura. El a scris:
La acea vreme chiar şi oamenii educaţi şi cei îmbibati de cultura greacă precum Josephus, in astfel de cazuri de nebunie si situatii de „posedare“ de vreun diavol sau duh rău sau necurat au crezut în leacuri şi că anumiţi oameni puteau face minuni.
De fapt, Josephus nu credea că demonii sunt „cazuri nervoase“ și a dat o definiție precisă a ceea ce erau. El a afirmat că demonii erau spiritele celor răi.
,,Demonii nu sunt altceva …decat spiritele celor rai”.
Această definiție indică faptul că Josephus i-a văzut pe sicari ca „demoni“ prin faptul că el îi descrie în mod constant pe rebeli ca fiind „răi“ Josephus îi leagă pe sicarii de „demoni“ si într-un alt mod. El îi descrie pe sicari ca deplasandu-se „cu o furie demoniacala“ în momentul in care merg să-și omoare familiile la sfârșitul asediului Masadei. Ca si Iisus, Josephus arată clar cine sunt cei „răi“. Ei sunt generaţia de evrei care s-au răzvrătit împotriva Romei.
,,Nici un alt oraș nu a suferit vreodată asemenea cazne, nici vreo alta epoca nu a gazduit vreodată o generație mai fructuoasă în răutate decât aceasta , de la începutul lumii.
Desi, Iisus şi Josephus împărtăşesc o înţelegere îngustă şi o exprimă cu acelaşi vocabular: că generaţia de evrei care au trăit între 33 d.Hr. și 73 d.Hr. au fost „răi“ pentru că au fost „infectati“ de un spirit demonic. Această înțelegere comună este suspecta. Iisus nu putea privi „răutatea“ generatiei lui privind spre viitor, și oricum nu numai că a susținut același lucru despre aceasta generaţie ca si Josephus, dar a folosit aceleaşi cuvinte în a o descrie.
Revenind la versiunea povestii demonice din Gadara

găsita în Matei, unde Iisus întâlnește doi demoni, în Războiul Iudeilor aflăm că au fost doi „tirani“ sau lideri ai rebeliunii evreiești, Ioan, descris mai sus, şi Simon. Din moment ce analiza mea sugerează că Noul Testament îl satirizează pe Ioan în versiunea care descrie un demon unic in Gadara, părea logic să ne întrebăm dacă versiunea descrierea celor doi posedati nu îi satiriza pe ambii lideri ai evreilor rebeli, Ioan și Simon.

Experimentând cu această premisă am observat că la sfarsitul asediului Ierusalimului în Războiul Iudeilor Simon și Ioan se refugiază amandoi în grotele subterane de sub Ierusalim. În cele din urmă sunt forțați de foame să iasă din aceste „morminte“ și se predau romanilor. Acest eveniment mi s-a părut o paralelă cu descrierea bărbaților posedați de demoni „care ies din morminte“ în Noul Testament.

Pasajul din Războiul Iudeilor care descrie aceste caverne confirma ca sunt într-adevăr „morminte“.

Romanii i-au ucis pe unii dintre captivi si pe alții care i-au gasit sub pământ.Au fost găsiți uciși peste două mii de persoane, unii s-au sinucis, altii au murit de foame; dar atunci mirosul cadavrelor era goraznic pentru cei care i-au descoperit, în mare măsură au fost obligati sa iasa imediat afara. . .

După cum am menționat, bărbatul posedat de demoni de la Gadara este descris ca „se taie cu pietre“ Tăindu-se cu „pietre“ este, desigur, neobișnuit - o piatra nu este un instrument pe care cineva l-ar utiliza în mod normal pentru a se tăia . La ce se refera de fapt autorul acestui pasaj? Mi-am dat seama că dacă demoniacii din Gadara sunt destinaţi pentru a-i satiriza pe liderii rebeli, atunci a existat un răspuns comic la aceasta întrebare. Expresia din Noul Testament în care demoniacul este „în morminte . . . tăindu-se cu pietre“ împărtășește o relație comică cu Războiul Iudeilor care descrie „mormintele“ in care Ioan şi Simon se refugiază. Gluma vine din întrebarea fara raspuns din Marcu 5:5. Această întrebare fiind, cum se numeste cineva care se taie cu pietre? Într-un pasaj din Războiul Iudeilor care se referă la ascunderea liderului rebel în „mormintele“ subterane răspunsul e absurd de evident. Cineva care se taie cu pietre este, desigur, numit „sculptor“

Acest Simon, în timpul asediului Ierusalimului, se afla in partea se sus a orașului; dar când armata romană a patruns în interiorul zidurilor, pline de gunoaie ale orașului, Simon a luat cu el cei mai credinciosi prietenilor ai săi, iar printre ei unii care erau sculptori care aveau acele unelte de fier care aparțineau ocupaţiei acestora.

Versiunea din Matei referitoare la Gadara nu descrie soarta niciunia dintre cei doi oameni stăpâniți de demoni. Oricum, dacă demoniacii ar fi falsificări ale conducătorilor rebelilor evrei atunci in versiunea lui Marcu, care descrie doar un posedat , trebuie să spună soarta lui Ioan.
Am ajuns la această concluzie pentru că pasajul se încheie cu afirmația „El,cel posedat de diavol şezând îmbrăcat şi întreg la minte, el care avusese legiunea, şi i-a cuprins frica, şi cu mintea lui dreaptă, şi a început să predice în Decapolis cât de mari lucruri făcuse Iisus pentru el.“
Dacă Noul Testament îi ironize pe Simon și Ioan, conducătorii rebeliunii evreieşti, atunci individul care a fost exorcizat si care a mers la Decapolis ar fi putut fi doar Ioan. Asta pentru că Josephus consemnează că, după ce a fost capturat, Ioan a primit închisoare pe viață, în timp ce Simon a fost dus la Roma și executat. Urmând această logică, ar fi putut fi doar Ioan, care „a început să predice în Decapolis“
Așa că gândurile mele au ridicat întrebarea dacă Ioan Zelotul, liderul rebeliunii evreiești, îi ajutase pe romani să creeze literatură creștină în timp ce era închis la Decapolis. Și mai departe m-am întrebat exact ce literatură ar fi putut acest individ sa-i ajute pe romani să creeze? Singura literatură creştină cunoscută din această epocă este însuşi Noul Testament. A existat, desigur, cineva pe nume „Ioan“ care a scris o Evanghelie.
În timp ce premisa că Apostolul Ioan a fost o ironizare a lui Ioan care era liderul rebeliunii,se baza in analiza mea si pe imaginație cât și pe dovezi, a fost consecventă cu stilul umorului negru pe care l-am simțit în pasajele analizate anterior. Desigur, dacă Apostolul Ioan este o caricatura a rebelului Ioan, atunci ar urma ca şi Apostolul Simon să fie una a celuilalt lider rebel, Simon.
Analiza mea asupra pasajelor Gadarei din Noul Testament sugereaza că sicarii au fost persiflati ca demoni în Noul Testa ment, am încercat mai întâi să stabilesc dacă există si alte pasaje din Noul Testament referitoar la demoni care ar putea sprijini propunere privind relația dintre liderii rebeli Ioan şi Simon şi cei doi Apostoli. În timpul acestei căutări am observat urmatorul pasaj din Evanghelia după Ioan, care afirmă că Apostolul Iuda a fost „fiul lui Simon Iscarioteanul“
,, Nu v-am ales Eu pe voi, cei doisprezece? Şi *totuşi* unul dintre voi este un diavol.
Vorbea despre Iuda, *fiul* lui Simon Iscarioteanul, pentru că acesta, deşi era unul dintre cei doisprezece, urma să-L trădeze.
Teologii au comentat posibilitatea ca „Iscariot“

numele de familie al lui Iuda, este cumva legat de „Sicarii“, cuvântul pe care Josephus il foloseşte pentru a descrie rebelii mesianici. Cum Robert Eisenman subliniaza, singura diferenţă dintre cele două cuvinte greceşti este schimbarea literei iota, sau „eu“, cu sigma, sau „s“ Sunt de acord şi voi arăta mai jos este pur şi simplu unul dintre numeroasele jocuri de cuvinte pe care autorul (autorii), Josephus şi cei ai Noul Testament le folosesc pentru a provoca cititorul să descopere că cele două lucrări descriu aceleaşi personaje.
Am stabilit că următorul pasaj din Evanghelia din Matei ar putea fi citit ca o satira despre Ioan, liderul rebeliunii, la fel ca si in „generaţia malefica“ Observaţi că „Ioan“ este acuzat de a avea un demon pentru că nu mănâncă şi nu bea, ceea ce poate fi asemănat cu situaţia rebelului Ioan din cavernele subterane. Ioan este arătat ca o oglindă opusă a „Fiului Omului“, care mânanca ,bea şi este „prietenul culegătorilor de taxe“, şi care „ceară oraşele“ „pentru că nu s-au pocăit” aceasta descrie-tion despre Iisus e o paralelă clară cu activităţile lui Titus în Iudeea. Prin urmare, dacă pasajul are sensul satiric pe care l-am bănuit, atunci „Ioan“ descris în pasaj este menit să fie înţeles ca Ioan, conducătorul revoltei, iar profeţia lui Iisus de fapt infatiseaza campania lui Titus prin Iudeea.
Cu cine voi asemăna neamul acesta de oameni? Seamănă cu nişte copilaşi, care şed în pieţe şi strigă la tovarăşii lor. „V-am cântat din fluier şi n-aţi jucat, v-am cântat de jale şi n-aţi bocit.“
Căci a venit Ioan care nu mănâncă şi nu bea, iar ei spun: «Are diavol». [19] A venit Fiul Omului care mănâncă şi bea, iar voi spuneţi: «Iată un mâncăcios şi un băutor de vin, prieten cu vameşii şi păcătoşii!». Dar înţelepciunii i s-a dat dreptate după faptele ei”.
Apoi a inceput el sa certe orasele unde mare parte din Maretia faptelor lui a fost facuta pentru ca nu s-au pocait”.
Matei 11:16-20

Analiza mea despre povestea Noului Testament a demonilor din Gadara ,sugerează că „cavernele subterane“ în care au fugit rebelii evrei la sfârşitul asediului Ierusalimului au fost satirizate ca „morminte“ în acesta. Următorul pasaj din Evanghelia după Ioan mi s-a părut că foloseste această temă. Cu toate acestea, observaţi că dacă acesta interpretarea este corectă, atunci în pasaj Iisus se compara de fapt cu Titus, Titus fiind individul trimis de „dumnezeu“, adică, tatăl său Vespasian, să împarta „viaţă“ sau „judecată“ evreilor ascunşi în „morminte“, adică cavernele de sub Ierusalim. Voi reveni la acest punct.

Această interpretare indică, de asemenea, o origine diferită pentru conceptul creștin de „înviere“ decât cel susținut în mod tradițional. Nu se bazează doar pe credința fariseică că Dumnezeu va aduce morții la viață, ci mai degrabă este o satiră despre învierea morților, adică a acelor evreii găsiți îngropați în mormintele de sub Ierusalim la sfârșitul asediul. Dacă acest lucru este corect, este un alt exemplu al temei al lui Iisus aparent vorbind simbolic, dar istoria lui Josephus da un sens literar comic cuvintelor sale.

,,Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și l-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului.Nu vă mirați de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată.Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.

Ioan 5;26-30

În timp ce aceste interpretări ale pasajelor de mai sus sunt logice, ele nu oferă, în sine, sprijin direct pentru susținerea că apostolii Ioan și Simon au fost satire ale conducători ai rebeliunii evreiești. Analiza ulterioară a Noului Testament a produs mai multe exemple de acest fel, dar nimic atât de evident in cee ace cautam. În cele din urmă, mi-am dat seama ca se afla în fața mea in tot acest timp. Există un pasaj în Noul Testament care oferă un sprijin extraordinar pentru premisa că apostolii Simon și Ioan erau niște caricaturi ale liderilor rebeli evrei Simon şi Ioan. Evanghelia după Ioan se încheie cu o discuție între Simon (Petru) și Iisus. Iisus prevede că Simon Zelotul va fi legat și dus mașină-

„unde nu vei vrea să mergi“ Iisus îi mai spune lui Simon că el va avea o moarte de martir, „pentru a-l glorifica pe Dumnezeu“ În mijlocul acestui discutii, „ucenicul pe care l-a iubit Iisus“, adică în mod clar Apostolul Ioan, apare. Simon îl întreabă pe Iisus care este soarta lui Ioan. Iisus răspunde: „Este voia mea să rămână“ Pasajul subliniază apoi că Ioan „este ucenicul care mărturiseste aceste lucruri și cel care a scris aceste lucruri“ referindu-se la Evanghelia după Ioan .

Mai jos este întregul pasaj. Observaţi cum autorul se straduieste din rasputeri in a evita numirea Apostolilor pe numele lor real, Simon și Ioan.

Adevărat , adevărat îţi spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai şi te duceai unde voiai, dar, când vei îmbătrâni, îţi vei întinde mâinile şi altul te va încinge şi te va duce unde nu vei voi."
A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Şi, după ce a vorbit astfel, i-a zis: „Vino după Mine."
Petru s-a întors şi a văzut venind după ei pe ucenicul pe care-l iubea Iisus, acela care, la cină, se rezemase pe pieptul lui Iisus şi zisese: „Doamne, cine este cel ce Te vinde?"
Petru s-a uitat la el şi a zis lui Iisus: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?"
Iisus i-a răspuns: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ţi pasă ţie? Tu vino după Mine!"
Din pricina aceasta, a ieşit zvonul printre fraţi că ucenicul acela nu va muri deloc. Însă Iisus nu zisese lui Petru că nu va muri deloc, ci: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ţi pasă ţie?"
Ucenicul acesta este cel ce adevereşte aceste lucruri şi care le-a scris. Şi ştim că mărturia lui este adevărată.

Ioan 21:18-24

Acest pasaj,care este concluzia slujirii lui Iisus, este exact paralel cu judecățile lui Titus cu privire la liderii rebeli Simon și Ioan la încheierea campaniei sale din Iudeea.
Astfel, la încheierea Evangheliei de mai sus, Iisus îi spune lui Simon 'când vei fi bătrân, îţi vei întinde mâinile, şi altul te va duce acolo unde nu vei voi ." Iisus ii spune lui Simon să „mă urmeze" şi că moartea lui îl va „slăvi pe Dumnezeu". Iisus afirmă de asemenea că este voia lui ca Ioan să „rămână"
La încheierea campaniei sale prin Iudeea, Titus, după capturarea lui Simon", îl încinge în „legături" și îl trimite „unde tu nu vei voi sa mergi", aceasta fiind Roma. În timpul paradei cuceririi la Roma, Simon urmează, sa fie „condus" la o „moarte, pentru a-L glorifica pe Dumnezeu", zeul „slăvit" fiind tatăl lui Titus, diuus Vespasian. Cu toate acestea, este voia lui Titus să-l cruțe pe celălalt lider al rebeliunii, Ioan.
Observaţi că în pasajul următor Josephus consemnează soarta lui Simon înaintea celei lui Ioan, cum este infatisata în Ioan 21. Un aparent inofensiv detaliu , dar unul pe care voi arăta ca are o mare semnificație.
Simon . . . a fost forţat să se predea, aşa cum vom relata în continuare; așa că a fost rezervat triumfului paradei și apoi sa fie ucis; precum a fost condamnat Ioan la închisoare pe viata. Josephus consemnează, de asemenea, că viziunea lui Iisus despre Simon „urmează" sa se întâmplă și pentru liderul rebel Simon. Simon ... fusese atunci condus în acesta parada printre ceilalti

prizonieri; i se pusese și o frânghie pe cap și a fost tras într-un loc vizibil din forum.
În pasajul din Evanghelia după Ioan de mai sus, observați că autorul nu îl numește pe Apostolul Ioan pe numele său, ci mai degrabă ca „acel ucenic pe care Iisus l-a iubit“, și persoana care spusese la Cina cea de Taină, „Doamne, cine este cel care te va trăda?“ Mai târziu în capitol autorul identifică acest discipol cu un alt epitet când afirmă: „Acesta este ucenicul care mărturisește despre aceste lucruri și a scris aceste lucruri“—chiar aici fără a se referi la Ioan pe nume,solicitând cititorului să-l determine numele stiind ca e autorul Evangheliei. Folosirea epitetelor de către autor aici, în loc să se refere pur şi simplu la discipol ca „Ioan“, pare în mod clar o încercarea de a păstra paralela dintre Iisus și Titus ușor de văzut. Autorul il face pe Iisus sa-l numeasca pe Simon după porecla lui, „Peter“, din acelaşi motiv.
Aceeaşi tehnică este folosită în tot Noul Testament şi Războiul Evreilor. Pentru a afla numele unui personaj fără nume, cititorul trebuie să isi poată aminti detalii dintr-un alt pasaj înrudit. De fapt, Noul Testament este conceput ca un fel de test de inteligență al căror sens adevărat poate fi înțeles doar de cei care posedă memorie suficientă, logică și umor.
Pentru clarificare, vă prezint următorul tabel care arată paralele între sfârșitul Misiunii lui Iisus și campania lui Titus:
1) Personajele se numesc Simon și Ioan
2) Ambele seturi de caractere sunt judecate
3) Ambele părți ale paralelei apar la încheierea unei „campanii“
4) În fiecare, Simon merge la moarte ,martir după ce a fost pus în lanturi și e dus undeva unde nu vrea să meargă
5) În fiecare, Ioan este cruţat
6) În fiecare, Simon „urmează“
Mai departe, cele două evenimente continuă tema unei profeţii făcute într-o lucrare pentru a fi împlinită în cealaltă. Cu alte cuvinte, ceea ce Iisus prezice, Josephus consemnează că „s-a întâmplat“
Acest grup de paralele pare prea complex pentru a fi avut loc Intamplator și oferă sprijin direct pentru premisa mea că Apostolii Simon și Ioan erau caricaturi ai liderilor evrei razvratiti, precum şi bănuiala mea că „Fiul Omului“, al cărui venire, in Noul Testament prezice că va aduce distrugerea Ierusalimului, este Titus.
Mi-am dat seama atunci de implicaţiile mai mari a ceea ce descoperisem.
Cititorul își va aminti începuturile similare ale „misiunilor“ lui

Titus şi Iisus; ca amândoi au fost „urmaţi“ de „pescari de oameni“
Concluziile perioadelor lui Titus și Iisus în Iudeea sunt, de asemenea, conceptual paralel. Când m-am uitat la paralelele dintre plasamentele relative ale Gadarei și „fiul Mariei a cărui carne a fost mâncată“ am constatat că și acestea au apărut în aceeași secvență. Astfel, evenimentele satirice din Noul Testament si Războiul Iudeilor nu au fost plasate la întâmplare, așa cum am presupus inițial,ci au fost puse în aceeași succesiune cu evenimentele pe care le-au satirizat. Cu alte cuvinte, întreaga schiță a Misiunii lui Iisus, așa cum este consemnată în cadrul Noului Testament, a fost conceput pentru a profeți campania lui Titus din Iudeea.
Pentru clarificare, prezint următorul tabel de paralele din secvența prezentată până acum:

TABEL DE PARALELE ÎN SECVENȚĂ

Misiunea lui Iisus	Campania lui Titus
Iisus începe slujirea la Gennesareth spune „Urmează-mă“ si devine pescar de oameni	Titus isi incepe campania la Genesareth unde il urmeaza soldatii si pescuieste dupa oameni
La Gadara intalneste o legiune de demoni intr-un posedat care Infecteaza un grup care la randul lui infecteaza alt grup	Descrie ,,un cap” a carui ticalosie dezlantuie o legiune de ,,demoni”infectand un alt grup care alearga salbatic
Porcii in care intra duhurile alearga salbatic si 2000 se ineaca	La Gadara, 2.000 dintre „demoni“ nu se îneaca
La Ierusalim, „Fiul Mariei“ Isi oferă carnea să-i fie mâncată	La Ierusalim, este descries un fiu al Mariei a carui carne este mancata
Iisus prevede martiriul lui Simon la Roma dar il cruta pe Ioan la sfarsitul Misiunii lui pe pamant.	Titus il trimite Simon la Roma pentru a fi omorat dar il cruta pe Ioan

Pasajele Noului Testament referitoare la „pescuitul de oameni“, a „legiunii“ de demoni care ies dintr-un singur om pentru a infecta pe cei mulți, un om considerat Mielul de Paște și un final în care Simon este condamnat și John cruțat poate fi văzut ca satirizând foarte puține opere de literatură. Este, prin urmare, destul de neplauzibil ca Noul Testament să descrie, prin hazard, atâtea episoade care pot fi văzute ca satirizând evenimentele dintr-o singură carte.
Mai mult, este posibil să punem sub semnul intrebarii că fiecare episod din Noul Testament care pare să satirizeze un eveniment din

Războiul Iudeilor o face accidental, dacă ar fi așa, atunci ar avea loc aceste accidente într-o secvență aleatorie și în locații aleatorii. Nu era necesar ca Iisus sa foloseasca expresia „pescari de oameni“ în timp ce stă pe plaja de la Gennesareth, la fel cum nu era necesar să se întâlnească cu posedatul de la Gadara. La fel cum nu era necesar să-și ofere carnea la Ierusalim sau a-l condamna pe Simon, dar sa-l cruțe pe Ioan la sfarsitul slujirii sale. Faptul că aceste patru evenimente au loc în Noul Testament în aceeași secvență și în aceeași locație ca si evenimentele lor paralele din Războiul Iudeilor susțin cu fermitate afirmatia că o lucrare a fost creată având-o în vedere pe cealaltă. Doua zarurile , de exemplu, vor ateriza fiecare cu aceeași parte în sus cu patru ori la rând o singură dată la două sute cincizeci şi şase de aruncări.

Prin urmare, secvențele, conceptele și locațiile paralele fac intenția autorilor clară. În acelaşi fel în care il arată pe primul mântuitor al lui Israel, Moise,dupa „tiparul“ lui Iisus, al doilea mântuitor al lui Israel, prin experiențele lor paralele din copilărie, ei „demonstrează“ că Titus este ultimul și cel mai mare „mântuitor“ pentru că slujirea lui Iisus este dupa „tiparul“ campaniei lui Titus din Iudeea.

În sfârșit, secvențele paralele ale „slujirilor“ lui Iisus și Titus trebuie luate în considerare în contextul suprapunerilor lor istorice. Cun am aratat mai sus, Iisus a prezis că un „Fiu al lui Dumnezeu“ va veni in Iudeea înainte ca generaţia care l-a răstignit să fi trecut in nefiinta si încercuirea Ierusalimul cu un zid ,distrugerea templul. Titus este singura persoana din istorie care poate fi văzut ca a împlinit
aceste profeții.

O astfel de combinație de singularități istorice nu ar putea apărea intamplator. Acest lucru este de la sine înțeles. Prin urmare, singura explicatie plauzibilă pentru aceste povești similare este că aceste părți ale slujirii lui Iisus au fost facute în mod deliberat pentru a crea paralela cu campania lui Titus prin Iudeea.

Istoria a arătat, desigur, că aspectul comic al paralelelor dintre cei doi „Fii ai lui Dumnezeu“ nu sunt ușor de văzut. În cadrul curtii Flaviene,orisicum toate acestea, „culte străine la Roma“ au fost pe deplin analizate iar cunoștințele despre isprăvile lui Titus erau renumite,cei responsabili de supravegherea religiilor Imperiului au recunoscut paralelele satirice dintre Iisus și Titus și le-au privit pline de umor.

Scopul acestor paralele, de altfel, nu a fost doar pentru a crea o satira amuzantă pentru patricieni. Voi arăta în cele ce urmează ca autorii Noului Testament folosesc paralelismul crea o poveste

complet diferită de cea care apare la suprafata,o povestea care dezvăluie identitatea ascunsă a lui„Iisus“ care interacţionează cu ucenicii la încheierea Evangheliilor.
Mai mult, înţelegerea faptului că slujirea lui Iisus împărtăşeşte o poveste paralelă cu povestea și personajele din campania lui Titus creează o modalitate de a înţelege multe despre Noul Testament. Pur și simplu mutând evenimentele slujirii lui Iisus înainte cu patruzeci de ani în timp și comparându-le la evenimentele din campania lui Titus dezvăluie sensul lor satiric.
De exemplu, oricine a pus profeția lui Iisus despre soarta lui Simon și Ioan, la încheierea Evangheliei după Ioan, a făcut acest lucru numai pentru a face ca incheierea Evangheliilor să oglindească comic sfârșitul campaniei lui Titus. Discuţia dintre Iisus şi Simon ar fi putut avea avut loc în orice moment în timpul slujirii lui Iisus sau consemnata în oricare dintre celelalte Evanghelii sau sa nu fie inclusa deloc deoarece nu contine idei teologice importante.
Această metodă dezvăluie, de asemenea, baza satirică pentru porecla lui Simon, Petru, care în greacă este Petros, însemnând „stâncă“ sau „piatră“. Ea este o glumă legată de descrierea lui Josephus a circumstanței In care Simon este capturat.
După cum sa menționat mai sus, încercând să scape de Ierusalimul ocupat de romani, Simon fuge într-o cavernă subterană cu un grup de tăietori de pietre și încerca să sape un pasaj de evacuare. Incapabil sa faca pasajul și fără mâncare, a fost forțat să se predea. A făcut-o într-un mod extraordinară. Josephus scrie:
Simon, crezând că ar putea să-i uimească și să-l pacalească pe romani, a apărut din pământ pe locul unde fusese templul anterior îmbrăcaț intr-o rochie alba si cu o mantie purpurie incheiata cu nasturi pe
deasupra.
Umorul este subtil. În logica comică a Noului Testament epitetul poreclei lui Simon, „piatră“ satirizează reprezentarea lui Josephus despre cum Simon a fost capturat,alaturi de un grup de tăietori de pietre(sculptori), care, desigur, taiau „piatră“
Aşa cum a ieşit „din pământ în locul în care templul a
fost anterior“ el a fost, prin urmare, prima „piatră“ pe care noul „templu“, creştinismul, urma să fie construit. Încă o dată, totuși Iisus pare să fi vorbit metaforic când îi spune lui Simon că el este „piatra“ pe care se va zidi o nouă biserică care va înlocui iudaismul, Josephus înregistrează un alt eveniment arătând un aspect comic, referindu-se la cuvintele lui Iisus.
Și te declar Petru(Petros) și pe aceasta Piatră imi voi zidi Biserica .
Mat. 16:18.14

Reprezentarea lui Simon ieșind dintr-o peșteră care este un „mormânt“ cu un grup de tăietori de pietre oferă, de asemenea, confirmarea satirica a premisei că Simon Apostolul şi demoniacul de la Gadara au fost ambele ironizari ale lui Simon, liderul rebelilor evrei . Asta pentru că umorul referitor la „tăietorii de pietre“ creează o paralelă între demoniciacul de la Gadara şi liderul rebel Simon.
Și din moment ce pasajele sunt paralele, personajul fără nume într-unul ar avea același nume cu „tipul“ creat în celălalt; în acest cazul „Simon“ este numele unuia dintre demoniacii din Gadara.
Înțelegerea acestei logici simple permite cititorului să afle numele multor personaje fără nume din Noul Testament și Războiul Iudeilor și identitatea reală a lui Iisus. O să arat si eu că departe de a fi neobișnuită, utilizarea paralelelor intertextuale in schimbul de informații între pasaje era obișnuit în literatura iudaică a acelei epoci.
Tema comică a Noului Testament cu privire la „stâncă“ și „piatră“ pare a fi satira pe o temă metaforică binecunoscută găsită de-a lungul Manuscriselor de la Marea Moartă, cea a „fundației de stânci“
În următorul exemplu din Imnul de Ziua Recunoștinței, observați că autorul se vede, ca și liderul rebel Simon, ca intrând într-un „oras fortificat“ și „caută refugiu în spatele unui zid înalt“
Dar voi fi ca unul care intră într-o cetate întărită,
Ca unul care caută refugiu în spatele unui zid înalt
Până când izbăvirea [vine];
Mă voi (înclina) adevărului Tău; O, Dumnezeul meu.
Căci Tu vei pune temelia pe stâncă
Și cadrele prin cordonul de măsurare al justiției;
Și pietrele încercate {Vei pune}

Logica comică care leagă Noul Testament de Războiul Iudeilor de asemenea, clarifică baza epitetului Apostolului Ioan, care este „ucenicul pe care l-a iubit Iisus“, Ioan a fost „ucenicul iubit“ pentru că el era liderul captiv pe care Titus l-a cruțat. Mai departe, realul sens al criticii lui Iisus la adresa discipolilor săi—, de exemplu, descrierea lui a Apostolilor „Simon“ și „Ioan“ ca având demoni e evident. După ce i-a satirizat cu răutate pe liderii mesianicii mișcari ca apostoli ai lui Iisus, autorii romani ai Noului Testament „consemneaza“ pe Iisus tinand prelegeri apostolilor săi despre răutatea lor.
În Evanghelia după Luca există un pasaj care îl avertizează pe Simon ca fiind posedat de „Satana“ și reiterează conceptul că Simon va

merge la închisoare şi la moarte „cu“ Iisus. Repetă și tema a posedatului din Gadara (Simon), care se întoarce la adevăratul său sine după ce Satana a fost combatut. Este un alt exemplu a marturiilor lui Iisus care par metaforice, dar au sens literal și comic când sunt citite împreună cu Războiul evreilor. „Simon“ se duce într-adevăr cu „stăpânul“ său la închisoare şi moarte, „stăpânul“ său fiind Titus.
Deși în trecut următorul pasaj a innebunit teologii, sensul lui este acum clar.
„Simon, Simon, iată, Satan a cerut să vă cearnă aşa cum *se cerne* grâul, dar Eu m-am rugat pentru tine, ca să nu ţi se piardă credinţa. Iar când te vei întoarce, întăreşte-i pe fraţii tăi!
Petru I-a răspuns:
– Doamne, sunt gata să merg cu Tine chiar şi la închisoare şi la moarte!

Luca 22:33

Continuând această temă comică în Evanghelia după Marcu, Iisus îl numeşte pe Apostolul Simon chiar „Satana“ Remarca lui ciudată despre fondatorul bisericii sale devine coerent atunci când cineva înțelege că Iisus se referă, în contextul roman, la rebelul Simon. Cititorul va observa că misteriozitatea multora dintre cuvintele lui Iisus dispare atunci când sunt înțelese în contextul pe care îl sugerez.
În pasaj, Iisus îi repetă lui Simon porunca pe care i-o dă la Sfarsitul Evangheliei lui Ioan . Adică să mă „urmeze“ cu o cruce spre osânda ta.

Petru L-a luat atunci deoparte şi a început să-L mustre:
– Ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu cumva să Ţi se întâmple aşa ceva!
Dar Iisus S-a întors şi i-a zis lui Petru:
Înapoia Mea, Satan! Tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine, căci tu nu te gândeşti la lucrurile lui Dumnezeu, ci la lucrurile oamenilor!
Atunci Iisus le-a zis ucenicilor Săi:
Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze! Căci oricine vrea să-şi salveze viaţa o va pierde, dar cel ce-şi pierde viaţa pentru Mine o va găsi.

Matei 16:21-25

În pasajul de mai sus, de la Matei, observaţi că Iisus le spune discipolilor lui să „îi ia crucea“ și să-l urmeze. În pasajul de mai jos,

de la Luca, aflăm că, de fapt, „Simon“, numit „cirinean“, a făcut-o într-adevăr „a luat crucea“ și la „urmat“ pe Iisus. Observați cât de deliberat autorul transmite ideea că un „Simon“ l-a „urmat“ pe Iisus cu o cruce.

In timp ce-L duceau de-acolo, l-au apucat pe Simon, un *om* din Cirena, care venea de la câmp, şi i-au pus crucea *în spinare* ca s-o ducă după Iisus.

Luca 23:26

Structura comediei în „urmărirea lui Simon cu o cruce“ este familiara. Dacă cineva interpretează cuvintele lui Iisus metaforic pot fi văzute ca având o semnificație spirituală, dar dacă sunt interpretate literalmente sunt comedie neagră.

Apostolul Pavel este, de asemenea, angajat în ironizarea executiei lui Simon .

Dar când Chifa [Simon] a venit in Antiohia, m-am împotrivit pe faţa lui, pentru că era de condamnat.

Galateni 2:11

Povestea ciudată a celor trei negări ale lui Simon despre Iisus face, de asemenea, parte din succesiunea evenimentelor împărtășită de Noul Testament și Războiul Evreilor. Povestea este una dintre cele mai faimoase povești din Noul Testament și se găsește în toate cele patru Evanghelii.

Servitoarea care ținea ușa i-a spus lui Petru: „Nu ești și tu unul dintre discipolii acestui om?“ El a spus: „Nu sunt“

Acum Simon Petru stătea în picioare şi se încălzea.

Ei i-au zis: „Nu ești și tu unul dintre ucenicii lui?“ El a negat și a spus: „Nu sunt“ .

Simon Petru stătea *acolo* şi se încălzea. I-au zis:

– Nu cumva eşti şi tu dintre ucenicii Lui?

Dar el s-a lepădat şi a zis:

– Nu sunt.

Unul dintre sclavii marelui preot, rudă cu cel căruia Petru îi tăiase urechea, a zis:

– Nu te-am văzut eu în grădină cu El?!

Petru s-a lepădat din nou; şi imediat a cântat cocoşul.

Ioan 18:25-27

Când am stabilit că apostolul Simon era o ironie a personajului Simon conducătorul rebelilor evrei, şi că a existat un paral-lel succesiunea evenimentelor din Războiul Iudeilor și Noul Testament, am fost curios să stabileasc dacă Războiul Iudeilor conținea o paralelă cu povestea Noului Testament care descrie cele trei negări ale lui Simon despre Iisus. De fapt,

doar scanând Războiul Iudeilor unde ar putea surveni „negările“ lui Simon, imediat după capturarea sa pe Muntele Măslinilor, se dezvăluie un pasaj în care Titus afirmă că de trei ori l-a îndemnat pe Simon la „pace“ și de trei ori a fost refuzat.
Acest pod era cel care se afla între tirani și Cezar,
și i-a despărțit; în timp ce mulțimea stătea de fiecare parte;
cei ai neamului evreiesc cu Simon şi Ioan, cu
mari speranţe de iertare; iar romanii lui Cezar, în
mare așteptare cum va primi Titus cererea lor . . . Titus a spus . . .
„V-am îndemnat să renunțați la aceste actiuni în fața mea inainte a fi început acest război. . .
După fiecare victorie am incercat sa va conving la pace . . .
„Nu va voi imita nebunia. Dacă aruncati armele și va predati va las cu viata; şi mă voi purta ca un blând stăpân al unei familii; ce nu poate fi vindecat va fi pedepsit, iar restul îl voi păstra
pentru uzul meu.“
La această ofertă a lui Titus au trimis acest răspuns— Că ei nu putaua accepta.
În Noul Testament, Simon neagă de trei ori că este un „adept “ al lui Iisus. Apoi se întoarce la „luciditate“ și simte remuşcări. Aceasta este o descriere comică a celor trei refuzuri ale adevăratului Simon să se predea și apoi ființa lui, după cum consemnează Josephus, „a devenit vulnerabila“ odată ce a fost capturat de romani.
În tradiția creștină, „Apostolul Simon“ a suferit o moarte martirica la Roma. De fapt execuţia lui, în maniera aproximativă si anul pe care tradiția creștină îl menține, este descrisa de Josephus. Simon nu este, însă, un martir creștin, ci unul evreu.
Privind retrospectiv, pare greu de înțeles de ce, cu excepția lui Robert Eisenman teologii nu au comentat paralelele dintre creștinul Simon și omologul său evreu, pentru că sunt evidente. Ambii Simoni erau lideri ai unei mişcari mesianică angajată în activitate misionară care au suferit o moarte martirica la Roma aproximativ în același an. Câţi astfel de indivizi ar fi putut exista?
Intervalul de timp tradițional dat ca probabil pentru moartea creștinului Simon este între 64 iulie d.Hr. (pretinsa dată a izbucnirii persecuției neroniane) și 68 d.Hr. Rebelul Simon a fost martirizat în 70 sau 71 d.Hr. Și, așa cum se arată mai sus, ambele pot fi văzute ca „piatra de temelie“ a bisericii care o înlocuieşte pe una care este distrusă. La fel, ambii Simoni sunt înregistrați ca având o relație cu familia Flaviana. Sf. Ieronim și Tertulian se referă ambii la tradiția că „Simon“ l-a hirotonit pe Clement, presupusul papă flavian.

Această tradiție la care se referă primii cărturari bisericești este semnificativă prin faptul că, nu numai că leagă familia Flavian de originea creștinismului, dar, dacă este corect, creează o enigmă pentru religie. Dacă Simon l-a hirotonit pe Clement, ar sugera că nu a fost martirizat de Nero, ci mai târziu, de flavieni. Cu toate acestea, este greu de imaginat că Simon ar fi predat controlul mișcării sale unui membru al familiei care era pe cale să-l execute.
Explicaţia mea rezolvă acest paradox. Dacă rebelul Simon şi creștinul Simon erau unul si același individ, atunci el a fost martirizat de flavieni ,de asemenea, predarea controlului asupra religiei lui devine de înțeles. Tradiţia in care Simon a hirotonisit un flavian ca papă și apoi a fost executat de acea familie reflectă pur si simplu adevărul. Flavianii l-au executat pe Simon și apoi au trecut lcontrolul asupra cultului său mesianic (acum „creștinismul“) către membrii familiei lor. Savanții creștini de mai târziu care au încearcat să organizeze istoria religia au recunoscut că o astfel de legătură directă cu familia flavienilor era problematică. Prin urmare, pur și simplu au introdus papi in cronologia dintre Simon şi Clement. Acest lucru a dus la cele două liste de papi, una pe care Biserica o pretinde oficiala, si cea de care Tertulian şi Ieronim știa , care avea succesiunea directa de la Simon catre un membru al familiei flaviene.
Savanții au fost nedumeriti de ce Pavel se referă întotdeauna la Simon ca „Cefas“, echivalentul aramaic al lui Petru. Explicaţia mea este că autorii Noului Testament au stabilit că să se refere la Apostol ca „Simon“ în perioada în care viaţa adevăratului Simon este relatata de Războiul Iudeilor ar fi putea face șiretlicul prea evident. Chiar cei de rand ar fi putut observa că cei doi Simoni erau suspect de similari. Autorii Noului Testament au schimbat deci de la „Simon“ la „Simon Peter“, apoi la „Peter“ și în cele din urmă la „Cephas“ pe măsură ce narațiunea lor se apropie de momentul în care realul Simon conduce rebeliunea.
Creatorii bisericii romane folosiseră literalmente liderul sicarilor ca „piatra“ pe care au „construit“ biserica care s-ar inchina Mesiei lor pacifist, plătitor de taxe. Prin însuşirea numelui și poziției de autoritate a adevaratului Simon , au fost capabili să-l „introduca“ pe apostolul Simon in istoria creștinismului.
Noul Testament are numeroși Simoni:
1) Simon Apostolul
2) Simon i-a chemat pe Zeloţi sau pe Kanaiţi
3) Simon, tatăl lui Iuda, care L-a trădat pe Iisus
4) Simon Magul, vrăjitorul samaritean
5) Simon tăbăcarul, Fapte 10

6) Simon fariseul, Luca 7:40-44
7) Simon din Cirene care a purtat crucea lui Hristos
8) Simon, fratele lui Iisus, fiul lui Cleofa
9) Simon leprosul
10) Simon Petru

Ideea că Noul Testament ofusca asemănările
între Apostolul Simon şi Simon, conducătorul iudeului
răzvrătire, prin schimbarea constantă a numelui Apostolului sugerat să
eu ca toți „Simonii“ din Noul Testament să fie lampioane
a liderului evreu. Susţinând această presupunere a fost faptul că
în timp ce Iisus i-a dat instrucțiuni „Apostolului Simon“ să „l urmeze“
cu o cruce, „Simon Cirene“ a fost cel care a efectuat
profeție, indicând faptul că acești doi „Simoni“ erau lampoane ale
același individ. Mai departe, părea clar că Simon care era
tatăl lui Iuda „Iscarioteanul“, a fost de asemenea o lampă a răzvrătitului
Simon care era probabil să fi fost un Sicarii. Simon „Zealot“ de asemenea
pare un epitet probabil pentru Simon, liderul „zeloților“ evrei din
războiul împotriva Romei.
Ideea că „Simonii“ din cadrul Noului Testament erau cre-
ated ca o temă comică unificată aruncă lumină asupra unui fenomen paralel
în cadrul Noului Testament, cel al multor „Maria“ „Mary“, ca
„Simon“, este numele a numeroase personaje din Noul Testa-
ment. De fapt, este numele fiecărui personaj feminin central pentru
Slujirea lui Iisus:
1) Maria, mama lui Iisus
2) Maria Magdalena
3) Maria, sora lui Lazăr şi a Martei din Betania
4) Maria din Cleofa, mama lui Iacov cu atât mai puțin
5) Maria, mama lui Ioan Marcu, o soră a lui Barnaba
6) Marta, sora lui Lazăr şi a Mariei din Betania
Martha, sora lui Lazăr, este pe această listă pentru că Martha este
aproximarea aramaică a numelui ebraic Maria. Numele amândurora
izvorăște din cuvântul răzvrătire. Martha este aramaică pentru „a
fost răzvrătită“ iar Maria este ebraică pentru „răzvrătirea lor“.
Nu există o tradiție ebraică cunoscută de a oferi surorilor același
nume. Faptul că Noul Testament consemnează că o familie aşa
importanta în ceea ce privește originea creștinismului, a ales să facă

acest lucru, îmi sugerează că toate personajele numite Maria din Evanghelii ar putea fi, după cum bănuiesc toți Simonii,ironizari. Un pasaj din Evanghelia lui Ioan care afirmă că Maria, mama lui Iisus, avea și o soră pe nume Maria susține această premisă.

,,Lângă crucea lui Iisus, stăteau mama Lui şi sora mamei Lui, Maria, nevasta lui Cleopa, şi Maria Magdalena.**

Ioan 19:25

Este destul de improbabil ca cele două familii să fie cele mai insemnate pentru Misiunea lui Iisus ar fi avut fiecare, întâmplător, două surori pe nume Maria.
Mulți teologi au comentat despre straniul fapt a surorii Mariei purtand acelasi nume. De exemplu, Eisenman noteaza, Maria nu avea o soră Maria. Această confuzie s-a bazat fie pe descrieri separate și contradictorii ale Mariei înainte de redactarea acestor tradiții sau pur și simplu o eroare gramaticala în greacă.
Eisenman are dreptate când afirmă că Mary nu a avut o soră cu același nume, dar există o explicație mai bună pentru multele Marii decât o „eroare gramaticală“.
Toate Maria din Noul Testament, împreună cu singura Maria din Războiul Evreilor, mama care a mâncat carnea fiului ei, fac parte a unei teme comice precum cea creată de diverșii Simoni. Dat fiind că numele Maria provine de la cuvântul „răzvrătire“,eu cred că acestea personaje caricaturale nu se bazau pe un individ istoric, ci pe un arhetip. Cu alte cuvinte, toate femeile membre ale mișcarii mesianice Sicarii ar fi fost cunoscută sub numele de Maria de Romani, pentru că erau toate „răzvrătite“ Această perspectivă este importantă în înțelegerea rolului cheie al Mariei Magdalena în Noul Testament privind învierea lui Iisus.
Că singura Maria din Războiul Iudeilor ar avea un astfel de legatura cu Noul Testament, o lucrare în care toate personajele centrale feminine sunt, de asemenea, denumite Maria, este puțin probabil să fi fost circumstanțială.
Aș presupune că în timpul războiului „Maria“ a devenit porecla romană pentru femeile rebele în aproape același mod in care soldații inamici au fost porecliti cu un singur nume în timpul erei moderne . De exemplu, soldații americani și-au numit inamicul „Charley“ în timpul războiului din Vietnam și „Kraut“ în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.Imaginați-vă un centurion roman ordonând ca toate „Maria“ să se separe de bărbații in urma capturarii unui grup de

rebeli evrei. Aceasta tema poate să fi fost apoi continuată de autorii Noului Testament pentru a sublinia comic faptul că toate femeile adepte ale lui Mesia erau răzvrătite.
În orice caz, este clar că pentru un cititor din cadrul curții Flaviene denumirea data de Noul Testament tuturor femeilor adepte ale lui Mesia, Maria, adică „femeie rebelă", ar fi fost văzută ca o altă lovitură comică. Imaginați-vă un cititor al unei lecturi despre un salvator care le-a spus adepţilor săi să „mă urmeze" şi să devină „pescari de bărbați" pe plaja din Gennesareth și care isi descrie carnea ca „pâine vie" la Ierusalim, având atât pe mama lui, cât și pe toate celelalte femei din anturajul său pe nume Maria. Cunoscatorilor de la curtea Flaviana , Evangheliile li s-au parut burlesti. Înțelegând că autorii Noului Testament au creat teme comice privind persoanele cu același nume este o perspectivă critică care va permite aflarea identitatii reale a lui Lazăr în capitolul următor.
Mai departe, ştiind că liderii rebeli au fost transformaţi în apostolii creștini clarifică intenția pe care romanii au avut-o pentru religia lor. Romanii doreau nu doar sa distrugă acest iudaism mesianic care a dat naștere rebeliunii, ci sa-i rescrie istoria în așa fel încât să-l facă atât pe Mesia cat si pe liderii lor sa devina „fondatorii" creștinismului. În acest fel, Romanii intenționau să facă istoria mișcării sicarilor sa dispara prin faptul că credințele și figurile sale cheie devin „istoria" noii lor religie.
De asemenea, suntem capabili să înțelegem destinul lui Ioan, liderul care a fost închis de romani și satirizat ca Apostolul Ioan și posedatul din Gadara. Atât Josephus, cât și autorii Noului Testament fac adesea referire la faptul că ei scris adevărul. Cred că au fost sinceri în această afirmație dar cititorul trebuie să înțeleagă codul in care au scris adevărul
Prin urmare, eu cred că Ioan, după ce a ieşit din „morminte", și revenind la „luciditate", a cooperat cu romanii și a „publicat" literatură creştină la Decapolis.
Sfârșitul Evangheliei după Ioan il identifică în mod specific „Ioan" pe care Iisus l-a cruțat ,ca autor al ei. Înțelegând că Apostolul „Ioan" și demonul din Gadara erau amândoi imitatii comice ale lui Ioan, la fel si Simon, un lider al rebeliunii evreiești, mi-au permis a vedea sensul real al următoarei afirmații referitoare la demoniacul lui Gadara:
Și a plecat și a început să publice în Decapolis cât de mari lucruri făcuse Iisus pentru el: și toți oamenii s-au minunat.
Pasajul indică faptul că Ioan, un lider al rebeliunii, a fost dus la Decapolis, unde le-a oferit romanilor detalii despre

mișcare mesianică care au fost folosite în crearea Noului Testament. Ioan a fost folosit de romani pentru a ajuta la crearea literaturii care apoi a otravit viitorul propriului popor. Romanii au „consemnat“ apoi folosirea lui Ioan, anticipând că cei din viitor, care ar învăța adevărul cu privire la originea creştinismului ar aprecia o asemenea ironie.

Acesta este ucenicul care dă mărturie despre aceste lucruri, și care a scris aceste lucruri; și știm că a lui mărturie este adevărată.

Această „conversie“ a liderului rebel Ioan la creștinism, de asemenea explică numele de familie diferite ale celor doi Simoni. Simon care este condamnat la sfârșitul Noului Testament se numește „Simon bar Jonas“, în timp ce Simon care este condamnat la încheierea Campania lui Titus se numește „Simon bar Gioras“ .Jonas este cuvantul ebraic pentru Ioan din nou tehnica de a schimba numele indicitând că Simon era fiul lui Ioan. Gioras, înseamnă „convertitul“ în ebraică, astfel, numele complet al rebelului Simon era „Simon, fiul convertitului“, un sinonim satiric pentru „Simon, fiul lui Ioan“ pentru că Ioan devenise un „convertit“ la noua religie.

Faptul că Ioan a fost tatăl lui Simon împlineşte o alta profeție „inoculata“ găsită în Noul Testament:

De acum încolo, cinci într-o gospodărie vor fi divizati: trei împotriva a doi, şi doi împotriva a trei. Vor fi împărţiţi, tată împotriva fiului, fiul împotriva tatălui.

Josephus consemnează că la începutul asediului Ierusalimului Simon și Ioan au purtat o luptă violentă pentru controlul orașului, ambii unul împotriva celuilalt și împotriva liderului unei alte facțiuni, numit Eleazar. Războiul Iudeilor conține o temă clară cu privire la evreii distrugându-se pe ei înșiși, pe care o voi aprofunda.

Închei acest capitol subliniind că în toata istoria crestinității, cuvintele lui Iisus au fost interpretate ca fiind esența iubirii. Analiza mea indică faptul că acesta este, uneori, o neînțelegere , deși una care a fost indusa în mod deliberat. „Iisus“ care îi vorbește lui Simon în Ioan 21 nu a făcut-o cu dragoste în inima .

Ceea ce era în inima lui poate fi cunoscut recitind pasajul care descria ceea ce avea să-i facă Titus lui Simon, liderul capturat al rebeliunii evreiești. Când acestea cuvinte sunt citite ca fiind adresate unui om care ar fi dus la Roma și torturat până la moarte, ceea ce era în inima lui Iisus este cu adevărat revelat. Cum Ioan Botezătorul afirmă, Iisus nu a venit să boteze cu apă ci cu foc.

<u>Adevărat, adevărat îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai şi te duceai unde voiai, dar, când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile și altul te va încinge și te va duce unde nu vei voi.</u>

Ioan 21:18

(A spus acest lucru să arate prin ce moarte trebuia să slăvească pe Dumnezeu.) Iar după aceasta i-a zis: „Urmează-mă“ .

Cap.V

Eleazar Lazar:Adevaratul Cristos

Când am descoperit prima dată paralelele dintre „Misiunile“ lui Titus Flavius și Iisus mi-a fost evident că erau concepute pentru a crea o satiră ascunsă care indica ca adevăratul „Fiu al Omul“ prevestit de Iisus a fost Titus. Acest lucru este clar mai ales la sfârșitul Evanghelia după Ioan, când Iisus prezice că Simon va suferi moartea unui martir și că Ioan va fi cruțat. Singurul individ în istorie care poate fi văzut ca a împlinit acele profeții este Titus.

În acel moment al analizei mele, i-am văzut pe Iisus și pe Titus ca fiind doua caractere complet diferite singura lor legătură fiind acea profetia comica a lui Iisus care a „venirea“ lui Titus Totuși, începea și Oricum eu am inceput să bănuiesc că nu a fost nimic involuntar în Noul Testament, că fiecare cuvânt din el făcea cumva parte dintr-un sistem comic.

Această suspiciune a provenit din descoperirea că multe dintre detaliile aparent inofensive erau legate comic de evenimente descris în Războiul evreilor, de exemplu, predicția din Noul Testament prin care Maria va avea inima „străpunsă“ Dar dacă Noul Testament și Războiul Iudeilor au fost un sistem comic unificat atunci clarifica unele părți pe care nu le-am înțeles. Particulariatea ce m-a nedumerit a fost că Iisus le-a spus ucenicilor Săi că dacă nu „mănâncă carnea“din „Fiului Omului“ ei „nu ar avea viață“ [in ei].“ Dacă Titus era „Fiul Omului“, cum Iisus a prevăzut, de ce le-a spus deasemenea, discipolilor săi că vor mânca carnea Fiului Omului? evident că nu e o predicție despre viitorul împărat roman. Prin urmare, am început un studiu pentru a determina dacă personajul din Noul Testament, Iisus ar putea fi legat comic de Războiul Iudeilor într-un fel pe care încă nu l-am înţeles .

Am început să analizez fiecare detaliu din cele două lucrări pentru a determina dacă au existat legături între Misiunea lui Iisus și istoria lui Josephus pe care încă nu le observasem. Am fost ghidat în această căutare de faptul că paralelele și puzzle-urile pe care le-am descoperit au fost toate concepute pentru a dezvălui o identitate ascunsă.

Întrebarea la care încercam să răspund era una veche: Cine este Iisus?
Misterul identității lui Iisus începe chiar cu numele său. „Iisus Hristos“, sau, cum îl numeşte Pavel, „Hristos Iisus“, cu siguranţă nu a fost numele real al fondatorului creștinismului. Hristos este cuvântul grecesc pentru „Mesia“ și Iisus este un omofon grecesc (ee-ay-sooce) pentru cuvântul ebraic Yeshua, care poate însemna fie „Dumnezeu mântuiește“, fie, ca în cazul lui Iisus, „Mântuitorul“
Propunerea că numele lui Iisus trebuia înțeles ca „Mantuitor ior“ nu poate fi contestata deoarece este confirmat de o sursă, un „înger al Domnului“
Dar în timp ce el [Iosif] se gândea la aceste lucruri iată, un înger al Domnului i s-a arătat în vis zicând . . .
„Și ea va avea un fiu și tu trebuie să-l numești Iisus, căci îşi va mântui poporul de păcatele lui.“

Mat. 1:20-21

Cuvântul pe care îngerul l-a folosit pentru a indica faptul că Iisus își va salva oamenii era soteria, un derivat al lui soter, cuvântul grecesc pentru „salvator“ .
Cu toate acestea, îngerul care l-a numit pe copil Iisus a început și el confuzia asupra identităţii „Mesiei Mântuitor“ Imediat urmand instrucțiunea sa de a numi copilul „Iisus“, îngerul notează că copilul pe care „fecioara îl va concepe“, urmează să fie chemat altfel.
Toate acestea s-au întâmplat ca să se împlinească ceea ce a spus Domnul prin profetul care zice: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un Fiu şi Îi vor pune numele Emanuel“, *nume* care, tradus, înseamnă „Dumnezeu este cu noi“.

Mat. 1:22-23

Confuzia asupra identității lui Iisus este evidentă și în timpul procesului sau, când Noul Testament introduce un alt „Iisus“, Iisus Barabas. Acest Iisus, ca mulţi dintre aspiranţii mesianici descrisi de Josephus, se spune că a început o insurecție.
Dar toți au strigat împreună: „Lasa-l pe omul acesta și Eliberati-l pe Iisus Barabas“— un om care fusese aruncat în închisoare pentru o revolta începuta în oraș, și pentru crimă.
Pilat li s-a adresat încă o dată, dorind să-l elibereze Iisus; dar ei au strigat: „Răstignește-l, răstignește-l!“
A treia oară le-a zis: „Dar de ce, ce rău are făcut? Nu am găsit la nici o crimă care să merite moartea; Prin urmare il voi biciui și apoi elibera.“

Iisus contribuie la confuzia privind identitatea „Mântuitorului“ prin referirea la individul pe care îl prevede distrugand Iudeea nu ca la el însuşi ci ca fiind„Fiul Omului“

Vegheaţi deci, pentru că nu ştiţi în ce zi vine Domnul vostru!

Mat 24:42-44

Noul Testament nu numai o persoană ca fiind „Iisus“, și se referă la Iisus folosindu-se de nume diferite. Am început să ma intreb dacă Noul Testament indica cumva că ar putea fii mai mult de un Mesia, sau „Hristos“, cu alte cuvinte, că Noul Testament de numea mai multe personaje „Iisus“ Chiar numele „Iisus“ contribuie la această idee. „Mantuitor “ al omenirii numit așa de la naștere ,este evident problematic, Eusebiu, de exemplu, sugerează că numele pe care l-ar avea Iisus a fost alegoric. Cu alte cuvinte, aşa cum a fost cazul cu Hristos, Iisus poate că a fost numit astfel după ce a devenit clar că el era, într-adevăr, mântuitorul.

Eusebiu sublinia doar ceea ce era evident. „Mesia Mântuitorul“ nu a fost doar un nume în această epocă, ci și un titlu, unul pe care oricine care se vedea pe sine ca fiind trimis de Dumnezeu să „salveze“ Iudeea l-ar fi putut pretinde. Din perspectiva lui Titus, adevăratul „fiu al lui Dumnezeu“ din Iudeea nu ar fi putut fi nici unul dintre aspiranţii mesianici evrei care au purtat război împotriva Romei. Putea fi doar el însuşi.

Josephus consemnează că lupta pentru cine a fost adevăratul Mântuitor din Iudeea a fost cauza reală a războiului dintre romani și evrei:

Dar ceea ce i-a incitat mai mult decât orice altceva la război a fost un oracol ambiguu găsit şi în scrierile lor sacre, care spune: ‘Cam pe atunci avea să devină unul din ţara lor conducătorul intregii lumii locuite.“ Ei au considerat că asta înseamnă unul dintre propriul lor popor și mulți dintre înțelepți au fost induși în eroare de interpretarea acestora. Acest oracol, însă, în realitate a însemnat guvernul lui Vespasian care a fost proclamat împărat în timp ce se afla în Iudeea.

Josephus nu ar fi putut afirma mai clar că Cezarii Flavieni s-au văzut ei înşişi ca Mesia, sau „Hristoşi“, prevăzuţi de profeţiile iudaismului a conducătorului mondial. Dar această propunere generează întrebări . Cum ar fi putut Titus sa isi insusească titlul de „Hristos“ de la liderii mesianici cu care s-a luptat? Cum ar fi putut Titus sa-i facă pe evreii răzvrătiți să-l numească „Hristos“?

Am descoperit cum a realizat Titus acest lucru în timpul eforturilor mele de a determina dacă Iisus, ca și apostolii săi, avea o identitate secretă. Am descoperit o serie de puzzle-uri în cadrul Noului

Testament și Războiul Iudeilor care dezvăluie nu numai că Titus Flavius a fost „Fiul Omului“ prezis de Iisus, dar că el a fost, de fapt, „Iisus“ care a interacționat cu discipolii în pasajul final al Evangheliilor in Ioan 21. Simplu, puzzle-urile dezvăluie că Titus este „Iisusul“ la care creștinismul s-a inchiat fara sa stie.
Aceste puzzle-uri dezvăluie, de asemenea, că numele Mantuitorului evreu pe care Titus l-a capturat pe Muntele Măslinilor și de la care a furat titlul de „Hristos“ a fost Eleazar și care a fost satirizat ca „Lazăr“ din Noul Testament. Puzzle-urile au fost, de asemenea, concepute pentru a schimba povestea Noului Testament din cea care a fost o mangaiere pentru omenirii în poate cea mai vicioasă poveste scrisă vreodată. Pentru a începe să arat modul în care aceste puzzle-uri realizează toate acestea, este mai întâi necesar a explica modul în care Noul Testament interacționează cu Războiul Iudeilor in a dezvălui numele mantuitorului evreu capturat de Titus pe Muntele Măslinilor şi executat.
Acest personaj se numea Eleazar, care înseamnă „pe cine Dumnezeu ajuta“ în ebraică și este tradus ca „Lazăr“ în greacă. Faptul că Noul Testament consemnează că Iisus l-a înviat pe Lazăr din
morti face ideea că Lazăr ar fi putut fi numele lui „Hristosului“ pe care Titus l-a executat deosebit de greu de acceptat. Pentru a înțelege asta, cititorul trebuie să recunoască atât un număr de paralele între Iisus și Eleazar și sa resolve o serie de puzzle-uri.
Numai atunci cititorul poate afla numele real al Mesiei evreu. Recunosc că paralelele pot părea ca se anuleaja reciproc și dificile de înțeles la început, dar îi cer cititorului să suporte asta. Dacă legături comice între Noul Testament și Război Evreilor
au fost menite să fie văzute cu ușurință, nu ar fi rămas ascunse 2.000 de ani. În acest caz legăturile satirice dintre Iisus și Eleazar au fost ascunse punand cheia principala a paralelei cu Iisus intr-un număr de personaje diferite numite Eleazar sau Lazăr. Autorul cere cititorului să-și amintească evenimentele trăite de un număr de „Eleazari“ diferiti pentru a înțelege punctul său. În alte cuvinte, aşa cum a facut-o cu diverşii „Simoni“ şi posedatul de la Gadara mai sus, autorul folosește diferite personaje pe care le leagă tipologic printr-un nume comun sau experiențe paralele pentru a crea o temă satirică unică.Neclaritatea aparentă a paralelelor între Iisus și Eleazar va duce în cele din urmă la o legătură care este de o claritate de cristal.
Odată ce am început studiul pentru a determina identitatea lui Iisus,

am observat că există paralele între el și un număr de caractere pe nume Eleazar. După cum arăt mai jos, personaje numite „Lazăr“ sau „Eleazar“ aveau atributele asemănătoare lui Iisus de a fi fost născut în Galileea, având puterea de a alunga demonii, biciuiti,a fi complotat împotriva marilor preoți,supraviețuitorii unei răstigniri, având un mormânt care semăna foarte mult cu al lui Iisus și, desigur, puterea de a învia din morți.
Deși am văzut paralelele ca fiind neobișnuite, semnificația lor, daca vreuna a fost neclara până solutia la cele două puzzle-uri dezvăluie numele unui personaj fără nume ca „Eleazar“ Ştiind că aceste două personaje necunoscute au fost numite astfel, a dezvăluit că „Eleazar“ a fost capturat pe Muntele Măslinilor, a supraviețuit unei crucificări și a fost fiul Mariei a cărui carne a fost mâncată ca miel symbolic de Paste.
Adăugând aceste atribute unice ale lui Iisus acelor indivizi anteriori creează o imagine clară. Numele „Hristosului“ care a fost capturat pe Muntele Măslinilor și executat de romani a fost Eleazar.
Următorul pasaj din Războiul Iudeilor descrie un Eleazar care era un „galilean“. În timp ce a fi galilean nu este deloc neobișnuit , cititorul va observa că Eleazarul din pasaj are alte paralele cu Iisus - sacrificiul de sine și loviturile asupra trupului sau gol.
Și aici a apărut un oarecare evreu demn de relația noastră și laudă; era fiul lui Sameas și a fost chemat Eleazar și s-a născut la Saab, în Galileea. Acest om a luat o piatră de o mare mărime și a aruncat-o de pe zid asupra berbecului(masina de razboi folosite la asedierea cetatilor), şi aceasta cu o forţă atât de mare, încât capul s-a rupt de pe bustean. A sărit el jos și l-a ridicat din mijlocul lor, şi fară vreo îngrijorare l-a dus până în vârful zidului, şi asta în timp ce a stat ca tinta pentru a fi doborat de toți dușmanii săi.
În consecință, a primit loviturile pe corpul său gol.
Următorul pasaj dezvăluie că „Eleazar“, ca și Iisus, a avut putere de a alunga demonii. Este o poveste evident fictivă și este de aceea interesant că Josephus susţine că exorcizarea a avut loc în prezența sa,a lui Vespasian și a fiilor Titus și Domițian. Ştiind că Eleazar era Iisus şi că „cei posedati“ au fost rebelii evrei clarifică sensul real al acestei povesti ciudate. Este o falsificare a puterii lui „Iisus“ de a scăpa de rebelii de răutatea lor demonică, adică răzvrătirea lor.Observati că se repetă și ideea din povestea demoniacilor din Gadara, demonii nu sunt în stare să treacă prin apă.

... căci am văzut un om din țara mea, al cărui numele era Eleazar, eliberând oameni de duhuri rele în prezența lui Vespasian ,a fiilor săi , căpitanilor săi şi a mulţimii ostaşilor lui. Modul in care l-a vindecat: a pus un inel cu o radacina ca si cel menționat de Solomon pana la nările demonului, după care a scos demonul de nari. . .
Și când Eleazar i-a convins și le-a demonstrat spectatorilor că avea o asemenea putere, a asezat o cupă sau un lighean plin cu apă, şi a poruncit demonului, care a ieșit din om, să-l răstoarne și, prin aceasta, privitorii sa ştie că el îl părăsise pe bărbat.
Pasajul de mai sus este legat de următorul pasaj din Războiul Iudeilor cu privire la o altă rădăcină magică care ar putea alunga demonii.
Povestea are loc într-un ținut numit „Baaras“ unde „un fel de planta“ numita „Baaras“ crestea. Baaras pare a fi un joc de cuvinte pentru fiu, bar, amintind de felul în care era poate sicarii în mod deliberat au fost identificati de Iscariot. Noul Testament și Josephus s-au angajat adesea în tente umoristice în ceea ce privește identitatea „Fiului“.Fragmentul afirmă, de asemenea, că această „adevărată planta“ magică există „de pe vremurile lui Irod și probabil că ar fi exista in continuare dacă ar fi fost tăiata de acei evrei.“ Asta indică că avem de-a face cu o planta unica. Cu toate acestea, din ce fel de plantă există doar una?
În orice caz, de ce Josephus face tot posibilul să descrie o plantă care nu mai exista? Mai departe, Josephus defineşte şi în pasaj ceea ce a vrut el să spună prin cuvântul „demoni“ Ei sunt „duhurile celor răi“, susţinând astfel ideea că „răii“ Sicarii erau posedaţi de „demoni“ și erau „spiritele necurate“ din „demonii din Gadara“, precum şi ideea că demonii pe care Eleazar ii exorcizează în pasajul de deasupra sunt rebeli evrei.
Când elementele pasajului de mai jos cu privire la magica „rădăcina“ sunt privite ca un grup, apare o imagine. Pasajul descrie o singură plantă care a fost numită „fiu“, care existase de pe vremea lui Irod și a avut o putere magică de a alunga demonii. Acest „fiu“ ar fi existat mai mult doar că „acei“ evrei“ l-au taiat. Ce, altceva decat o satiră a lui Iisus, ar putea fi acest pasaj? Întrucât pasajul conține paralele clare cu cel de mai sus,
descriind un „Eleazar“ care alunga demonii folosind o radacina magica, a fost scris pentru a -l conecta pe „Eleazar“ la celălalt fiu care exorcizeaza demoni, adică Iisus.
Acum, prin acest loc creste un fel de planta care merită

admiratia noastră din cauza mărimii sale, căci nu era în niciun caz inferioara oricărui smochin, fie în înălțime, fie în grosime; iar vorba este că a durat încă de la vremurile lui Irod și probabil ar fi durat mult mai mult, dacă nu ar fi fost tăiata de acei evrei care au luat in posesie locul, ulterior. Dar tot în valea aia care cuprinde orașul pe latura de nord există un anumit loc numit Baaras, care produce o planta a carei nume e acelasi... este valoroasa doar printr-o virtute pe care o are, că dacă este adusă persoanelor bolnave, îi alungă repede pe cei numiţi demoni, care sunt nu altceva decât duhurile celor răi, care intră în oameni cand sunt în viață și îi ucid, cu excepția cazului în care pot obține ajutor împotriva lor.

Pasajul de mai sus din Războiul Iudeilor descriind magia rădăcina „Baaras“ este urmată imediat de un pasaj referitor la un alt „Eleazar“ dintr-o familie „eminentă“. Acest „Eleazar“ este o paralela transparent cu Iisus, deoarece supraviețuiește atât unei biciuiri cat si unei răstigniri.

... Romanii, când au dat peste cei care au strapuns incercuirea, au prevăzut venirea lor și au fost pregatiti, de venirea lor; Dar sfarsitul acestui asediu nu depindea de aceste mici gălceve; dar un anumit accident surprinzător, legat de ceea ce s-a intamplat in acest asediu i-a forțat pe evrei să predea cetatea. Acolo era un tânăr oarecare printre cei asediați, de mare îndrăzneală și foarte priceput cu mâinile lui, numele lui era Eleazar; iesea mult in evidenta printer asediati și i-a încurajat pe evrei să iasă în număr mare, pentru a împiedica incercuirea, şi le-au creat romanilor mari probleme luptand in acest fel ,a gestionat lucrurile,facandu-i pe cei care au spart incercuirea sa atace mai uşor, şi sa se întoarca înapoi fără pericol, supraveghind el însuși spatele. Acum s-a întâmplat că,într-un anumit timp, când lupta s-a terminat, şi ambele părţi s-au despărțiț și s-au retras, el, în semn de dispreț față de inamic și crezând că niciunul dintre ei nu va începe lupta din nou, a stat inafara portilor și vorbea cu cei care erau pe zid , mintea lui era în întregime absorbita de ceea ce se spunea. Acum, o anumită persoană aparținând castrului roman, al cărui nume era Rufus, prin naștere egiptean, a alergat peste el brusc, când nimeni nu se aștepta

așa ceva și l-a luat, cu armura lui cu tot; în acest timp cei care l-au văzut de pe zid au fost asa de uimiti, încât Rufus i-a împiedicat sa vina in ajutorul lui Eleazar și l-a dus în tabăra romană. Generalul romanilor a ordonat să fie dezbracat, așezat înaintea orașului pentru

a fi văzut și biciuit intens în faţa ochilor lor. Datorita acestui accident trist care l s-a întâmplat tinarului, evreii au fost teribil de confuzi, iar orașul, intr- un glas, l-a plâns amarnic și doliul s-a dovedit a fi mai mare decât s-ar cuveni la tragedia unei singure persone.
Următoarea parte a pasajului este notabilă, deoarece este satirica Descriere a raționii care a dus la crearea creștinismului.
Romanii, văzând dragostea pe care rebelii evrei o aveau pentru al lor Mesia, au decis să folosească acest atașament în propriul lor avantaj. Adică au decis să creeze un Mesia roman. Acest pasaj este legat direct de povestea Noului Testament despre capturarea lui Iisus pe Muntele Măslinilor.
Când Bassus(Sextus Lucilius Bassus Gen. roman trimis de Vespasian sa inabuse revolta) a perceput asta, a început să se gândească să folosească o stratagemă împotriva inamicului și dorea să se agraveze durerea evreilor, în scopul de a-i convinge să predea oraşul pentru păstrarea acelui tanar. Nici nu a eșuat in nădejdea lui; căci le-a poruncit să pună o cruce, ca şi cum tocmai aveam de gând să-l atârne imediat pe Eleazar; vederea acestui lucru a provocat o durere imensa printre cei care au fost in cetate,gemete vehemente si strigate nesuportand să-l vadă astfel ucis. Imediat dupa ce Eleazar i-a rugat să nu-l nesocotească, acum el avea să sufere o moarte cea mai mizerabilă moarte i-a îndemnat pe ei să se salveze, prin cedarea puterii si soartei, romanilor din moment ce acum i-au cucerit pe toți ceilalți. Mișcați adanc de ceea ce a spus el si fiind și mulți în interiorul orașului care au mijlocit pentru el, deoarece era dintr-o familie eminentă și foarte numeroasă; așa că au cedat compasiunii lor, contrar obiceiului traditional. În consecință, au trimis imediat anumiți mesageri și au tratat cu romanii, pentru a preda cetatea lor, a fi lasati să plece in siguranta şi ia-l şi pe Eleazar cu ei. Atunci romanii si generalul lor au acceptat termenii acestora.
O altă legătură între Iisus și Eleazar (Lazăr) are loc în Noul Testament. După ce a descris învierea lui Lazăr, Evanghelia dupa Ioan afirmă că marii preoți au complotat împotriva lui. Paralela aceasta este transparenta, deoarece apare în același pasaj în care este înaltii preoţii complotează împotriva lui Iisus.
Dar Marii Preoți au complotat să-l omoare și pe Lazăr.
Deci Războiul Iudeilor și Noul Testament descrie personaje numit „Eleazar“ care au atribute asemănătoare lui Iisus de a se fi născut în Galileea, având puterea de a alunga demonii, Marii Preoți, au complotat impotriva lor,biciuiti, supraviețuitorii unei răstigniri și a

se ridica din morți. Acesti „Eleazarii“ sunt singurele personaje din aceste lucrări cu atât de multe atribute ale lui Iisus.
Cu toate acestea, pentru a afla că „Eleazar“ a fost adevăratul „Mântuitor“ autorii , Josephus și cel al Noul Testament au cerut cititorului să rezolve mai întâi următoarele două puzzle-uri. Primul puzzle dezvăluie că Eleazar a fost capturat pe Muntele Măslinilor. Pentru a rezolva puzzle-ul trebuie mai întâi recunoașteți ca următorul pasaj , în care Josephus dă versiunea unei capturi pe Muntele Măslinilor, creaza o paralelă cu pasajul de mai sus care descrie un Eleazar care a fost biciuit și a scăpat de moartea prin răstignire.
Mai jos este textul complet al lui Josephus privind luarea in captivitate de pe Muntelui Măslinilor:
Acum, după o zi, de cand romanii trecusera prin breșă, mulți dintre rasculati au fost atât de presați de foamete,in plus eșecul actual al ravagiilor lor, că s-au adunat, şi au pornit un atac asupra garzilor romane care erau pe Muntele Măslinilor. Romanii erau la curent cu venirea lor să-i atace prin surprindere, și, alergând împreună din tabera vecina i-au împiedicat brusc să treacă peste fortificația lor, și unul al cărui nume era Pedanius, aparținând unui squadron de călăreţi, când evreii deja pierdusera lupta şi
forțati să coboare în vale, și-a si-a imboldit calul la galop catre flancul lor și a ajuns din urmă un anume tânăr aparţinând duşmanului si prinzandu-l de gleznă, aşa din alergare; omul era, totuşi, robust, şi în armura lui; atât de jos se aplecă Pedanius de pe calul lui, chiar dacă se afla în galop, și atât de grozava era puterea mâinii lui drepte și restul trupului sau, și o asemenea pricepere avea în călărie. Deci omul asta și-a apucat prada, ca pe o comoară prețioasă
și l-a dus ca prizonier la Cezar; Titus l-a admirat pe omul asta care îl apucase pe celălalt pentru marea sa putere și a ordonat ca cel care a fost prins să fie condamnat[cu moartea] pentru încercarea sa împotriva zidului roman.
Acest incident a avut loc pe Muntele Măslinilor, locația pe care Noul Testament o dă pentru capturarea lui Iisus. După am văzut Noul Testament și Războiul Iudeilor au împărtășit adesea paralalele conceptuale ale evenimentelor în aceleași locații, am încercat să analizez cele două pasaje pentru a determina dacă ar putea fi și înrudite.
Am observat mai întâi că există o paralelă între cele două capturari de Muntele Măslinilor în ceea ce privește timpul aparitiei. Capturarea din Noul Testament are loc imediat înaintea lui Iisus, cand templul simbolic al Noului Testament, este distrus. In Razboiul Evreilor

deasemenea are loc înainte de distrugerea templului. Cu toate acestea, în timp ce identitatea omului care a fost capturat pe Muntele Măslinilor din Noul Testament este bine cunoscuta, în versiunea lui Josephus individul capturat este descris doar ca un „anumit tânăr“
M-am întrebat dacă ar putea fi posibil, așa cum am făcut cu demoniacii din Gadara, sa aflu numele acestui „anumit tânăr“ .In timpul acestui efort, modul în care Noul Testament și Războiul Iudeilor folosesc paralelismul pentru a-și identifica numele personajelor nenumite mi-a devenit în sfârșit clar.
Această utilizare a paralelismului vine direct din Biblia ebraică şi, într-un sens, era de aşteptat folosirea ei în Noul Testament. Ca autorii Noului Testament au împrumutat concepte precum Exodul, mielul de Paște și Mesia, era logic pentru ei a copia și utilizarea paralelelor intertextuale.
Biblia ebraică a fost structurată ca un tot organic și poate fi privita ca o „o serie de cercuri concentrice prinse in inele intrepatrunse “, așa cum spune Freedman .De exemplu, Tora și cartea lui Iosua (care împreună formează Hexateuhul) au o imagine-oglindă in structura literară în care temele principale ale cărților de la Geneza până la Exodul 33 sunt apoi oglindite în structure paralele inn cărțile de la Exod 34 la Iosua 24.
Creatorii Bibliei ebraice au folosit și paralele structurale la nivel micro. De exemplu, într-o tehnică cunoscută sub numele de fronton
compoziție,100 sunt folosite două pasaje care conțin multe paralele pentru a oferi un „cadru“ literar prin introducerea unui al treilea pasaj central
între ei—, de exemplu, Leviticul 18 și 20 oferă un astfel de „cadru“ pentru pasajul central din Levitic 19. Consecința a
la nivel micro. De exemplu, într-o tehnică cunoscută sub numele de compoziție fronton, sunt folosite două pasaje care conțin multe paralele pentru a oferi un „cadru“ literar prin introducerea unui al treilea pasaj central între ele, de exemplu, Leviticul 18 și 20 oferă un astfel de „cadru“ pentru pasajul central din Leviticul 19. Consecința acestei tehnici literare tradiționale e ca il face pe cititorul evreu sa nu citeasca un text care poate fi considerat ca fiind rațional, simplu, deschis si in manieră liniară. Dimpotrivă, lectura evreiască este intertextuala. Utilizarea unor fraze similare, formule, locuri, îmbrăcăminte, și așa mai departe sunt folosite pentru a crea straturi de semnificație asociativă, in con-
trasturi ,si pentru a oferi continuitate și culoare. În unele cazuri autorii au creat ceea ce Robert Alter a numit „scene tip“ —undeci ca

si exemplu- slujitorul lui Avraam întâlnind o tânără lângă o fântână ,paralelizata mai tarziu în intalnirea lui Moise cu tânăra lângă o fântână in care cititorul este invitat să contemple asemănările, diferențele și continuitățile.
În literatura ebraică, aceste relații tipologice sunt o sursă de speculații și dezbateri deschise. Romanilor aceasta poate a părut ca fand parte a misticismului barbar care îi provoca pe evreii zeloţi să se revolte. Așa că au „îmbunătățit“ natura paralelelor lor în Noul Testament din tipurile interpretabile în cadrul Canonului ebraic la cele care erau foarte precise în logica lor ,a relațiilor cronologice și în identitățile pe care le dezvăluie.
Autorii Evangheliilor erau foarte conştienţi de tipologia din literatura ebraică arătand că sunt capabili sa produca o formă mai perfectă, mai complexă a acesteia. Mai mult, solicitarea autorilor Evangheliilor si Razboiului Evreilor de a fi citite in maniera iudeica a fost o ironie profundă pentru a afla că au creat un iudaism fals.
S-a intamplat sa descopar că Josephus folosea paralele tipologice când am observat că povestea lui Josephus cu privire la capturarea „un anumit tânăr“ fără nume de pe Muntele Măslinilor este paralela unui alt pasaj din Războiul evreilor, pasajul de mai sus, în care Eleazar este biciuit şi scapă de răstignire. Josephus a identificat cele două povești ca fiind paralele, punând fiecare pasaj să spună aceeași poveste, singurele lor diferențe fiind în locație și că „un anumit tanar“ nu este numit în versiunea de pe Muntele Măslinilor.
Pentru clarificare, vă prezint următoarea listă a paralelelor între cele două pasaje:
În fiecare pasaj, evreii asediați sunt înconjurați de un zid.
În fiecare pasaj , evreii atacă zidul.
În fiecare caz romanii prevăd atacul.
În fiecare caz, un evreu este carat de un singur roman într-un mod care este fizic imposibil.
În fiecare, omul care este dus este în armura lui.
În lucrările lui Josephus există mii de pasaje.
Acestea sunt singurele două care împărtășesc aceste caracteristici paralele. Josephus a notificat astfel „cititorul inteligent“, adică cititorul cu o memorie bună , că cele două povești sunt paralele. Mai departe, există o logică simpla prin care autorii ii cer cititorului să se prinda, deoarece pasajele sunt paralele, cele fără nume „un anumit tânăr“ care este dus într-unul trebuie să aibă acelasi nume ca „un anumit tânăr“ pe nume Eleazar care are aceași experiență în celălalt.
Pasajele sunt și începutul unei teme comice pe care Josephus

şi Noul Testament o dezvoltă în privinţa lui Mesia care a fost capturat pe Muntele Măslinilor. Această temă, la care mă refer ca „rădăcină și ramură“, începe cu ultima propoziție din pasajul de mai sus din Războiul evreilor. Observaţi că traducătorul (William Whiston) plasează paranteze în jurul cuvintelor pe care le folosește pentru a descrie pedeapsa nenumitului „anumit tânăr“ capturat pe Muntele Măslinilor „(cu moartea)“ Whiston a folosit acest procedeu pentru a anunța cititorul că a tradus greșit cuvintele grecești scrise de Josephus pentru a reda o lectură mai coerentă. Cuvintele grecești pe care el le traduce prin [cu moartea], kolasai keleusas, sunt traduse literal „s-a poruncit să fie tăiat“. „Taiat“ este, desigur, un cuvânt care descrie o activitate de grădinărit. Astfel, Titus nu a ordonat ca„un anumit tânăr“ sa fie dus la „moarte“, după cum arata traducerea lui Whiston, ci a fi „curatat“, un cuvânt folosit destul de logic pe Muntele Măslinilor.
„Kolasai“ a fost folosit de naturalistul grec Teofrat în secolul al IV-lea î.Hr. pentru a descrie tăierea necesară cultivării plantelor sălbatice. Lucrarea sa despre plante a fost adesea menționată de indivizi din epoca lui Titus, cum ar fi Pliniu și Seneca, și a acoperit în mod specific
procesul prin care măslinii sălbatici ar putea fi transformați în pomi cultivate. Teofrat a fost strămoșul științific al lui Pedanius Dioscoride, omul de știință și medic roman care l-a însoțit Vespasian și Titus în Iudeea și a fost o parte cheie a temei comediei referitoare la „rădăcină și ramură“
Această utilizare a cuvântului „tăiat“ pentru a descrie soarta „unui anumit tanar“ face parte dintr-o temă satirică largă din Noul Testament. Liderii rebeliunii evreiești au fost folosiți ca istoricul „copac“ in care a fost „altoit“ creştinismul Descrierea lui Paul a creștinismul altoit pe iudaism face parte din aceasta
tema „rădăcină și ramură“. Observaţi că Pavel afirmă că este un măslin care urmează să fie altoit. Măslinul fiind, desigur, copacul care ar fi „tăiat“ pe Muntele Măslinilor.
,,Căci dacă n-a cruţat Dumnezeu ramurile fireşti, nu te va cruţa nici pe tine.
Uită-te dar la bunătatea şi asprimea lui Dumnezeu: asprime faţă de cei ce au căzut şi bunătate faţă de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat şi tu.
Şi chiar ei, dacă* nu stăruiesc în necredinţă, vor fi altoiţi, căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăşi.

Fiindcă, dacă tu, care ai fost tăiat dintr-un măslin care din fire era sălbatic, ai fost altoit, împotriva firii tale, într-un măslin bun, cu cât mai mult vor fi altoiţi ei, care sunt ramuri fireşti în măslinul lor?
[2]Fraţilor, pentru ca să nu vă socotiţi singuri înţelepţi, nu vreau să nu ştiţi taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire[**] care va ţine până va intra numărul deplin al neamurilor."

Rom. 11:21-25

Josephus a continuat cu această temă vegetativă făcând o glumă referitor la „a presa". Observaţi că la începutul descrierii sale in capturare de pe Muntele Măslinilor, Josephus afirmă că evreii au fost „presați" de foamete. Această utilizare a cuvântului „presa" de către Josephus leagă satiric pasajul său care descrie o captură pe Muntelui Măslinilor cu cel din versiunea Noului Testament . Gradina in care Iisus se plimba în timp ce era pe Muntele Măslinilor se numește Ghetsemani, un cuvânt aramaic care este de obicei tradus ca „presă de măsline"
Cu toate acestea, după cum subliniază Klausner, cuvântul este „dificil" și poate să fie legat și de vin. Beth-Shemanaya este un nume folosit în Talmud pentru a descrie o „hala cu vin și ulei"Şi le-a zis: „Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulţi.Adevărat vă spun că nu voi mai bea din rodul lui viţa, până în ziua aceea în il voi bea în împărăţia lui Dumnezeu.
După ce au cântat cântările de laudă, au ieşit în Muntele Măslinilor.
Şi au venit într-un loc care se numea Ghetsemani: și le-a zis ucenicilor Săi: „Ședeți aici, in timp ce eu ma voi ruga.

Marcu 14:32

Am arătat că sensul dat de Iisus a carnii lui ca „pâine" este comic legat de canibalismul in care s-au angajat rebelii evrei asediați.
Tot aşa, descrierea pătimirii lui Iisus în grădina Ghetsemani este o ironie a „dăruirii sângelui său", pe care il descrie ca „vin".
Zicând: „Tată, dacă voieşti, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuşi facă-se nu voia Mea, ci a Ta."
Atunci I s-a arătat un înger[*] din cer, ca să-L întărească.
A ajuns într-un chin ca de moarte şi a început să Se roage şi mai fierbinte; şi sudoarea I se făcuse ca nişte picături mari de sânge, care cădeau pe pământ.

Luca 22:42-44

Numirea grădinii în care transpirația lui Iisus este comparată cu picăturile de sange „Presa de măsline"face, de asemenea, parte din

tema comică. Cu toate acestea, pasajul din Evanghelia după Luca care conține imaginea comică cea a picăturilor de sânge care se revarsă din Iisus ca lichidul stors din struguri sau măsline într-o presă, nu se referă la numele grădinii. Acesta trebuie extras prin citirea versiunilor povestii de pe Muntele Măslinilor din celelalte Evanghelii, în care numele grădinii este Ghetsemani.
Comedia cele patru Evanghelii converge , referitor la patimile lui Iisus
Din gradina Ghetsemani, pentru a arăta că Evangheliile nu sunt patru confesiuni diferite ale lui Iisus, ci mai degrabă o bucată unificată de literatură cu nimic involuntar în ea. Toate detaliile aparent irelevante sau contradictorii au un scop la nivel comic. În acest exemplu, autorii au împiedicat comedia să fie prea evidentă prin plasarea cuvântului pentru ,,teasc de vin sau măsline", Ghetsemani, într-o versiune a povestii dintr-o Evanghelie și imaginea sângelui care picura din Iisus într-o alta. Josephus extinde apoi tema comică în Razboiul Evreilor punând o poanta pe cuvântul „presat" în povestea de pe Muntele Măslinelor.
Încă o dată, doar cititorii suficient de atenți pentru a combina elemente din diferite versiuni ale aceleiași povești pot înțelege gluma. Observați că această tehnică este consecventă pe tot parcursul. A înțelege gluma din Luca cu privire la Ghetsemani cititorul trebuie să-și amintească o altă versiune a Evangheliei a aceleiași povești. La fel, paralelele
între cele două povești din Războiul Iudeilor de mai sus, care descriau un „anumit tânăr" fiind luat doar de către un
cititor a cărui memorie este suficientă pentru a-si aminti prima poveste în timpul citirii celei de-a doua. Autorii Noului Testament şi Josephus au creat ceea ce s-ar putea numi primul test de inteligență din istorie.
Aș mai observa că această temă vegetativă cu privire la un Mesia capturat într-o grădină numită teasc de măsline sau teasc de vin poate să fi fost o parodie a unei metafore ebraice, înregistrată în Targum(varianta aramaica a Bibliei), a unui Mesia, zdrobind dușmanii Israelului într-o presă. Mesia comic al Romei nu-și zdrobește dușmanii ca „strugurii în teascul de vin", ci mai degrabă a fost „zdrobit" el.
Cât de drăguț este regele Mesia, care urmează să se ridice din casa lui Iuda.
Își încinge coapsele și merge să poarte război cu cei
care îl urăsc, ucigand regi și conducători . . . şi înroşind munţii cu sângele lor . Cu hainele înmuiate în sânge, este ca unul care calcă strugurii în presa de vin.

Este remarcabil că tema „rădăcină și ramură“ pe care Noul Testament și Josephus o creează cu privire la Mesia nu a fost observata înainte, deoarece este destul de clara. „Măslin“ care este „tăiat“ pentru ca creștinismul să poată fi „altoit“, se întâmplă să fie pe „Muntele Măslinilor“ într-o grădină numită „Getsemani“, cuvânt care înseamnă „presă de măsline“. În acest caz, chiar numele și locațiile dau de gol faptul că povestea este comedie și nu istorie.
Dacă romanii l-au capturat, chiar, pe Eleazar, „ramura“ mesianică a rebelilor evrei, pe Muntele Măslinilor, ar fi fost inspirația specifică aceastei teme comice. În capitolul următor, analiza mea asupra acestei teme vegetative se încheie cu Titus—numit „grădinar“ pentru că l-a „tăiat“ pe Eleazar—“ s-a altoit pe el însuși in identitatea și istoria acestui Mesia evreu și devine „Iisus“ Voi arăta în capitolul „Noua Radacina Si Ramura“ că aceasta „taierea“ a unui anumit tânărului , descrisă atât de neînțelept de Josephus, este soarta adevăratului Mesia, pe care se bazează creștinismul .Mai mult, povestea Noului Testament despre capturarea lui Iisus este legată de Campania lui Titus într-un alt mod. Noul Testament afirmă că Iisus a fost capturat într-o grădină numită Ghetsemani. În versiunea capturarii sale relatată în Evanghelia după Marcu e descris doar un „anumit tânăr“ gol care, spre deosebire de Iisus, a reușit să scape de atacatori.
În toate zilele am fost la voi şi învăţam pe oameni în Templu, şi nu M-aţi prins. Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească Scripturile.”
Atunci*, toţi ucenicii L-au părăsit şi au fugit.
După El mergea un tânăr care n-avea pe trup decât o învelitoare de pânză de in.
Au pus mâna pe el,dar el şi-a lăsat învelitoarea şi a fugit în pielea goală.
Pe Iisus L-au dus la marele preot, unde s-au adunat toţi preoţii cei mai de seamă, bătrânii şi cărturarii.

Marcu 14:49-53

Descrierea omului gol i-a nedumerit pe savanți. De ce autorul și-a întrerupt descrierea a ceva atat de important ca si capturarea lui Iisus pentru a înregistra un eveniment la fel de irelevant ca evadarea unui personaj fără nume? Cred că sunt capabil să răspund si la aceasta întrebare și, de asemenea, sa-l identific pe acest personaj fără nume.
Răspunsul vine din faptul că a mai fost un individ „gol“ care a avut o evadare similara evitand o bandă de oameni înarmați în aceeaşi grădină. Acest individ a fost Titus Flavius. Încă o dată Noul Testament

și Războiul Iudeilor descriu fiecare conceptual evenimente similare în aceeași locație— „pescuit“ pentru bărbați la Gennesaret, „demoni“ la Gadara, un fiu al Mariei a cărui carne a fost mâncată la Ierusalim, şi, în pasajul următor, un tânăr „gol“ într-o grădină dinafara colţului nord-estic al Ierusalimului care a scăpat de o bandă de oameni înarmaţi.

Acum, atâta timp cât a mers pe drumul drept care ducea la zidul cetăţii, nimeni n-a apărut pe porţi; dar când a ieșit de pe acel drum și cotind spre turnul Psephinus, și a condus oblic ceata de călăreți, un număr imens de evrei au sărit brusc pe la turnuri numite „Turnurile Femeilor“, prin acea poartă care era peste monumentele reginei Elena, și i-au oprit calul; și stând chiar vizavi de cei care mai alergau pe drum, i-au împiedicat să se alăture celorlalti.

L-au interceptat pe Titus si pe alti câtiva. Acum in imposibilitatea de-a merge înainte, pentru că toate locurile aveau tranșee săpate langa perete, pentru a păstra grădinile de jur împrejur, erau pline de grădini situate oblic și de multe garduri vii; și pentru a se întoarce la propriii săi oameni, era de asemenea, imposibil, din cauza mulțimii dușmanilor care se afla între ei; dintre care mulți nu stiau ca regele se afla in mare pericol dar presupuneau ca se afla acolo printre ei.

A perceput că ramanerea lui in viata trebuie să se datoreze în întregime propriului său curaj și-a întors calul și a strigat cu voce tare către cei care erau aproape de el să-l urmeze și a alergat în mijlocul dușmanilor, pentru a-și forța drumul printre ei către oastea sa. Și, prin urmare, am învățat ca în principal atât succesul in războaie cat și pericolele în care se află regii sunt supuse providenței lui Dumnezeu; în timp ce un astfel de număr de săgeți au fost aruncațe catre Titus, când nu avea nici coiful pe, nici zalele (căci, după cum v-am spus, a ieşit nu să lupte, ci pentru a vedea orașul), niciunul dintre ele nu i-au atins corpul, dar l-au ocolit fără să-l rănească; de parcă toti l-au ratat intenționat, și au făcut zgomot când la trecerea pe lângă el.

Astfel,si Noul Testament și Războiul Iudeilor și-au plasat fiecare cate un rege în aceeași grădină pentru întâlnirea cu grupul de oameni înarmați.

În Noul Testament, Iisus începe de la Muntele Măslinilor, care este chiar în afara marginii de est a Ierusalimului și merge spre nord, spre Ghetsemani, de unde Noul Testament afirmă că „s-a dus puţin mai departe.“ Cu alte cuvinte, în colțul de nord-est al orașului. Josephus îl descrie pe Titus ca si călătorind de la turnul lui Psephinus, care marca colțul de nord-vest al orașului, spre

monumentul Reginei Elena, de-a lungul graniței de nord a Ierusalimului de la vest la est.
Observați că în versiunea asaltului din grădină, Josephus face cititorul conştient că Titus era, la figurat vorbind, „gol“, că nu purta armură, pentru a crea o paralelă satirică cu „golul“ tânăr“ care evadează din grădină în Noul Testament.
Aşa cum a fost cazul în puzzle-ul privind capturarea lui Eleazar, „tânărul gol“ nenumit din Noul Testament trebuie să aibă același nume ca și individulul numit în cadrul poveștii paralele în Războiul Evreilor. De aici, „un anumit tânăr“ care scapă gol de urmăritorii săi din grădină în Noul Testament este vazut ca prototip al lui Titus, tânărul „gol“ care scapă de urmăritorii săi în aceeași grădină în Războiul evreilor.
Astfel, Noul Testament și Josephus descriu fiecare două atacuri care au loc în grădinile de lângă Muntele Măslinilor. Observați simetria conceptuală—fiecare pereche de atacuri Muntele Măslinilor contine un individ „gol“ care scapă și un alt individ care este capturat. Punctul acestor atacuri paralele ale Muntelui Măslinilor este de a separa identitățile celor doi „regi“, Iisus și Titus—cu alte cuvinte, pentru a separa „regele“ care trăieşte de cel care este crucificat.

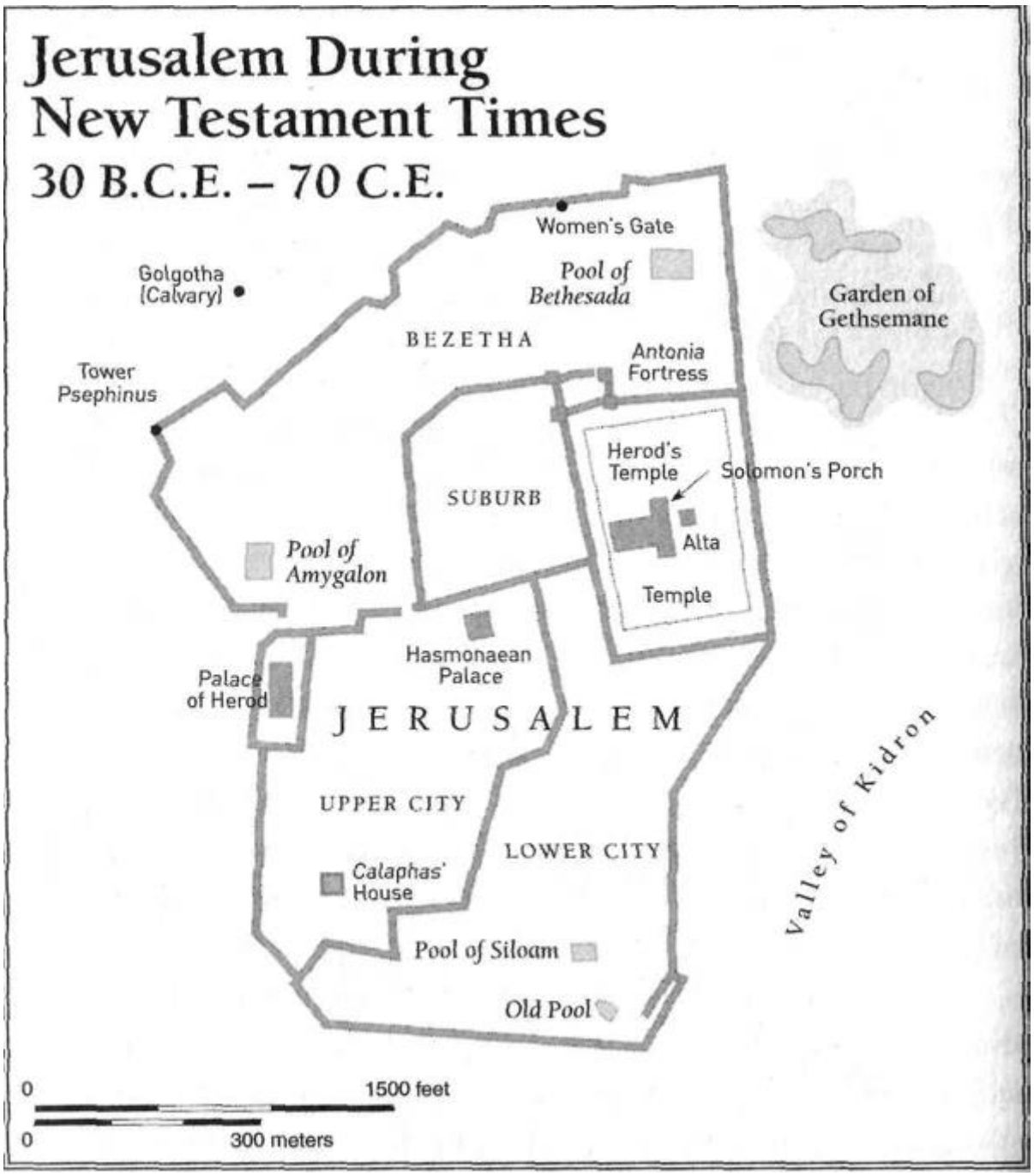

Această paralelă este extrem de importantă prin faptul că începe procesul prin care povestea lui Iisus din Noul Testament operează ca un precursor al ambelor naratiuni a „Fiilor lui Dumnezeu“ descrise în Războiul Evreilor—Eleazar și Titus.

Titus este de fapt descris de Josephus în pasaj ca un rege când, de fapt, în acel moment el este doar fiul împăratului. Și, prin urmare, putem învăța în principal că atât succesul in războaie și pericolele în care se află regii sunt sub providenţa lui Dumnezeu.

Această referire la Titus ca rege a atras atenția teologilor, care s-au întrebat de ce ar fi făcut Josephus astfel de o eroare evidentă. Josephus, desigur, nu a uitat titlul lui Titus.

Mai degrabă, el face un comentariu cu privire la care „rege“, este atacat într-una din grădinile din afara Ierusalimului,care se bucură de favoarea lui Dumnezeu, Iisus, regele evreilor sau Titus, regele romanilor.
Războiul Iudeilor și Noul Testament lucrează împreună pentru a afirma că din moment ce regele romanilor a scăpat de atacatorii săi în
grădina şi regele iudeilor nu a făcut-o, aceasta demonstrând care rege era „sub providența lui Dumnezeu“ .E ciudat că fraza lui Josephus din pasajul de mai sus, „pericolele în care se află regii“, nu a primit mai multă atenție din partea savanților, pentru că se referă clar la un eveniment care are loc în aceeași grădină în care Iisus, regele evreii e capturat, iar folosirea pluralului indică clar că el vorbește despre mai multi regi.
Este, cel puţin, o coincidenţă extraordinară faptul că Josephus a ales acest moment si locatie pentru a face un comentariu editorial cu privire la care rege se afla sub „providenţa lui Dumnezeu“ Josephus pare să exprime un punct de vedere cu privire la valoarea relativă a credinței în divin și credința în sine, care a fost poate același lucru pentru flavieni, din moment ce se vedeau zei. Acesta e clarificat de diferitele răspunsuri pe care Iisus și Titus le au in aceeași situație. Ambii sunt regi ,le e tăiața calea catre aliații lor și atacat de bărbați înarmați într-o grădină din coltul nord-estului Ierusalimului Iisus, adică Eleazar, acceptă cu blândețe voia lui Dumnezeu. reacția lui Titus a fost însă aceeași cu a tânărului gol din Noul Testament care recunoaște că „supravietuirea lui trebuie să fie datorata în întregime propriului curaj“ și astfel este capabil să scape de urmăritorii săi.
Josephus poate oferi o privire asupra adevăratei credințe „religioase“ a împăraților flavieni, care este ,,bazează-te pe tine și nu pe „providenţa“ zeilor.
Voi analiza acum puzzle-ul cu privire la Eleazar care dezvăluie cel mai mult caracteristica semnificativă pe care el și Iisus o împărtășesc. Este puzzle-ul care dezvăluie că Lazăr era fiul „Mariei“ a cărei carne a fost mâncată ca a Mielului de Paște. Pentru a rezolva acest puzzle cititorul trebuie mai întâi să combine două pasaje paralele din Noul Testament și apoi acea „poveste combinată“ cu pasajul paralel din Josephus.
Deși acest lucru poate părea complex, autorii creează o cale clară de urmat. Ca în puzzle-ul de mai sus cu privire la „un anumit tânăr“ capturat pe Muntele Măslinilor, acest puzzle-ul este pentru

determinarea numelui unui personaj nenumit și din nou răspunsul este Eleazar.
Puzzle-ul începe cu un pasaj din Evanghelia după Luca în pe care Iisus îi dă sfaturi Martei când este tulburată că sora ei-Maria nu o ajută să servească mâncarea. Dacă cuvintele lui Iisus sunt interpretat simbolic, el pare să spună că ascultând de povetele sale este mai important decât servirea sau consumul de alimente. Deși aparent inofensiv, următorul pasaj este cel mai important în întregul Noul Testament.
,,Pe când era pe drum cu ucenicii Săi, Iisus a intrat într-un sat. Şi o femeie, numită Marta*, L-a primit în casa ei.
Ea avea o soră numită Maria, care* s-a aşezat jos, la picioarele Domnului, şi asculta cuvintele Lui.**
Marta era împărţită cu multă slujire, a venit repede la El şi i-a zis: „Doamne, nu-Ţi pasă că soră-mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i dar să-mi ajute."
Drept răspuns, Iisus i-a zis: „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi şi te frământi tu,
dar un* singur lucru trebuie. Maria şi-a ales partea cea bună, care nu i se va lua."

Luca 10:38-42

La fel ca pasajul Noului Testament cu privire la „anumitul tanar " care era gol pe Muntele Măslinilor, Luca 10:38-42 este deconectat în mod ciudat de narațiune atât înainte, cât și după el.
Savanții au recunoscut că pasajul pare legat de o alta poveste privind servirea hranei găsită în Evanghelia după Ioan,
pe care o numesc „festinul lui Lazăr" În timpul acestei „sărbători a lui Lazăr" Marta este descrisă, așa cum este în pasajul de mai sus din Luca, ca servind alimentele. La această sărbătoare este prezentă și sora Martei, Maria la fel si fratele lor, Lazăr, pe care Iisus l-a înviat recent din morti. Totuşi, dacă pasajul din Evanghelia după Luca este o bucată din povestea din Ioan, cum și-a găsit drumul într-o altă Evanghelie?
Din nou, pasaje din Noul Testament și Războiul Iudeilor
care au paralele sunt destinate să fie citite ca literatură evreiască— adica, intertextual. Citite astfel, dintr-o astfel de perspectivă aceste pasaje paralele creează o poveste cu un sens diferit de cel care apare la suprafaţă. Pasajul din Evanghelia lui Luca împărtășește paralele cu povestea „sărbătorii lui Lazăr" din Evanghelia dupa Ioan.
În ambele pasaje sunt prezente surorile lui Lazăr, Maria și Marta

iar Marta este descrisă ca servind mâncare. Astfel, aceste pasaje pot fi combinate după cum urmează:
Cu şase zile înainte de Paşte, Iisus a venit în Betania,
unde era Lazăr, pe care Iisus îl înviase din morţi.
Acolo i-au făcut o cină; Marta a slujit și
Lazăr era unul dintre cei de la masă cu el.

Ioan 12:2-3

În acest moment, bucata din povestea care apare în Evanghelia din Luke poate fi țesuta de ea fără probleme.
Dar Marta a fost distrasă de multa slujire; iar ea
s-a dus la el și i-a spus: „Doamne, nu-ți pasă că sora mea
m-a lăsat să slujesc singur? Spune-i atunci să mă ajute."
Dar Domnul i-a răspuns: „Marta, Marta, ești
neliniştita şi tulburata de multe lucruri;
Un singur lucru este necesar. Maria ales partea bună,
care nu va fi luata de la ea."

Luca 10:40-42

În timp ce scena creată prin combinarea celor două pasaje poate parea banala, faptul că unește povestea lui Lazăr cu „binele Mariei" " este critica în rezolvarea puzzle-ului a ceea ce, este mai exact, al „parțea bună" este. Iisus vorbește metaforic aici sau pot cuvintele lui să fie luate literal, așa cum am arătat că pot în expresia„pescari de oameni?" Eu cred că, încă o dată, cei care văd spiritual sensul cuvintelor lui Iisus sunt luati de prosti. Deși un caracter pe nume Mary, care are o „porție bună" care „nu este luată"
de la ea" este destul de rar în literatură, un personaj cu același nume și atribute se regăsesc și în Războiul evreilor, cuprins în pasajul care descrie pe Maria care și-a mâncat fiul, pe care l-am analizat anterior.
Au amenințat-o că îi vor tăia imediat dacă ea [Maria] daca nu le arata ce mâncare a pregătit. Ea a răspuns că a pastrat o portie generoasa si pentru ei și cu asta a descoperit ramasitele propriului fiu. După care acei bărbați au ieșit... și... au lasat resturile din acea carne mamei.
Pasajul lui Josephus are o paralelă conceptuală în Luca 10:40. Dar cititorul trebuie să facă mai mult decât o legătură lingvistică pentru a să poată vedea paralelele dintre cele două pasaje.
Rețineți că cele două Marii sunt un exemplu, prin excelență, de faptul că paralelele conceptuale dintre Noul Testament şi Războiul Iudeilor nu pot fi văzut prin metoda literală de analiză pe care savanții au aplicat-o întotdeauna lucrărilor. Relaţia
a fost creata nu prin paralele lingvistice sau gramaticale, ci prin

paralele conceptuale. Autorii folosesc cuvinte diferite și chiar diferite limbi pentru a-și crea relațiile tipologice și cititorul necesită sa posede capacitatea mentală de a recunoaște conceptele paralele pe care diferitele cuvinte le creează.
Pasajul de mai sus din Războiul Iudeilor împărtășește patru paralele cu pasajele Noului Testament referitoare la Lazăr: a portie generoasa, faptul că portia nu a fost luată, un personaj numit Maria și o rudă pe nume Eleazar (Lazăr).
Cu toate acestea, aceste patru paralele nu sunt singurele moduri în care pasajele sunt legate. După cum sa menționat mai sus, pasajul lui Josephus descrie o Maria a cărei „porție bună nu i-a fost luată“ de asemenea conține o serie de elemente care sunt paralele cu cele ale mielului simbolic de Paște din Noul Testament. Acestea sunt o mamă pe nume Maria care ar urma sa fie „străpunsa“; o casă cu isop; un sacrificiu; una dintre instructiunile lui Moise cu privire la mielul de Paşte; mâncarea cărnii unui fiu ar urma să devină un „cuvânt către lume“; iar Ierusalimul ca locul incidentului.
Adăugarea „porției bune care nu a fost luată“ la precedentele paralele cu mielul de Paște al Noului Testament
pune capăt întrebării dacă pasajul „fiului Mariei si al lui Iosif a cărui carnea a fost mâncată“ și mielul de Paște al Noului Testament sunt parte a unui sistem comic. Fulgerul poate lovi de două ori în același loc, dar nu lovește de nouă ori într-un pasaj de mai puțin de două pagini a scris de un membru al unei familii cu atât de multe legaturi la creștinism. Deși nu am înțeles motivele numeroaselor paralele dintre „fiul Mariei a cărui carne a fost mâncată“ în Războiul
Evreilor și mielul de Paște al Noului Testament când le-am intalnit prima data punctul lor este acum clar. Citite intertextual
pasajele indică faptul că „porția bună“ care nu a fost luată Mariei în Noul Testament era aceeaşi „porţiune bună“ care
nu a fost luata de la Maria în pasajul lui Josephus.
Aşadar, „porţia bună“ care se oferea la sărbătoarea lui
Lazăr era carne de om. Dar a cui carne? Care era numele „fiului Mariei“?
Paralelele funcționează pur și simplu invers pentru a oferi răspunsul. Lazăr descris în Noul Testament împărtășește atribute paralele cu fiul fără nume al Mariei în Războiul evreilor. Amândoi au rude numite„Maria“ care are o „porție bună“ care nu a fost luată.
Autorul „informează“ astfel cititorul alert că, din nou, din moment ce ei împărtășesc atribute paralele, fiul fără nume al Mariei în Războiul Iudeilor a avut același nume cu omologul său din povestea paralelă din Noul Testament—, adică „Lazăr“. Ideea comică este că „buna

portie“ de care Maria și Iisus se bucură, este carnea lui Lazăr. Observă sumbrul joc de cuvinte din pasaj.I-au facut o cina. Economia pe care autorul a folosit-o în crearea puzzle-ului merită o notă. Pasajul din Războiu Evreilor identifică natura „porției bune“ în pasajul său paralel din Noul Testament, în timp ce același pasaj din Noul Testament identifică numele fiului Mariei ,fiu lasat fara nume în pasajul din Războiul Evreilor. Cele două pasaje sunt, de asemenea, exemple unei teme referitoare la profeția care străbate tot Noul Testament. Nu doar profețiile lui Iisus se adeveresc în Războiul Evreilor, dar tot ceea ce afirmă Noul Testament „se va“ implini.

Observați că, la fel ca profeția cu privire la Maria fiind „străpunsă trece în Războiul evreilor, dar tot ceea ce afirmă Noul Testament „shall“ apar.

Observați că, la fel ca profeția cu privire la Maria fiind „străpunsă„ de mai sus, cele două pasaje sunt logice temporal.Profetia lui Iisus că portia bună a Mariei nu va fi luată si într-adevăr, Josephus consemnează că această „profeție“ s-a împlinit.

Desigur, astfel de „împliniri miraculoase“ sunt de așteptat. Iisus a afirmat în mod specific că fiecare literă și „punct“ gramatical al „legii“ va fi îndeplinit.

Nu vă gândiți că am venit să desființez legea și profeţi; am venit nu ca să-i desfiinţez ci ca să-i împlinesc.
Să nu credeţi că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc.
Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu vor trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.

Mat. 5:17-18

Nu sunt doar profețiile sale evidente, cum ar fi că templul ar fi distrus, asta s-a întâmplat în timpul campaniei lui Titus toată slujirea lui Iisus este un precursor profetic al unui eveniment din campania aceea. Exemple ale acestei tehnici includ un fiu al Mariei a cărui carne este mâncată; Mariei i se spune că va fi „străpunsă“; Iisus spunându-le discipolilor săi că vor deveni „pescari de oameni“; acei posedati din Gadara care l-au întrebat pe Iisus: „Ai venit aici să chinui pe noi înainte de vreme?“; Simon fiind numit „piatra“ pe care se va construi o nouă biserică; Partea generoasa a Mariei care nu va fi luată departe de ea; un tânăr gol care scapă de urmăritorii săi în

grădina Ghetsimani; lista semnelor pe care Iisus afirmă ca vor avea loc înainte ca templul sa fie dărâmat; precum și un Simon care este condamnat și un Ioan care este cruțat.
Faptul că atât de multe aparent inofensive, dar neobișnuite declaratii din Nou Testament privind viitorul „s-au indeplinit“ în Războiul Iudeilor este poate cea mai simplă dovadă că cele două lucrări au fost concepute pentru a fi citite interactiv. Consemnarea lui Josephus a împlinirii atâtor dintre aceste profeții „ascunse“ ale Noului Testament nu a putut fi întâmplătoare.
Dacă mi s-ar permite să adresez criticilor tezei mele o întrebare, aceasta ar fi : Care este probabilitatea ca „împlinirea“ satirică nu doar a unei, ci a două profeții unice ale Noului Testament—Maria fiind „străpunsă prin inimă“ și „porția ei nefiind luată „—sa apara într-un pasaj care conține și satira accdentala a mielului de Paște din Noul Testament?
Conceputa cu pricepere, relatia interactiva dintre cele doua lucrări este arătata şi de faptul că afirmaţiile profetice din Noul Testament au loc în aceeași ordine ca și „împlinirea“ lor în Războiul evreilor. În mod clar, scopul acestei teme comice este de a confirma că inca de la „Misiunea“ sa a împlinit fiecare profeție prezisă in Evanghelii, Titus este Fiul Omului prevăzut de Iisus.
Revenind la analiza puzzle-urilor lui Eleazar, întrebarea care ia naștere cum carnea consumată la sărbătoarea lui Lazăr ar fi putut fi a lui Lazăr, deoarece el este descris în Noul Testament ca fiind înviat din morţi de Iisus şi fiind „cu“ el în timpul mesei? Pentru a răspunde la această întrebare este nevoie de atenție in citirea pasajului în care Iisus îl „ridica“ pe Lazăr din morti, care are loc chiar înainte de sărbătoarea lui Lazăr în Evanghelia după Ioan.
V-o prezint in pasajul de mai jos.
Acum, un om, numit Lazăr, din Betania, zacea bolnav
Bethania fiind satul Mariei și al surorii ei Martha.
(Maria a fost cea care a turnat parfumul peste Domnul
şi i-a şters picioarele cu părul ei, al cărei frate Lazăr
a fost bolnav.]
Așa că surorile au trimis la El să-i spună: „Stăpâne, cel care iti e drag este bolnav.“
Iisus a primit mesajul și a spus: „Această boală nu se va sfarsi în moarte, ci este pentru a promova slava lui Dumnezeu, în rânduiala ca Fiul lui Dumnezeu să fie slăvit prin ea.“
Iisus o iubea pe Marta, pe sora ei și pe Lazăr.
Când, însă, a auzit că Lazăr este bolnav, El încă a rămas două zile în același loc.
Apoi, după aceea, El a zis ucenicilor: „Să ne întoarcem

în Iudeea.“
„Profetule“, au exclamat discipolii,
„evrei abaia ce-au vrut sa te omoare cu pietre sit e gandesti sa te întorci din nou acolo?“
Iisus a răspuns, „Nu sunt douasprezece ore într-o zi? Dacă umblă cineva ziua, nu se poticnește, pentru că vede lumina acestei lumi.
Dar dacă umblă cineva noaptea, se poticneşte, căci lumina nu este în el.“ Așa a vorbit și apoi le-a zis: „Prietenul nostru
Lazăr a adormit, dar mă duc să-l trezesc din somn.“
Ucenicii i-au zis: „Doamne, dacă a adormit, el își va reveni.“
Acum Iisus vorbise despre moartea lui, dar ei s-au gândit
că se referea la odihnă in somn.
Atunci Iisus le-a spus clar: „Lazăr a murit; şi de dragul vostru mă bucur că nu am fost acolo, asa ca poate ma credeti . Dar să mergem la el.“
Toma zis si geamănul, le-a spus discipolilor,
„Să mergem și noi, ca să murim împreună cu el“
Acum când Iisus a venit, a aflat că Lazăr era deja în mormânt de patru zile.
Betania era lângă Ierusalim, la aproximativ două mile depărtare,
şi mulţi dintre iudei veniseră la Marta şi Maria sa le consoleze în legătură cu fratele lor.
Când Marta a auzit de venirea lui Iisus a mers
și l-a întâlnit, în timp ce Maria stătea în casă.
Marta i-a spus lui Iisus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, al meu
frate nu ar fi murit.
Şi chiar şi acum ştiu că orice ceri de la Dumnezeu, Dumnezeu iti va da.“ Iisus i-a zis: „Fratele tău se va ridica“
Marta i-a zis: „Știu că se va ridica din nou va
învia în ziua de pe urmă.“
Iisus i-a spus: „Eu sunt învierea și viața;
cel care crede în Mine, deși moare, va trăi.
și oricine trăiește si crede în mine nu va muri niciodată.
Crezi asta?“
Da, Doamne”, I-a zis ea, „cred* că Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.”
După ce a spus aceste vorbe, s-a dus şi a chemat în taină pe soră-sa, Maria, şi i-a zis: „A venit Învăţătorul şi te cheamă.”
Maria, cum a auzit, s-a sculat iute şi s-a dus la El.
Căci Iisus nu intrase încă în sat, ci era tot în locul unde Îl întâmpinase Marta.

Iudeii care erau cu Maria în casă şi o mângâiau, când au văzut-o sculându-se iute şi ieşind afară, au mers după ea, căci ziceau: „Se duce la mormânt, ca să plângă acolo."

Maria, când a ajuns unde era Iisus şi L-a văzut, s-a aruncat la picioarele Lui şi I-a zis: „Doamne*, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu."Iisus, când a văzut-o plângând, pe ea şi pe iudeii care veniseră cu ea, S-a înfiorat în duhul Lui şi S-a tulburat.
Şi a zis: „Unde l-aţi pus?" „Doamne", I-au răspuns ei, „vino şi vezi."Iisus plângea*
Atunci, iudeii au zis: „Iată cât îl iubea de mult!"
Şi unii din ei au zis: „El, care* a deschis ochii orbului, nu putea face ca nici omul acesta să nu moară?"
Iisus S-a înfiorat din nou în Sine şi S-a dus la mormânt. Mormântul era o peşteră, la intrarea căreia era aşezată o piatră.
„Daţi piatra la o parte", a zis Iisus. Marta, sora mortului, I-a zis: „Doamne, miroase greu, căci este mort de patru zile."
[0]Iisus i-a zis: „Nu ţi-am spus că, dacă vei crede, vei vedea* slava lui Dumnezeu?"
Au luat dar piatra din locul unde zăcea mortul. Şi Iisus a ridicat ochii în sus şi a zis: „Tată, Îţi mulţumesc că M-ai ascultat.
Ştiam că totdeauna Mă asculţi, dar vorbesc astfel pentru* norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis."
După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: „Lazăre, vino afară!"
Şi mortul a ieşit cu mâinile şi picioarele legate cu fâşii de pânză şi cu faţa* înfăşurată cu un ştergar. Iisus le-a zis: „Dezlegaţi-l şi lăsaţi-l să meargă."
Mulţi din iudeii care veniseră la Maria, când* au văzut ce a făcut Iisus, au crezut în El.
Dar unii din ei s-au dus la farisei şi le-au spus ce făcuse Iisus.
Atunci*, preoţii cei mai de seamă şi fariseii au adunat soborul şi au zis: „Ce vom face? Omul acesta face multe minuni.**
Dacă-L lăsăm aşa, toţi vor crede în El şi vor veni romanii şi ne vor nimici şi locul nostru, şi neamul."

Ioan 11:1-48

Observați că în pasaj Iisus așteaptă în mod deliberat două zile înainte de a începe să-l viziteze pe Lazăr, permițând astfel un total de patru zile să treacă înainte de a veni la mormânt, un punct pe care Marta il mentioneaza in mod deliberat. Acest lucru este diferit, desigur, de momentul învierii lui Iisus, care are loc la trei zile după moartea sa. Diferența între învierea lui Iisus și a lui Lazăr este

semnificativă. În timpul acestei ere, evreii credeau că spiritul a dispărut irevocabil în a patra zi a morţii unei persoane. Iată de ce învierea lui Iisus are loc în a treia zi după moartea sa și face clar sensul pasajelor cu ,,portia buna". Învierea lui Lazăr este o glumă. Iisus doar ridică trupul lui Lazăr din mormântul său. Cineva care are a fost mort timp de patru zile nu poate fi readus la viață. Acest lucru explică și de ce Lazăr nu vorbeşte niciodată după ce este „ridicat" din mormântul său. Un mort nu poate vorbi. Observați și mențiunea duhorii carnii lui Lazăr care este paralelă cu duhoarea cărnii umane din pasaj unde Josephus descrie „portia generoasa" a Mariei Profeția lui Iisus referitoare la carnea „Fiului Omului" a ajuns, ca întotdeauna, la indeplinire și carnea lui este mâncată literal, nu simbolic.

Punctul comic din spatele creării tradiției creștine a mâncarii simbolice a cărnii lui Mesia este clară în ironizarile unde erau implicaţi „Lazăr" şi „Maria" Romanii au creat această tradiție pentru a falsifica „faptul" că trupul lui Eleazar fusese canibalizat de a lui familie și adepți. Înțelegerea acestei glume permite și cititorului înţelegerea punctul comic în învierea lui Iisus, pe care eu o voi analiza în capitolul următor. Acea ființă, a carui mormânt parea a fi al Mesiei era gol pentru că cadavrul fusese mâncat.

Chiar dacă această interpretare este corectă, este posibil ca aceasta asertiune că adepții l-au mâncat pe Mesia a fost pur și simplu o ficțiune creată de romani pentru a denigra mișcarea mesianică evreiască. Trebuie sa rețineți, totuși, că Talmudul consemnează că canibalismul a fost prevalent în timpul asediilor romane și că atât Suetonius, cât și Josephus confirma că a avut loc în timpul asediului Ierusalimului. Familia mesianică și cercul lor apropiat, pe care Josephus îl descrie drept ultimii supravietuitori, s-ar putea să se fi dedat la aceste practici. Dacă acest fapt a avut loc și a fost descoperit de romani, evenimentul a oferit inspirația sumbră pentru crearea unui Mesia creștin care oferă carnea lui către adepții săi. În orice caz, sistemul comic creat de Noul Testament și Războiul Iudeilor arată clar că canibalismul in care s-au angajat evreii mesianici asediați a stat la baza conceptului creștin al unui Mesia care își oferă trupul.

Ştiind că acel „anume tânăr" necunoscut care a fost „taiat" in pasajele de pe Muntelui Măslinilor a fost numit „Eleazar",precum a fost copilul fără nume al Mariei în Războiul Evreilor, completează compozitia imaginii lui „Eleazar". Josephus și Noul Testament „afirmă" că Eleazar putea alunga demonii, era fiul Mariei, avea carnea mâncată ca jertfă de Paște, a fost capturat pe

Muntele Măslinilor, a fost dezbrăcat și biciuit, judecat de Marii Preoti, a scăpat în mod miraculos de moarte prin răstignire, şi „s-a ridicat“ din morti. Mai departe, în capitolul următor voi arăta că Lazăr şi Iisus au și morminte similare. Mormintele lor apar în aceeași locație în același timp; ambele au pietrele îndepărtate și au aceleaşi haine de înmormântare ramase in mormant.

Lui Eleazar, ca și lui Simon și Ioan, i s-a furat identitatea de către romani. El era „Hristosul“ istoric care fusese capturat pe muntele Măslinilor şi „s-a ridicat“ din morţi. Cum el era doar uman, Eleazar nu s-a putut întoarce la viaţă.

Rețineți impactul pe care această analiză îl are asupra istoriei lui „Iisus Hristos.“ S-a bazat caracterul creat de Noul Testament al lui Iisus pe o persoana reala? Întrucât Apostolii Simon şi Ioan s-au bazat pe caractere istorice, este deci posibil ca Iisus să fi fost la fel.

Sunt sigur, însă, că chiar dacă caracterul lui Iisus din Noul Testament s-a bazat pe un individ istoric, practic nimic din ce el a spus și niciunul dintre evenimentele din slujirea sa nu este consemnat în Noul Testament. Autorii Noului Testament şi-au creat dialogul și slujirea personajului pentru a crea un profet „adevărat“, unul care profețise „cu exactitate“ evenimente din triumfătoarea campanie a lui Titus .

Iisus nu și-a imaginat, de exemplu,ca ucenicii săi să devină „pescari de oameni“ sau „mâncându-i carnea“ Nici nu și-a văzut contemporanii ca o„generație ticaloasa“ sau sa-l convinga sa „întoarca si celalalt obraz.“ La fel ca „Apostolii“ săi Simon și Ioan, adevăratul „Mântuitor Mesia“ ar fi fost complet în conformitate cu mișcarea mesianică care a luptat împotriva Romei. Ar fi fost un zelot militarist. În momentul în care ar fi fost creat Noul Testament, evenimentele din 30 d.Hr. au trecut de 50 de ani și au o importanță mică sau deloc pentru autori. Accentul lor s-a concentrat exclusiv pe triumful lui Titus in recentul război încheiat împotriva evreilor. „Mântuitorul“ pe care l-au creat a fost o fantezia romană, o figură literară prin care obisnuiau „profetic“ sa pedepsească„generația rea“ și să-și pună la punct satira cu privire la Mesia pe care Titus îl „taiase“—Eleazar. Dacă ar fi existat un mesianic lider numit Iisus, care s-a înfruntat cu autoritățile romane din jurul anului 30 d.Hr., tot ceea ce este vizibil despre el în Noul Testament este numele lui. Dacă Eleazar a fost Mesia capturat pe Muntele Măslinilor, care a fost individul care a fost confundat cu Iisus în urma „învierii sale“? În capitolul următor voi arăta metoda prin care Noul Testament și Războiul Iudeilor dezvăluie identitatea adevăratului

„Iisus“ al creștinismului, „grădinarul“.

Cap VI

Puzlle-ul mormantului gol

Cele patru Evanghelii oferă fiecare un timp diferit pentru prima vizită a mormântului lui Iisus, deși toate sunt de acord că un personaj pe nume Maria Magdalena este primul vizitator. Cele patru Evanghelii se contrazic dacă Maria Magdalena este singură când vine prima dată la mormânt și câți indivizi sunt în interiorul, fie în exteriorul mormântului când sosește ea. Pe când deja îmi dădusem seama că nu a fost nimic involuntar în Evanghelii, m-am întrebat despre scopul acestor contradicții. Eforturile mele de a răspunde la această întrebare au condus ca eu să descopăr un alt mod, mai logic, de a înţelege povestile Noului Testament despre învierea lui Iisus decât oricare despre care auzisem înainte ,că cele patru versiuni diferite creează o poveste care ar trebui citită intertextual.
Această lectură dezvăluie că Iisus nu învie din morți.
Mai degrabă, Maria Magdalena pur și simplu confundă mormântul gol al lui Lazăr cu mormântul lui Iisus. Această neînțelegere declanșează apoi o comedie de erori în timpul cărora ucenicii se confundă unii cu alţii cu îngeri şi prin urmare, se amăgesc să creadă că Mesia lor a inviat din morţi. Această poveste combinată completează și gluma de care am discutat în capitolul anterior—că daca adevăratul Mesia, Lazăr, a fost mâncat, mormântul lui este deci gol. A înțelege această poveste combinată este destul de simplu, necesitând doar cititorul sa gândeasca logic.
Reprezentările celor patru Evanghelii despre cine vizitează mormântul gol al lui Iisus, și când, sunt după cum urmează:
MATEI
La sfârşitul zilei Sabatului*, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena şi cealaltă Marie au venit să vadă mormântul.**
Şi iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ, căci un înger* al Domnului s-a coborât din cer, a venit şi a prăvălit piatra de la uşa mormântului şi a şezut pe ea.
JÎnfăţişarea* lui era ca fulgerul, şi îmbrăcămintea lui, albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui şi au rămas ca nişte morţi.

Dar îngerul a luat cuvântul şi a zis femeilor: „Nu vă temeţi, căci ştiu că voi căutaţi pe Iisus, care a fost răstignit.
Nu este aici; a înviat, după cum* zisese. Veniţi de vedeţi locul unde zăcea Domnul
Si duceţi-vă repede de spuneţi ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morţi. Iată că El merge* înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veţi vedea. Iată că v-am spus lucrul acesta."

Mat. 28:1-8

MARCU

După ce a trecut* ziua Sabatului, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, şi Salome au cumpărat miresme ca să se ducă să ungă trupul lui Iisus.**
În* ziua dintâi a săptămânii, s-au dus la mormânt dis-de-dimineaţă, pe când răsărea soarele.
Femeile ziceau una către alta: „Cine ne va prăvăli piatra de la uşa mormântului?"
Şi când şi-au ridicat ochii, au văzut că piatra, care era foarte mare, fusese prăvălită.
Au intrat în mormânt, au văzut pe un tinerel şezând la dreapta, îmbrăcat într-un veşmânt alb, şi s-au înspăimântat.
El* le-a zis: „Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus din Nazaret, care a fost răstignit. A înviat, nu este aici; iată locul unde Îl puseseră.
Dar duceţi-vă de spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veţi vedea, cum* v-a spus."
Ele au ieşit din mormânt şi au luat-o la fugă, pentru că erau cuprinse de cutremur şi de spaimă. Şi* n-au spus nimănui nimic, căci se temeau.

Marcu 16:1-8

Luca

În ziua întâia săptămânii, femeile acestea şi altele împreună cu ele au venit la mormânt dis-de-dimineaţă şi au adus miresmele pe care le pregătiseră.**
Au* găsit piatra răsturnată de pe mormânt,
au intrat* înăuntru şi n-au găsit trupul Domnului Iisus.
Fiindcă nu ştiau ce să creadă, iată că li s-au arătat doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine strălucitoare.
Îngrozite, femeile şi-au plecat feţele la pământ. Dar ei le-au zis: „Pentru ce căutaţi între cei morţi pe Cel ce este viu?

Nu este aici, ci a înviat. Aduceţi-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galileea,
când zicea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoşilor, să fie răstignit şi a treia zi să învieze."
Şi ele şi-au* adus aminte de cuvintele lui Iisus.

La întoarcerea lor de la mormânt, au povestit toate aceste lucruri celor unsprezece şi tuturor celorlalţi.
Cele ce au spus aceste lucruri apostolilor erau: Maria Magdalena, Ioana*, Maria, mama lui Iacov, şi celelalte care erau împreună cu ele.Cuvintele acestea li se păreau apostolilor basme şi nu le credeau.
Dar Petru s-a sculat şi a dat fuga la mormânt. S-a plecat şi s-a uitat înăuntru, dar n-a văzut decât fâşiile de pânză, care stăteau pe pământ; apoi a plecat acasă, mirat de cele întâmplate.
În aceeaşi zi, iată, doi* ucenici se duceau la un sat, numit Emaus, care era la o depărtare de şaizeci de stadii de Ierusalim,
şi vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase.
Pe când vorbeau ei şi se întrebau, Iisus* S-a apropiat şi mergea pe drum împreună cu ei.
Dar ochii* lor erau împiedicaţi să-L cunoască.
El le-a zis: „Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbaţi între voi pe drum?" Şi ei s-au oprit, uitându-se trişti.
Drept răspuns, unul din ei, numit* Cleopa, I-a zis: „Tu eşti singurul străin aici, în Ierusalim, de nu ştii ce s-a întâmplat în el zilele acestea?"
„Ce?", le-a zis El. Şi ei I-au răspuns: „Ce s-a întâmplat cu Iisus din Nazaret, care* era un proroc puternic în fapte şi în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu şi înaintea întregului norod.**
Cum* preoţii cei mai de seamă şi mai-marii noştri L-au dat să fie osândit la moarte şi L-au răstignit?
Noi trăgeam nădejde că El este Acela* care va izbăvi pe Israel, dar, cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri.
Ba încă nişte* femei de ale noastre ne-au pus în uimire: ele s-au dus dis-de-dimineaţă la mormânt,
nu l-au găsit trupul şi au venit şi au spus că ar fi văzut şi o vedenie de îngeri, care ziceau că El este viu.
Unii din cei ce erau cu noi s-au* dus la mormânt şi au găsit aşa cum spuseseră femeile, dar pe El nu L-au văzut."

Ioan

În ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena s-a dus dis-de-dimineaţă la mormânt, pe când era încă întuneric, şi a văzut că piatra fusese luată de pe mormânt.
A alergat la Simon Petru şi la celălalt ucenic, pe care-l iubea Iisus, şi le-a zis: „Au luat pe Domnul din mormânt şi nu ştiu unde L-au pus."
Petru şi celălalt ucenic au ieşit şi au plecat spre mormânt.
Au început să alerge amândoi împreună. Dar celălalt ucenic alerga mai repede decât Petru şi a ajuns cel dintâi la mormânt.
S-a plecat şi s-a uitat înăuntru, a văzut fâşiile* de pânză jos, dar n-a intrat.
Simon Petru, care venea după el, a ajuns şi el, a intrat în mormânt şi a văzut fâşiile de pânză jos.
Iar ştergarul*, care fusese pus pe capul lui Iisus, nu era cu fâşiile de pânză, ci făcut sul şi pus într-un alt loc, singur.
Atunci, celălalt ucenic, care ajunsese cel dintâi la mormânt, a intrat şi el; şi a văzut şi a crezut.
Căci tot nu pricepeau că, după Scriptură, Iisus trebuia să învie din morţi.
Apoi, ucenicii s-au întors acasă.
Dar* Maria şedea afară lângă mormânt şi plângea. Pe când plângea, s-a plecat să se uite în mormânt.
Şi a văzut doi îngeri în alb şezând în locul unde fusese culcat trupul lui Iisus; unul la cap şi altul la picioare.
„Femeie", i-au zis ei, „pentru ce plângi?" Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus."
După ce* a zis aceste vorbe, s-a întors şi a văzut pe Iisus stând acolo în picioare, dar nu ştia că este Iisus.
„Femeie", i-a zis Iisus, „de ce plângi? Pe cine cauţi?" Ea a crezut că este grădinarul şi I-a zis: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi mă voi duce să-L iau."

Ioan 21:1-15

Analiza mea a arătat că aceste patru versiuni au fost destinate a fi citite ca o singură poveste. Această poveste combinată este împărțită în două jumătăți. O jumătate constă în vizitele la mormântul descris în Evanghelia lui Ioan. Cealalta constă în vizitele la mormântul descris în celelalte trei Evanghelii. În aceasta povestea combinată indivizii descrisi în Evanghelia după Ioan întâlnesc indivizii descriși în celelalte trei Evanghelii şi, în starea lor emoţională, diferitele grupuri se confundă unul pe altul cu îngeri. Această comedie a erorilor cauzeaza vizitatorilor mormântului gol să creadă în mod eronat că Mesia lor a înviat din morți.

Pentru a vedea cum cele patru versiuni se combină într-o singură poveste, mai întâi este necesar să recunoaștem că Noul Testament plasează versiuni contradictorii într-un flux temporal de evenimente și asta fiecare versiune intră în acest flux partajat de evenimente într-un punct diferit.
Poziția soarelui pe cer plasează fiecare versiune a poveștii în ordine secvenţială. Versiunea lui John începe cel mai devreme și evenimentele progresează prin Matei, Marcu, şi în cele din urmă Luca.
Aceasta poate fi determinată după cum urmează:
În Ioan, prima vizită are loc în timp ce este „încă întuneric“
În Matei, prima vizită are loc în timp ce soarele „răsare“ .Autorul folosește în mod specific timpul prezent.
Luca și Marcu folosesc cuvintele grecești proi și bathus. Ambele înseamnă „dimineața devreme“; totuși, în Marcu, superlativul lian, însemnând „extrem“ sau „peste masura,“, este folosit în conjoncțiune cu proi. Observați mai jos că în Marcu soarele într-adevăr a rasarit atunci când are loc vizita, creând astfel expresia incomodă „cel mai devreme moment al dimineții după răsăritul soarelui“
Astfel, versiunea lui Marcu începe după cea a lui Matei, dar înainte de cea a lui Luca. Mai jos sunt pasajele aferente din originalul grecesc cu traducerile lor in engleză.

John 20:1 | τη δε {But on the} μια {first [day]} των {of the} σαββατων {week} μαρια {Mary} η {the} μαγδαληνη {Magdalene} ερχεται {comes} πρωι {early} σκοτιας {dark} ετι {still} ουσης {it being} εις {to} το {the} μνημειον {tomb} και {and} βλεπει {sees} τον {the} λιθον {stone} ηρμενον {taken away} εκ {from} του {the} μνημειου {tomb}.

Matthew 28:1 | οψε δε {Now late} σαββατων τη {on sabbath,} επιφωσκουση {as the sun was dawning}

Mark 16:2 και {and} λιαν {extremely} πρωι {early in the morning} της {on the} μιας {first day} σαββατων {of the week} ερχονται {they come} επι {to} το {the} μνημειον {tomb,} ανατειλαντος {having risen} του {the} ηλιου {sun}.

Luke 24:1 | τη δε {But on the} μια {first [day]} των {of the} σαββατων ορθρου {week} βαθεος {early in the morning} ηλθον {they came} επι {to} το {the} μνημα {tomb}.

Poziția relativă a soarelui indică indică faptul că cele patru vizite

nu apar simultan, ci mai degrabă într-o secvență din aceeași zi și la cateva momente unul de celălalt. Prima vizită este cea data în Ioan pentru că Maria Magdalena vizitează mormântul lui Iisus pe întuneric, în timp ce celelalte trei vizite au loc fie în timpul, fie după răsăritul soarelui.

În ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena s-a dus dis-de-dimineaţă la mormânt, pe când era încă întuneric, şi a văzut că piatra fusese luată de pe mormânt.

Ioan 20:1

Faptul că Maria Magdalena este descrisă ca fiind în întuneric nu numai că stabilește că acesta este începutul poveștii combinate, ci este și începutul comediei. În întuneric, Maria vede un mormânt caruia i s-a îndepărtat piatra. Desigur, în întuneric este ușor să faci o greseala al cui mormant este, mai ales daca mai este altul in apropiere cu piatra data la o parte. De fapt, Evanghelia după Ioan descrie tocmai un astfel de mormânt, mormântul lui Lazăr.

,,Iisus S-a înfiorat din nou în Sine şi S-a dus la mormânt. Mormântul era o peşteră, la intrarea căreia era aşezată o piatră.

Daţi piatra la o parte", a zis Iisus."

Ioan 11:38-39

Este important de menționat că în Noul Testament „invierea" lui Lazar are loc în aceeași săptămână cu înmormântarea lui Iisus și în aceeași săptămână si aceasi locație generala . Betania, satul în care locuia Lazăr chiar în afara Ierusalimului, pe Muntele Măslinilor. Noul Testament mai precizează că Lazăr a lăsat în urmă hainele de înmormântare și un stergar, o pânză funerară folosită pentru a acoperi faţa cadavrului, exact ca acelea găsite in mormântul lui Iisus.

Şi mortul a ieşit cu mâinile şi picioarele legate cu fâşii de pânză şi cu faţa* înfăşurată cu un ştergar. Iisus le-a zis: „Dezlegaţi-l şi lăsaţi-l să meargă."

Ioan 11:44

Cred că aceste fapte, deși nu au nici o semnificatie teologică importanta, sunt incluse în Noul Testament pentru a alerta cititorul să înțeleagă că mormântul lui Lazăr a avut piatra îndepărtata, este invecinat mormântului lui Iisus, este gol în momentul în care Iisus

este înmormântat și are în interior aceleași haine de înmormântare ca și cele descoperite în mormântul lui Iisus. Cu alte cuvinte, detaliile indică faptul că mormântul lui Lazăr este o paralelă la mormântul lui Iisus.

Continuând cu versiunea vizitei la mormânt din Evanghelia după Ioan, Maria Magdalena îl informează apoi pe „Simon Petru" și „celălalt ucenic, pe care l-a iubit Iisus", adică Apostolul Ioan,

că mormântului lui Iisus i s-a îndepărtat piatra. Cu toate acestea, observați mai jos că nu „Simon Petru“ ci „Petru“ si „celălalt ucenic“ sunt apoi cei descriși ca alergând la mormânt. Celălalt „discipol“ sosește primul, dar nu intră în mormânt. În acest moment, nu „Petru“ dar „Simon Petru“ sosește și este prima persoană care a intrat efectiv în
mormânt și, odată înăuntru, vede „hainele de in asezate“ și stergarul. Observaţi că atenţia cititorului este directionata asupra hainele de in şi stergar, in trei rânduri consecutive.

A alergat la Simon Petru şi la celălalt ucenic, pe care-l iubea Iisus, şi le-a zis: „Au luat pe Domnul din mormânt şi nu ştiu unde L-au pus.”
Petru* şi celălalt ucenic au ieşit şi au plecat spre mormânt.
Au început să alerge amândoi împreună. Dar celălalt ucenic alerga mai repede decât Petru şi a ajuns cel dintâi la mormânt.

Ioan 20:2-4

Deci autorul, prin includerea detaliilor ciudate ale cursei dintre Petru și celălalt discipol, creează un moment în care există in personaj in exteriorul mormântului pentru că, din anumite motive, după ce l-a intrecut pe Petru la mormânt, celălalt ucenic nu intră în el, ci doar se uită înauntru. Cu toate acestea, observați că el inspectează interiorul mormântului, fiind conștient în timp ce se află încă in afara mormântului că Iisus a „inviat“.

S-a plecat şi s-a uitat înăuntru, a văzut fâşiile* de pânză jos, dar n-a intrat.

Ioan 20:5

Autorul Evanghelei lui Ioan subliniază acum că există o perioadă de timp în care o persoană, „Simon Petru“, este singură în mormânt pentru că celălalt discipol alege să aştepte afară.

Simon Petru, care venea după el, a ajuns şi el, a intrat în mormânt şi a văzut fâşiile de pânză jos.
Iar ştergarul, care fusese pus pe capul lui Iisus, nu era cu fâşiile de pânză, ci făcut sul şi pus într-un alt loc, singur.

Ioan 20 6-7

Așa că „Simon Petru“ intră primul în mormânt și vede hainele de înmormântare asezate acolo. În continuare, autorul oferă un alt detaliu ciudat, că un alt discipol intră în cele din urmă, creând un moment în care cei doi bărbaţi sunt singuri în mormânt.

Atunci, celălalt ucenic, care ajunsese cel dintâi la mormânt, a intrat şi el; şi a văzut şi a crezut.

Ioan 20:8

În acest moment Simon Petru și Ioan se întorc acasă.

Atunci ucenicii au plecat din nou la casa lor

Ioan 20:10

Astfel, în Evanghelia lui Ioan, succesiunea evenimentelor când Simon Petru și Ioan vizitează mormântul gol este :
În prima secventa, un individ în exteriorul mormântului.
În al doua , un individ în interiorul mormântului.
În al treia, doi indivizi în interiorul mormântului.
Folosind linia temporală stabilită de poziția relativă a soarele, succesiunea evenimentelor, numărul și locația „îngerilor“ care se află în interiorul sau în afara mormântului și care salută vizitatorii în Evangheliile dupa Matei, Marcu și Luca este după cum urmează:
În primul caz, un individ în exteriorul mormântului. (Matei)
În al doilea caz, un individ în interiorul mormântului. (Marcă)
În al treilea caz, doi indivizi în interiorul mormântului. (Luca)
Evident, succesiunea evenimentelor din Ioan este aceeași cu succesiunea întâlnirilor cu „îngerii“ din celelalte trei Evanghelii.
Linia temporală indicată de poziția relativă a soarelui il plaseaza „Simon Petru“ și celălalt discipol la ora și locația exactă, și în același număr, ca si in primele trei întâlniri cu „îngeri“ descrise în celelalte Evanghelii.
Cu toate acestea, există încă o întâlnire cu „îngerii“ descrisa în Noul Testament. În Evanghelia lui Ioan după Simon Petru şi Ioan se întoarce acasă, un personaj pe nume „Maria“ este descris ca stand în afara mormântului si plângând. Ea se apleacă și vede doi „îngeri“ în interiorul mormântului. Apoi se întoarce și îl întâlnește pe Iisus in afara mormântului.
Dar Maria şedea afară lângă mormânt şi plângea. Pe când plângea, s-a plecat să se uite în mormânt.
Şi a văzut doi îngeri în alb şezând în locul unde fusese culcat trupul lui Iisus; unul la cap şi altul la picioare.
„Femeie”, i-au zis ei, „pentru ce plângi?” Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus.”
După ce* a zis aceste vorbe, s-a întors şi a văzut pe Iisus stand

Ioan 20:11-14

Dacă, e aşa cum sugerez,ca Simon Petru şi Ioan sunt „îngerii“ pe care adeptii lui Iisus ii întâlnesc în vizitele la mormântul descris în Matei, Marcu și Luca, atunci care sunt îngerii pe care Maria ii intalneste în pasajul de mai sus? Evanghelia după Luca consemnează că anumiti barbate ,,au mers la mormant” bărbații Tain „au mers la mormânt“ după ce li s-a spus „de unele femei de-a noastre“ că mormântul lui Iisus era gol și au văzut „îngeri“.

**Ba încă nişte femei de ale noastre ne-au pus în uimire: ele s-au dus dis-de-dimineaţă la mormânt,
nu l-au găsit trupul şi au venit şi au spus că ar fi văzut şi o vedenie de îngeri, care ziceau că El este viu.
Unii din cei ce erau cu noi s-au dus la mormânt şi au găsit aşa cum spuseseră femeile, dar pe El nu L-au văzut.”**

Luca 24:22-24

**Autorul lui Luca, dintr-un motiv oarecare, include detaliul că bărbații care merg la mormânt o fac numai după o vizită a femeilor care au vazut îngeri . Observaţi folosirea pluralului. Numai în ultima vizita la mormant, în Luca, grupul întâlnește mai mult de un înger. Prin urmare, vizita la mormântul descris în Luca ar putea avea loc numai după ce Simon Petru şi Ioan, „îngerii“ pe care primele trei grupuri i-au întâlnit, s-au întors acasă. Această secvență de evenimente se leagă perfect cu detaliile descrise în Evanghelia după Luca.
Observați că pluralul „acei“ este folosit și pentru a descrie numarul barbatilor care merg la mormânt. Acest fapt este, de asemenea, esențial, întrucât Maria descrisă in ultima întâlnire vede doi îngeri. Mai departe, Evanghelia după Luca subliniază că acei bărbați „nu L-au văzut“ pe Iisus, ceea ce corelează faptul că îngerii pe care Maria îi vede se află în interiorul mormântului, în timp ce Maria îl întâlnește pe Iisus în afara mormântului. Autorul dezvăluie aceste fapte prin includerea detaliului aparent irrelevant, ca Mary trebuie să privească înauntru pentru a vedea îngerii.
Prin urmare, atunci când cele patru versiuni ale vizitelor la mormântul lui Iisus sunt combinate într-o singură secvență, ele creează o versiune care este perfect logica. În timp ce interpretez această poveste combinată, Maria Magdalena, în „întuneric“ (cuvântul propriu-zis din Evanghelia după Ioan poate însemna și „ignoranță religioasă“), nu găsește mormântul lui Iisus, ci**

al lui Lazăr. „Ingerii“ pe care-i întâlnesc cu vizitatorii mormântului sunt de fapt Simon Petru și Ioan în primele trei întâlniri și sunt bărbații descriși ca vizitatorii mormântului in Evanghelia după Luca. Iisus nu se ridică din morţi; discipolii lui pur şi simplu se amăgesc crezând că el o face.

Observaţi că această interpretare face coerente toate ciudatele detalii despre „cursa“ dintre „Simon Petru“ și celălalt discipol, la fel și comportamentul lor ciudat în timp ce se aflau la mormânt. De exemplu, explică de ce celălalt discipol nu intră în mormânt atunci când el sosește primul dar și de ce se uită în mormânt din exterior. Aceste detalii îi permit să fie singur în afara mormântului atunci când primul grupul sosește și, de asemenea, să fie „conștient“ că Iisus a înviat așa că este capabil să transmită apoi această știre grupului pe care îl întâlnește.

De asemenea, explică de ce Maria din Evanghelia după Ioan îi vede pe îngeri în interiorul mormântului și îl întâlnește pe Iisus în exterior. Toate detaliile aparent irelevante incluse în cele patru versiuni ale vizitelor la mormânt sunt necesare pentru a construi perfect logic secvența evenimentelor din povestea combinată.

Acest fapt— că, dintre cele cinci versiuni, doar versiunea combinată este logica este un alt exemplu ca doar ce văd e „adevărul“ in Noul Testament. Adică, autorii săi nu au intenționat ca un citator inteligent să o ia în serios. Indivizi care gândesc logic şi au simțul umorului sunt meniti, cel puțin în cele din urmă, să înțeleagă nivelul său comic. Sensul poveștii combinate este clar. De exemplu, dacă în zilele noastre şi in sec. nostru patru grupuri pretind că au văzut „îngeri“ în apropierea unei peșteri în aceeași zi și în următoarea secvență?

Primul grup întâlnește un „înger“ în afara peșterii.

Următorul grup întâlnește un „înger“ în interiorul peșterii.

Apoi al treilea grup întâlnește doi „îngeri“ în interiorul peșterii.

În cele din urmă, un individ întâlnește doi „îngeri“ în interiorul peșterii.

Deși puțini ar crede astfel de povești, dacă ar fi atunci descoperit că alți indivizi fuseseră fie în interiorul, fie în afara peșterii în același timp, și în același număr și secvență, atunci o astfel de poveste de a vedea „îngeri“ ar fi universal acceptata ca fiind produsul unei imaginații suprasolicitate.

Pentru mine, singurul sens posibil al poveștii combinate este că ucenicii se confundă unii pe alții cu „îngeri“ și astfel eroarea Mariei Magdalenei e transmisa până când toți cred că Iisus a înviat din morți. Acum, singura întrebare este dacă povestea combinata a fost

creată intenționat. Consider că autorii Noului Testament ne-a lăsat o cale de a răspunde la aceasta.
Dacă povestea combinată a fost creată intenționat, a fost produsul unui singur individ sau grup. Cele patru Evanghelii, pe de altă parte de mână, se prezintă ca produse a patru autori separați.
Probabilitatea ca patru autori să înregistreze accidental starea de fapt necesara a crea povestea combinată poate fi calculata.
Probabilitatea rezultată demonstrează că povestea combinate nu a fost produsul accidental a patru autori separați ci a fost creata în mod deliberat.
La prima vedere, potrivirea perfectă care există în povestea combinată poate nu pare extraordinara. La urma urmei, este format din doar patru elemente—acestea fiind pozitia soarelui; vizitatorii privind sau nu în mormânt; prezenta a niciunuia, unul sau două caractere ; și întâlnirea care are loc fie în interiorul, fie în afara mormântului. Cu toate acestea, atunci când cineva determină probabilitatea oricărei secvente, lungimea secvenței poate fi mai importantă decât neobişnuinţa evenimentelor individuale din cadrul ei.
Cred că autorii Noului Testament erau conștienți de acest principiu și îl folosesc aici ca o modalitate de a comunica cititorului educat că povestea combinată este interpretarea corectă a istorioarei învierii lui Iisus. Adevărul este comunicat folosind un limbaj limbaj matematic mai degrabă decât unul verbal, astfel încât să nu poată fi inteles de către ignoranți.
Dacă Titus ar fi conceput Noul Testament pentru a dezvălui în mod satiric că el era „Iisus", ar fi dorit să existe o modalitate de a confirma că dimensiunea sa satirică era corectă. Cu sistemul lor rudimentar
de numere , romanii nu puteau face matematică superioară; totuși erau mari jucători și cunoșteau bine șansele. Așa că autorii s-au asigurat că șansele ca povestea combinată să fi fost accidental creată , să poată fi calculate și să fie prea mici pentru ca o persoană inteligentă să le ia în serios.
Pentru a clarifica modul în care pot fi calculate șansele ca povestea sa fie combinate am editat versiunile celor patru Evanghelii ale primei vizite la mormântul lui Iisus în versiunea combinată comică, în care toate elementele din cele patru povestiri se potrivesc fără contradicții.

În prima zi a săptămânii, Maria Magdalena a venit devreme, când era încă întuneric, la mormânt, și vede piatra indepartată de la

mormânt.Atunci ea a alergat și a venit la Simon Petru și la celălalt ucenic, pe care-l iubea Iisus, și le-a zis I-Au luat pe Domnul din mormânt, și noi nu știm unde L-au pus.
Petru a mers inainte și celălalt ucenic și au venit la mormânt.
Au alergat amândoi : și celălalt ucenic l-a depasit pe Petru și a ajuns cel dîntâi la mormânt.
Și aplecându-se și uitându-se înăuntru, a văzut fasiile de pânza ; totuşi nu a intrat.
Deci, autorul lui Ioan a creat un moment în care există un singur om în afara mormântului. În Matei există un astfel de moment, care apare in a doua secvența temporală, când se spune ca soarele ar fi „în zori”.
La sfârşitul zilei Sabatului*, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena şi cealaltă Marie au venit să vadă mormântul. Şi iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ, căci un înger* al Domnului s-a coborât din cer, a venit şi a prăvălit piatra de la uşa mormântului şi a şezut pe ea.**

Matei 28:2

Cuvântul grecesc, seismos, tradus în pasajul de mai sus ca si „cutremur” este mai frecvent folosit pentru a descrie pur și simplu un tremurat sau o zarvă. În cadrul interpretării comice pe care o descrie pur şi simplu scuturarea pământului cauzată de alergarea ucenicilor.

Înfăţişarea lui era ca fulgerul, şi îmbrăcămintea lui, albă ca zăpada.
Străjerii au tremurat de frica lui şi au rămas ca nişte morţi.
Dar îngerul a luat cuvântul şi a zis femeilor: „Nu vă temeţi, căci ştiu că voi căutaţi pe Iisus, care a fost răstignit.
Nu este aici; a înviat, după cum* zisese. Veniţi de vedeţi locul unde zăcea Domnulşi duceţi-vă repede de spuneţi ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morţi. Iată că El merge* înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veţi vedea. Iată că v-am spus lucrul acesta.”
Ele au plecat repede de la mormânt, cu frică şi cu mare bucurie, şi au alergat să dea de veste ucenicilor Lui.

Mat. 28:8

Autorul afirmă apoi că Simon Petru, nu Petru, a ajuns la mormânt.Atunci Simon Petru a venit după el și a intrat în el mormânt și a văzut hainele de in zacand pe jos.

Ioan 20:6

Observaţi că „celălalt ucenic” nu intră în mormânt ci face ce face Simon Petru, creând o perioadă în care există o singură persoana, Simon Petru, în mormânt.

Iar ştergarul*, care fusese pus pe capul lui Iisus, nu era cu fâşiile de pânză, ci făcut sul şi pus într-un alt loc, singur.

Ioan 20:7

Foarte devreme dimineața, în prima zi a săptămânii, ei au venit la mormânt când soarele a răsărit.

Marcu 16:2

Acest grup de femei întâlnește un bărbat singur (Simon Peter) care le spune că Iisus a înviat.
Au intrat în mormânt, au văzut pe un tinerel şezând la dreapta, îmbrăcat într-un veşmânt alb, şi s-au înspăimântat.
El le-a zis: „Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus din Nazaret, care a fost răstignit. A înviat, nu este aici; iată locul unde Îl puseseră.
Dar duceţi-vă de spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veţi vedea, cum* v-a spus."

Marcu 16:5-7

Astfel, un singur individ din mormânt le spune femeilor să „spună ucenicilor și, în mod specific,sa-i spuna lui „Petru", că Iisus „merge înainte lor" în Galilea. Observaţi că aceasta este încă o şansă binară. Dacă „îngerul" le-ar fi instruit pe femei să-i spună lui „Simon Petru" și nu lui „Peter", legătura logică dintre versiunea din John și celelalte trei evanghelii avea să fie distrusa.
Cu alte cuvinte, în versiunea combinată a poveștii acest personaj poate fi doar „Simon Peter" și ar fi, prin urmare, contradictoriu pentru ca el să-i instruiască pe ucenici să-I dea mesajul lui insasi. Cu toate acestea, nu ar fi contradictoriu ca Simon Petru să-i dea un mesaj lui „Peter" dacă „Simon Peter" și „Peter" sunt indivizi diferiți. Autorul oferă două metode prin care un cititor cu logica poate descoperi că „Simon Peter" și „Peter" sunt personaje distincte.
O metodă pe care autorul o folosește pentru a dezvălui că „Petru" și „Simon Peter" sunt indivizi diferiti este versiunea vizitei de la mormânt data în Marcu, unde „tânărul" solitar roaga grupul femeilor să-i spună lui „Petru" că Iisus a „înviat", avea loc mai târziu în cursul zilei decât versiunea vizitei la mormânt dată în Ioan, în care prima persoană care a intrat în mormânt este „Simon Petru". Aceste fapte creează următoarea progresie logică:
În Evanghelia după Ioan, care începe cel mai devreme, „Simon Petru" este prima persoană care a intrat în mormânt.
„Tânărul" din mormânt îi spune Mariei Magdalenei să-i spună „Petru" că Iisus a înviat, arătând că „Petru" nu a fost în

mormânt încă.
Prin urmare, „Simon Petru” nu poate fi „Petru”.
Cititorul logic va identifica doar un individ pe care grupul l-a intalnit în mormânt ca singura persoană care a fost descrisa in mormânt, neinsotita adică pe „Simon Petru”.
Mai mult, în Evanghelia după Luca, personajul numit „Petru” nu intră în mormânt când vine prima dată la el, ci doar se uită în el, în timp ce în Evanghelia după Ioan, personajul numit „Simon Petru" intră în mormânt când vine prima . Cititorul are o alegere: fie accepta o imposibilitate fizică, că un personaj a intrat și nu a intrat în mormânt sau sa recunoasca că „Petru” și „Simon Peter” sunt personaje separate. După cum arăt mai jos, este aceeași metodă pe care autorul o folosește pentru a dezvălui că „Maria Magdalena" este numele mai multor personaje.
Continuând cu analiza versiunii combinate, dupa ce grupul care a venit să-l ungă pe Iisus a plecat, „celălalt ucenic” intră în mormânt. În acest moment, în mormânt se află doi bărbați.

Atunci, celălalt ucenic, care ajunsese cel dintâi la mormânt, a intrat şi el; şi a văzut şi a crezut..

Ioan 20:8

Un alt grup de femei apare și întâlnește doi bărbați în interiorul mormântului, „Simon Petru” și „celălalt ucenic”.

În ziua întâi a săptămânii, femeile acestea şi altele împreună cu ele au venit la mormânt dis-de-dimineaţă şi au adus miresmele pe care le pregătiseră.**
Au* găsit piatra răsturnată de pe mormânt,au intrat* înăuntru şi n-au găsit trupul Domnului Iisus.
Fiindcă nu ştiau ce să creadă, iată că li s-au arătat doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine strălucitoare.
Îngrozite, femeile şi-au plecat feţele la pământ. Dar ei le-au zis: „Pentru ce căutaţi între cei morţi pe Cel ce este viu?

Luca 24:1-5

Adeptii lui Iisus, care vizitează mormântul gol, sunt astfel înșelați și apoi răspândesc celorlalți ucenici neînțelegerea că Iisus a înviat din morți. Observați cum autorul introduce ideea că vizitatorii mormântului sunt irațional prin descrierea emoțiilor și a comportamentelor acestora. Ele sunt arătate ca alergând sălbatic, „înspăimântat”, „plângând”, „perplex”, „tremur” și „înclinandu-se

cu faţa catre pământ." La curtea flaviana, acestea ar fi fost văzute ca comportamente și emoții ale evreilor mesianici,care, din perspectiva lor, erau nebuni religioşi care s-au amăgit crezând că morții ar putea învia.
După ce au terminat de intampinat cele trei grupuri de vizitatori, Simon Petru si Ioan se întorc acasă.

Apoi ucenicii s-au dus din nou la casele lor.

Ioan 20:10

În acest moment al poveștii combinate, tiparul se inversează.
În loc ca personajele din celelalte Evanghelii să întâlnească „îngerii" din Evanghelia după Ioan, un personaj din Evanghelia după Ioan întâlnește „îngerii" care sunt in Evanghelia după Luca.

Dar Maria şedea afară lângă mormânt şi plângea. Pe când plângea, s-a plecat să se uite în mormânt.
Şi a văzut doi îngeri în alb şezând în locul unde fusese culcat trupul lui Iisus; unul la cap şi altul la picioare.
„Femeie", i-au zis ei, „pentru ce plângi?" Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus."
După ce* a zis aceste vorbe, s-a întors şi a văzut pe Iisus stând acolo în picioare

Ioan 20:11-14

„Îngerii" (plural) pe care Maria îi întâlnește mai sus sunt „logic" acei bărbați (plural), descriși în Luca, care merg la mormânt după ce li se spune că Iisus a înviat de un grup de femei care văzuseră „îngeri".
Observați mai jos că bărbații nu-l văd pe Iisus, potrivindu-se cu faptul că „îngerii" pe care Maria îi întâlnește sunt în interiorul mormântului și întâlnirea ei cu Iisus este în afara mormântului.

Ba încă nişte* femei de ale noastre ne-au pus în uimire: ele s-au dus dis-de-dimineaţă la mormânt,
nu l-au găsit trupul şi au venit şi au spus că ar fi văzut şi o vedenie de îngeri, care ziceau că El este viu.
Unii din cei ce erau cu noi s-au* dus la mormânt şi au găsit aşa cum spuseseră femeile, dar pe El nu L-au văzut."

Luca 24:22-24

Este astfel posibil să se creeze o poveste combinată din cele patru diferite versiuni diferite ale primei vizite la mormântul lui Iisus care are un alt sens decât versiunile individuale nefiind contradictoriu.

Niciuna dintre afirmațiile de fapt care alcătuiesc povestea sa nu contrazic altele din povestea combinată .Povestea combinată este logică, desi diferitele versiuni sunt contradictorii. Ingeniozitatea autorilor merită o notă. Puzzle-ul lor este construit astfel încât cititorii care sunt ilogici vor crede pasajele care indică faptul că Iisus a înviat din morți, în timp ce cei care sunt logici vor vedea pasajele ca o comedie a erorilor.

Mai mult, autorii au făcut deliberat posibil acest lucru, sa fie calculața probabilitatea ca potrivirea perfectă între șirul de evenimente din cadrul Evangheliei lui Ioan și a celorlalte trei Evanghelii sa fi survenit din intamplare.Acest lucru se poate face folosind ceea la ce eu mă refer ca ,,lant de inmultire".

Această metodă este folosită, de exemplu, pentru a asigura că aparatele de sloturi sunt profitabile pentru proprietarii lor. Dacă un slot plătește un castig de 1.000 la unu pentru afișarea a cinci cireșe , probabilitatea ca acest lucru să apară trebuie să fie mai mică de 1.000 la unu pentru mașina să fie profitabilă. Pentru a crea impresia că cinci secvențe ale cireșelelor sunt „probabile" astfel de mașini vor avea adesea afisat simbolul în sloturile individuale, să spunem o dată la fiecare trei trageri. Cu toate acestea, un slot va afișa simbolul rar, să zicem o dată la 100 de trageri. Astfel, lanțul de înmulțire pentru a determinașansele unui astfel de aparat de a afișa cinci cireșe ar fi de 3 x 3x 3 x 3 x 100, ceea ce ar oferi jucătorului o șansă în 9.100 de trageri pentru a castiga marele premiu de 1.000 la unu.

Dacă patru autori diferiți au creat versiuni diferite ale primei vizite la mormânt, fiecare autor a înregistrat accidental fapte diferite. De exemplu, în Evanghelia după Ioan autorul înregistrează că prima vizită are loc în întuneric. În Luca autorul consemnează că soarele a răsărit înainte de venirea Mariei Magdalena la mormânt. Cu toate acestea, pentru ca povestea combinată să aibă o naratiune perfecta,secvenţiala şi temporală autorul Evangheliei după Ioan nu poate decât sa selecteze poziția soarelui care indică faptul că versiunea lui incepe cel mai devreme, si are doar o șansă din patru să o facă. De asemenea,fiecare dintre autorii celorlalte trei Evanghelii are o singură şansă din patru de a descrie accidental „prima lor vizită" ca având loc următorul punct din cadrul secvenței. Astfel, șansele a patru autori diferiți descriind accidental versiunile lor începând cu cea a lui John, urmat de Matei, apoi Marcu și, în final,de Luca sunt 4 X 4 X 4 X 4, sau o șansă din 256.

Observați că această secvență nu este luată în considerare pentru ca toti cei patru autorii reflectă o tradiție comună, deoarece secvența este creată de diferențele dintre cele patru versiuni, nu asemănările lor. O sursa comună ar face, în orice caz, mai puțin probabil ca cei patru autorii sa acorde fiecare un timp diferit pentru prima vizită. Astfel de sursa este de asemenea neplauzibila ca explicație pentru orice relație logica dintre elementele din secvență, deoarece potrivirea logică este creată de faptele diferite pe care cele patru Evanghelii le-au folosit pentru a descrie prima vizită. Combinând starea lor contradictorie faptele creează potrivirea logică perfectă între evenimentele din Evanghelia după Ioan și celelalte trei Evanghelii; prin urmare, relația lor nu poate fi explicată sugerând că cei patru diferiti autori ar fi putut impartasi o sursa comuna.
Rețineți că, dacă un singur fapt din cele patru versiuni ar fi diferit de ceea ce este, s- ar distruge secvența logică între Evanghelia după Ioan şi celelalte trei Evanghelii. De exemplu, dacă in cea dupa Matei, evanghelia in a cărei poziție a soarelui indică faptul că vizitatorii săi au venit imediat după cea a lui Ioan, ar fi consemnat că primii vizitatori au întâlnit nu unul, ci doi îngeri, povestea combinată ar fi devenit contradictorie. Asta pentru că descrierea nu s-ar potrivi cu cea din Ioan, care afirmă că un discipol a sosit primul. Prin urmare, probabilitatea ca autorul celei lui Matei sa consemnează accidental că primii vizitatori se întâlnesc numai cu un înger și nu, așa cum ni se arata în celelalte evanghelii, niciunul sau doi, este o șansă din trei. Și această probabilitate devine un element în „lanțul de multiplicare" pentru întreaga succesiune de evenimente.
Următoarele sunt afirmațiile de fapt că patru autori diferiți ar trebui să înregistreze accidental pentru a produce secvența perfecta a evenimentelor dintre Evanghelia lui Ioan și celelalte trei Evanghelii. Eu am inclus cele mai mici cote pentru fiecare eveniment înregistrat de un anume autor —de exemplu, evenimentele patru și cinci de mai jos, unde autorul evangheliei lui Ioan menționează că ucenicul a privit în mormântul, dar nu a intrat în el. Se poate argumenta că șansele acestui detaliu irelevant menționat în acest moment sunt mult mai mari decât o șansă din două. Cu toate acestea, dau doar posibilitatea binară , adică autorul să consemneze că discipolul s-a uitat, sau nu s-a uitat înăuntru.
1) Soarele trebuie să indice că „Maria" vine prima la mormânt în versiunea dată în Evanghelia după Ioan. O șansă din patru.
2) Maria nu trebuie să întâlnească îngeri în timpul primei ei vizite la mormânt în Evanghelia lui Ioan. O șansă din trei.

3) Celălalt ucenic trebuie să ajungă primul la mormânt, nu Petru. O sansa Din doua.
4) Celălalt discipol nu trebuie să intre. O șansă din două.
5) Discipolul trebuie să se uite înăuntru. O șansă din două.
6) Simon Petru, nu Petru sau celălalt ucenic, trebuie să fie cel care ajunge al doilea la mormânt. O șansă din trei.
7) Trebuie să intre singur. O șansă din două.
8) Celălalt ucenic trebuie să intre în mormânt după Simon Petru. O șansă din două.
9) Soarele trebuie să indice că „Maria" vine la mormânt a doua în versiunea dată în Evanghelia după Matei. O șansă din patru.
10) Grupul descris în Matei trebuie să întâlnească un înger. O șansă din trei.
11) Îngerul din evanghelia dupa Matei trebuie să fie în afara mormântului. O sansa din doua.
12) Soarele trebuie să indice că „Maria" vine la mormânt urmatoarea în versiunea dată în Evanghelia după Marcu. O șansă din patru.
13) Grupul din Matei trebuie să întâlnească un înger. O sansa in trei.
14) Grupul din Matei trebuie să întâlnească îngerul in interior mormântului. O șansă din două.
15) Soarele trebuie să indice că „Maria" vine ultima la mormânt în versiunea dată în Evanghelia după Luca. O șansă din patru.
16) Grupul descris în Luca trebuie să descopere îngerii în interiorul mormântului. O șansă din două.
17) Acest grup trebuie să întâlnească doi îngeri. O șansă din trei.
18) Îngerul trebuie să ceară ca lui „Petru" si nu lui „Simon Petru" să-i fie spus. O șansă din două.
19) „Maria" care stă afară plângând în Ioan trebuie sa întâlneasca doi „îngeri", deoarece pluralul este folosit în Luca pentru a descrie pe „cei" care merg la mormânt. O șansă din două.
20) Îngerii pe care îi vede Maria trebuie să fie în interiorul mormântului, pentru că cei care merg la mormânt în Luca sunt descriși ca nu L-au văzut pe Iisus.O șansă din două.
21) Maria trebuie să-l întâlnească pe Iisus în afara mormântului. O șansă din doua.
Astfel, lanțul de înmulțire pentru a determina probabilitatea că patru autori diferiți ar fi putut înregistra aceste fapte exact întâmplător ar fi:
4 X 3 X 2 X 2 X 2 X 3 X 2 X 2 X 4 X 3 X 2 X 4 X 3 X 2 X 4 X 2 X3X2
care echivalează cu o șansă în 254.803.968.

Acest lucru demonstrează că patru autori diferiți nu au creat povestea combinată întâmplător și că a fost, așadar, intenționat creata. Această dovadă este la fel de concludentă ca, de exemplu, probabilitatile din zile noastre a ADN-ului pentru a potrivi sângele rămas la locul crimei cu cel al unui suspect. De fapt, probabilitățile determinarii ADN-ului se fac folosind o abordare similară cu cea de mai sus.
Teoria mea este solidă și în sensul că este atât de ușor de respins. Cu alte cuvinte, specialiștii în probabilitate pot demonstra cu ușurință oricare erori în premisele sau concluzia mea. De fapt, orice cititor curios poate pur și simplu sa reface pașii mei și sa ajunga la o judecată independentă.
În orice caz, versiunea combinată a celor patru povești este atât de evidentă.Este rezonabil să ne întrebăm de ce nimeni nu a observat-o înainte. Răspunsul este că contradicțiile din cele patru pasaje sunt concepute pentru a ascunde versiunea combinată. Aceste contradicţii trebuie sa fie rezolvate înainte ca cineva să poată vedea cu ușurință versiunea comică pe care cele patru pasajele le creează. Autorii cereau, de fapt, ca cititorul să fie logic înainte de a primi voie să vadă adevărul.
În afară de contradicția care îl implică pe „Simon Peter" și „Petru" menționat mai sus, toate contradicțiile aparente între cele patru versiuni diferite ale primei vizite la mormântul lui Iisus implică un personaj pe nume Maria Magdalena. În cadrul celor patru versiuni ale naratiunii despre ea se spune că ajunge la mormânt în patru momente diferite ,cu oameni diferiți, să-l fi atins șau nu pe Iisus, și să le fi spus șau ucenicilor că mormântul era gol – totul imposibile logic.
Cu toate acestea, dacă personajele feminine din cele patru versiuni ale vizitei la mormânt nu se numeau toate Maria Magdalena, ci fiecare avea un alt nume, să zicem, Maria, Rut, Ester și Elisabeta, atunci aceste contradicţii nu ar exista şi relaţia comică între versiunea din Ioan, unde cei doi ucenici se întrec la mormânt și celelalte versiuni, în care vizitatorii întâlnesc „îngeri", ar fi devenit vizibila. De fapt, după cum cititorii pot constata ei înșiși, versiunea comică ar fi devenit prea evidentă și creștinismul nu ar fi putut să fie o religie de nivel mondial astăzi. Astfel,se poate spune că însăși viabilitatea cristianității depinde de ideea că toate personajele numite „Maria Magdalena" în Noul Testament sunt aceasi persoana.
Cu toate acestea, nu este posibil ca toate aceste„Marii Magdalene" din cele patru Evanghelii sa fie aceeași persoană. Autorii creează

două metode care permit oricărui cititor logic să determine acest lucru. În primul rând, după cum s-a menționat mai sus, este imposibil din punct de vedere fizic pentru o singură „Maria Magdalena" să facă fiecare lucru atribuit ei în cele patru povești. Maria Magdalena nu poate fi „prima" care vizitează mormântul în momente diferite. Ea nu poate ii poate spune ambele lui Simon Petru că mormântul a avut piatra inlaturata și în același timp să vină cu mirodenii să-l ungă pe Iisus. De asemenea, fiecare dintre primele vizite pe care le face la mormânt sunt cu diferite persoane, o altă imposibilitate fizică.

Mai departe, Maria Magdalena din Evanghelia după Marcu, careia i se spune să-i spună lui „Petru" că Iisus a înviat, se spune că nu a spus nimănui. Totusi, cele doua Marii Magdalena din Luca și Marcu le spun ucenicilor că Iisus a înviat; prin urmare, logic, niciuna nu poate fi „Maria Magdalena" din Marcu. La fel, Maria Magdalena din Ioan nu poate fi Maria Magdalena din Matei, pentru că Maria din Ioan nu i se permite să-L atingă pe Iisus, în timp ce în Matei ea este descrisă ca agatandu-se de picioarele lui. Prin urmare, un cititor rațional trebuie să concluzioneze că fiecare Maria Magdalena este un personaj distinct.

Cititorul ilogic – adică cel care ia Noul Testament in „serios" și, prin urmare, îl vede pe Iisus ca fiind divin – trebuie să accepte contradicţiile pe care cele patru versiuni ale primei vizite la mormântul lui Iisus le creaza. Un astfel de cititor acceptă că Maria Magdalena vizitează prima data mormântul în momente diferite și cu oameni diferiți, că ea il atinge și nu îl atinge pe Iisus și spune sau nu o face ca Iisus a înviat. Autorii evangheliilor s-ar putea să fi crezut că un astfel de cititor merită, și poate chiar are nevoie de „Iisus".

Pentru cititorul logic, care înțelege că fiecare „Maria Magdalena" trebuie să fie un personaj separat, aceste contradicții sunt rezolvate.

Contradicțiile referitoare la ora primei vizite,numarul diferit de persoane din grupul care vizitează mormântul „mai întâi", precum și câți „îngeri" găsesc diferitele grupuri lângă mormânt, sunt toate rezolvate prin această perspectivă. La fel și contradicțiile Mariei Magdalena daca îl atinge și nu îl atinge pe Iisus, spune ea sau nu le spune ucenicilor că Iisus a înviat. Această perspectivă unică,varianta combinata permite adevărul, sa fie văzut.

Mai mult decât atât, „Maria Magdalena", si „Iisus Hristos", pot fi vazute si ca titluri, nu doar nume. Maria Magdalena înseamnă pur și simplu Maria din Magdala, un oraș din Galileea. Din perspectiva

romană, orice femeie rebelă — adică orice „Marie” — din Magdala ar fi o Maria Magdalena.
Punctul pe care autorii doresc ca cititorul logic să-l înțeleagă este pur și simplu că același nume poate fi dat la mai mult decat unei singure persoane. Autorii Noului Testament au construit puzzle-ul mormântul gol în așa fel încât soluția sa, conștientizarea că folosind acelasi nume poti face referinta la mai multe caractere este de asemenea soluţia pentru înţelegerea Noului Testament însuşi. Acolo pot fi mai multe Maria Magdalena și, prin urmare, pot exista mai multi decat un singur Iisus.
Noțiunea că Noul Testament se referă la mai multe personaje cand vorbeste Iisus,desi poate parea exagerat este de fapt singura modalitate de a rezova faptele contradictorii.

De fapt, ca și cu „Maria Magdalena”, autorii au făcut logic imposibil pentru „Iisus” descris în cele patru Evanghelii sa fie aceeași persoana. Și, așa cum am arătat, logica, memoria și umorul batjocoritor sunt premisele cerute de autorii Noului Testament Cititorului ca să-i înțeleagă adevărul. Un mod în care Noul Testament dezvăluie că există mai mult de un „Iisus” sunt genealogiile pentru Iisus în Matei și Luca, De vreme ce nu este nimic neintentionat în Noul Testament, două genealogii distincte ar indica, desigur, doi indivizi distincti.
La fel, Iisus care este răstignit în Evanghelia după Ioan ar putea să nu fie Iisus care a fost răstignit în vreuna dintre Evangheliile sinoptice, pentru că este răstignit în ziua dinaintea Paștilor, pe când toti ceilalți Iisusi sunt răstigniți chiar de Paște. De asemenea, fiecare dintre Iisusii din cele patru Evanghelii are un grup de discipoli cu nume putin diferite. Și, desigur, nicăieri în Evanghelii nu există a descrierea fizică a lui Iisus.Unul dintre motivele pentru care elementul comic al mai multor Iisusi nu a fost observat anterior este că la începutul istoriei creștine un redactor a făcut o schimbare editorială a numelui in Noului Testament,cunoscut astăzi sub numele de Barabbas. Barabbas este un cuvânt compus in ebraica alcătuit din bar (fiu) și abba (tată), care ar aparea ca „fiul Tatălui”. În timp ce personajul este cunoscut astăzi simplu ca Baraba, acesta nu era numele lui în versiunea Noului Testament cu care savanții din biserica timpurie erau familiarizați. Știm din Origen (c. 250 e.n.) și alții că versiunile Noului Testamentul cu care erau familiarizați s-au referit la acest personaj nu ca Barabbas, ci ca Iisus Barabbas.
Origen a scris despre consternarea sa față de faptul că numele

criminalului care fost închis cu Iisus a fost „Ilisus Barabbas", adică Ilisus, fiul Tatălui. Deși nu a recunoscut numele ca fiind plin de umor, a simțit intuitiv că există ceva în neregulă cu colegul de celulă al lui Iisus având un nume atât de asemănător cu al lui. Această îngrijorare a fost în mod evident împărtășită de oficialii de mai târziu ai bisericii deoarece cele mai vechi copii existente ale Noului Testament (Sinaitic,Alexandrinus, Vaticanus) se referă la acest personaj doar ca Barabas.
Cu toate acestea, pe baza unor studii moderne, atât New English Bible cat si Versiunea Invatatului au decis să-i dea caracterului lui Ilisus Barabas acest nume în traducerile lor.
Într-o astfel de traducere, scopul personajului numit Iisus Barabas devine clar. Noul Testament afirmă clar că a fost mai mult de un „Ilisus". Observați umorul din starea lui Pilat... mai jos Aşa că,, după ce voi pune să-L bată, Îi voi da drumul." Gluma fiind,este imposibil de ştiut la care „Iisus" se referă Pilat ca „el".
Observați, de asemenea, că, așa cum erau ei la mormântul gol, iudeii sunt caracterizati ca fiind extrem de emotivi. Umorul derivă din ideea că într-o astfel de stare ei nu pot deosebi pe un „Iisus" de celălalt.
Ei au strigat cu toţii într-un glas: „La moarte cu Omul acesta şi slobozeşte-ne pe Baraba!"
Baraba fusese aruncat în temniţă pentru o răscoală care avusese loc în cetate şi pentru un omor.
Pilat le-a vorbit din nou, cu gând să dea drumul lui Iisus.
Dar ei au strigat: „Răstigneşte-L! Răstigneşte-L!"
Pilat le-a zis pentru a treia oară: „Dar ce rău a făcut? Eu n-am găsit nicio vină de moarte în El. Aşa că, după ce voi pune să-L bată, Îi voi da drumul."

Luca 23:18-24

În fiecare dintre Evanghelii, dupa „înviere", discipolii sunt descrisi ca întâlnind un personaj pe nume Ilisus. Oricum, morții nu pot reveni la viață. Autorii Evangheliilor pur și simplu continuă gluma care începe cu confuzia discipolilor considerandu-se unii pe altii îngeri în mormântul gol al lui Lazăr. Fiecare Evanghelie dezvăluie comic, că individul pe care ucenicii cred că e Mesia înviat este diferit de cel care a fost răstignit,declarând în mod repetat că nu-l pot recunoaște pe „înviatul"Ilisus. Urmează pasajele înrudite.
Când L-au văzut, I s-au închinat, dar unii s-au îndoit.

Matei 28:17

După aceasta a apărut sub altă formă la doi dintre ei, care mergeau la ţară.

Marcu 16:12

Dar erau îngroziți și înspăimântați și au presupus că văzusera un spirit.

Luca 24:37

Si vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase.
Pe când vorbeau ei şi se întrebau, Iisus S-a apropiat şi mergea pe drum împreună cu ei.

Luca 24:16

Dimineaţa, Iisus stătea pe ţărm, dar ucenicii nu ştiau că este Iisus.

Ioan 21:4

În Ioan capitolul 20, par.15 de mai jos,nici Maria Magdalena nu poate sa-l recunoaște pe Iisus și îl confundă cu un „grădinar". Acest pasaj este o parte a elementului umoristic „rădăcină și ramură" care se apare în jurul lui Titus „altoindu-l" pe Mesia evreu Eleazar, care a fost „dus" pe Muntele Măslinilor.
Acest episod este punctul culminant profetic și comic al Noului Testament. Este momentul în care „prevede" pe Titus inlocuindu-l pe Mesia evreu — care apare de fapt în Ioan 21. Adică, după uciderea lui „Iisus", Titus începe să fie „Iisus" al crestinismului. Un cititor care este capabil să înțeleagă următoarea „profeție" cu privire la Titus a rezolvat în esență puzzle-ul central al Noului Testament şi al Războiul evreilor.
Observați ironia strălucitoare în care Maria îl confundă pe Mesia cu un „grădinar" și întrebând dacă „l-a dus". Exact asta ce se întâmplă cu Eleazar, care este „dus" de un „grădinar" pe muntele Măslinilor. Autorii au facut-o pe Maria sa confunde personajul cu un grădinar, deoarece aceasta creează o predicție satirică a ceea ce în fapt a avut loc. Adevărul este o imagine în oglindă a suprafeței naraţiunii. În timp ce Iisus este confundat cu un grădinar care nu „ l-a îndepărtat pe Mesia" Titus devine un „grădinar" confundat cu Iisus dar care îl inlatura pe Mesia.

„Femeie", i-a zis Iisus, „de ce plângi? Pe cine cauţi?" Ea a crezut că este grădinarul şi l-a zis: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi mă voi duce să-L iau."
Iisus i-a zis: „Marie!" Ea s-a întors şi l-a zis în evreieşte: „Rabuni!", adică „Învăţătorule!"

Ioan 20:15-16

Următorul pasaj din Războiul Iudeilor dezvăluie de ce Titus consideră necesar să creeze o religie care să-l venereze fără ca

membrii e sa știe asta. Problema lui Titus este că Sicarii refuză să -l numeasca Domn, chiar și după ce au fost torturati. Pentru a eluda acest încăpăţânare, Titus pur și simplu se transformă în Mesia lor. Gluma suprema a creștinismului este că îi determină pe evrei să-l numească pe Cezar, Domn fara ca ei sa stie. Pasajul conține și un alt element al crestinismului furat evident de la miscarea sicarilor, cea a membrilor săi, bucurându-se în timp ce erau torturați pentru că au refuzat să renunțe la credinta lor.

,,... (Sicarii) al carui curaj, sau cum ar trebui sa-i spunem nebunia, sau rezistența în opiniile lor,de care fiecare era uimit . Căci supusi la tot felul de chinuri şi cazne ale trupurile lor care puteau fi concepute si au fost folosite impotriva lor, nu au putut să-i determine pe niciunul dintre ei să se conformeze până acum daramite să mărturisească, sau să pară că mărturisesc, că Cezar era Domnul lor; dar și-au păstrat propria părere, în ciuda tuturor suferințelor la care au fost expusi, de parcă ar fi primit aceste torturi și focul însuși cu trupuri insensibile la durere și cu un suflet care într-un fel se bucura in ei.
Ceea ce a stârnit cel mai mult uimirea privitorilor a fost vârsta fragedă a copiilor; nici unul nu s-a lăsat înduplecat să-l numească pe Caesar propriul lor suveran: în așa mare măsură se ridica tăria voinței deasupra slăbiciunii trupului lor fragil.. Până aici, tăria curajului [a sufletului] prevalează asupra slăbiciunii trupului.
Schimbarea lui Titus cu Iisus are loc în Ioan 21. Capitolul începe cu Iisus venind la Marea Galileii dimineața, unde li„s-a arătat" ucenicilor săi. Ucenicii sunt descrisi ca fiind incapabili să-l recunoască pe Iisus din barca mică unde isi petrecusera noaptea. Iisus ii instruiește să isi „arunce plasa" după care trag o „mulţime de peşti". Informaţi fiind că este „Domnul", Simon înoată la mal, unde el și discipolii mănâncă „pâine" și „pește" împreună cu Iisus, care apoi proorocește ca Simon va fi omorât, dar acel Ioan va fi cruțat.

După aceea, Iisus S-a mai arătat ucenicilor Săi la Marea Tiberiadei. Iată cum S-a arătat:
Simon Petru, Toma, zis Geamăn, Natanael* din Cana Galileii, fiii lui Zebedei şi alţi doi din ucenicii lui Iisus erau împreună.**
Simon Petru le-a zis: „Mă duc să prind peşte." „Mergem şi noi cu tine", i-au zis ei. Au ieşit şi s-au suit într-o corabie; şi n-au prins nimic în noaptea aceea.
Dimineaţa, Iisus stătea pe ţărm, dar ucenicii nu* ştiau că este Iisus.

„Copii”, le-a zis Iisus*, „aveţi ceva de mâncare?” Ei i-au răspuns: „Nu.”
El le-a zis*: „Aruncaţi plasa în partea dreaptă a corabiei şi veţi găsi.” Au aruncat-o deci şi n-o mai puteau trage de mulţimea peştilor.
Atunci, ucenicul* pe care-l iubea Iisus a zis lui Petru: „Este Domnul!” Când a auzit Simon Petru că este Domnul, şi-a pus haina pe el şi s-a încins, căci era dezbrăcat, şi s-a aruncat în mare.
Ceilalţi ucenici au venit cu corăbioara, trăgând mreaja cu peşti, pentru că nu erau departe de ţărm, decât ca la două sute de coţi.
Când s-au coborât pe ţărm, au văzut acolo jăratic de cărbuni, peşte pus deasupra şi pâine.
Iisus le-a zis: „Aduceţi din peştii pe care i-aţi prins acum.”
Simon Petru s-a suit în corăbioară şi a tras mreaja la ţărm, plină cu o sută cincizeci şi trei de peşti mari, şi, măcar că erau atâţia, nu s-a rupt mreaja.
„Veniţi* de prânziţi”, le-a zis Iisus. Şi niciunul din ucenici nu cuteza să-L întrebe: „Cine eşti?”, căci ştiau că este Domnul.
Iisus S-a apropiat, a luat pâinea şi le-a dat; tot aşa a făcut şi cu peştele.
Aceasta era a* treia oară când Se arăta Iisus ucenicilor Săi după ce înviase din morţi.

Ioan 21:1-14

Această poveste a ucenicilor care prind „pești” împărtășește o serie de paralele cu pasajul din Războiul Iudeilor care îi descrie pe romani prinzând evreii ca peștii din Marea Galileii, despre care am discutat anterior. În acel pasaj, Josephus descrie o bandă de rebeli condusă de Ilisus, fiul lui Şafat.
Acest Ilisus conduce o incercare de a sparge un asediu creat de romani. Ca răspuns, Vespasian îi ordonă lui Titus să ia o armata și să contraatace rebelii condusi de Iisus ș. Înainte de luptă, Titus rostește discursul în care el descrie bătălia viitoare drept „debutul meu”. Apoi îi atacă pe evrei cu trupele sale și îi pune pe fuga. Unii dintre evrei, însă, scapă la bărcile lor de pe Marea Galileii (Iosif descrie aceste bărci ca „mici”, unde își petrec noaptea.A doua zi dimineață, Titus ordonă soldaților săi să construiască bărci pentru a-i ataca pe evrei. În marea lupta care a urmat, romanii ii prind evrei ca peștii. În urma bătăliei Josephus descrie cadavrele evreilor care emană un miros îngrozitor.
Următoarea diagramă este prezentată pentru clarificarea părealelelor dintre pasajul „bătăliei pe mare” a lui Josephus și Ioan cap.21:

1. Ambele pasaje descriu adepții unui „Iisus” care isi petrec noaptea într-o barcă mică.
2. Ambele pasaje descriu o „capturare” care are loc in dimineata urmatoare. Fiecare pasaj are loc pe Marea Galileii (Tiberiada).
4. Iisus și Titus împărtășesc colecția menționată anterior de paralele din Ioan 21 care implică condamnarea lui „Simon” și crutarea lui „Ioan”.
Paralelele lucrează pentru a da un sens tipologic și satiric Ioan 21, unul care nu ar trebui să fie greu de văzut pentru cititor aici. Într-adevăr, dacă Iisus le-a spus ucenicilor săi să „arunce plasa” și sa devina„pescari de oameni” în Ioan 21, atunci relația satirică între acel pasaj și descrierea lui Josephus a bătăliei pe mare devine prea evidenta pentru a fi trecuta cu vederea. Faptul că Iisus face profeția de mai devreme în slujirea sa nu are implicații mai puţin clare — mai ales în lumina faptului că grupul pe care el ii instruiește să „arunce o plasă” în Ioan 21 ii conține pe Simon, Iacov și Ioan, aceiași indivizi despre care a prezis mai devreme că vor devein „de acum înainte”,„prinzători de oameni” .
Încă o dată, autorii Noului Testament testează memoria cititorului Doar cititorul cu memorie bună isi va aminti că despre Simon și „fiii lui Zebedei” a prezis Iisus mai devreme ca vor fi„de acum înainte” „vanatori de bărbați”. Și numai un astfel de cititor își va aminti că Iisus a făcut această profeție cu privire la „vanatorii de bărbați” în timp ce stă chiar pe plaja unde stă Titus a stat în timp ce soldații lui ii prindeau pe evrei ca pe pești.
Observați că autorul indică doar că evenimentele din Ioan 21 au loc „după aceste lucruri” – adică după răstignirea lui Iisus.Cu alte cuvinte, evenimentele din Ioan 21 ar fi putut avea loc în orice moment după răstignire și poate fi înțeles ca fiind contemporan cu evenimentele pasajului paralel „de pescuit” din Război Evreilor. Cu acest dispozitiv inteligent, autorii unifică intervalele de timp a Evangheliilor și a Războiului Evreilor. Ioan 21 este destinat să fie atât un eveniment din viața unui Mesia evreu din jurul anului 30 e.n. cat și o reprezentare, deși satirică, a bătăliei pe mare a lui Titus cu mesianicii pescari galileeni. Pasajul poate fi citit atât ca sfârșitul unei povesti al unui salvator al lui Israel ct si și începutul poveștii altuia. Ca și în cazul diferitelor evanghelii care formează puzzle-ul mormantului gol ,Ioan cap. 21 și „pasajul capturarii” din Războiul Iudeilor sunt concepute pentru a fi interactive. Și, din nou, interacțiunea lor creează o poveste diferită de cea benignă care apare la suprafață. Ioan 21 interacționează cu pasajul „capturarii”

descris de Josephus pentru a crea o satiră, arătând că discipolii tulburati ai lui Iisus îl confundă pe Titus cu Domnul.
„Iisus" pe care îl urmeaza, „Iisus, fiul lui Şafat, principalul cap al unei bande de tâlhari," nu este pe plajă pentru că Titus are
l-a ucis. Josephus consemnează moartea sa în pasaj, afirmând că:
„Tit i-a ucis pe autorii acestei revolte", indicându-l clar pe Iisus.
Prin urmare, „Iisusul" pe care îl urmează ucenicii nu mai există
și ei îl confundă pe Titus cu Domnul lor — „Iisus a stat pe țărm; totuși ucenicii nu știau că este Iisus." Astfel, discipolii s-au înșelat.apoi, discipolii îndeplinesc porunca lui Titus, ajutându-i pe romani să-i captureze pe evreii rebeli care înoată în Marea Tiberiadei„aruncând plasa".Satira este un rezumat perfect al intenției reale a creștinismului, pentru a „converti" adepţii unui Mesia evreu în adepţi ai lui Cezar fără ca ei să știe asta.
După ce și-a atins scopul, Titus, „Domnul", se așează apoi împreună noii săi „discipoli" pentru un mic dejun de „pâine" și „pește".
Cuvintele „pâine" și „pește" sunt, după cum am arătat, ambele folosite ca sinonime pentru carne umană în Noul Testament.
Observați umorul intelligent al autorilor. Ucenicii nu-l întreabă de nume... ceea ce ar dezvălui faptul că numele lui este Titus — dar „știu" că el este „Domnul".Iisus le-a zis: „Veniți și mâncați micul dejun". Totuși niciunul dintre ucenicii nu au îndrăznit să-L întrebe: „Cine ești Tu?" — Știind ca era Domnul.
Atunci Iisus a venit, a luat pâinea și le-a dat-o lor și la fel și peștii.
Aceasta este a treia oară când Iisus S-a arătat ucenicilor lui după ce El a fost înviat din morți.
Interacțiunea dintre Noul Testament și Războiul Evreilor identifică „peștele" pe care Titus l-a servit noilor săi ucenici în Ev. dupa Ioan 21 ca trupurile „putrezite" ale „peştilor" uciși de romani în timpul bataliei mentionate mai sus.
Acest miros putred de „pește" de pe plaja este paralela cu duhoarea înregistrată în celelalte pasaje de canibalism — mormântul lui Lazăr din Noul Testament și fiul Mariei în Războiul evreilor.
Un miros teribil și o priveliste jalnica a fost zilele următoare peste acel ținut; căci în ceea ce priveşte ţărmurile, ei
erau pline de vase naufragiate și cadaver umflate, ; şi cum cadavrele au fost inflamate de soare și putrede,
au infestat aerul.
Si „pâinea" pe care o mănâncă ucenicii este de asemenea identificată în Noul Testament. Este trupul lui Mesia care a fost „înviat din morți." Observați cât de clar este un exemplu din

următorul pasaj cand declarațiile aparent simbolice ale lui Isus capătă un sens comic când sunt citite la propriu.

„Eu sunt Pâinea* vie, care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; şi pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viaţa lumii."**
La auzul acestor cuvinte, iudeii se certau* între ei şi ziceau:
„Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?"**
Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncaţi* trupul Fiului omului şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţa în voi înşivă."
Ioan 6:51-53

Pentru a clarifica faptul că corpul „Fiului Omului" este cel din care ucenicii se ospateaza, Ioan cap.21 afirmă că aceasta este „a treia oară Isus s-a arătat ucenicilor săi după ce a fost înviat din morti." Autorul include acest detaliu în acest moment deoarece „Isus" care de fapt a înviat „din morți" a fost Lazăr, care „s-a arătat el însuși ucenicilor de două ori anterior, mai întâi la „învierea" sa iar apoi la „sărbătoarea lui Lazăr". Ucenicii sunt satirizati ca hrănindu-se fără să vrea cu trupul lui Mesia. Gluma cu privire la- „pâinea" din Ioan 21 înseamnă că ei mănâncă din aceeași „pâine". care a fost mâncata în timpul „sărbătoarei lui Lazăr" de mai sus.
Aș reține că analiza de mai sus are implicații pentru sacramentul Împărtășaniei. Ea sugerează că romanii în mod deliberat au creat ritualul ca o glumă crudă impotriva creștinilor.
În orice caz, umorul pe care l-au creat romanii cu privire la canibalismul evreilor mesianici izvorăște evident din ironie au văzut într-un popor cu legi dietetice atât de stricte, consumatori de carne rânceda de om. Ironia la adresa evreilor, un popor prea exigent ca să mănânce carne de porc, consumul de carne umană ar fi fost pe larg înțeleasa în clasa patriciană când a fost scris Războiul Evreilor. Satiricul Juvenal s-a referit la fara sa ofere vreun context.
Unii, al căror Lot a fost să aibă Sabat care inspaimanta părinții,
Nu vă închinați decât norilor și numărului cerurilor,
Și să nu vezi nicio diferență între carnea de porc și cea de om
Din moment ce taţii lor s-au abţinut de la carnea de porc.
Cei doi „Iisusi" care se află pe plajă când prind romanii evreii din Marea Galileii, Titus și Iisus, Fiul lui Șafat, sunt pur și simplu Iisusii finali într-o altă turnură comică. Toți Iisusii întâlniti după înviere sunt indivizi diferiți. Cum su facut-o cu diversele „Marii Magdalene",autorii include detalii aparent irelevante in fiecare evanghelie care fac logic

imposibil pentru oricare dintre cei patru Iisus întâlniți după „înviere” să fi fost același individ.
În Matei, Isus întâlnit de ucenicii săi nu urcă in Rai, spunând în schimb urmașilor săi: „Eu sunt cu voi întotdeauna.” În Marcu, totuși, Isus este descris ca înălțându-se la cer,
la fel cum este si în Evanghelia după Luca. Deși aceste două ascensiuni par identice, de fapt ele au loc în locații diferite. Autorii dezvăluie acest lucru într-un pasaj anterior din Marcu (Marcu 14:28). Acest pasaj indică faptul că Isus se va întâlni cu discipolii săi în Galileea, evident, la câteva zile după învierea sa, în timp ce ascensiunea în Luca are loc chiar în afara Ierusalimului în aceeași zi cu înviere. În cele din urmă, Isus din ev. dupa Ioan se întâlnește cu un număr diferit de ucenici după înviere, un număr diferit de intalniri, și într-o locație diferită de cele din celelalte trei Evanghelii.
Autorii Evangheliilor și-au proiectat creația pentru a fi perperfect logica. Ori de câte ori două evenimente par să se contrazică unul pe altul, cititorul trebuie să recunoască că el sau ea citește incorect. Adică, el sau ea face o presupunere incorectă. În
în acest caz, presupunerea incorectă este că toți Iisusii din Evanghelii sunt același individ. Pur și simplu schimbând această presupunere face ca Evangheliile să devină „adevărate” – adică fără contradicție.
Cu toate acestea, cu cine se întâlnesc discipolii la sfarsitul evangheliilor Matei, Marcu și Luca, dacă nu cu Isus care a fost răstignit? La fel autorii au identificat al cui mormânt gol Maria Magdalena l-a descoperit— cu piatra lui „indepartată” —pe întuneric, autorii au dat deja cititorului aceste informații.
Iisusii descriși la încheierea Sinopticelor sunt cei trei
Iisusi pe care Pilat i-a eliberat anterior, Iisus Barabas.
Fiind ultima parte comică a Noului Testament, fiecare Evanghelie se încheie cu un individ diferit de Iisus. Desigur, Iisus final este cel descris în Ioan 21, chiar in sfârșitul Evangheliilor. Acel Isus este Titus, „adevăratul” Fiu al lui Dumnezeu căruia creștinismul i se închină.
Bănuiesc că turma de Iisusi care rătăcesc la încheierea versiunile celor patru Evanghelii sunt o glumă care reflectă faptul că au existat numeroși indivizi care au pretins că sunt Mesia în această epocă, fapt care este consemnat atât în Noul Testament, cât și în Războiul Evreilor.
Autorii Noului Testament fac, probabil, subliniaza comic că, deoarece există deja atât de mulți „Mesia” sau „Hristos”, nu există nici un motiv pentru care Titus să nu fie unul dinte ei.

În cele din urmă, o întrebare pe care mi s-a părut interesantă este dacă autorii au intentionat să prezinte „versiunea combinată" a vizitei la mormântul gol și revelația că Isus nu a înviat din morți ca o declarație filozofică care susține rațiunea în detrimentul misticismului religios. Cititorul trebuie să rezolve acele contradicții logice; dacă el sau ea eșuează, pedeapsa este credința într-un zeu fals.
Este posibil ca autorii Evangheliilor să le fi creat ca a un fel de instrument educațional deghizat într-o narațiune despre Isus. Autorii s-ar fi putut dori ca cititorii lor să solutioneze diferitele contradicţii prin logică pentru a-şi dezvolta capacitatea de raţionament și astfel să poată gândi o cale de ieșire din superstiția religioasă.
Poate că și-au dorit ca Evangheliile să fie văzute de posteritate ca fiind contribuția lor la dezvoltarea rațiunii.

CAPITOLUL VII

Noua rădăcină și ramură

După ce am arătat metodele satirice pe care romanii le foloseau pentru a comunica istoria reală a luptei lor cu evreii mesianici, Acum va pot prezenta partea mai complexă din lucrările lor. Cititorul va recunoaste că am atins deja multe dintre pasajele care alcătuiesc această satira. Aceste elemente separate au fost concepute pentru a fi legate între ele pentru a crea o poveste intertextuală mai mare.
Mă voi referi la această satiră drept „noua rădăcină și ramură". Este un dispozitiv literar care curge prin Evanghelii și prin trei din carile lui Jisephus. Deoarece se extinde pe mai multe cărți diferite, este greu de descoperit, dar acest dispozitiv literar nu este neobișnuit în literatura ebraică.
Este, de exemplu, similar cu felul în care este saga lui Abraham este continuata în Cartea lui Samuel și în Cartea Regilor. Printr-o serie de pasaje distincte, un personaj este asociat altuia prin intermediul unor fapte sau locații paralele și prin limbaj similar. Scopul acestei satire este de a documenta faptul că „rădăcina" si „ramura" descendenţei mesianice iudaice a fost distrusă şi că în locul ei s-a „altoit" una romană. Acest sistem satiric începe de fapt în Cartea lui Maleahi, ultima carte a Vechiului Testament. Malahi înseamnă „mesagerul meu" în ebraică și a fost folosit ca epitet pentru profetul Ilie. Aceasta pentru că în literatură iudaică s-a prezis că Mesia va fi precedat de

apariția lui Ilie, care avea să acționeze ca mesager al venirii sale.

Iată, vă voi trimite pe profetul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată.

Malahi 4:5

Acest pasaj final din Cartea lui Maleahi prezice un viitor dezastru pentru cei „răi”, unul care îi va distruge in foc și fără de „rădăcină” şi „ramură”.

„Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toţi cei trufaşi[**] şi toţi cei răi vor fi ca mirişteа[†]; ziua care vine îi va arde”, zice Domnul oştirilor, „şi nu le va lăsa[††] nici rădăcină, nici ramură.

Maleahi 4:1

Josephus consemnează clar că prima parte a acestei profeții se refera la cei „răi” care sunt „arși”, s-a adeverit în timpul războiului cu romanii.De asemenea reda, că a doua parte a prorocirii – că nu va rămâne nici „rădăcină” nici „ramură” – a fost îndeplinită în timpul campaniei lui Titus, deși nu atât de transparent.Să se înțeleagă că cei „răi”, adică răzvrătiții mesianici, trebuiau să să rămână fără „rădăcină” sau „ramură”, cititorul trebuie să înțeleagă poate cea mai complexă satira literară scrisă vreodată. După cum sa menționat mai sus, „rădăcina” și „ramura” au fost metafore iudaice folosite pentru a desemna descendența mesianică. De exemplu Genesis Florilegium(Colectie de scrieri adnotate de istorici) afirmă:

. . . până la Mesia Neprihănirii, ramura lui David vine, pentru că lui și seminței lui i s-a dat Legământul Împărăției poporului său. . .

Aceste imagini ale rădăcinii și ramurii mesianice găsite în Pergamentele de la Marea Moartă este o continuare a utilizării sale de către profetul Isaia în ceea ce-l privește pe Mesia care vine, la fel ca următoarea traducere dintr-un alt fragment al Manuscriselor arată:

. . . Isaia profetul. . . desişurile pădurii vor fi doborât cu un topor și Libanul va cădea de unul puternic.Un toiagul se va ridica din rădăcina lui Isai, {și} o sădire din rădăcinile lui vor da roade. . . ramurii lui David. Autorii Noului Testament continuă rădăcina mesianică și metafora ramurilor, deși cu o perspectivă total diferită.

În Noul Testament, exemplificarea rădăcinii și a ramurii este prezentata în contextul transformării lor într-o linie diferită-descendența noului Mesia. Sunt descrise „ramurile”. fie ca fiind „curatate” sau fiind „altoite”. Iisus prezice - făcând ecou Cărții lui Maleahi — că acele „ramuri” care nu „rămân” în noul iudaism pe care îl aduce vor fi „arse”.

Dacă nu rămâne cineva în Mine, este* aruncat afară, ca mlădiţa neroditoare, şi se usucă, apoi mlădiţele uscate sunt strânse, aruncate în foc şi ard.

Ioan 15:6

Josephus dezvolta imaginile rădăciniii și ramurii din Noul Testament prin stabilirea unei serii de paralele înrudite. După cum am văzut atât de des, aceste paralele conțin puzzle-uri care dezvăluie numele unor personaje nedenumite. Și în fiecare caz numele celui nenumit este Eleazar. Interpretarea mea a paralelelor care-l implică pe Eleazar arata că ele indică faptul că Eleazar era numele caracterului pe care rebelii mesianici îl priveau drept „rădăcina” prevăzută de profeția iudaică. Judecând după satiră, acest individ poate a existat și a fost liderul spiritual al rebeliunii.

Așa cum este cazul tuturor pasajelor tipologice, satira rădăcinii și si a ramuriii poate fi recunoscută prin determinarea ordinii cronologice în care au loc evenimentele sale, chiar dacă sunt descrise în diferite cărți.Este aceeași tehnică necesară pentru a rezolva „puzzle-ul mormântului gol” de mai sus, unde lectura trebuie să vizeze cele patru textele care descriu mormintele goale în ordine cronologică pentru a înțelege povestea combinată pe care o creează textele. Josephus oferă cititoruluio cale clară către această înțelegere temporală.

Celelalte chei pentru recunoașterea satirei sunt aceleași cu cele folosite în Noul Testament și in Războiul Evreilor. Aceste sunt locații similare și analogii conceptuale. Mai mult, unele dintre principiile din stiintele romane de botanica si homeopatie sunt folosite în satira „rădăcină și ramură”. medicina romana a considerat că orice te-a îmbolnăvit poate uneori să te vindece. De exemplu, un tratament pentru o mușcătură de scorpion a fost aplicarea pudrei de scorpion macinat pe rana.

Botanica română a considerat că introducând exemplare cultivate într-o colonie de plante sălbatice,ar rezulta un hibrid de plante supuse gradinarului.

Pedanius Dioscorides, medic-șef și botanist al lui Vespasian și Titus în Iudeea, era familiar cu amândoua aceste principii științifice. Ele sunt elemente cheie în satira „rădăcina și ramură”.

Pedanius a fost faimos pe bună dreptate pentru că a fost primul care a documentat utilizarea anesteziei și prima utilizare medicală a terapiei cu șoc electric(folosind anghile electrice pentru a genera curent). A scris și o carte despre botanică care a devenit baza herbalismului modern și a identificat sute de rădăcini de plante medicinale — „multe foarte utile,rădăcini ", după cum a spus el – despre care nu se știa anterior in stiinta medicala. Ca unul dintre cei mai importanți oameni de știință ai Romei, Pedanius cu siguranță l-ar fi sfătuit pe Titus cu privire la ceea ce Josephus numește „folosirea științei "in expulzarea demonilor din oamenii aparent nebuni.

Unul dintre elementele satirei rădăcinilor și ramurilor este ciudata planta pe care Josephus o numește ,,rue"; are o rădăcină cu numele de „baaras"(matraguna).

Această rădăcină, matraguna, are puterea de a risipi demonii, definiti de Josephus ca „duhuri rele".

Faptul că Josephus menționează o plantă numită rue este semnificativ, deoarece matraguna este una dintre plantele despre care a studiat și a scris Pedanius. În manualul său Despre plante medicinale, explică pericolele plantelor sălbătice sau plantele de munte și beneficiile plantelor domestice sau de grădină, care creșteau lângă smochini și puteau fi mâncate în siguranță.

Tehnica de grădinărit a lui Pedanius este, în esență, nucleul strategiei romană de pacificare documentată însatira ,, rădăcină și ramură": romanii au încercat să „imblanzeasca" evreii prin tăierea rădăcina răutăţii lor demonice, Mesia Eleazar, şi apoi altoind în aceasta rădăcina pe Isus, care are puterea de a risipi demonii.

Un citat din Titus consemnat de creștinul din secolul al IV-lea scriitorul Sulpcius Severus menționează înțelegerea sa asupra importanței „rădăcinii" la evrei şi creştini.

Se spune că Titus a convocat mai întâi un consiliu și a deliberat dacă ar trebui să distrugă sau nu un astfel de tem-te ... Titus însuși a spus că distrugerea templului a fost o necesitate primordială pentru a distruge aproape complet religiile evreilor şi creştinilor , deși ostile între ele, totuși au izvorât din aceași surse; creştinii aparusera din evrei;si dacă rădăcina ar fi distrusă, ar fi pierit usor.

Christianos ex ludaeis exitisse radice sublate stirpem facile perituram.

Crestinii indepartati de la radacina iudeica,stocul ar pieri usor.

Pentru a începe analiza, aș nota mai întâi elementele din

Noul Testament care sunt folosite în satira rădăcinilor și ramurilor. Aceste concepte sunt atât de cunoscute încât consider că nu este necesar să includ textele aferente și furnizez doar următoarea listă.

Elemente rădăcină și ramura în Noul Testament:

1. Linia mesianică este descrisă ca fiind „curatată"
2. Există o predicție că descendența mesianică va fi altoită
3. Prinderea lui Isus are loc pe Muntele Măslinilor
4. Trei sunt răstigniți, dar unul supraviețuiește
5. Iosif din Arimateea coboara supravietuitorul de pe cruce
Analiza continuă prin prezentarea fiecărei componente din pasaje care alcătuiesc satira.
Următorul pasaj are loc la cetatea Herodian. Ea are loc înainte de asediul Ierusalimului și spune povestea unui Eleazar care, ca și omonimul său de la Masada, se sinucide. Pentru clarificare, prezint următoarea listă de concepte în pasaj care sunt elemente din satira generala.
Locație: Thecoe și Herodian
1. Eleazar
2. Tabără întinsă la Thecoe
3. Refuzul de a se preda
4. Sinucidere
Nici nu trecu mult, înainte ca Simon să vină din nou violent asupra ţinutului lor; când și-a întins tabăra într-un anumit sat Thecoe și l-a trimis pe Eleazar, unul dintre tovarășii săi la cei care țineau garnizoana la Herodian și pentru a-l convinge să-i predea acea fortăreață. Garnizoana l-a primit pe acest om cu ușurință, în timp ce nu știau nimic despre scopul venirii lui ; dar de îndată ce a vorbit despre capitulare din loc, au căzut asupra lui cu săbiile scoase,când a constatat că nu e loc de scapare, s-a de pe aruncat...de pe zid în valea de dedesubt; si a murit imediat.

Război, 4, 9.5

Următorul pasaj face, de asemenea, parte din satiră. Cititorul ar trebui sa-l recunoasca la fel ca cel analizat mai sus, prin care am determinat că numele lui Mesia prins pe Muntele Măslinilor era Eleazar. Unul dintre elementele care for satira ,,rădăcina și ramura" atât de greu de înțeles este că folosește soluțiile altor puzzle-uri ca si componente. Cu alte cuvinte, un cititor trebuie mai întâi să rezolve problema

Din puzzle-ul care dezvăluie că „un anumit tânăr" capturat pe Muntele Măslinilor a fost numit Eleazar pentru a putea merge înainte și vezi povestea și mai mare din care face parte prizonierul Eleazar. Pentru clarificare, vă prezint următoarea listă a elementelor din poveste, care fac parte din satiră.
Locație: Muntele Măslinilor
1. Eleazar
2. Pedanius (medic)
3. Pedanius îl atârnă cu o mana pe Eleazar în timp ce „il poartă departe"
4. Captura are loc pe Muntele Măslinilor
5. Faptul că se ordona ca Eleazar să fie „curatat"

,,Mulți dintre razvratiti au fost atât de apasati de foamete. . . că s-au adunat și au atacat gărzile romane care erau pe Muntele Măslinilor. . . Romanii erau la curent cu venirea lor să-i atace prin surprindere,
, și unul al cărui nume era Pedanius... si-a imboldit calul la galop catre flancul lor și a ajuns din urmă un anume tânăr aparţinând duşmanului si prinzandu-l de gleznă, aşa din alergare; omul era, totuşi, robust, şi în armura lui; atât de jos se aplecă Pedanius de pe calul lui, chiar dacă se afla în galop, și atât de grozava era puterea mâinii lui drepte și restul trupului sau, așa cum avea și o pricepere deosebita in
calarie. Deci omul asta și-a apucat prada, ca pe o comoară prețioasă și l-a dus ca prizonier la Cezar; Titus l-a admirat pe omul asta care îl apucase pe celălalt pentru marea sa putere și a ordonat ca cel care a fost prins să fie ,,curatat" pentru încercarea sa împotriva zidului roman.Următorul pasaj este unul dintre cele mai importante din lucrările
lui Josephus pentru că în el consemnează paralela sa cu crucificarea lui Isus în Noul Testament. Are loc după asediul Ierusalimului dar înainte de pasajul care descrie capturarea și eliberarea lui Eleazar la Macherus. Orientarea sa cronologica în raport cu celelalte evenimente din
satira rădăcinilor și ramurilor este crucială și pentru a face acest lucru mai dificil de inteles, evenimentul este consemnat în autobiografia lui Josephus și nu în Războiul
Evreilor. Cu toate acestea, Josephus a oferit — pentru cititorul atent — o cale de a înțelege, când scena crucificării lui relationeaza la celelalte evenimente din satiră. A făcut asta cu declarația „Mai mult..., când cetatea Ierusalim a fost luată cu forța, am fost trimis de Titus."

ceea ce indică faptul că evenimentul a avut loc după capturarea „unui anume tanar" pe Muntele Măslinilor de Pedanius dar înainte de asediul lui Macherus, care a avut loc după ce Titus părăsise Iudeea. Această plasare relativă este, de asemenea, de o importanță crucială pentru toată secvența paralelă între slujirea lui Isus și campania lui Titus. Cu alte cuvinte, ca în Noul Testament, „trei sunt răstigniți, unul supraviețuiește" episodul are loc după capturarea de pe Muntelui Măslinilor dar înainte de osândirea lui Simon şi cruţarea lui Ioan, de care Titus a aflat printr-o scrisoare după ce a părăsit Ierusalimul. Următoarea listă conține elementele care sunt utilizate în satira ,,rădăcină și ramură" din pasajul de mai jos, care descrie trei evrei care sunt răstigniți și unul care supraviețuiește la Thecoa.
Locație: Thecoa
1) Trei sunt răstigniți, dar unul supraviețuiește
2) Iosif fiul lui Matias coboara supravietuitorul de pe cruce
3) Tabără amplasată la Thecoe
4) Medic
Mai mult, când orașul Ierusalim a fost luat cu forța,am a fost trimis de Titus Cezar într-un sat numit Thecoa,pentru a ști dacă este un loc potrivit pentru o tabără; cand ma întorceam, am văzut mulți prizonieri răstigniți și mi-am amintit ca trei dintre ei erau fosti cunoscuti. Mi-a părut foarte rău și m-am dus cu lacrimi în ochi la Titus,și i-am spus despre ei; așa că a poruncit imediat să fie dati jos și să aibă parte de cea mai mare ingrijire, în vederea recuperării lor; totuși doi dintre ei au murit in mâinile medicului, în timp ce al treilea și-a revenit.

Viata lui Josephus,26

După întoarcerea lui Titus la Roma, Josephus descrie o vale lângă cetatea Macherus în care crestea o „rădăcină magică" care putea alunga demonii . Următoarea listă conține elementele satirice din acest pasaj.
Locație: Baaras
1) O rădăcină care poate alunga demonii
2) Faptul că această rădăcină trebuie să fie atârnată de mâna răpitorului său în timp ce „o duce departe"
Acum, prin acest loc creste un fel de planta care merită admiratia noastră din cauza mărimii sale, căci nu era în niciun caz inferioara oricărui smochin, fie în înălțime, fie în grosime; iar vorba este că a durat încă de la vremurile lui Irod și probabil ar fi durat mult mai mult, dacă nu ar fi fost tăiata de acei evrei care au luat in posesie locul, ulterior. Dar tot în valea aia care

cuprinde orașul pe latura de nord există un anumit loc numit Baaras, care produce o planta a
carei nume e acelasi.Culoarei ei a ca a unei flacari iar catre seara emite o anumita raza ca si cea a unui fulger. Nu este ușor de luat de cei care ar face-o, se retrage din mâinile lor și nici nu se va lasa culeasa ,până când fie urina unei femei, fie menstruația ei , să fie turnata peste ea; nu, chiar și atunci este moarte sigură cei care o ating, dacă o ia cineva și îi atârnă rădăcina și astfel poate fi dusa. Arm ai fi o cale sa poata fi culeasa sapand in jurul ei pana cand partea de sub pamant radacina ei mica apare si legata de un caine care o va smulge usor dar cainele va muri repede în locul omului care ar lua planta; dar si după acesta
Cineva trebuie sa o ia in maini cu atentie. Însă,
după toate aceste chinuri de a o obține, este valoroasa doar pentru o virtute ce o are, dacă va fi adusă numaidecat bolnavului, îi alungă repede pe cei numiți demoni, care sunt
nimeni altii decât duhurile celor răi, care intră în oameni
care sunt în viață și ii ucide, cu excepția cazului în care pot obține ajutor împotriva acestora.
Imediat după descrierea rădăcinii magice Josephus descrie un alt incident care a implicat un Eleazar la una dintre
cetățile irodiene, Macherus.
Următoarele elemente din pasaj fac parte din satiră.
Locație: Macherus
1. Fortul Irodian
2. Eleazar
3. Faptul că Eleazar este dus în armură
4. Faptul că Eleazar supraviețuiește răstignirii sale
Acum o anumită persoană aparținând castrului roman, a cărei numele era Rufus, prin naștere egiptean, a alergat luandu-l prin surprindere, când nimeni nu se aștepta la așa ceva și l-a purtat, cu tot cu armura lui ; în timp ce,martorii, de pe zid erau asa uimiti, încât Rufus l-a dus pe Eleazar la castrul roman fara a putea fi impiedicat de asistenta lor.. Așa ca generalul romanilor a ordonat ca să fie luat gol, pus în fata cetăţii pentru a fi văzut și biciuit cumplit în fața ochilor lor. Datorita acestui trist incident care s-a abatut asupra tânărului, evreii au fost buimaciti ingrozitor, iar cetatea,intr-un glas, l-a plâns amarnic, iar doliu s-a dovedit a fi mai mare decât in cazul pierderii unei singure persoane.
Când generalul Bassus a inteles asta, a început să se gândească a folosi o stratagemă împotriva inamicului pentru a-l agrava durerea, pentru a obtine capitularea orasului in schimbul acelui om. Nici nu a eșuat in speranta lui; căci le-a poruncit să ridice o cruce, de parcă

tocmai urma să-l atârne pe Eleazar imediat; vederea acestui fapt a prilejuit o durere uriașă printre cei care erau în cetate, au gemut și au strigat
că nu puteau suporta să-l vadă astfel distrus.
Imediat Eleazar i-a rugat sa nu-l desconsidere,urma sa sufere o moarte nefericită și i-a îndemnat pe ei să se salveze, supunandu-se puterii romane și soartei, de vreme ce acum au cucerit pe toți ceilalți oameni.Oamenii au fost foarte mișcați de vorbele lui, fiind și mulți în cetate care au mijlocit pentru el,pentru că era dintr-o familie eminentă și foarte numeroasă; așa că au cedat compasiunii lor de contrar obiceiului lor traditional. În consecință, au trimis
imediat anumiți mesageri și au tratat cu romanii, pentru a le preda cetatea, si doreau să li se permită să plece și să-l ia
Eleazar cu ei. Apoi romanii au acceptat termenii lor
. . . Bassus credea că trebuie sa isi îndeplinească legământul pe care îl făcuse cu cei care i s-au predat, le-a dat drumul și l-a dat restituit pe Eleazar.
Renumita reprezentare a asediului Masada este, de asemenea, parte din aceasta temă satirică. Elementele sale sunt:
Locație: Masada
1. Fortul Irodian
2. Eleazar
3. Nepredarea duce la sinucidere

Această cetate se numea Masada. Era Eleazar,un om puternic, si comandantul acestor Sicari care au cucerit-o. Era un descendent din acel Iuda care convinsese multimea de evrei, așa cum am povestit anterior , să nu se supună impozitării când Cyrenius a fost trimis în Iudeea să facă asta.

Razboiul Iudeilor 7,8,1

În cele din urmă, Josephus consemnează ultima sa poveste despre „Eleazar"; de data asta el se află în Roma. Putem fi siguri că evenimentul a avut loc în Roma, deoarece Josephus afirmă că evenimentul a avut loc în prezente fiilor lui Vespasian — observați pluralul. Din moment ce Domițian nu a făcut nici o călătorie în Iudeea, acest fapt stabilește că evenimentul a avut loc după ce Titus se intorsese la Roma.
În pasaj, Eleazar folosește o rădăcină magică pentru a a îndepărta demonii din prizonieri.
Elementele sale din satiră sunt:
Locație: Roma

1. Eleazar
2. Rădăcină magică
3. Demonii nu pot trece prin apă

... căci am văzut un om din țara mea, al cărui
numele era Eleazar, eliberând oameni de duhuri rele
în prezența lui Vespasian ,a fiilor săi , căpitanilor săi
şi a mulţimii ostaşilor lui. Modul in care l-a vindecat: a pus un inel cu o radacina ca si cel menționat de Solomon pana la nările demonului, după care a scos demonul de nari. . .
Și când Eleazar i-a convins și le-a demonstrat
spectatorilor că avea o asemenea putere, a asezat
o cupă sau un lighean plin cu apă, şi a poruncit demonului, care a ieșit din om, să-l răstoarne și, prin aceasta, privitorii sa ştie că el îl părăsise pe bărbat.
Pentru a începe interpretarea satirei rădăcinilor și ramurilor, rețineți că toate pasajele de mai sus implică un personaj numit „Eleazar”.În pasajele care apar la Herodian, Macherus, Masada și Roma, Josephus numește personajul în deliberat. În cazul „tânărului” care a fost „dus” la Muntele Măslinilor, am arătat deja puzzle-ul care duce la această concluzie. Cel răstignit care a supraviețuit la Thecoa și „rădăcina magică” a lui Baaras sunt de asemenea parte a sistemului satiric privind Eleazar. Acesta este un examen-
plu al aceluiasi motiv pe care l-am discutat anterior cu privire la multimea de Marii and Simoni. Cu alte cuvinte, toți Eleazarii fac parte dintr-un singur element satiric.
Pasajele lucrează împreună pentru a crea o poveste care descrie capturarea de catre romani a unei rădăcinii mesianice a evreilor — Eleazar — și apoi „curatarea” ei și transformarea în Isus, acel Mesia proroman, care alunga demonii.
Paralela care indică faptul că Eleazar este „rădăcina” este destul de transparenta.
Cititorul trebuie să-și amintească metoda prin care Josephus afirmă cineva poate culege rădăcina magică baaras — adică „Fiul” - fără să fie ucis: „... este moarte sigură pentru cei care se ating de aceasta, dacă cineva nu ia și atârnă rădăcina de însăși mâna lui, și deci asa poate fi dusa mai departe.”
Aceasta este metoda precisă și neplauzibilă folosită de Pedanius să-l duca pe Eleazar pe Muntele Măslinilor: „... atât de jos se apleca Pedanius de pe cal. . . și atât de grozava a fost puterea mâinii sale drepte... Așa că omul și-a prins prada, ca pe o comoară prețioasă și l-a dus ca prizonier la Cezar”.
Observați limbajul paralel „jos”, „mână” și „dus”.

Așa cum o face descrierea sa despre „rădăcina magică”, Josephus portretizeaza absurda a prinderii de către Pedanius a „anumitului tânăr” pe Muntele Măslinilor forteaza credulitatea. Acest dispozitiv literar alertează cititorul că basmele nu sunt istorie literală și că, prin urmare, el sau ea ar trebui să caute un sens. În acest caz, metodele paralele prin care ei sunt capturati identifică, metaforic, că Eleazar este, ca baaras, o „rădăcină” periculoasă. Această identificare este facilitată şi de numele rădăcinii — baaras — care înseamnă „fiu”. Mai mult, capturarea satirică de către Pedanius a evreului Mesia, care este „rădăcina” rebelilor mesianici, contribuie la tema satirică de ansamblu și spiritulului ei. Pentru că Pedanius a fost cel mai renumit specialist în rădăcini al romanilor,el ar fi fost bineînțeles, cel mai potrivit să se descurce cu una atât de periculoasa.

Semnificația poveștii „rădăcinii magice” a baarasului din Satira rădăcinilor și ramurilor este, de asemenea, ușor de înțeles. Documentează existenţa unei „rădăcini” metaforice care avea puterea de a alunga demonii – evident, Iisus din Noul Testament, singurul personaj din istorie cu o asemenea putere. Romanii ar altoi acesta „rădăcină” care risipește demonii in Eleazar odată ce l-au „curatit”, transformând astfel „rădăcina” care infectase atât de mulți cu spiritul demonic într-una care avea puterea de a îndepărta demonii.Paralelele indică, de asemenea, că individul care a supraviețuit crudei sale crucificari la Thecoa a fost Mesia. Acest individ ar fi putut fi un „Hristos” pentru că , la fel ca „personajul” său din Noul Testament, el a fost singurul supraviețuitor dintre cei trei bărbați răstigniți. Cei doi trebuie să fie printre puținii indivizi din istorie care au supraviețuit unei crucificări.

Mai mult, un „Iosif din Arimateea” a aranjat ca ambii supraviețuitori sa fie coborâti de pe cruce. Asta înseamnă că numele de familie ai celor doi Iosif — „Iosif Bar Matthias” și „Iosif din Arimateea"—sunt omofonice(greaca pentru similar sau identic). „Arimateea” este o evidentă gluma pe numele de familie al lui Josephus, „Bar Matthias”, care este destul de asemănător cu jocul de cuvinte „Iscariot/Sicarii” notat mai sus. Evanghelia lui Barnabas, o Evanghelia necanonică din evul mediu, nici măcar nu se deranjează cu acest joc de cuvinte și afirmă că numele individului care l-a coborât pe Isus de pe cruce a fost „Iosif din Barimateea”. „Iosif din Arimateea” este de asemenea identificat drept „genul” lui Josephus bar Matei după fișa postului său – consilier. (Luca 23:50)

Individul care a supraviețuit crucificării sale la Thecoa este și el legat de Eleazarul capturat pe Muntele Măslinilor de către doctorul Pedanius ,atunci cand Josephus afirmă că a fost un medic care l-a readus la viață. Pedanius a fost medicul care l-a însoțit Titus în Iudeea și, prin urmare, ar fi fost medicul la Thecoa. În cele din urmă, Eleazar,cel care s-a sinucis in cetatea Herodian și-a așezat tabăra la Thecoa anterior și care a răspuns la întrebarea adresată de Josephus dacă Thecoa era o „loc potrivit pentru tabara".
Numele locului unde a avut loc răstignirea — The-coa — face și parte din sistemul satiric. Thecoa, sau Theo Coeus, este numele zeului roman al intelectului întrebător. Ideea care reiese de aici este că Mesia evreul irațional a fost dus intr-un loc cu discernamant sau al intelectului care se intreaba.
Acolo Titus a ordonat,sa fie „curatat" și, așa cum a descris Pavel, „altoit " cu o nouă „rădăcină" și a fost astfel transformat într-un Mesia considerat raţional de către romani.
Știind că „rădăcina magică" se numea Eleazar, la fel ca și cel care a supraviețuit crucificării sale la Thecoa și cunoascand secventa temporala in care au avut loc aceste evenimente, permite cititorului să perceapa satira pe care toate pasajele conlucreaza in a o crea.
Eleazarul capturat de Pedanius pe Muntele Măslinilor este dus la Thecoa, unde este „atârnat de un copac" – de care este răstignit și, așa cum a poruncit Titus, „curatat". Botanistul și medical Pedanius altoiește apoi rădăcina magică a baarasului in el. Acest process îl transformă pe Eleazar dintr-o „rădăcină" care îi face pe evrei să fie posedati de un spirit demonic în „rădăcina" care alunga demonii.Eleazar a devenit Isus.
Odată ce acest Eleazar a fost tăiat și altoit în mod satiric la Thecoa, este „dat înapoi" evreilor de la Macherus. În acest fel romanii introduc pe un câmp o plantă „îmblânzită" sau domesticită intre cele sălbatice pentru a diminua sălbăticia generațiilor ulterioare. De remarcat este faptul că, în acest moment, satira duce povestea lui Isus dincolo de povestea Evangheliilor și începe să descrie implementarea creștinismului de către romani. Această introducere satirică a unui „Iisus" domesticit are loc în pasajul care urmeaza imediat descrieri „rădăcinii magice". În acel pasaj generalul roman Bassus caută să-i facă pe evrei din interiorul lui irodianei cetati Macherus sa se predea prin amenințarea cu răstignirea lui Eleazar în în faţa lor. Acei evrei care „acceptă acești termeni" li se permite sa supraviețuiasca și Bassus îl elibereaza apoi pe „Eleazar", evident pe Eleazarul

„dus" la Muntele Măslinilor și tratat de medic la Thecoa
la Thecoa — lor şi evreii merg pe drumul lor. Cu alte cuvinte, acei evrei care acceptă un Mesia îmblânzit și doctrinele sale pro-romane au voie să trăiască.
La Masada, însă, un alt Eleazar, o paralelă cu Eleazarul de la Herodian, refuză să se predea și se sinucide. Ideea este că refuzul de a se preda și de a accepta noul iudaism este echivalenta cu sinuciderea. Odată cu moartea lui Eleazar, Josephus încetează și el cu „rădăcină" și „ramură" descendenței macabeilor, pentru a nu concura împotriva descendenței mesianice „domesticate" nou stabilite
lăsate de Roma.
Josephus încheie satira „rădăcină și ramură" cu descrierea unui alt Eleazar, unul care face exorcisme la Roma. Acest Eleazar folosește „rădăcina magică" pentru a scoate demonii din prizonieri, indicând clar ca erau evrei mesianici . Această imagine reprezintă o victorie completă pentru abordarea „homeopatică" romană la problema „rădăcinii" mesianice care a făcut ca evreii să fie posedați de „demoni".
Rădăcina" care a făcut ca rebelii evrei să fie infectați a fost domesticita de Pedanius și de aceea poate fi folosita acum pentru vindecare bolii care a provocat-o. Această imagine este atât împlinirea profeției lui Maleahi — care prevede că cei răi vor rămâne fără „ramură" sau „rădăcină" — cat si concluzia satirei care a început în Noul Testament cu privire la „rădăcină".
În plus, pasajul încheie tema comică referitoare la incapacitatea demonilor de a trece prin apă, care a început în demonii din Gadara pasajul de mai sus și se termină cu spiritul demonic răsturnând bazinul plin cu apă în timp ce părăsește prizonierii.
Acești prizonieri erau cei 2.000 de rebeli care au fost capturați la Gadara.
Fiind posedați demonic, nu puteau trece prin apă și prin urmare nu s-au înecat. Pe măsură ce demonul ii părăsește, încheie aceasta glumă răsturnând bazinul de apă.
Pasajul este, de asemenea, ultima descriere a lui Josephus despre „imblanzitul " Hristos pe care l-au creat romanii si ne ofera viziunea lor asupra viitorului său. El este la Roma, lucrând pentru familia imperial pentru calmarea rebelilor, așa cum a fost în ultimii 2.000 de ani.

Capitol VIII

Pana cand totul este implinit

Am arătat că elementele slujirii lui Isus, atunci când sunt privite ca un întreg, poate fi văzute ca o schiță profetică a campaniei militare a lui Titus prin Iudeea. De fapt, Noul Testament și Războiul Iudeilor au creat o serie de alte „profeții și împliniri" care pot fi văzute ca parte a acestui sistem comic. Multe dintre eshatologicele(totalitatea concepțiilor religioase care se referă la destinele finale ale omenirii), sau apocalipticele profeții ale lui Isus sunt prezentate în Matei cap.21 până la cap.25.

Voi începe analiza relației dintre profetiile apocaliptice din Nou Testament și campania lui Titus prin redarea unui pasaj din Războiul Evreilor. Pasajul conţine un număr de paralele cu Noul Testament care sunt celebre din punct de vedere istoric, precum şi una din cele doua parodii ale lui Isus din Noul Testament care sunt aranjate ca niște suporturi în jurul descrierii lui Josephus a distrugerii templului. Cealalta dintre aceste două ironizari este pasajul care îl descrie pe fiul Mariei al cărui trup a fost mâncat, despre care am discutat anterior. Pentru că Isus a folosit „templu" ca auto-desemnare și a comparat distrugerea lui cu distrugerea unui templu, alaturarea aceste două caricaturizari cu distrugerea templului este îndrăzneață.

Cele două ironizari ale lui Isus literalmente „ating" capitolul care descrie distrugerea templului. În traducerea lui Whiston a Războiului Evreilor, pe care îi citez pe parcursul acestei lucrări, sunt doar unsprezece pagini de text între pasajul „Fiului Mariei al cărui trup a fost mâncat" si pasajul care contine personajul la care ma refer mai jos ca „Iisus lunatic". Acest nebun Iisus, care este o caricatura clară a lui Isus din Noul Testament, a fost el însuși consemnat de Josephus ca unul din „semnele" care au precedat distrugerea templului.

Semnele înregistrate de Josephus ca precedând distrugerea Ierusalimului i-a făcut pe mulți savanți ai bisericii timpurii să creadă că semnele pe care Isus le-a prevăzut în Matei 23 și 24 s-au împlinit. Similaritatile care există între listele de semne ale lui Isus și ale lui Josephus au fost cunoscute încă de la începutul creștinismului. După cum a scris Hippolitus (aproximativ 200 e.n.),

Atunci ce? Nu s-au întâmplat aceste lucruri? Nu sunt aceste lucruri anunțate de tine împlinite? Nu este țara lor,Iudeea, pustie? Nu este locul sfânt ars cu foc? nu li se dărâma zidurile? Nu sunt orașele lor

distruse?Pământul lor, nu îl devorează străinii? Nu romanii conduc tara?
Potrivirile dintre cele două liste de semne par a fi prea exacte sa fi avut au loc întâmplător. Nu sunt, însă, de acord cu parerea lui Hippolitus că au fost rezultatul unor cauze supranaturale. aș sublinia că ori de câte ori două documente au asemănări prea exacte pentru a fi fost fost cauzate de întâmplare, parcimonia(*reticență, reținere, rezervă, zgârcenie)* cere ca prima teorie de explorat este că cele două lucrări au emanat din aceeași sursă.
Aceasta este cea mai simplă teorie și ar trebui menținută până o alta explicația se dovedește a fi mai plauzibilă. În orice caz, următoarele-pasaje din Războiul Iudeilor și Noul Testament sunt exemple, prin excelență, ale relației pe care atât de mult teologi biserici le-au remarcat între aceste două lucrări. Ce prezice Isus, Josephus consemnează că s-a întâmplat.
MAREA SUFERINTA ÎN CARE AU FOST EVREII PENTRU DISTRUGEREA SFINTEI CASE. CU PRIVIRE LA UN FALS PROFET ȘI SEMNELE CARE AU PRECEDAT ACEASTA DISTRUGERE. În timp ce sfânta casă ardea, fiecare lucru care a fostla indemana a fost jefuit, și zece mii dintre cei care au fost prinși au fost uciși; nici nu a existat compasiune pentru nici o vârsta sau orice reverență față de gravitație, copii sau erau bătrâni, oameni profani sau preoți toți uciși în același mod; încât războiul acesta nu a ales oamenii pe care i-a adus la nimicire, şi pe cei care au implorat pentru viețile lor, la fel ca și pe cei care s-au apărat luptând.
Flacăra a fost de asemenea purtata un drum lung, și a făcut un ecou, împreună cu gemetele celor care au fost uciși; şi pentru că acest deal a fost înalt, iar lucrările la templu erau foarte mari,cineva ar fi crezut că întreg orașul a luat foc. Nici nu se poate imagina ceva mai intens sau mai teribil decât acest zgomot; căci se auzi deîndată un strigăt al legiunilor romane,care mărșăluiau toate împreună, și vociferari triste ale asediatilor, care erau acum înconjurați de foc și sabie. Si oamenii care au rămas deasupra au fost impinsi înapoi asupra duşmanului cu o mare consternare şi cu gemete triste privind calamitatea in care se aflau; şi mulţimea care era în cetate s-a alăturat acestui strigăt cu cei care erau pe deal. Și în plus, multi dintre acestia care au erau epuizati de foame cu gurile lor aproape închise, când au văzut focul sfintei case, cu ultimul strop de putere,au izbucnit in gemete si plans din nou: Pera(munte din apropiere) a returnat și el ecoul, precum și munții din jur [orașului] și a mărit forța întregului zgomot. Totuși era durerea însași mai groaznica decât această tulburare; căci cineva ar

fi crezut că dealul însuși, pe care stătea templul, clocotind fierbinte, plin de foc pe fiecare parte al lui, că sângele era in cantitati mai mari decât focul și ca cei care erau uciși erau in număr mult mai mare decât cei care i-au ucis; pentru pământul nu părea vizibil, datorita cadavrelor care zaceau pe el; dar soldații au trecut peste grămezile de cadavre, în timp ce alergau dupa cei care fugeau de ei. Și acum mulţimea tâlharilor a fost alungată [din curtea interioară a templului de către romani,] și aveau mari dificultati de a intra în curtea exterioară, iar de acolo în oraș, în timp ce restul populației a fugit în clădire din acea curte exterioară. Cât despre preoți, unii dintre ei au smuls din sfânta casă tepii care erau făcuti din plumb și ii aruncau catre romani în loc de săgeți. Ei nu au câștigat nimic asta și pe măsură ce focul a izbucnit asupra lor, s-au retras la zidul care avea opt coți lățime, și acolo au zăbovit; la fel au făcut si două eminenţe care ar fi putut să se salveze mergând peste romani, sau nascuti cu curaj si impartasindu-si destinul cu ceilalți, se aruncara în foc și au ars împreună cu Templul lor.

Numele lor erau Meirus, fiul lui Belgas, și Iosif, fiul lui Daleus.

Și acum romanii, judecând că a fost în zadar sa cruțe ce era înprejurul Templului, au ars toate aceste locuri, precum și rămășițele mănăstirilor și ale porților, cu excepția a două; una pe partea de est, si cealalta de la sud; desi ambele au ars după aceea. De asemenea, ei au ars camerele trezorerie în care era o cantitate imensă de bani și îmbrăcăminte și alte bunuri prețioase adunate acolo; şi, pentru a spune totul în câteva cuvinte, acolo era întreaga bogăție a iudeilor strânsa împreună, în timp ce oamenii bogații au construit acolo camere[pentru a depozita astfel de mobilier]. Soldații au venit și la restul mănăstirilor care erau in curtea exterioara a templului, unde femeile și copiii și o mare multi-
populația s-au adapostit, în număr de aproximativ șase mii. Dar înainte ca Cezar să fi hotărât ceva asupra sortii acestor oameni, sau a da comandanților orice ordine legate de acestia, soldații erau atât de furioși, încât au aprins mănăstirea aceea; datorita acestui fapt unii s-au aruncat in gol iar altii au ars chiar în mănăstire. Nici unul dintre ei nu au scapat cu viața. Un profet mincinos a fost motivul distrugerii acestor oameni, care a făcut o proclamație publică în oraș chiar în ziua aceea, că Dumnezeu le-a poruncit să urce la templu și acolo ar trebui să primească semne miraculoase ale eliberării lor. Atunci era un mare număr de profeți mincinoși supusi tiranilor pentru a impune

poporului, care le-au spus acest lucru, că ar trebui să aștepte verdictul lui Dumnezeu; și asta doar pentru a nu dezerta și pentru caa fi susținuți deasupra fricii și grijilor cu astfel de sperante. Acum un om greu incercat respecta cu ușurință astfel de promisiuni; când un astfel de seducător îl face să creadă că va fi izbăvit de acele nenorociri care îl asupresc, subiectul este plin de speranţele unei astfel de eliberari.
Așa au fost convinși acești oamenii nenorociți de excroci şi l-au dezmintit pe Dumnezeu însuşi; în timp ce nu au asistat și nu au acordat credit semnelor care erau atât de evidente,
și care au prevestit clar pustiirea lor viitoare, dar, ca si bărbații îndrăgostiți nebuneste , fără ochi sa vada, nici minți sa judece, nu au luat în considerare condamnarile pe care le-a făcut Dumnezeu lor. Astfel , o stea asemănătoare cu o sabie, care
a stat deasupra orașului și o cometă si care au continuat un întreg an. Așa și înaintea răzvrătirii evreilor și înaintea acelor tulburări care au precedat acel război,când oamenii au venit în mulţimi mari la sărbătoarea Pâinii Nedospite(23 -29 aprilie), în a opta zi a lunii Xanthicus [Nisan],si la ceasul al nouălea al nopţii a strălucit o lumină atât de mare în jurul altarului și al casei sfinte, incat părea ca e ziua mare; care a durat o jumătate de oră. Această lumină
părea a fi un semn bun pentru cei nepricepuți, dar a fost astfel interpretata de către scribii sacri, încât să prezinte evenimentele care au urmat imediat după. De asemenea, la același festival,
o junincă, pe când a fost condusă de marele preot să fie jertfită,
a produc un miel în mijlocul templului. În plus, poarta de est a templului [curtea] interioară, care era de aramă, foarte grea, și fusese cu greu închisa de douăzeci de oameni și s-e odihnea pe o bază armată cu fier și avea șuruburi fixate foarte adânc în podeaua fermă, care era făcută dintr-o piatră întreagă, s-a văzut a fi deschisa singura în jurul orei şase din noapte. Acum cei care vegheau în templu au venit alergând la căpetenia templului și i-a spus despre asta; apoi a venit acolo, și nu fără mare dificultate a fost
capabil să închidă iar poarta. Acest lucru a părut celor de rand să fie un minune, de parcă Dumnezeu ar fi deschis astfel poarta fericirii. Dar oamenii culti au inteles că securitatea casei lor sfinte a fost dizolvată
de la sine și că poarta a fost deschisă in avantajul dușmanilor lor. Așa că aceștia au declarat public că semnalul arăta pustiirea care venea peste ei. Pe lângă acestea, la câteva zile după acea sărbătoare, la a douăzeci si una zi a lunii Artemisius [Iyar], un anume fenomen prodigios și incredibil a survenit.

Presupun că relatarea ar părea a fi o fabulă, dacă nu ar fi relatată de cei care l-au văzut și nu ar fi evenimentele care i-au urmat de o natură atât de considerabilă încât să merite astfel de semnale.
; căci, înainte de apusul soarelui, trupe de soldati în armura lor au fost văzuți alergând printre norii și împrejmuind orașul. Mai mult, la acea sărbătoare pe care o numim Rusalii, preoții mergeau noaptea în curtea interioară a templului, după cum era obiceiul lor, să isi îndeplinesca slujirile lor sacre, ei au spus că, au simtit prima data un cutremur și au auzit un zgomot mare și după aceea au auzit un sunet ca al unei mari mulțimi, zicând:„Lasa-ne sa va scoatem de aici”.
În acest moment al pasajului Josephus își începe descrierea personajul la care mă refer ca nebunul lisus.

Dar, ceea ce este și mai teribil, a existat unul lisus, fiul lui Ananus, plebeu și gospodar, care, cu patru ani înainte de începerea războiului și într-o perioadă în care orașul era într-o mare pace și prosperitate, a venit la acea sărbătoare la care obiceiul nostru este ca fiecare să facă corturi lui Dumnezeu langa templu, si a început dintr-o dată să strige cu voce tare: „Un glas de la est, un glas de la apus, un glas de la cele patru vânturi, un glas împotriva Ierusalimului și a casei sfinte, un glas împotriva mirilor și mireselor și un glas împotriva întregului popor!” Acesta a fost strigătul lui, în timp ce mergea zi și noapte, pe toate străzile orașului. Cu toate acestea, unii dintre cei mai eminenți din populație au fost foarte indignați de aceste strigăte îngrozitoare ale lui și l-au luat pe bărbat și i-au dat un mare număr de biciuri.; el nu a făcut nici nu a spus nimic in apararea lui , nici ceva celor care l-au pedepsit dar a continuat cu aceleași cuvinte pe care le striga înainte. De aici conducătorii noștri, presupunând, după cum s-a dovedit cazul, că aceasta era un fel de furie divină în om, l-a adus la procuratorul roman , unde a fost biciuit până când oasele i-au fost descoperite; cu toate astea nu a făcut nici o rugăminte pentru el însuși și nici nu a vărsat vreo lacrima, la fiecare lovitură de bici tragandu-si vocea slaba răspunsul lui a fost: „Vai, vai de Ierusalim!”
Și când Albinus (căci atunci era al nostru procurator] l-a întrebat: Cine era? si de unde a venit?
și de ce a rostit asemenea cuvinte? nu a dat nici un fel de răspuns la ceea ce a spus, dar tot nu și-a lăsat melodia melancolica, până când Albinus l-a considerat nebun și l-a lasat sa plece.
Acum, în timpul acesta dinainte începerii războiului, acest om nu s-a apropiat de nici un cetățean, nici nu a fost văzut de ei în timp ce

spunea asta; dar el a rostit în fiecare zi aceste cuvinte lamentabile, de parcă ar fi fost jurământul lui premeditat,
"Vai,Vai de Ierusalim!"
Nici nu le-a adresat cuvinte grele celor care l-au batut în fiecare zi, nici de multumire celor care i-au dat de mâncare; aceasta a fost răspunsul lui la toți bărbații și într-adevăr nimic altceva decât melancolica prevestire a cee ace avea să vină. Acest strigăt al lui a fost cel mai puternic la festivitati; și a continuat această cântare timp de șapte ani și cinci luni,fără sa rageasca sau sa obosească, până în momentul în care și-a văzut prevestirea în împlinita cu asediul in plina desfasurare, când a încetat; căci în timp ce mergea roata zidului,el striga cu toate puterile „Vai, vai de cetate și de popor și de sfânta casă!" .Și așa cum a adăugat la sfârșit: "Vai, vai de mine!" o piatră atruncata dintr-o catapulta , l-a lovit și l-a ucis pe loc; și așa cum rostea exact aceleași prevestiri, s-a oprit.
Acum, dacă cineva ia în considerare aceste lucruri, va găsi ca Dumnezeu are grijă de omenire și, prin toate căile posibile, arată rasei noastre ce este bun pentru conservarea lor; dar că oamenii au pierit de acele nenorociri pe care le-au adus voluntar si nebun asupra lor,pentru evrei,care au demolat turnul Antoniei, au făcut templul lor pătrat,în acelasi timp ce aveau scris în oraolele lor sacre : „Atunci să le fie luată cetatea , precum si templul lor când templul ar deveni cu patru laturi." Dar, ce i-a ridicat cel mai mult in ducerea acestui război, a fost un oracol neclar icare a fost a găsit, de asemenea, cu scrierile lor sacre, ca, „în vremea aceea, unul din țara lor ar trebui să devină guvernator al pământului locuibil." Evreii au considerat această predicție ca le apartine in mod particular și mulți dintre înțelepți au fost astfel înşelati în determinarea lor. Acest oracol cu siguranță indica guvernul lui Vespasian, care a fost numit împărat în Iudeea. Cu toate acestea, nu este posibil ca oamenii să isi evite soarta, desi o văd dinainte. Dar aceşti bărbaţi au interpretat unele dintre aceste semne conform bunului lor plac, iar pe unele dintre ei le-au disprețuit cu desăvârșire, până când nebunia lor a fost demonstrată, atât prin cucerirea cetăţii lor cat şi a propriei lor distrugeri.
În Matei 23 și 24, Isus exprimă ceea ce a fost numit viziune escatologică, sau apocaliptica. De fapt, întregul pasaj pare să nu fie altceva decât o „profeţie" de evenimente şi detalii care au avut loc în timpul distrugerii Ierusalimului de către Titus, toate acestea pot fi găsite în pasajul lui Josephus de mai sus, care descrie acel eveniment.
Pasajele legate de Noul Testament urmează cu discuția data de caractere ingrosate. Pasajul conține, cum însuși Isus

le descrie, semnele care vor indica că „Fiul Omului” a venit să distrugă Ierusalimul.
Isus părăsise Templul și mergea pe drumul Lui, când
Ucenicii Săi au venit și I-au atras atenția asupra cladirilor Templului . "Vezi toate astea?" El a răspuns; „în adevăr solemn eu vă spun că nu va rămâne aici nici piatră peste piatra care nu va fi doborâta”.
După aceea, El a fost pe Muntele Măslinilor și s-a aşezat acolo când ucenicii au venit la El, și au zis: „Spune-ne când va fi aceasta; și care va fi semnul venirii tale și al sfârșitului veacului?"
„Aveți grijă să nu vă inducă nimeni în eroare”, a răspuns Isus;
„căci mulți vor veni să-si asume numele meu și să spună „Eu sunt Hristosul; și îi vor induce pe mulți în eroare.„Și în curând veți auzi de războaie și zvonuri despre războaie. Nu vă alarmați, căci astfel de lucruri trebuie să se intample; dar
sfârșitul nu e încă.„si toate aceste nenorociri nu sunt decât la fel ca durerile timpurii ale naşterii.
„Atunci va vor pedepsi și veti fi ucisi; și veți fi prilej de ură pentru toate neamurile pentru că veti fi numiti dupa mine.
„Atunci se vor trăda unul pe altul și se vor urî pe unul
altul.
„Se vor ridica mulți profeți mincinoși și vor conduce mulțimile la rătăcire;
„și din cauza nerespectării predominante a Legii lui Dumnezeu dragostea marii majorități se va răci;
„dar cei care vor rămâne tari până la Sfârşit vor fi mântuiţi.
„Și această veste bună a Împărăției va fi proclamata în întreaga lume să stabilească dovezile înaintea tuturor neevreilor ; și atunci va veni Sfârșitul. Când ați văzut (pentru a folosi limbajul profetului Daniel) Dezgustul Pustiirii,' stand permanent în Locul Sfânt
Lăsați cititorul să observe acele cuvinte - apoi pe cei care sunt în Iudeea sa scape pe dealuri;„Cine este pe acoperiș să nu coboare să ia ce este în casa lui;
„nici pe cel ce este la camp sa nu se intoarca să-și ia haina.
„Și vai de femeile care la vremea aceea sunt însărcinate
sau au copii!
„Dar rugate-va ca scaparea voastra să nu fie iarna, nici in Sabat;
„căci atunci va fi suferinta adanca, cum nu a fost
fost de la începutul lumii și cu siguranță niciodată nu va fi din nou.
„Și dacă acele zile nu ar fi scurtate, nimeni nu ar fi salvat; dar de dragul propriului Popor al lui Dumnezeu acele zile vor fi scurtate.
Dacă la vremea aceea cineva v-ar spune:— Vezi, aici este Hristosul! sau 'Aici!' nu-i acordati crezare.

„Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși, arătându-va semne minunate și minuni, astfel încât să înșele, dacă ar fi posibil, chiar si poporul lui Dumnezeu.
„Ține minte, te-am prevenit.„Deci, dacă vă vor spune: „Iată, El este în Deşert!' nu merge acolo: sau „Vezi, El este în casă, în cameră!' nu crede.„Căci așa cum fulgerul fulgeră în est și se vede chiar la apus, așa va fi Venirea Fiului Omului.
„Unde este cadavrul, acolo se vor aduna vulturii împreună. Dar imediat după acele vremuri de necaz
„Atunci va apărea pe cer Semnul Fiului Omului;
„Și El își va trimite îngerii și vor aduna împreună aleșii săi, din cele patru vânturi și de la un capăt al raiul la celalalt. Acum învață de la smochin lecția care o preda . De îndată ce ramurile sale au devenit acum moi și pleacă în frunze,sa știți cu toții că vara e aproape.
„Așa că și tu, când vei vedea toate aceste semne, poți fi sigur că El este aproape — chiar la ușa ta.
„Vă spun adevărul absolut că generația actuală cu siguranță nu va disparea fără ca toate aceste lucruri să aibă avut loc pentru prima dată.
„Pământul și cerul vor disparea, dar este sigur că ale mele cuvinte nu. Dar în ceea ce privește ziua aceea și timpul exact nu știe nimeni — nici măcar îngerii cerului, nici măcar Fiul, ci numai Tatăl.
„Căci așa cum a fost pe vremea lui Noe, așa va fi și la Venirea Fiului Omului. „În acel moment, înainte de Potop, bărbații erau ocupați cu mâncarea și bautura, luând neveste sau dându-le până în ziua când Noe a intrat în chivot,
„Nici nu și-au dat seama de vreun pericol până când a venit Potopul și i-a măturat pe toți; asa va fi si la Venirea lui Fiul Omului.
„Atunci vor fi doi bărbați în ținut: unul va fi luat, iar unul lăsat în urmă.
„Două femei vor măcina la moară: una va fi luata, iar una lăsata în urmă. „Fii deci în alertă, căci nu știi ziua in care vine Domnul vostru.
„Dar de asta fii sigur că dacă stăpânul casei știa ceasul la care vine tâlharul, ar fi rămas treaz și nu ar fi lăsat casa lui sa fie jefuita.
„De aceea, și voi trebuie să fiți gata, căci la un moment dat când nu il veti aștepta , Fiul Omului va veni."
Am împărțit analiza pasajelor de mai sus în mai multe parti. Mă voi concentra mai întâi asupra paralelelor dintre nebunul Iisus al lui Josephus și Iisus din Noul Testament. Există numeroase paralele între Iisus escatologic din Matei 23 și 24 și acel tragicomic Iisus descris în pasajul din Josephus , la care ma voi raporta ca lunaticul Iisus. Cred că Josephus creează în mod

intenționat o caricatura a acelui Iisus din Noul Testament, avându-l pe nebunul Iisus care ii împărtășește,cuvintele, frazele, ideile și experiențele – și, evident, prin numele lor comun. Ele sunt paralele într-un alt mod important. Fiecare oferă o listă de „semne" care prevestesc amenintatoarea soarta tragica a Ierusalimului. Aceste liste includ o serie de fraze și concepte identice.
De exemplu, Isus din Noul Testament spune:
Căci așa cum fulgerul fulgeră în est și este văzut chiar si la apus, așa va fi Venirea Fiului Omului.
Și El își va trimite îngerii și vor aduna aleșii săi, din cele patru vânturi și de la un capăt al raiul la celalalt. Atunci va fi Împărăția Cerurilor ca zece domnișoare de onoare care și-au luat torțele
și a ieșit în întâmpinarea mirelui.
Nebunul Isus vorbește și despre „est" și „apus", „cele patru vânturi" și "doamnisoarele de onoare" și "mirii". Observați că limbajul este folosit în aceeași secvență în ambele lucrări:
. . . a început dintr-o dată să strige cu voce tare: „Un glas din răsărit, un glas dinspre vest, un glas dinspre cele patru vânturi, un glas împotriva Ierusalimului și al casei sfinte, un glas împotriva lui miriilor și mireselor și un glas împotriva acestui întreg popor!"
Nebunul Iisus prezice clar distrugerea templului
când spune „un glas împotriva casei sfinte". Iisus din Noul Testament face aceeași predicție.
Ucenicii Săi au venit și I-au atras atenția asupra incintelor Templului — Vezi toate astea? El a răspuns; „în adevăr solemn spun că nu va rămâne aici piatră peste piatră care nu va fi daramata".
Iisus din Noul Testament folosește cuvântul „vai" de șapte ori în timpul în discursului său din Matei 23. Isus din pasajul lui Josephus, de mai sus, care, aparent, îl ridiculizeaza pe Iisus din Noul Testament, de asemenea în mod constant repetă cuvântul „vai".
Vai de voi, călăuzitori orbi. . .

Matei 23:16

Și din pasajul din Josephus:
Vai, vai de cetate iarăși și de popor și de sfânta casa!

Ambii Iisus folosesc cuvântul „vai" pentru a descrie dezastrele care se vor abate peste locuitorii Ierusalimului la întoarcerea „Fiului". Iisus din Noul Testament prevede că acest dezastru va avea loc odată cu întoarcerea unui „Fiu al lui Dumnezeu", în timp ce nebunul lui Iisus al lui Josephus prevede și el acest lucru odată cu venirea unui „fiu al lui Dumnezeu", acesta fiind Titus.
Trebuie subliniat că capitolele 23 și 24 din Biblia dupa Matei pur și simplu impart un singur discurs, astfel încât paralelele dintre aceste

capitole și descrierea semnelor de catre Josephus care au precedat distrugerea templului ar trebui luate ca un tot.
Ironia este și mai clară atunci când Josephus consemnează ca nebunul Iisus are o experiență pasională foarte asemănătoare cu cea a lui Iisus în Noul Testament. Ca și Iisus din Noul Testament , nebunul Iisus este dus de „evreii eminenti" la procuratorul roman, unde este biciuit până când oasele îi sunt dezgolite. Ca si cel din Noul Testament Iisus este descris ca un om cu mânie „divină". Josephus îl leagă pe nebunul său de Iisus din Noul Testament si intr-un alt mod, prin data morții sale. Josephus permite cititorul să calculeze această dată afirmând că ora la care nebunicul Isus și-a început a fost„cu patru ani înainte de război și că a continuat „fără să răgușească" pentru „șapte ani și cinci luni". După cum a observat Eisenman, aceste date indică faptul că nebunul Isus a murit de Paște în anul 70 e.n. Acesta este „generatia " precisa de 40 de ani de la începutul slujirii lui Iisus din Noului Testament care a prezis că profețiile sale se vor împlini în termen de 40 de ani. Jesus ben Ananias(fiul lui Ananias) este o altă împlinire comică a profeției lui Isus din Noul Testament.
În cele din urmă, complet incredibilul, dar foarte comicul sfarsit al lui Iisus în lectura lui Josephus este legată de tema comica din Noul Testament referitoare la „pietre".
Acest strigăt al lui era cel mai tare la festivaluri; și el con-
a continuat această cântare timp de șapte ani și cinci luni, fără sa răgușeasca sau sa oboseasca până în momentul in care și-a văzut prevestirea cu seriozitate împlinită în asediul nostru, când a încetat; căci în timp ce se învârtea in jurul zidului, el a strigat cu toată puterea lui: „Vai,si iar vai de cetate, popor si de sfinta casa!" Si abia ce a adaugat în cele din urmă: „Vai, vai și mie!" a venit o piatra dintr-una dintre catapulte, l-a lovit și l-a ucis imediat; şi în timp ce isi rostea prelegerea s-a stins.
În Evanghelia după Matei, Isus afirmă că templul din Ieru-
salem va fi distrus. Apoi este întrebat ce semne îi vor prevesti distrugerea. Isus răspunde cu o listă de semne care vor apărea înainte de venirea „Fiului Omului", individul a cărui vizita va aduce distrugerea.
Josephus oferă, de asemenea, o listă de semne care, așa cum le relatează, de fapt au precedat distrugerea templului. Când aceste două liste de semne sunt comparate, apar o serie de similaritati. Prima paralelă este prea evidentă pentru a nu fi observată - locația și subiectul ambelor pasaje. Ambele descriu activitatea în și

în jurul templului Ierusalimului și ambele au de-a face cu distrugerea lui. Mai mult, atât Isus, cât și Josephus declară categoric că urmeaza să dezvăluie semnele care vor preceda distrugerea viitoare a templului.
Astfel, titlul capitolului din Războiul Iudeilor spune:
MARELE SUPLICIU ÎN CARE AU FOST EVREII IN TIMPUL MISTUIRII TEMPLULUI. DESPRE FALSUL PROFET ȘI SEMNE CARE PRECED ACEASTA DISTRUGERE.
La începutul cap.24 din Matei 24, Iisus este întrebat următoarea întrebare:
După aceea, el a fost pe Muntele Măslinilor , s-a așezat acolo si au venit ucenicii , separat de ceilalti i-au spus: „Spune-ne când va fi aceasta și care va fisemnul venirii tale și al sfârșitului veacului?
Viziunile apocaliptice ale lui Isus sunt astfel paralele cu capitolul lui Josephus
. . . SEMNELE CARE AU PRECEDAT ACEASTA DISTRUGERE.
Ambele seturi de semne sunt, prin urmare, în relație cu distrugerea viitoare a templului. Isus afirmă că aceste semne vor vesti, de asemenea, venirea „Fiului Omului” și începutul „necazului” timp în care templul va fi distrus. Josephus consemnează că semne foarte asemănătoare, de fapt, au apărut chiar înainte de distrugerea templului.
Pentru clarificare, voi trece prin lista de semne pe care Iisus le-a imaginat și apoi voi prezenta semnele paralele pe care le-a înregistrat Josephus ca s-au întâmplat.
Iisus din Noul Testament vede profeți falși ridicându-se și conducând oamenii in eroare.
„Aveți grijă să nu vă inducă nimeni în eroare”, a răspuns Isus;
„căci mulți vor veni să-mi asume numele și să spună „Eu”.
sunt Hristosul; și îi vor induce pe mulți în eroare.
Mulți profeți mincinoși se vor ridica și vor conduce mulțimi in rătăcire..."
Acest lucru „se împlinește” în acest pasaj din Josephus
Un profet fals a fost prilejul distrugerii acestor oameni.
ţie, care făcuse o proclamaţie publică în oraş că
chiar în ziua în care Dumnezeu le-a poruncit să se adune langa templu, și că acolo ar trebui să primească semne miraculoase ale eliberarii lor.Era atunci un număr mare de falși profeți supuși tiranilor pentru a impune oamenilor, care au decretat acest lucru, că ar trebui să aştepte pentru izbăvirea lui Dumnezeu. . .
Isus a descris calea pe care o va urma Fiul Omului.
Căci așa cum fulgerul fulgeră în est și este văzut
chiar apusul, așa va fi Venirea Fiului Omului.

Aceasta a fost direcția marșului armatei romane cand au intrat în Iudeea dela răsărit și și-au dus cucerirea spre vest.
La fel ca si Daniel [Daniel 7,13],Iisus din Noul Testament, vede un semn al Fiului Omului pe cer prevestind că distrugerea este iminenta: „Unul ca si Fiul Omului, venind cu nori de pe cer!"
În Josephus, citim despre un semn din nori prevestind distrugerea iminentă a Ierusalimului.
. . . înainte de apusul soarelui, care și trupe de soldați cu armurile lor erau văzute alergând printre nori . . .
Paralela dintre semnul „care și trupe. . . printre norii" data de Josephus și "semnul Fiului Omului în cer" dat de Iisus este problematica pentru creştinism. Dacă cineva acceptă, ceea ce primii teologi creștini au făcut, că semnele pe care le dă Isus in Matei s-au adeverit in semnele pe care le consemnează Josephus, atunci este greu de contrazis că Isus se referea la Titus ca fiind „Fiul Omului", carele și trupele fiind mai mult sinonime cu liderii armate romane decât cu înțelepții religioși. Această paralelă este la fel de clară ca oricare dintre celelalte paralele intre semnele pe care le prevede Iisus în Matei 23 și 24 și semnele pe care le dă Josephus în Războiul Evreilor, iar încercarea de a le exclude ar constitui o pledoarie specială.
Interesant este faptul că pe Arcul lui Titus de la Roma există un relief care înfățișează atât sfiintirea lui Titus, cât și cucerirea Ierusalimului, care îl arată că este purtat în nori pe un vultur.
Alți savanți au observat legătura dintre Iisus și Titus pe care îl creează semnul lui Josephus referitor la care și trupe. Teologul din secolul al XVIII-lea Reland a scris despre acest particular semn că
. . . mulți vor căuta aici un mister, de parca sensul ar fi că Fiul lui Dumnezeu a venit acum să se răzbune pentru păcatelor națiunii evreiești . . .
Reland spunea pur și simplu ceea ce era evident. Deoarece profetiile apocaliptice ale lui Iisus se refereau numai la distrugerea Iudeii de către romani, ele par să-l infatiseze venind „în fruntea armatei romane." Pentru că Titus era șeful armatei care a distrus Ierusalimul, paralela pe care o creează acest semn între Iisus și el pare clara.
Continuând cu listele de semne, din Noul Testament Iisus prezice „vai" pentru femeile care alăptează un copil.

Vai de femeile care vor fi însărcinate şi de cele ce vor da ţâţă în zilele acelea!

Mat.24:19

Josephus arată că acest lucru s-a întâmplat.

Atunci ea a încercat un lucru nefiresc; și smulgandu-si fiul ,un copil care sugea la sân, ea a spus:
„O, prunc nenorocit! pentru cine te voi păstra in acest război, această foamete și această revoltă?”... De îndată ce ea spuse acestea,și-a ucis fiul, apoi l-a prăjit și l-a mâncat pe jumătate , . .
Isus prevede „foamete și cutremure” ca semne ale venirii distrugerii. În pasajul de mai sus al lui Josephus, preoții „au simțit un cutremur” în timp ce încercau să-şi îndeplinească serviciul religios. Josephus descrie „mulți au fost sleiți de foamete”.
În Matei 24, Iisus afirmă ca ,, cine va fi pe acoperişul casei să nu se coboare să-şi ia lucrurile din casă;
[18]şi cine va fi la câmp să nu se întoarcă să-şi ia haina”.
În pasajul următor, Josephus consemnează că acest semn „s-a intamplat":
Și acum romanii, judecând că ar fi fost în zadar să cruțe ce era în jurul Templului, au dat foc acestei mănăstiri în ; prin care unii s-au sinucis aruncandu-se in gol iar altii au ars chiar în mănăstiri. Nici unul dintre ei nu a scăpat cu viața. Un profet mincinos a fost prilejul distrugerii acestor oameni, care făcuse o proclamatie publică în oraș chiar în ziua aceea, că Dumnezeu le-a poruncit să urce la templu și că acolo ar trebui să primească semne miraculoase ale eliberării lor. Au incendiat şi camerele vistieriei, în care era o cantitate mare de bani și un număr imens de haine . . .
Isus afirmă:
Dar de asta fii sigur că dacă stăpânul casei avea sa știe ceasul la care tâlharul va veni, ar fi rămas treaz și nu ar fi lăsat să i se jefuiasca casa.
Pe parcursul Războiului Evreilor, Josephus folosește cuvântul „tâlhar” pentru a descrie rebelii evrei:
Și acum mulțimea tâlharilor au fost scosi afară [din curtea interioară a templului de către romani] și era o imbulzeala să intre în curtea exterioară și de acolo în oraș, în timp ce restul populației a fugit în mănăstirea acelei curţi exterioare . . .
Isus datează literal,,sfarsitul veacului” prorocind:
Adevarat va spun că generația actuală cu siguranță nu va trece in nefiinta fără ca toate aceste lucruri să aibă mai întâi loc.
Evreii din primul secol au susținut că o generație dura 40 de ani. Prin urmare, generația la care se referă Isus nu poate fi decât aceea care, 40 de ani mai târziu, s-a răzvrătit impotriva Romei. Astfel, toate acele profetii ale lui Isus prevedeau evenimente din războiul care urma.

Următorul citat subliniază această idee.

. . . Oriunde e cadavrul, acolo se vor aduna vulturii. . .
Din moment ce vulturul era simbolul armatei romane, ideea din spatele acestui pasaj pare de asemenea clara. Numeroși teologi au înțeles ca pasajul indica faptul că Isus prevede ca armata romana se adună în jurul cadavrelor din templul distrus.
După cum a scris Albert Barnes în Comentariul său despre Biblia lui Matei în 1832:
Acest verset este legat de cel precedent prin cuvântul „pentru", implicând că acesta este un motiv pentru ceea ce se spune acolo— că Fiul Omului va veni cu siguranță să distrugă orașul și că va veni brusc. Sensul este că el va veni, prin intermediul armatelor romane, la fel de brusc, la fel de neașteptat ca si multimile întregi de vulturii, deși nevăzuți înainte, își văd prada de la mare distanţă şi se adună in grup în jurul ei... Pe cat de intensă este viziunea pe atat de potrivita pentru a reprezenta armatele romane,care deși erau la distanță , spionau, Ierusalimul, un cadavru putred,grăbindu-se în a-l distruge.
Noul Testament arată clar că Isus a văzut în viitor și le spune evreilor ce trebuie să facă pentru a evita „necazul".
Căci se vor ridica hristoși mincinoși și profeți mincinoși, afisand semne și minuni , ca să înșele, unde ar fi posibil, chiar și Poporul lui Dumnezeu. . .
Ține minte, te-am prevenit.
Josephus, într-un model care ar trebui să fie familiar cititorului pana acum, afirmă:
Acum, dacă cineva se gândește la aceste lucruri, va găsi pe acel Dumnezeu are care grijă de omenire și, prin toate căile posibile, prezice rasei noastre ce e bun pentru conservarea ei; dar că acei bărbații au pierit de acele nenorociri pe care voluntar si nebunesc le aduc asupra lor. . .
Ca și în toate profețiile lui Isus, lista lui de semne operează pe două niveluri. La suprafața lor, ele ar fi demonstrat unui needucat creștin , convertirea la divinitatea a lui Isus. Potențialilor convertiți le-ar fi fost arătate profețiile lui Hristos în Noul Testament.
și apoi implinirea fiecărei profeții in Războiul evreilor— profetul oficial coroborat cu istoria oficială. Aceste lucruri ar fi „dovedit" amândoua divinitatea lui Hristos, pentru că el fusese în stare sa vada viitorul si simultan sa justifice distrugerea Ierusalimului de catre armata romana, pentru că a „dovedit" că fusese prevăzuta de Dumnezeu. La nivelul lor comic, însă, cele două

liste de semne sunt evidente indicii despre adevărata identitate a Fiului Omului – Titus Flavius.
Observ o altă paralelă între profețiile escatologice ale lui Isus și Războiul Iudeilor care are legătură cu această temă. Isus în Matei cap.24 declara:
... căci atunci va fi necaz mare, cum nu a mai fost de la începutul lumii și cu siguranță niciodată nu va mai fi."
Josephus consemnează că și aceasta s-a întâmplat.
. . . nenorocirile tuturor oamenilor, de la începutul lumii, dacă sunt comparate cu acestea ale evreilor, nu sunt așa considerabile.
Există o altă paralelă între semnele din Matei 23 și semnele din Josephus. O voi analiza separat din cauza naturii ei, comice unică.
Această paralelă ia nedumerit de mult pe savanți. Confuzia s-a datorat faptului că nu a fost înțeleasa atât ca o glumă și ca o altă paralelă între Misiunea lui Isus și a campaniei lui Titus, care au fost create pentru a oferi cele două povești acelasi plan larg.
În Evanghelii, Isus afirmă:

Şerpi, pui de năpârci! Cum veţi scăpa de pedeapsa gheenei?
De aceea , iată, vă trimit proroci, înţelepţi şi cărturari. Pe unii din ei îi veţi omorî şi răstigni, pe alţii îi veţi bate în sinagogile voastre şi-i veţi prigoni din cetate în cetate,ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de lasângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-aţi omorât între Templu şi altar.
Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste neamul acesta

Mat. 23:33-36

În Războiul Iudeilor, Josephus scrie:
Și acum acești zeloți și idumei erau destul de obosiți si abia mai ucideau oameni, așa că au avut obrăznicia de a se înființa tribunale și judecătorii fictive în acest scop; si ca intenționau să-l aibă pe Zaharia, fiul lui Baruc, unul dintre cel mai eminent dintre cetățeni, ucis, deci ceea ce i-a provocat pe ei împotriva lui era acea ură de răutate și iubire de libertate care erau atât de eminente în el . . .
Acum cei șaptezeci de judecători au adus verdictul că persoana acuzată nu era vinovata, si ca alegeau mai degrabă să moară si ei înșiși cu el, decât să-si pună moartea lui asupra lor; atunci s-a facut o mare zarva a zeloților la achitarea lui, și toți au avut indignare față de judecări considerand ca autoritatea a dat vredictul

doar in glumă. Deci doi dintre cei mai îndrăzneți dintre ei s-au aruncat asupra lui Zaharia în mijlocul templului și l-au ucis; și când a căzut mort, l-au batjocorit și i-au spus:
„Ai și verdictul nostru și acesta va dovedi mai sigur achitare ta față de celălalt verdict." . . .
După cum am subliniat, Matei 24 este o continuare a aceluiași Discursul pe care Iisus il începe în Matei 23. Isus părăsește interiorul templului, unde are loc dialogul din Matei 23 și apoi continuă si folosește acest discurs (Matei 24) în afara templului. Prin urmare, paralela între Zaharia, fiul lui Barachia, și Zaharia, fiul lui Baruc, ambii uciși în templu, ar trebui să fie înțeleasa ca facand parte din același flux de profeție pe care Isus îl dă în Matei 24, pentru că este din acelasi discurs. În lumina numeroaselor paralele din Matei 24 și Războiul Evreilor, suntem pe baze solide când înțelegem ca acesta e un alt exemplu al lui Isus „văzând" ceva în viitor pe care Josephus il documentează.
Există o problemă în a accepta că paralela aparține totuși, aceluiași set ca si celebrele profeții escatologice ale lui Isus. Personajul la care se referă Isus nu a apărut în viitorul său, ci în trecutul lui. Profetul „Zaharia, fiul lui Barachia" este un caracter din Vechiul Testament, deci cum poate Isus să-l prevadă în viitor? Mai mult, cum a putut Josephus să consemneze că Isus a fost corect, că moartea lui Zaharia a avut loc în anul 70 e.n., împreună cu celelalte profeții imaginate de Isus în Matei 23 și 24?
Am inclus comentariul fascinant al lui Whiston referitor la pasajul din Josephus. Era conștient de paralela dintre Zaharia în Josephus și Zaharia în Noul Testament și a fost incurcat de implicațiile sale.
Unii comentatori sunt gata la a presupune ca acest „Zaharia, fiul lui Baruc", ucis aici pe nedrept de evreii din templu, era exact aceeași persoană cu „Zaharia, fiul lui Barachia", despre care spune Mântuitorul nostru ca evreii „l-au ucis între templu şi altar",in Biblia lui Matei cap.23 par.35. Aceasta este o expunere oarecum ciudată; din moment ce Profetul Zaharia a fost cu adevărat „fiul lui Barachia", și „nepotul lui Iddo", Zaharia 1:1; și cum a murit, noi nu avem alta dovadă decât cea dinaintea noastră în Sfântul Matei:
în timp ce acest „Zaharia" era „fiul lui Baruc". Deoarece crima se petrecuse deja,evreii îl omoriseră deja; când Mântuitorul nostru a rostit aceste cuvinte ,măcelarirea lui „Zaharia, fiul lui Baruc", descrisa în Josephus, e atunci aproximativ treizeci și patru de ani în viitor. Și din moment ce măcelul a avut loc „între templu și altar", în camera preoților, una dintre cele mai sacre și îndepărtate părți ale

întregului templul; cu cuvintele lui Josephus, în mijlocul templului și, cel mai probabil, în numai curtea lui Israel (căci noi nu am avut nici o indicație că zeloţii profanaseră în acest moment curtea preotilor. Vezi B. V. cap. 1. sect. 2). Ori nu il cred pe al nostru Josephus, care insistă întotdeauna asupra caracterului sacral al curtii interioare din Templu ca s-ar fi putut comite o asa barbara crima, așa cum a fost săvârșită într-un loc atât de sfânt, ori nu a fost adevăratul loc al acesteia.

Astfel, Whiston încearcă să explice paralela tulburătoare argumentând că uciderea lui Zaharia în Josephus nu ar putea fi incidentul pe care Iisus l-a proorocit pentru că:

1) Profetul Zaharia a murit înainte de nașterea lui Isus.

2) Barachiah și Baruch sunt cuvinte diferite.

3) „Mijlocul templului" nu este „între templu și altar"

Primul punct al lui Whiston este irelevant. Secundul ignoră pe multele ușoare modificări de ortografie între aceleași cuvinte din Josephus și Noul Testament. De exemplu, un tip de pește din Marea Galileei este scris „Coracin" în Josephus și „Chora'zin" în Noul Testament. Al treilea punct al său, referitor la posibilele diferențe între locația uciderilor, este în contradicție cu acceptarea celorlalte paralele între aceleaşi pasaje din Noul Testament şi Josephus ca dovadă a divinității lui Hristos.

Mai mult, este evident că profeția lui Isus cu privire la „Zaharia i'ah, fiul lui Barachi'ah, ,,pe care l-ai ucis între sanctu-ar si altar," ar fi fost înțeles de un needucat convertit la creștinism din secolul I, ca s-a înplinit prin pasajul din Josephus care spune: „Așa că doi dintre cei mai îndrăzneți s-au repezit asupra lui Zaharia (fiul lui Baruc) în mijlocul templului și l-au omorât".

Josephus și Noul Testament evită în mod constant paralelele textuale cu un grad. În capitolul următor din Cartea lui Daniel, Iisus vorbește despre „dezgustul care provoaca distrugere si pustiire", în timp ce Josephus se referă la „sfârșitul sacrificiului zilnic". De fapt, ambele expresii se refera la acelasi lucru. Cuiva căruia i- ar fi citite cele două lucrări ar face atunci legătura între termenii „diferiți" și astfel ar ajunge la concluzia că Iisus ar fi putut să prezica viitorul. Prin intermediul acestei tehnici de schimbare a numelui, autorii Noului Testament și Josephus ascund jucăuș faptul de masele needucate pentru care a fost inventat crestinismul că aceeași sursă a creat ambele lucrări. După cum am arătat mai sus, Simon devine Petru, Ioan devine „ucenicul iubit de Isus" etc.

Cele două pasaje de mai sus referitoare la Zaharia folosesc aceasi tehnică. Iisus folosește expresia „între sanctuar și altar”, în timp ce Josephus folosește expresia „mijlocul templului”. Isus vorbeşte despre „Zaharia, fiul lui Barachia”. Josephus se referă la „Zaharia, fiul lui Baruc”. Cuvinte diferite exprimă din nou același concept.

Din moment ce profețiile escatologice ale lui Isus toate s-au împlinit în acelasi capitol din Razboiul Evreilor nu este mai logic sa presupunem că poveștile lui Zaharia sunt un alt exemplu al acestui set de profeții implinite?

Cu toate acestea, urmărirea acestui tip de gândire a fost imposibilă pentru Whiston.Pentru a face acest lucru, ar fi trebuit să accepte că atât Isus cat si Josephus au greșit pentru că fiecare „a văzut” ceva care nu s-ar fi putut întâmpla în anul 70 e.n. Lui Whiston, Isus nu ar fi putut greși, prin definiție, pentru că el era Dumnezeu. La fel, și lui Whiston si mulor teologii creştini, Josephus nu se putea înşela deoarece istoria lui consemnează lucrarea lui Dumnezeu.

Aceasta este o demonstrație a puterii combinative dintre cele două lucrări. Convingerea că acestea provin din două surse distincte creaza efectul că demonstrează supranaturalul, care este să spunem, puterea de a profeți a lui Isus. Noul Testament dezvăluie adevăratul „Fiul al lui Dumnezeu” pentru că predicțiile lui Hristos se adeveresc. Un „istoric” le înregistrează. Istoriile lui Josephus trebuie să fie exacte pentru că ele înregistrează lucrările lui Dumnezeu. Isus prezice evenimentele pe care le vede Josephus.

Intelectul lui Whiston este neputincios să analizeze ceea ce este chiar în față lui din cauza divinității pe care cele două lucrări „o demonstrează”. Dacă cineva i-ar fi sugerat lui Whiston că povestea lui Zacharias din Josephus și predicția lui Hristos cu privire la Zaharia în Noul Testament se combină pentru a forma o glumă, el nu ar fi putut înțelege un asemenea umor.

Desigur, pasajele ar fi fost extrem de amuzante pentru un intelectual de la curtea Flaviana — unul familiarizat cu Vechiul Testament și, prin urmare, af fi înțeles umorul din pasaje.

Iisus, în mijlocul unei serii de predicții, descrie ceva ce se întâmplase deja. Apoi Josephus „înregistrează” că se va întâmpla, a doua oară, în viitor. O strengarie comică absurdă comparabilă cu ,,vaiul” lui Iisus fiind lovit mortal de o piatră. Imaginați-vă pe cineva astăzi care, pretinzând că poate vedea viitorul, dă o listă de evenimente care se vor întâmpla în secolul viitor. La sfârșitul listei, el prezice că Germania va pierde al Doilea Război Mondial. Comedia este vodevilliană. Sunt mai multe puncte. În primul rând, cel mai

simplu, explicația nonsupranaturală este aceea că aceeași sursă i-a produs atât pe Zaharia, fiul lui Barachia din pasaj Noului Testament cat și pe Zaharia, fiul lui Baruc,din pasajul lui Josephus. Asta pentru că este este puțin probabil ca doi autori diferiți să fi făcut aceeași greșeală.
În plus, pasajele lucrează împreună pentru a crea o piesă plină de umor,un alt exemplu ca Noul Testament și Războiul Evreilor.
când sunt citite împreună creaza un effect comic.
Pasajul Noului Testament despre Zaharia este de asemenea notabil prin faptul că dă un moment în timp în care „aceste lucruri se vor întâmpla afectand aceasta generație." Cu alte cuvinte, Isus prezice exact când nenorocirea abatuta asupra „generației nelegiuite" va avea loc – adică exact dupa uciderea lui Zaharia. David Brown a scris în 1858:
Acest lucru nu ne spune cat de clar ar putea-o face cuvintele, că întreaga profeție era menită să se aplice distrugerii Ierusalimului? Nu există decât un singur mod de a lăsa asta deoparte, dar cât de forțat pare, cred că trebuie să apară tuturor mintilor imparțiale. Este prin traducere, nu „această generație". . . ci „aceasta națiunea nu ar trebui sa supravietuiasca": cu alte cuvinte, națiunea evreiasca va supraviețui tuturor lucrurilor prezise aici! Nimic altceva decat o necesitate imaginata decurgând din punctul lor de vedere asupra profeției, ar fi putut determina atât de mulți oameni sensibili să pună aceasta spoiala peste cuvintele Domnului nostru. Încercați doar efectul acestuia asupra anunțului perfect paralel din capitolul anterior:

„ Voi dar umpleţi măsura părinţilor voştri De aceea, iată, vă trimit proroci, înţelepţi şi cărturari. Pe unii din ei îi veţi omorî şi răstigni, pe alţii îi veţi bate în sinagogile voastre şi-i veţi prigoni din cetate în cetate. . . ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-aţi omorât între Templu şi altar. Adevărat vă spun: Toate aceste lucruri vor veni peste generația aceasta"... (Mat. xxiii. 32, 34-36).
Nu vrea Domnul aici să se inteleaga generația existentă a israeliților? Dincolo de orice întrebare,si dacă da, ce poate fi mai clar decât că acesta este sensul pasajului dinaintea noastră?
Brown susține că contextul utilizării de către Isus a cuvântului generație din pasajul lui Zaharia demonstrează că Isus se referă la

evenimentele anului 70 e.n. Nu pot fi mai putin de acord cu el. Când Isus afirmă că evreii au fost răi „de la sângele cuviinciosului Abel până la sângele lui Zaharia" și că această generație se va "umple" pe măsura părinţilor lor, un convertit la creştinism din secolul I ar fi înțeles că el „prevestește" distrugerea evreilor în anul 70 E.C. Într-adevăr, ce altă interpretare a cuvintelor lui Iisus este posibilă?
În plus, dând „sângele lui Zaharia" ca punct final al răutatii evreilor, Iisus afirmă, de asemenea, clar că va avea loc un eveniment imediat înainte de „generația rea" se va fi „umplut" de „nenorocirea" lor. Isus prezice clar că sângele lui Zaharia
va fi vărsat imediat înainte de distrugerea evreilor de către romani. Această paralelă temporală, pe care atât Iisus, cât și Josphus au „văzut-o", Zaharia fiind ucis de „generația meschina" imediat înainte de distrugerea templului, este de mare importanță. Fiecare plasând uciderea lui Zaharia imediat înainte de
distrugerea templului, autorii Noului Testament și
Războiul Iudeilor creează o alta „piatra de hotar", evenimente similare conceptual care au loc în aceeași succesiune.
„Profeția împlinită" finală pe care vreau să o analizez, discursul apocalyptic al lui Iisus din Biblia lui Matei este cel pe care el îl face cu privire la o „piatră" care va zdrobi. În pasaj, Iisus prezice și că unei alte națiunii, evident cea a Romei, i se va da „Împărăția lui Dumnezeu".

N-aţi citit niciodată în Scripturi că: 'Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru şi este minunat în ochii noştri'?
[4]De aceea vă spun că Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite.
Cine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit de ea, iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera."

Mat. 21:44,6

În traducerea lui Whiston din Războiul Evreilor, publicată de J. M. Dent în 1915, am găsit următorul joc de cuvinte extraordinar cu privire la „piatră" care a „zdrobit".
Primul este pasajul așa cum l-am citit inițial (într-o traducere mai recentă). Aceasta este traducerea dată în cele mai moderne versiuni engleze ale cartii lui Josephus:
Masinariile pentru care le pregătiseră toate legiunile
ele, au fost admirabil inventate; dar și mai extraordinare erau cele care aparțineau legiunii a zecea: cele care aruncau săgeți
si cele care aruncau cu pietre erau cele mai puternice și mai mari

decât restul, prin care nu numai că au respins incursiunile evreilor, dar i-au alungat si pe cei care erau pe ziduri deasemenea.
Acum pietrele care erau aruncate aveau greutatea de un talent(talentul roman era de 32,3 kg)și putea depasi 2 furlongi(un sfert de mila sau peste 400 metrii).Nu exista modalitate de a fi evitata lovitura primita nu doar de cei care ii stateau primii în cale, dar si de catre cei de dupa impact pe o distanta mare. Cât despre evrei, ei au privit la început venirea pietrei, căci era de culoare albă și putea prin urmare, nu numai să fie percepută prin zgomotul mare pe care l-a făcut,
dar putea fi si văzuta înainte de a veni prin strălucirea sa;
în consecinţă, străjerii care stăteau pe turnuri i-au anuntat când ballista a dat drumul pietrei au strigat cu voce tare, în propria lor limba, VINE PIATRA, deci cei care au fost in calea ei s-au oprit și s-au aruncat la pământ;si astfel pazindu -se piatra a căzut și nu le-a făcut niciun rău. Dar romanii au nascocit cum să prevină asta prin înnegrirea pietrei, care putea acum să-i țintească cu succes, când neputind fi deslușit dinainte, așa cum fusese până atunci; și așa pe mulți dintre ei i-a omorat dintr-o singura lovitură. Cu toată această suferință,evreii nu le-au permit romanilor să ridice pozitiile în liniște; dar s-au străduit cu îndrăzneală si viclenie și i-au respins atât noaptea, cât și ziua.În traducerea lui Dent din 1915, acest pasaj apare diferit.
„Vine Piatra" a fost tradus ca „Vine Fiul".
Pentru a determina baza acestei discrepanțe, m-am uitat la pasaj în cele mai vechi versiuni grecești ale Războiului Evreilor. Toate arată fraza ca „ ο γιος έρχεται **" „** ο γιος**" fiind cuvântul grecesc pentru „fiu". Traducătorii moderni au înlocuit în mod arbitrar cuvântul crezand că Josephus intenționa să folosească aici (piatră), refuzând să traducă cuvântul grecesc propriu-zis care apare în cele mai vechi manuscrise existente.**
Acest lucru este interesant deoarece cuvântul petros, pe care teologii l-au ales pentru a traduce „piatră", nu este deloc asemănător din punct de vedere lingvistic cu
cuvântul ο γιος **„fiu", care se găsește de fapt în pasaj.**
Whiston era conștient că cuvântul original din frază este „ ο γιος**". În traducerea lui Josephus a lăsat nota de subsol de mai jos, în prin care încearcă să explice că toate acele lucrari antice pe care le-a folosit pentru traducerea sa folosiseră cuvântul grecesc„** ο γιος**" pentru fiu. Explicația lui este fascinantă prin faptul că este un exemplu de disonanță cognitivă prin care el și ceilalți savanți au obișnuit sa evite să vada ceea ce era chiar în fața lor. El admite că singurul limbaj în care „piatră" și „fiu" ar fi putut fi confundate cu**

unul cu altul, ebraica, nu este limba în care a scris Josephus Războiul Evreilor. El susține, de asemenea, că traducerile alternative — săgeată sau dart — sunt „alterări conjucturale fără temei". Prin urmare, el într-adevăr nu are altă alternativă decât să accepte cuvântul așa cum este scris, adică „FIUL". Cu toate acestea, nici el nu dorește să facă asta,renuntand fara nici o explicatie.
Care ar trebui să fie sensul acestui semnal sau cuvântul de ordine, când paznicii au văzut o piatră venind din balista, „Vine piatra", sau ce greșeală există în citire
nu pot spune. MSS., atât in greacă cât și latină, toți sunt de acord cu acesta traducere; eu nu pot aprob sub nici un temei modificarea conjuncturala a textului de la „un " la „o", că nu fiul sau piatră vine, ci o săgeata sau un dart; asa cum a fost făcută de Dr. Hudson și nu este corectată de Havercamp. Dacă Josephus ar fi scris chiar și prima sa ediție a acestor cărți a războiului în ebraică pură, sau evreii ar fi folosit atunci in Ierusalim ebraica curata, cuvântul ebraic pentru ,,un fiu" este așa de asemanator cu ,,o piatra", ben si eben, ca o astfel de corectie ar fi fost mai ușor de admis. Dar Josephus a scris prima ediția a sa pentru evreii de dincolo de Eufrat, în limba chaldea(dialect al arameicii), așa cum a făcut această a doua ediție în limba greacă; iar bar era cuvântul in chaldea pentru fiul, în locul ebraicului ben, și a fost folosit nu numai
în Chaldea dar și în Iudeea, cum ne informeaza Noul Testament.
Dio ne spune că tocmai romanii la Roma pronuntau numele lui Simon, fiul Giorei, Bar Poras pentru Bar Gioras, după cum aflăm de la Xiphiline. Reland observa, „că mulți vor căuta aici un mister, ca și cum sensul era că Fiul lui Dumnezeu a venit acum să se răzbune pentru păcatelor națiunii evreiești;" care este
adevărul de fapt, dar ce puteau evreii sa insemne; cu excepția cazului în care este posibil să isi fi batut joc de amenințarea lui Hristos făcută atât de des, încât el va veni în frunte armatei romane pentru a-i distruge. Dar chiar și o astfel de interpretare are doar un grad foarte mic de probabilitate.
Whiston menționează interpretarea frazei de catre cărturarul și teologul secolului al XVII-lea Reland. Este o înţelegere cat se poate de simpla bazată, desigur, pe cuvântul „FIU" fiind cuvântul pe care Josephus l-a utilizat. Reland a înțeles că sintagma este asemanatoare cu cea a venirii Fiului lui Dumnezeu descrisă în Noul Testament.Mai mult, următorul comentariu al lui Whiston — „care este într-adevăr ,adevărul evenimentului, dar cu greu ceea ce evreii ar insemna acum,cu excepția cazului în care este posibil ca

batjocura față de amenințarea lui Hristos atât de des făcută, încât ar fi venit în fruntea armatei romane pentru distrugerea lor" — este în concordanță cu gândirea mea, că aproape că nu necesită clarificări. Whiston specific ia poziția pe care o argumentez, că profetiile lui Hristos se referă la războiul viitor dintre romani și evrei și că „Fiul lui Dumnezeu" va conduce armata română. Este un pas mic apoi către poziţia ca toate avertismentele lui Isus despre venirea Fiului lui Dumnezeu, care va aduce distrugere cu el, il prezic pe Fiul lui Dumnezeu care era de fapt în fruntea armatei romane,Titus
De asemenea, este fascinant să observi cât de eficient și de durată a fost antisemitismul creat de Noul Testament. Observați că Whiston vede distrugerea evreilor ca fiind o adecvata răzbunare pentru distrugerea Mântuitorului. Este ușor să-ți imaginezi-cum l-ar fi afectat o astfel de perspectivă in relatia de zi cu zi-cu evreii. Prin urmare, dacă Roma a creat creștinismul pentru a insufla antisemitism, invenția lor rezistă cu siguranță testului timpului.Inca functioneaza la mii de ani de la crearea lui.
Pentru a sublinia importanța declarației, editorul lui Josephus a scris cu majuscule toate literele din frază. „VINE FIUL ." Editorul lui Josephus a identificat importanța pasajului în același mod în care a identificat sintagma casa lui isop în pasajul „Fiul Mariei" citat mai devreme, prin scrierea acelei fraze cu caractere ingrosate.
Punctul în care Josephus introduce jocul de cuvinte ajută la clarificarea sensului . Pasajul este chiar la începutul asaltului roman asupra Ierusalimului, momentul exact în timp in care fiul a „venit" să distrugă Ierusalimul.
Mai mult, este neplauzibil ca cineva să tragă un semnal de alarmă pentru un proiectil aruncat cu o frază atât de lungă. „VINE " este tot ce rostește un soldat contemporan înainte să se arunce la pamant. „VINE PIATRA" este o frază prea lungă pentru a fi rostită atunci când milisecundele contează.
Această idee devine și mai clară în limba greacă originală, „Η πέτρα έρχεται" nu este o expresie care ar veni în minte cuiva în mod natural când o piatră mare se indreapta catre cineva .
Substituirea „fiu" cu „piatra" continuă de fapt un alt concept comic în Noul Testament, „piatră" fiind o alta autointitulare importanta pe care o folosește Isus. Isus se compară cu o piatră, una care dacă lovește va „zdrobi complet". Cu alte cuvinte, el spune că „Fiul lui Dumnezeu" este o „piatră" care îi va zdrobi pe cei care-l resping, evident referindu-se evrei. El afirmă acest lucru în mod specific în contextul utilizării puterii de către Roma. Acesta este, desigur,

același concept comic prezentat mai sus, unde Josephus consemnează că „Fiul", care este de fapt o „piatră", i-a zdrobit pe evrei.Asemenea celorlalte autointitulari comice ale lui Isus, (pescar de oameni, pâinea vie, apa vie) cu „piatră" locația fizică în care folosește Isus expresia face parte din glumă. El se autointitulează „piatra" respinsă de către constructori (adică evrei), care va „zdrobi cu desăvârşire" pe aceia asupra căruia cade, exact în locul unde Josephus consemnează asta de fapt, pietrele au căzut asupra evreilor în timpul războiului cu Roma.
În pasajul „Iisusului nebun" de mai sus, Josephus continuă tema comică a lui Isus care se numește o piatră care va „zdrobi".Lunaticul Iisus este ucis exact când începe asediul roman al Ierusalimului.
Josephus consemnează ultimele cuvinte ale lui Isus această prostie: „Vai, vai de cetate,vai de popor și de sfânta casă!" Și așa cum a adăugat la sfârșit: "Vai, vai și de mine!" a venit o piatră dintr-o catapulta, l-a lovit și l-a ucis pe loc; și așa rostind exact aceleaşi prevestiri s-a stins.
Este clar că un locuitor al curții Flaviene ar fi găsit umor în fiecare dintre autointitularile lui Isus din cauza locațiilor unde le-a pronunţat. Imaginați-vă un patrician cu o copie a Evangheliile in 80 e.n., știind ce le-au facut catapultele romane apărătorilor evrei ai Ierusalimului, citind despre un Mesia care, în timp ce stă sub zidurile acelui oraș, se autodenumește piatră și amenință să cadă asupra evreilor și să-i zdrobească complet. Pentru un astfel de individ, umorul ar fi fost evident. Ar putea Isus, pur și simplu prin șansă, sa- și dea atâtea auto-denumiri unice in locații exacte care ar fi parut pline de umor pentru patricieni?
Privite ca un grup, paralelele dintre aceste două pasaje și comedia pe care o creează pare prea exactă pentru a fi avut loc întâmplător. Optiunile sunt fie a fi de acord cu Eusebiu, care scrie:

,,Este potrivit să dati crezare adevăratei predicții a Mântuitorul nostru care a prezis tocmai aceste evenimente. Cuvintele lui sunt după cum urmează: „Vai de femeile care vor fi însărcinate atunci și de cele care vor avea copii de alăptat. Rugați-vă cerând ca aceste lucruri să nu se întâmple iarna,nici de Sabat. Pentru că în acele zile va fi un dezastru atât de mare, încât nu va avea echivalent nici înainte și nici după el.".
. . . Aceste lucruri au avut loc... în conformitate cu profeţiile Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care prin puterea divină le-a văzut dinainte de parcă ar fi fost deja prezente. . .

Cap.IX

Autorii Noului Testament

Josephus incheie Razboiul Evreilor cu o serie de pasaje care cred ca il ironizeaza pe Apostolul Pavel si creaza un puzzle pentru a identifica creatorii Crestinismul .
Mi se pare logic ca autorii sa isi incheie lucrarea cu un pasaj care le dezvaluie identitatea în concordanţă cu spiritul ludic rău intenţionat care parcurge întreaga lor compoziție.
Vă prezint mai jos primul dintre aceste pasaje. Acest pasaj descrie un grup de sicari care scapa fugind în Egipt. Odată ajunsi acolo, ei se trezesc mustrati de „evreii distinsi" care ii informează pe romani de prezența lor în Egipt. Sicarii sunt capturati si apoi torturati în încercarea de a-i face „să mărturisească că Cezar era al lor domn", ceea ce refuză să facă. De asemenea, copiii lor refuză să-l „numească pe Caesar stăpânul lor", în ciuda faptului că au fost și ei torturați. Astfel, pasajul prezintă în mod clar o problemă nerezolvată pentru Titus: cum sa-l faca pe evreii răzvrătiți sa îl numeasca „Domn".
Cand Masada a fost cucerita, generalul a lasat o garnizoană în cetate să o păstreze iar el însuși s-a dus la Cezarea; căci acum nu mai erau dușmani în țară, toti au fost inlaturati de războiul atât de lung. Totuși acest război a permis tulburări periculoase chiar şi in locuri foarte departe de Iudeea; căci s-a întâmplat ca mulţi evrei sa fie ucişi la Alexandria, în Egipt; pentru ca multi sicari si-au gasit scaparea acolo, departe de războaiele din Iudeea, nu s-au mulțumit să se fi salvat,dar au complotat pentru a produce noi tulburări,și i-au convins pe mulți dintre cei care i-au ajutat să-și afirme libertatea, să-i considere pe romani mai putin demni de respect decât ei înșași și să-l privească pe Dumnezeu ca pe singurul lor Domn si Maestru. Dar când o parte din evreii de seama li s-au opus pe unii i-au ucis, iar pe ceilalti i-au presat cu îndemnurile lor de a se revolta impotriva romanilor; dar când oamenii principali din senat au văzut la ce nebunie s-a ajuns, nu mai puteau sa le treaca cu vederea actiunile pentru propria siguranta.I- au adus pe toti evreii la o adunare și au acuzat nebunia acelor sicari, şi le-au demonstrate că ei au fost autorii tuturor relelor care se abatusera asupra lor. Si-au spus de asemenea, că „acești oameni, acum au fugit din Iudeea, neavând speranţe reale de a scăpa, pentru că de îndată

ce vor fi cunoscuți, vor fi imediat distruși de către romani, ei vin aici și ne umplu cu acele nenorociri ale lor, în timp ce noi nu am fost părtași în niciunul din păcatele lor." Prin urmare, ei au îndemnat mulţimea să aibă grijă, ca nu cumva sa fie omorati datorita complicitatii să-și ceară scuze romanilor pentru ceea ce fusese făcut, dand acesti razvratiti pe mana lor; fiind astfel înștiințati de pericolul mare în care se aflau, au respectat ceea ce a fost propus, și s-au abatut cu mare violență asupra Sicarilor; și într-adevăr șase sute dintre ei au fost prinși imediat,cat despre cei care au fugit in Egipt si Teba egipteana nu a trecut mult si au fost prinsi si ei si adusi cu un curaj, sau poate ar trebui sa-l numim nebunie, sau incapatanare în opiniile lor,de care fiecare a fost uimit. Căci când tot felul de chinuri și torturi care puteau fi concepute s-au folosit pe parti ale corpului lor neputand determina pe niciunul dintre ei să mărturisească, sau să pară ca mărturiseste si sa admita că Cezar era al lor Domn; nu numai ca si-au au păstrat propria convingere, în ciuda tuturor suferințelor la care au fost supuși, de parcă ar fi primit aceste torturi și focul însuși cu trupuri insensibile la durere și un suflet care într-un fel radia in ei. Dar ce a fost mai ales uimitor pentru privitori a fost curajul copiilor; căci nici unul dintre aceşti copii nu era biruit de aceste chinuri, încât să-l numeasca pe Cezar, Domnul lor.Tăria curajului [din suflet] prevalează asupra slăbiciunii trupului.

Cea mai comuna „glumă" a creștinismului este aceea că prin înlocuirea „Dumnezeului" și „Fiul lui Dumnezeu" evreiesc cu un „fiu al lui Dumnezeu" și un „Domn" care au fost de fapt împărați romani, era posibil să aibă adepți a noii lor religie si sa-l „numeasca pe Cezar Domnul lor" fără cunostinta lor. Pasajul de mai sus explică de ce Titus l-a inventat Crestinismul. Nici măcar tortura nu i-a putut face pe Sicari să-l numească „Domn".Prin urmare, au trebuit să fie păcăliți să o facă.

Continuând cu pasajul:

Pe atunci Alexandria era guvernata de Lupus care a semnalat Cezarului tulburarile cat de repede.Deoarece privea cu neincredere permanenta inclinarea evreilor spre revolta si se temea ca ei se vor regrupa din nou intr-o miscare unitara,atragandu-i si pe altii de partea lor,Vespasian i-a poruncit lui Lupus sa darame Templul din asa numitul district Onias.Templul se afla in Egipt imprejurarile in care a fost intemeiat si a capatat acest nume fiind urmatoarele ;Onias fiul lui Simon unul din Marii Preoti ai Ierusalimului silit sa fuga de regale Siriei, Antioh, care intrase in razboi cu iudeii,s-a refugiat in Alexandria.Intrucat Ptolomeu care il pizmuia fatis pe Antioh,i-a facut o primire calduroasa el i-a spus ca isi va dovedi prietenia fata de

poporul iudeu in cazul,in care el,Ptolomeu va da ascultare vorbelor sale.Regele a promis ca va face tot ce-i sta in putere si atunci Onias i-a cerut permisiunea sa construiasca in orice loc din Egipt,un temple pentra ca acolo sa-l poata cinsti pe Dumnezeu dupa datina strabuna.El a adaugat ca in acest fel iudeii il vor combate cu mai multa inversunare pe Antioh devastatorul Templului din Ierusalim , in schimb fata de el regele vor avea sim ai multa simpatie si un numar si mai mare se vor aduna in jurul lui atrasi de ocrotirea acordata cinstirii lui Dumnezeu.
Pasajul continuă cu o descriere a „templului evreiesc, care era în ţinutul numit Onias din Egipt.” Josephus, într-o abatere de la subiect, subliniază cu nonșalanță că templul este acela imaginat cu 600 de ani în urmă de profetul Isaia. Aceasta este un alt exemplu de manipulare a profeţiei iudaice de către Josephus la a coincide cu campania lui Titus.

,,Deci Ptolemeu s-a lasat convins de aceste vorbe și i-a daruit lui Onias un loc la o suta optzeci de furlongi(36 km) distanță de Memphis. Legea a fost numita legea Heliopolis ,unde Onias a construit mai intai o fortăreață și apoi un templu,care nu semana cu Templul din Ierusalim ci aducea cu un turn cladit din blocuri mari de piatra si înalt de șaizeci de coți; dimpotriva altarul a fost conceput intr-un fel asemanator cu altarul din patrie,l-a impodobit cu aceleasa ofrande exceptie facand candelabrul.Onias nici nua facut macar un sfesnic, ci a faurit o lampa de aur care revarsa lumina si atarna de un lant de aur
Incinta sanctuarului era inconjurata de un zid de caramida ,poarta fiind cioplita din blocuri massive de piatra.Regele i-a lasat si o mare suprafata de pamant menit sa-l aduca venituri pentru ca preotii sa nu duca lipsa de nimic pe de-o parte iar pe de alta parte sa poata fi aduse multe daruri intru cinstirea lui Dumnezeu.Fireste, Onias nu a infaptuit toate acestea cu ganduri nevinovate ci pentru ca sa se ia la intrecere cu iudeii din Ierusalim.Fuga sa silita ii revenea mereu in gand fiind plin de ura impotriva lor .Prin construirea noului templu Onias spera sa atraga multimea la el desprinzand-o de ei.
A existat de fapt si o proorocire veche de 600 de ani,ea fusese rostita de Isaia ,care prezisese ca in Egipt se va inalta un temple iar intemeietorul lui va fi un iudeu.Iata asadar cum a fost construit acest sanctuary.
Profeția la care se referă Josephus este cuprinsă în Isaia 19:18-25. Josephus intenționează în mod clar ca „cititorul inteligent” sa înțeleaga că evenimentele pe care le-a descris în pasaj demonstrează că profeția lui Isaia „s-a împlinit”. În pasajul de mai sus, Josephus descrie un „oraș al distrugerii în țara Egiptului”,

aceasta fiind Alexandria, similar cu cel din profeția lui Isaia. Josephus, din nou cu o paralela la Isaia, descrie templul ca fiind în formă de „stâlp”.Mai departe, condițiile politice ale regiunii la momentul respectiv pot fi clar văzute ca acelea care au fost imaginate de profeția lui Isaia, în aceea că acolo era „autostrada” din Egipt către Asiria”.
Adică Israel era acum o „autostradă” între Asiria și Egipt, în sensul că ca a devenit o legătură geografică în cadrul Imperiului Roman. Această idee este mai ales clara atunci când se consideră că cele trei legiuni romane care au participat la distrugerea Ierusalimului au fost Legiunea a XV a lui Apollo din Alexandria(Egipt), a V a Legiune Macedoniana și Legiunea a X a,a Stramtorii ambele din Siria.
Deci Josephus pare corect în afirmația sa că profeția lui Isaia s-a „împlinit”, cu evenimentele pe care le descrie în pasaj.
Cititorul va observa, totuși, că profeția lui Isaia este, de asemenea, mesianica. Afirmă că Domnul va trimite un „mântuitor” care va „lovi” și „vindeca”. Pasajul mai spune că „Domnul” va „fi cunoscut în Egipt” şi că Israelul va fi „moştenirea Domnului”.
Nu există nici o îndoială cu privire la cine indică Josephus că este „mântuitorul” la care se referă profeția lui Isaia. De fapt, în acest moment al istoiei lui..., singurul individ care ar fi putut fi salvatorul prevăzut de profeția lui Isaia este Titus. Numai Titus putea pretinde că a avut Israelul ca „moştenire” în acest moment.
Cezar (Titus) a dat ordin ca toată Iudeea să fie scoasa la vânzare; pentru că el nu a găsit nici un oraș acolo, si-a rezervat întreaga ţară pentru sine.
Prin urmare, Josephus dezvăluie că Titus este Mântuitorul sau Mesia,prin disputa nespusă ca profeția lui Isaia s-a adeverit.
Profeția lui Isaia pe care Iosif o folosește pentru a-l identifica Titus ca Mântuitor este dupa cum urmeaza:

În vremea aceea, vor fi numai cinci cetăţi în pământul Egiptului care vor grăi limba Canaanului şi vor jura în numele Domnului Savaot; una se va numi "Cetatea Soarelui".
În ziua aceea, va fi un jertfelnic în mijlocul pământului Egiptului şi un stâlp de pomenire la hotarul lui, pentru Domnul.
Acesta va fi un semn şi o mărturie pentru Domnul Savaot în pământul Egiptului. Când vor striga către Domnul în strâmtorările lor, atunci El le va trimite un mântuitor şi un răzbunător oare-i va mântui.

Domnul se va face ştiut în Egipt şi Egiptenii vor cunoaşte pe Domnul în ziua aceea. Şi vor aduce arderi de tot şi prinoase şi vor face făgăduinţe Domnului şi le vor împlini.
Şi Domnul va bate Egiptul, îl va lovi şi apoi îl va vindeca. Şi ei se vor întoarce la Domnul şi El se va îndupleca şi îi va tămădui.
În vremea aceea, va fi un drum din Egipt în Asiria şi Asiria va merge în Egipt şi Egiptul în Asiria şi Egiptenii şi Asirienii vor sluji pe Domnul.
În ziua aceea, Israel va fi al treilea în legământul cu Egiptul şi cu Asiria, ca o binecuvântare în mijlocul pământului,
Binecuvântare a Domnului Savaot, Care zice: "Binecuvântat să fie poporul Meu, Egiptul şi Asiria, lucrul mâinilor Mele şi Israel, moştenirea Mea!"

Isaia 19:18-25

„Drumul de ieșire din Egipt” la care face aluzie Josephus prin evocarea viziunii lui Isaia este o „împlinire” a unui alta profetii din Nou Testament, „drumul pentru Domnul”. Acest drum este prevăzut de Ioan Botezătorul, care citează un alt pasaj din Isaia:

,,Un glas striga in pustiu: pregatiti calea Domnului, drepte faceţi în loc neumblat cărările Dumnezeului nostru.

Isaia 40:3

Deși declarația lui Ioan Botezătorul cu privire la realizarea unui„drum către Domnul” a fost întotdeauna văzută ca imaginându-l pe Isus, înțeleptul din Isaia despre care îl citează Ioan indică faptul că „calea" va exista numai după ce "războiul s-a încheiat". Prin urmare, „Doamnul”,pe care-l prevestește Ioan că ar putea fi doar Titus.

"Mângâiaţi, mângâiaţi pe poporul Meu", zice Dumnezeul vostru.
Daţi curaj Ierusalimului şi strigaţi-i că munca de rob a luat sfârşit, fărădelegea sa a fost ispăşită şi că a luat pedeapsă îndoită din mâna Domnului pentru păcatele sale".
Un glas strigă: "În pustiu gătiţi calea Domnului, drepte faceţi în loc neumblat cărările Dumnezeului nostru".

Isaia 40:1-3

Narațiunea lui Josephus merge apoi mai departe și, într-o secvență paralelă uneia din Noul Testament, prezintă un Pavel, „Paulinus”, la același punct în care Noul Testament îl prezintă pe Pavel. Acest Pavel,la fel ca si omologul lui din Noul Testament, are un impact in iudaism. Josephus afirmă că el a făcut templul evreiesc „în întregime inaccesibil.” Consider pasajul care îl descrie pe „Paulinus” ca o evidentă farsa a apostolului Pavel.

,,După ce a primit ordinul scris al lui Caesar, Lupus, guverna¬ torul Alexandriei, s-a dus la templu și, luând cu el câteva ofrande, a închis sanctuarul. La scurtă vreme după aceea, Lupus a închis ochii pentru totdeauna și Paulinus a căpătat funcția de guvernator. Acesta n-a mai lăsat nici o ofrandă în templu și i-a amenințat cu aspre pedepse pe preoții lui, dacă nu-i vor preda totul, interzicând totodată accesul în sanctuar celor veniți să se închine. După ce i-a zăvorât și porțile, frecventarea incintei sanctuarului a devenit cu neputință; ast¬
fel, el n-a lăsat nici cea mai mică dovadă a vreunui servicu divin în acest loc. Timpul care s-a scurs de la construirea templului și până la închiderea lui a fost de 343 de ani."

PASAJELE PARALELE DESPRE PAVEL

Flavius Josephus	Faptele Apostolilor A V a carte a Noului Testament
Dupa accea Pavel(Paulinus) i-a succedat. Acesta n-a mai lăsat nici o ofrandă în templu și i-a amenințat cu aspre pedepse pe preoții lui, dacă nu-i vor preda totul, interzicând totodată accesul în sanctuar celor veniți să se închine. După ce i-a zăvorât șiporțile, frecventarea incintei sanctuarului a devenit cu neputință; astfel, el n-a lăsat nici cea mai mică dovadă a vreunui servicu divin în acest loc.	Am venit să aduc milostenii neamului meu şi să aduc daruri la Templu (Fapte 24:17) Iată omul care* propovăduieşte pretutindeni şi în toată lumea împotriva norodului, împotriva Legii şi împotriva locaşului acestuia……au pus mâna pe Pavel şi l-au scos din Templu, ale cărui uşi au fost încuiate îndată. (Fapte 21:28-30)

Caricatura lui Paul este interesantă prin faptul că ridică întrebarea când au fost scrise diferitele pasaje ale Noului Testament.
Deși este posibil să fi existat versiuni anterioare ale Noului Testament,la un moment dat, cele patru Evanghelii au fost unificate în prezentarea lor ca un tot comic . Cineva cu control editorial a manipulat Noul Testament și Războiul Iudeilor aliniindu-le unul cu celălalt. În acest sens, toate cele patru Evanghelii trebuie să fi fost scrise in acelasi timp.
O altă întrebare pe care o ridică această analiză este cine și-a menținut controlul peste produsul finit? Autorii, după ce au plasat

revelații voalate, în ceea ce privește originea reală a religiei în cele patru Evanghelii, a trebuit să găsească o metodă prin care să asigure că aceste revelații nu vor fi editate sau scoase de redactorii de mai târziu. De exemplu, dacă una dintre afirmațiile de fapt, în diferitele versiuni ale învierii lui Isus ar fi fost fost schimbata sau omisa, atunci povestea combinată și-ar pierde logica. La fel ar exista problema pentru cealaltă jumătate a acestui sistem satiric, lucrările lui Josephus.

Josephus încheie Războiul Iudeilor cu povestea ciudată despre un „Ionathan", unul dintre Sicarii, și un „Catullus", un guvernator roman care face o acuzație falsă împotriva lui Josephus, precum și o „Bernice" și un „Alexander", pentru că au început „inovația" lui Ionathan. „Inovație", este cuvântul pe care Josephus îl folosește pentru a descrie religios secta Sicariilor pentru ca era o noua versiune, sau „inovatia" iudaismului. De fapt, cei trei au fost acuzați în mod fals că au făcut pe cineva sa creeze o nouă sectă iudaică.

Ionathan a fost în mod clar un individ mesianic care, la fel ca Isus, a fost de partea celor săraci arătându-le „semne și apariții".

Pentru că Ionatan era numele unuia dintre cei cinci fii ai lui Matathias Macabeul, acesta este un alt exemplu al conexiunii pe care Josephus o face intre acea familie si Sicarii. Există și o logică comică a lui Josephus legata de „Ionathan" în acest moment al Războiului Evreilor.

Așa cum s-a „ocupat" deja de ceilalți patru fii ai lui Matathias Maccabeul — Eleazar, Simon, Iuda și Ioan — el își încheie acum lucrarea cu distrugerea celui din urmă, Ionatan.

DESPRE JONATHAN, UNUL DINTRE SICARII, CARE AU PORNIT O RASCOALA ÎN CIRENE ȘI A FOST UN FALS ACUZATORUL [AL INOCENTULUI].

Nebunia sicarilor a molipsit ca o epidemie și orașele din preajma Cyrenei. Căci acolo s-a refugiat un oarecare Ionathan, cel mai mare ticălos, de meserie țesător. El a atras de partea lui un număr deloc neînsemnat de săraci; cu promisiunea unor minuni și apariții, i-a condus într-o pustietate.Uneltirile și șartalaniile sale au trecut neobservate cu excepția iudeilor din Cyrene, instalați în cele mai înalte funcții, care i-au semnalat plecarea din oraș și planurile sale lui Catullus, guvernatorul Pentapolisului1 libyan. Acesta și-a trimis împotriva lor călăreții și pedestrașii, care au învins cu ușurință gloata neînarmată, cei mai multi fiind răpuși pe loc de mâinile romanilor; doar câțiva supraviețuitori au fost capturați și aduși lui Catullus, Ionathan, conducătorul răscoalei, a izbutit să fugă atunci. Dar după

lungi și amănunțite cercetări în întreaga țară, el a fost prins. Adus în fața guvernatorului, a scăpat de pedeapsă, târându-l pe calea nelegiuirii: în fața lui a susținut în mod calomnios că cei mai bogați dintre iudei au fost aținătorii lui la răscoală.

Guvernatorul a îmbrățișat cu entuziasm calomniile; a făcut pe grozavul peste măsură și a dramatizat lucrurile în această privință ca să dea impresia că și el a încheiat cu bine un fel de război iudaic. Și mai funest era faptul că nu se mulțumea numai să creadă totul cu ușurință, ci a și dat sicarilor lecții cum să depună mărturii false. Astfel i-a poruncit lui Ionathan să-l numească printre iudeii defăimați și pe un oarecare Alexandru. Guvernatorul era de multă vreme pornit împotriva lui și adesea își arătase fățiș dușmănia față de dânsul. După ce a târât-o în rândul acuzaților și pe soția acestuia, Berenice, i-a execu tat mai întâi pe amândoi. Dar după ei, el a dat poruncă să fie uciși deopotrivă și toți iudeii care erau din cale-afară de bogați, cam trei mii de bărbați.

El credea că putea să se poarte astfel nestingherit de nimeni, deoarece averile confiscate se vărsau în veniturile Caesarului? Dar pentru că niscaiva iudei din alte părți să nu-i poată învinui pentru nedreptățile sale, Catullus și-a întins plasa de minciuni mult în afară; i-a convins pe Jonathan și pe cei luați prizonieri împreună cu el să-i acuze pe cei mai de vază iudei din Alexandria, ba chiar și din Roma, că ațâță la revoltă pe ceilalți. Printre bărbații denunțați pe această cale cu multă perfidie se afla și Iosephus, autorul scrierii de față. Dar speranțele pe care Catullus și le pusese în uneltirea lui nu s-au realizat: a venit la Roma aducând cu el, în lanțuri, pe Ionathan și pe acoliții săi, convins că ancheta era ca și încheiată de vreme ce mărturiile false vor fi făcute în prezența și la inițiativa lui. Dar lui Vespasianus I s-a părut că nu-i o afacere curată și a cercetat îndeaproape lucrurile; el s-a convins de netemeinicia acuzațiilor aduse acelor oameni și, la insistentele rugăminți ale lui Titus, i-a scos din orice culpă pe toți, Ionathan a avut parte de pedeapsa pe care o merita: el a fost mai întâi supus torturilor și apoi ars de viu.

In schimb Catullus, mulțumită blândeții celor doi împărați, nu s-a ales decât cu fățișa stabilire a nedreptății comise de el. Dar nu după multă vreme, el a fost cuprins de o boală fără leac și a murit în împrejurări cumplite. Nu numai trupul său a avut de suferit, ci și su¬ fletul asupra căruia maladia s-a abătut și mai rău. El era bântuit de fantome și striga necontenit, căci zărea mereu umbrele celor uciși apărând în fața lui. De parcă ar fi îndurat chinul caznelor și al focului, sărea din așternut îngrozit. Boala i s-a agravat din ce în ce mai mult până când semnele putrezirii măruntaielor au fost slobozite de trup și

s-a înfățișat moartea dovedind că providența divină a adus cuvenita pedeapsă nelegiuiților.

Josephus Cartea a VII a cap.IX (1-4)

Pasajul creează un puzzle care folosește tehnologia de schimbare a numelui găsită în puzzle-ul Decius Mundus citat mai devreme pentru a identifica creatorii creștinismului. Ei sunt indivizii care au fost acuzat în mod fals de Catullus – Josephus,Bernice și Alexandru. Inventatorii creștinismului și-au semnat opera, ca să spunem așa, la locul corect — in sfârșitul poveștii lor.
Cred că „Bernice" și „Alexandru" din pasaj sunt ușor de identificat ca fiind amanta lui Titus, Bernice iar Marcus
Alexandru , care era de fapt soțul lui Bernice, dar care a murit înainte războiul evreiesc sau fratele său Tiberius Alexandru, șeful de personal evreu al campaniei lui Titus în timpul asediului Ierusalimului. Acești indivizi aveau atât cunoștințe tehnice despre iudaism și perspectiva etică necesară pentru a crea creștinismul. Noul Testament, continuându-și paralelele cu Războiul Evreilor, menționează în Fapte atât un Alexandru, crezut
de către majoritatea savanților ca a fi de fapt Tiberius Alexandru și o Bernice.
Pentru a recunoaște că există un puzzle, cititorul trebuie, încă o dată, sa recunoaca paralelele – în acest caz, că Catullus și Iuda,împărtășesc o serie de atribute. Cea mai evidentă paralelă între cele doi este că Catullus moare în aceeaşi manieră improbabilă — necunoscută ştiinţei medicale — ca Iuda. Adică „însași măruntaiele lui... i-au căzut din trup". Acesta este exact paralela la moartea lui Iuda.,, a căzut cu capul în jos, a plesnit în două prin mijloc şi i s-au vărsat toate măruntaiele".

Faptele Ap.Cap. 1:18

Descrierea intestinelor lui Iuda care se varsa nu apare în Evanghelii ci în Fapte. Evenimentul este în Noul Testament si aceasta menține paralela cu evenimentele din Războiul Evreilor.
Paralela „vărsării de intestine" creează o altă profeție în Slujirea lui Isus care se împlineşte în campania lui Titus.
Iuda și Catullus sunt, de asemenea,ambele paralele în ceea ce privește acuzațiile care implică un individ mesianic și niciuna nu este adevărata. Josephus, Bernice și Alexandru, cu siguranță, nu au inițiat o religie sau „inovaţie", condusă de un membru asemănător cu Mesia Sicariilor .Ei au stabilit exact genul opus de „inovație". Isus este, desigur, faimos pentru că a fost nevinovat. Cu siguranță nu a fost

tipul de conducător militar sicari de care Pontius Pilat ar fi vrut sa-l răstignească. De fapt, Isus era exact opusul unui astfel de individ. Tehnica care stabilește că trebuie să existe un puzzle de rezolvat este aceași folosita în Noul Testament și Război Evreilo adica prin paralele. Ca și în cazul puzzle-ului Decius Mundus, paralelele neobișnuite între personaje invită cititorul să caute o explicaţie. Dar pentru a rezolva puzzle-ul pe care îl creează paralelele,
cititorul trebuie să iasă din suprafața naratiunii și să intre într-o altă perspectiva. Cititorul trebuie să se raporteze la text mai degrabă dintr-un spectru mai larg decât o perspectivă îngustă și trebuie să fie pregătit să gândească „neimaginabilul", să caute o soluție care să fie în afara fluxului de informații oferit de suprafata naraţiunii.
Aș reține că sistemul satiric care unește Noul Testamentul și Războiul Iudeilor poate fi văzut ca un exercițiu de expansiune a minții.în sensul că, pentru a rezolva puzzle-urile, cititorul trebuie să învețe să gândească „în afara tiparelelor", ca să zic așa. Autorii subliniaza că gandirea îngustă pe care zeloţii sicarii au menţinut-o cu privire la cele cateva Manuscrise era un mod de gândire limitat și inexact. Autorii par să sugereze că numai văzând toate părțile unei probleme poate adevărul să fie cunoscut. Prin urmare, este posibil ca ei să fi conceput Noul Testament ca instrument de ridicare intelectuală a rebelilor mesianici.
Dacă aceasta a fost intenția autorilor, nu face decât să adauge la natura incredibila a lucrării, care este poate mai uimitoare când este văzută ca un dispozitiv psihologic secular, mai degrabă decât ca o lucrare religios - istorică mondială.

Fals	**Iuda acuzat pe nedrept a fi Mesia Sicarilor** **Secret Dezvaluit**	**Iuda il acuza adevarat pe Ionathan de a fi Mesia Sicarilor** **De Neconceput**	**Adevarat**
Fals	**Catulus ii acuza fals pe Bernice,Josephus,Alexandru de crearea lui Ionathan ca fals Mantuitor** **Secret dezvaluit**	**Catullus ii acuza adevarat pe Bernice,Alexandru si Josephus de crearea lui Ionathan ca fals Mantuitor** **De Neconceput**	**Adevarat**

Puzzle-ul care explică paralelele dintre Iuda și Catullus este conceput pentru a transforma cele două povești din povești care relatează ceea ce este fals în naratiune in ceea ce este adevărat.
Pentru a rezolva puzzle-ul, cititorul trebuie pur și simplu să facă cum Decius Mundus recomandă în capitolul următor și „nu prețuiți afacerea asta de nume." Pentru a crea „adevărul", pur și simplu schimbați numele Mantuitorilor. Astfel, Iuda l-a numit „Ionathan" drept Mesia
care trebuia să fie răstignit, iar Catullus îl acuzase pe Josephus, Berdrăguț si Alexandru ca i-au atribuit lui„Iisus" „ceea ce a făcut", ambele pasaje ar fi transformate în adevăr. Ionathan era un conducător sicar mesianic care, din perspectiva romanilor, a meritat să fie răstignit, iar Iisus „a fost incitat la ceea ce a făcut" – adică as putea spune, ca a fost creat de — Iosif, Bernice și Alexandru.
Faptul că „Alexandru" care a participat la complot este descris ca soțul lui Bernice ne ajută să vedem punctul subtil. Deoarece Alexandru care era soțul lui Bernice era mort înainte de izbucnirea războiului nu Josephus, Bernice și răposatul ei soț sunt cei identificati aici. Familiile acestor persoane sunt cele care au fost autorii Evangheliilor – Flavienii, Irodienii și Alexandrii.
Aș remarca din nou că autorii Noului Testament par a afirma că nu se poate cunoaște adevărul dacă nu ține cont de mai mult de o carte sau un manuscris. În acest caz, Faptele Apostolilor si Razboiul Evreilor creează paralelele. Bănuiesc că autorii sunt critici la adresa Zeloţilor Sicari, care credeau că pot cunoaşte adevărul dintr-un set foarte limitat de documente. Autorii prezintă un exemplu real a inexactităților care apar oricând cititorii nu pot privi dincolo de singura narațiune din fața lor.
Josephus încheie Războiul Iudeilor cu următorul paragraf. El a insistat că a scris adevărul „despre maniera in care acest război al romanilor cu evreii a fost gestionat".

,,Aici se termină așadar istoria pe care am promis s-o transmit cu toată exactitatea celor doritori să cunoască felul cum s-a desfășuratrăzboiul dus de romani împotriva iudeilor. Judecarea felului în care afost expusă materia rămâne la îndemâna cititorilor; cât privește însă adevărul, nu mă dau înapoi să susțin sus și tare că, în întreaga meascriere, atenția mi-a fost îndreptată numai spre el."

Josephus,ca și apostolul Pavel, amintește cititorului necontenit despre faptul că el scrie „adevărul". Poate că acesta este unul dintre motivele pentru care autorii Noului Testament și al lucrărilor lui

Josephus creează sistemul elaborat prin care paternitatea lor asupra creştinismului ar putea fi cunoscuta. Ei nu le-au dorit celor din viitor, care intr-o zi ar descoperi adevărul, să-i consideri mincinoși.

Cap. X

Metoda Tipologica

În crearea paralelelor între „Misiunea" lui Isus și a campania lui Titus autorii Noului Testament foloseau o tehnică cu care erau destul de familiari. Erau experți in ceea ce savanții astăzi numesc Metoda tipologică. În Introducere, am prezentat exemple care arată că Moise este „tiparul" lui Isus. Pentru a realiza acest efect, autorii Evangheliilor au folosit paralele conceptuale și paralele ale secvențelor din evenimente.
Un alt exemplu al modului în care autorii Noului Testament folosesc „tiparele" se găsește în povestea pedepsei lui Iuda pentru trădarea lui Isus. Pentru a crea povestea, autorii împletesc a număr de texte din Biblia ebraică, în primul rând din Zaharia şi Ieremia. De la Zaharia iau cele treizeci de arginti, aruncarea în vistierie şi olarul.De la Ieremia ei au luat pasajul cumpărarii câmpului. Ei susțin apoi că soarta lui Iuda a „a împlinit cele spuse de proorocul Ieremia."
După ce a folosit paralele literare pentru a lega personajele din Evanghelii la Biblia ebraică, autorii folosesc apoi același motiv pentru a-l leagă pe Isus de Titus în viitor. În acest fel, ele creează un aspect perfect continuu de la profeții evrei la Isus și apoi la Titus, adevăratul Hristos. Paralelele dintre slujirea lui Isus și campania lui Titus confirma pur și simplu ceea ce Josephus afirmă clar; că profețiile conducătorului iudaic al lumii îl imaginau pe Cezar. Isus nu a fost Mesia ci mesagerul lui.

,,Iată, voi trimete pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Şi deodată va intra în Templul Său Domnul pe care -L căutaţi: Solul legământului, pe care -L doriţi; iată că vine, -zice Domnul oştirilor. - Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămînea în picioare cînd Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, şi ca leşia nălbitorului".

Maleahi 3-1:3

Mi s-a părut interesant gândul că autorii Noilor Teste-tament și Războiul Iudeilor să fi creat același contur 2.000

cu ani în urmă, când au început construcția celor două lucrări. Vezi diagramă de la pagina 221.

Primul salvator al lui Israel a fost folosit ca „tipar" pentru Isus, cel al doilea salvator al lui Israel, a fost folosit atunci ca „tipar" pentru Titus, ultimul salvator al lui Israel. Deși ascunsă inteligent, relația între Evanghelii și Războiul Iudeilor este pur și simplu o prelungire a tipologia folosită în literatura ebraică și în Evanghelii.

De exemplu, Dockery scrie:

Exegeza tipologică caută să descopere o corespondență între oameni şi evenimente din trecut şi din prezent sau viitor . . . Exegeza tipologică se bazează atunci pe convingerea că anumite evenimente din istoria Israelului prefigurează pe cele din viitor când planurile lui Dumnezeu vor fi dezvaluite în adevarata lor plenitudine.

Așa cum au făcut cu paralelele dintre Isus și Moise descriși în Introducere, autorii Evangheliilor și cei ai Războiului Evreilor creează o serie de evenimente înrudite tipologic care au loc în aceeași succesiune. Aceasta este dovada pe care ne-au lăsat-o Misiunea lui Isus a fost „tiparul" pentru campania lui Titus, fapt pe care și-l doreau ca posteritatea să-l înțeleagă. De exemplu, pasajul celor „trei răstigniți dintre care unul care supraviețuiește" consemnat de Josephus este clar ca având loc după capturarea de pe Muntele Măslinilor dar înainte de condamnare lui Simon și cruțarea lui Ioan, astfel încât să oglindească succesiunea evenimentele din Noul Testament. La fel, în Noul Testament descrierea evadării tânărului gol pe Muntele Măslinilor este data înainte de descrierea prinderii lui Iisus; evenimentele au loc în aceeași secvență cu geamănul pasaj din Josephus „asalturile de pe Muntele Măslinilor".

Deși în pasajul „antropofaga Maria", care este de fapt cuprins în capitolul care urmează prinderii lui Eleazar pe Munte Măslinilor, nu este dat timpul specific când are loc, Josephus clarifică faptul că are loc în timpul asediului Ierusalimului — că este, în urma incidentului „posedatilor din Gadara", dar înaintea celor pasajului celor „trei crucificati" si a unui supravietuitor care e infatisat dupa terminarea asediului.

Misiunea lui Cristos	Campania lui Titus
Inceputul acesteia in Galileea, la Gennesareth si el spune,,Urmati-ma" si fiti pescari intru oameni	Incepe in Galileea,debuteaza in Gennesareth unde il urmeaza soldatii si ,,pescuiesc" oameni
La Gadara intalneste legiunea de demoni intr-un om	La Gadara Titus intalneste ,,Legiunea"posedata de spirite rele provenite de la un singur om

Porcii alearga innebuniti si 2000 se ineaca	La Gadara 2000 dintre,,demoni nu se ineaca
La Ierusalem ,,Fiul Omului" isi ofera carnea a-l fi mancata	La Ierusalem carnea fiului este mancata de Maria
Iisus prevede aparitia semnelor de dinaintea distrugerii Templului	Josephus consemneaza semnele de dinaintea distrugerii Templului
O evadare a unui om gol in coltul de nord-est al cetatii	O evadare a unui om ,,gol" in coltul de nord-est al cetatii
Negarea lui Simon	Negarea lui Simon
Trei sunt crucificati,unul supravietuieste	Trei sunt crucificati,unul supravietuieste
Iosif din Arimateea coboara supravietuitorul jos de pe cruce	Iosif fiul lui Matthias(istoricul) coboara supravietuitorul jos de pe cruce
Simon este ,,piatra" pe care noua Biserica e construita	Simon este ,,piatra" pe care noua Biserica v-a fi construita
Iisus il confera lui Simon o moarte de martir la Roma dar il cruta pe Ioan in finalul slujirii lui	Titus il confera lui Simon o moarte de martir la Roma dar il cruta pe Ioan in finalul campaniei militare
Iuda il acuza mincinos pe Iisus si isi varsa intestinele(in Faptele Apostolilor)	Catullus ii acuza mincinos pe Berenice,Josephus si Alexandru si moare varsandu-si maruntaiele.

Aceeași abordare este folosită și cu semnele paralele de dinainte distrugerea Templului date de Iisus și Josephus.
Secvențele gemene sunt greu de explicat. Așa cum am notat mai sus, în timp ce este cel puțin posibil să argumentăm că satiricele paralele între lucrarea lui Isus și campania lui Titus apar din intamplare, dacă acesta ar fi cazul, aceste incidente ar aparea aleatoriu. Cu toate acestea, secvențele — „pescuit de bărbați la marea Galileei", un individ posedat de o "legiune a diavolului", înecarea celor stăpâniți de legiunea demonilor, acele asalturile gemene asupra Muntelui Măslinilor (mai întâi evadarea unui bărbat „gol" și apoi capturarea unui Mesia), negările lui Simon, un episod în care trei sunt răstigniți, dar unul supraviețuiește, Iosif din „Arimateea" luându-l pe supraviețuitor jos de pe cruce, Simon con-condamnat, John cruțat și o acuzație falsă împotriva fondatorului unei religii mesianică de către un „vărsător de intestine" — toate sunt exact la fel în ambele lucrări. Mai departe, paralele „antropofagei Maria" și „semnele de dinaintea distrugerea Ierusalimului" ambele pasajele apar după pasajele cu Gadara , dar înainte de pasajele

crucificarii, prin urmare nu contrazic secvențele paralele din cadrul slujirii lui Isus și a campaniei lui Titus.
Observați că nu există nici un motiv istoric, logic sau teologic pentru ca aceste evenimente legate satiric să fi fost înregistrate în aceeași secvență. Isus era liber să-si fi încheiat și să nu-și înceapă Misiunea cu sintagma „pescari de oameni". Autorii Noilor Testament nu au fost forțați să pună povestea ciudată a lui Isus care il condamnâ pe Simon si il cruta pe Ioan chiar la sfarsitul Evangheliilor Lui Josephus nu i s-ar fi cerut sa include povestea despre canibala Maria în descrierea sa a asediului Ierusalimului, la fel de mult decât i-a fost cerut lui Isus să fie la Ierusalim când și-a oferit trupul.
Mai mult, legătura dintre cele două evenimente specifice care formează fiecare paralela, care la rândul lor devin o verigă în succesiunea paralelelor, este de la sine înțeles. Cu alte cuvinte, dintre cele unsprezece evenimente din lucrarile lui Josephus citate mai sus, un singur episod din Evanghelii poate fi legat de descrierea soartei liderilor rebelilor este pasajul în care Iisus îl condamnă pe Simon și îl cruță pe Ioan.Deasemenea, episodul lui Josephus în care „trei au fost răstigniți, dar unul supravietuieste" poate avea legătură doar cu răstignirea lui Isus, și cu nici un alt element din slujirea lui.
Prin urmare, din moment ce nici un factor extern nu pare să fie responsabil pentru concordanta paralelelor, pot calcula șansele dacă acestea ar fi putut să apară întâmplător. Pentru a face acest lucru, încep prin a atribui pur și simplu- la fiecare dintre cele unsprezece evenimente din Noul Testament citate mai sus numărul în care apar cronologic. Astfel, 1 ar fi numărul atribuit „pescarilor de oameni" episodul unu, personajul cu „legiunea de demoni" doi și așa mai departe. Dacă atunci aplic același sistem numerologic la cele unsprezece episoade citate mai sus din operele lui Josephus, probabilitatea că aș atribui passajului „pescuitului de bărbați" același număr — unu — pe care l-am dat episodului paralel din Noul Testament ar fi doar unul din unsprezece.
Apoi am de ales ce tehnică să folosesc pentru a continua in procesul de calculare a șanselor dacă secvența ar fi survenit întâmplător. Cea mai conservatoare abordare ar fi să presupunem că, odată ce unul dintre cele unsprezece episoade a fost folosit, acesta nu poate să fie folosit din nou. Folosind această abordare, probabilitatea ar fi calculată
calculat printr-un factorial de unsprezece, sau 11x10x9x8x7x6x5x4x3x2x1 care ar echivala cu o șansă în 39.916.800.
O altă abordare ar fi să atribuiți posibilități cu adevărat aleatorii pentru fiecare dintre evenimente. Cu alte cuvinte, orice episod ar putea avea loc oricând și nu ar fi exclus din calcul prin apariția lui

înainte. Șansele a două fluxuri de unsprezece episoade aleatorii sa apara în aceeași ordine ar fi unsprezece la puterea a unsprezecea , sau o șansă în 285.311.670.611.
Acest tip de calcul este modul convențional in care analiza probabilitatii se aplică pentru a determina probabilitatea ca două seturi de obiecte sa fi fost aranjate în aceeași ordine, întâmplător. În scopul calculului, se presupune ipotetic că unui autor i-a fost dat un set de unsprezece episoade de aranjat. Odată ce autorul le-a aranjat, descopăr că aceeași succesiune poate fi găsită într-u alt document. Apoi evaluez probabilitatea ca această ispravă să fi fost realizată întâmplător.
Rețineți că calculul este valabil din punct de vedere matematic, indifferent de metoda pe care autorul o folosește pentru a-și crea secvența. Autorul ar fi putut descoperi cele unsprezece articole dintr-o arhivă sau ar fi putut pur si simplu primi articolele și instruit să le aranjeze. Probabilitatea este aceeași, oricum.
Nivelul de probabilitate se referă numai la probabilitatea ca secvența creată de autor să fie identica cu o altă secvență și nu presupune nimic despre s-a făcut aranjarea.
Observați, de asemenea, că fiecare dintre aceste probabilități ar fi de ordinul miliardelor dacă adaug la lanțul evenimentelor șansa ca paralela din pasajele „antropofaga Maria” și „semnele de dinainte distrugerii Ierusalimului” ar avea loc după episodul Gadara, dar înainte de răstigniri.
Cu toate acestea, nu este necesar să faceți acest lucru, deoarece chiar și cea mai conservatoire abordarea demonstrează că slujirea lui Isus și campania lui Titus au fost conectate în mod deliberat. Folosind abordarea factorială menționată mai sus, este 99,999997 la sută sigur că un fapt l-a influențat pe celălalt. Cu alte cuvinte, probabilitatea ca aceste secvențe paralele să apară intamplator este practic zero, mai puțin de 0,000003 la sută.
Calculul nu indică, desigur, direcția cauzalitatii. Cu toate acestea, deoarece nu există nici un motiv plauzibil pentru care lucrarile lui Josephus ar fi trebuit sa fie create pe baza evenimentelor din Evanghelii, direcția presupusă a cauzalității este ca acel război al lui Titus a fost creat mai întâi, iar Misiunea lui Isus a fost apoi creată ca satira a iudaismului militant, bazată pe evenimentele campaniei lui Titus. Mai mult, multe dintre paralele sunt prea exacte conceptual, pentru ca întâmplarea să fie explicația serioasă pentru existența lor. De exemplu,pasajul „fiului Mariei” din Războiul Iudeilor conține „implinirea” a două din profețiilor ascunse in Noul Testament — inima Mariei fiind „străpunsa” și „porția ei consistenta” nefiind luată.

De asemenea, in sprijinul concluziei că paralelele au fost în mod deliberat create este faptul că locațiile pentru evenimentele specifice din acestea sunt la fel. „Pescuitul bărbaților" de la Genesareth, întâlnirea cu „demonii" la Gadara, fiul Mariei a cărui carne a fost mâncată la Ierusalim, evadarea tinerilor „goi" și capturarea lui Mesia de pe Muntele Măslinilor și, în cele din urmă, Roma, unde Simonul lui Josephus si omologul lui crestin Simon si-au intalnit „amândoi" soarta.
Structura comică a paralelelor este, de asemenea, grăitoare. Iisus pare să vorbească într-un sens spiritual atunci când folosește expresii precum „pescari de oameni", „mâncați din carnea mea", „învierea", „piatra care zdrobește",„templul care va fi distrus", „demoni" și „urmați-mă". În Războiul Iudeilor aflăm că cuvintele lui Isus nu erau referiri la ceva spiritual. De fapt, Isus vorbește literal pe tot parcursul Noului Testament şi cei care văd în ele sens spiritual sunt luati de prosti.
Cred că romanii, prin folosirea comediei, ii ridiculizau constant pe cei care văd un sens simbolic acolo unde nu există nici unul. În Manuscrisele de la Marea Moartă există multe interpretări alegorice ale pasajelor din Pentateuh(Cele 5 carti ale lui Moise). Acest mod de interpretare a Scripturii a ajutat fără îndoială la formarea teologiei unui Mesia care „va veni" inspirandu-i pe rebelii evrei din secolul I. Punctul de vedere ,cred eu, pe care creatorii creștinismului il transmit folosindu-se de comedie este că există moduri nelimitate de a interpreta scripturile și este ușor pentru needucati să vadă un sens simbolic acolo unde nu există. Si-au atins scopul creând Noul Testament ca exemplu.

Cap. XI

Puzzle-ul lui Decius Mundus

Cred că flavienii nu intenționau ca oameni sofisticați aidoma lor sa ia în serios invenția lor, creștinismul. Josephus descrie indivizii care au stimulat rebeliunea în Iudeea ca „sclavi" și „lepadaturi". Aceștia sunt indivizii pe care Roma i-a văzut ca fiind susceptibili de pasiune pentru iudaismul militant. Pentru acest grup, pleava societatii, ei au creat religia. De aceea s- au simțit autorii Noului Testament și Josephus liberi să pună în creațiile lor puzzle-urile și caricaturi care ii anunta pe cei educaţi de adevărata origine a religiei. Ei nu crezut că masele — sclavii needucaţi şi ţăranii cei carora le era destinat creștinismului – ar înțelege aceste puzzle-uri, o presupunere care s-a

dovedit a fi corectă. Cu toate acestea, ei cu siguranță au vrut ca puzzle-urile să fie rezolvate în cele din urmă. Numai atunci cea mai mare realizare a lui Titus,aceea de a se transforma în „Isus",ar fi fost apreciata.
Interpretarea mea pentru următoarele pasaje este că ele creează un puzzle a cărui soluție arată cum pot fi rezolvate puzzle-urile din Noul Testament.
Puzzle-ul în sine este destul de ușor de rezolvat; singura dificultate al acestuia este recunoașterea faptului că puzzle-ul există.
Există trei „parti " în acest puzzle. Una dintre acestea este Testimonium Josephus, care este numele pe care savanții i l-au dat lui Josephus' și singura, foarte scurtă descriere a „Hristosului".
Celelalte două „parti" ale puzzle-ului sunt cele două povești care urmează imediat Testimoniului.
Până în prezent, oamenii de știință nu au recunoscut că Testimonium și cele două povești care îl urmează creează un puzzle, pur și simplu pentru că nu au reușit să vadă că cele trei povești trebuie să fi fost create ca un set interconectat — adică au fost create în relație directă unul cu altul. Odată ce această propunere este înțeleasă, devine clar ca formează un puzzle a cărui soluție este și ea evidentă. Vezi Testimonium și cele două povești ciudate care îl urmează.

,,In vremea aceea a trăit Isus, un om înţelept, dacă poate fi numit aievea om. El a fost autorul unor uluitoare minuni şi învăţătorul oamenilor care erau bucuroşi să afle adevărul. A atras de partea lui o mulţime de iudei, dar şi o mulţime de păgâni. Acesta a fost Hristos'. Chiar dacă Pilatus, datorită acuzaţiilor aduse de fruntaşii poporului nostru, 1-a ţintuit pe cruce, n-au încetat să-l iubească cei ce l-au îndrăgit de la început. Căci li s-a arătat a treia zi iarăşi viu, aşa cum au prezis profeţii trimişi de Dumnezeu, înfăptuind şi o mie de alte miracole. De atunci şi până azi dăinuie poporul creştinilor, care îşi trage numele de la dânsul.
În aceeaşi vreme s-a abătut asupra iudeilor o altă nenorocire şi în templul lui Isis din Roma s-a petrecut o
faptă plină de neruşinare. Voi povesti mai întâi nelegiuirea comisă în sanctuarul isiac şi abia după aceea voi
aduce vorba despre necazurile îndurate de iudei. Trăia la Roma o anume Paulina, celebră pentru obârşia ei nobilă şi pentru râvna cu care urmărea ca prin virtute să egaleze marele ei nume. Avea averi multe, o frumuseţe fără pereche şi atinsese vârsta când femeile sunt pline de farmec şi caută să ducă o viaţă cuviincioasă. Era măritată cu

Saturninus, înzestrat ca şi dânsa cu toate calităţile alese. De Paulina se îndrăgostise Decius Mundus, un bărbat care ocupa un rang înalt în ordinul cavalerilor. Fiindcă se străduise zadarnic s-o ademenească prin daruri bogate pe care ea le respinsese în pofida mărimii lor, patima lui deveni atât de arzătoare încât ;ra gata să dea două sute de mii de drahme atice pentru o singură noapte de dragoste. Cum nici măcar aşa nu şi-a înduplecat idolul, el n-a mai putut să îndure chinul iubirii şi a socotit că cel mai bine era să moară de foame, scăpând astfel de răul pe care i-l pricinuia Paulina. A hotărât să-şi pună astfel capăt zilelor, fără a zăbovi să treacă la îndeplinirea planului său. Dar în casa lui se afla un libert al tatălui său, numit Ide, priceput în toate vicleşugurile. Acestuia i-a displăcut încăpăţânarea cu care tânărul îşi pregătea singur moartea (căci era vădit că se veştejea de la o zi la alta). S-a dus aşadar la el, i-a alinat suferinţa prin vorbele sale şi i-a insuflat speranţa că-i va oferi prilejul să se bucure de îmbrăţişările Paulinei. întrucât Mundus a ascultat bucuros rugăminţile lui, Ide i-a spus că avea nevoie doar de cincizeci de mii de drahme, ca să învingă pudoarea femeii. După ce a ridicat moralul tânărului şi a primit suma pe care o ceruse, el a mers pe o cale diferită de cea aleasă de îndrăgostit, dându-şi seama că femeia nu putea fi cumpărată cu bani. Ştia însă cât de devotată era Paulina cultului zeiţei Isis şi a urzit următorul plan. Ide s-a dus la unul dintre preoţii lui Isis şi l-a atras cu ajutorul vorbelor, fără să-i vină greu să-i câştige bunăvoinţa, mai ales că i-a arătat banii, dându-i avans douăzeci şi cinci de mii de drahme şi promiţându-i cealaltă parte a sumei în cazul când planul lui reuşea. I-a vorbit apoi de iubirea tânărului şi l-a rugat pe preot să facă tot ce era în stare ca să-i satisfacă dorinţele. Subjugat de marea putere a aurului, sacerdotul a făgăduit să-i îndeplinească vrerea. Cel mai vârstnic dintre preoţi s-a dus la Paulina şi, după ce a fost primit de ea, a cerut să-i vorbească fără martori. Când dorinţa i-a fost îndeplinită de Paulina, a pretins că vine în numele lui Anubis, căci zeul s-a îndrăgostit de ea, poruncindu-i să vină la dânsul. Paulina s-a arătat încântată de vorbele lui şi s-a lăudat faţă de prietenele sale cu onoarea pe care i-o făcea Anubis. L-a anunţat şi pe soţul ei că fusese poftită să cineze şi să se culce cu Anubis. Acesta i-a dat încuviinţarea, cunoscând prea bine cinstea soţiei sale. Ea s-a dus aşadar la templu şi, după ce a luat cina, preotul a închis poarta şi, sosind ora de culcare, lampa din interiorul sanctuarului a fost stinsă. Mundus (care se ascunsese din vreme acolo) n-a întârziat să se întâlnească cu dânsa şi o noapte întreagă s-a bucurat de îmbrăţişările ei, dându-se drept zeul Anubis. înainte să se urnească preoţii care nu ştiau nimic despre uneltirea pusă la cale,

Mundus a plecat acasă, iar Paulina s-a întors în zorii zilei la soţul ei, căruia i-a vorbit despre apariţia zeului, fălindu-se apoi şi faţă de prietenele sale cu onoarea de care avusese parte. Unele au refuzat s-o creadă, întrezărind cum stăteau lucrurile, altele şi-au reprimat uimirea, fiindcă, aşa cum se cuvenea, nu puteau să-i pună la îndoială cinstea, având în vedere pudoarea şi nobleţea ei. La trei zile de la această păţanie, Mundus a întâlnit-o din întâmplare şi i-a zis: „Dragă Paulina, tu mi-ai făcut o economie de două sute de mii de drahme, pe care puteai să le încasezi tu însăţi, căci uite că, totuşi, te-ai supus voinţei mele. Puţin îmi pasă acum că l-ai împroşcat pe Mundus cu insultele tale, deoarece mi-a făcut o mare plăcere faptul că am ţinut locul zeului Anubis!" După ce i-a vorbit astfel, şi-a văzut de drum. Dar de îndată ce a aflat de batjocura pe care o îndurase, Paulina şi-a rupt veşmintele de pe ea, a dezvăluit soţului ei josnica uneltire şi 1-a implorat să nu lase fapta nerăzbunată. Saturninus a reclamat împăratului pricina sa. Tiberius a cercetat îndeaproape întreaga mârşăvie, i-a luat la întrebări pe preoţi şi, înţelegând ce se petrecuse, i-a ţintuit pe cruce împreună cu Ide, uneltitorul nelegiuirii, fiindcă puseseră la cale întreaga înjosire a unei femei. Apoi a poruncit ca templul să fie dărâmat şi statuia Isidei să fie zvârlită în apele Tibrului. Pe Mundus 1-a trimis însă în surghiun, socotind că nu merita o pedeapsă mai mare, întrucât dragostea pătimaşă îl împinsese să comită nelegiuirea. Aşa a fost dezonorat templul zeiţei Isis de către preoţii ei."

În primul rând, trebuie remarcat faptul că cele două povești care urmează Testimoniumului sunt ciudat de tangențial pe narațiunea in care a fost Josephus angajat pana aici, care descrie activitatea armatei lui Pontius în Iudeea. Se remarcă atât prin locație, Roma, precum și prin substanța lor ușoară și obscura.
Josephus folosește aici o structură literară iudaică neobișnuită numită „compoziție pedimentală", în care diferitele pasaje formează coloanele unui templu. Josephus folosește un anumit stil de compunere în care trei stâlpi formează un templu literar.
Cele două coloane laterale sunt mici; ambele se referă la probleme legate de evrei, iar coloana din stânga este celebrul pasaj despre Hristos. Din păcate, oamenii de știință s-au concentrat pe pasajul stâng , ignorând totodată compoziția literară de ansamblu și structura retorică, care indică faptul că centrul atenției ar trebui să fie pe coloana centrală.
A fost o altă lovitură comică pentru Josephus să folosească o

structură literară de forma unui templu pentru a descrie un templu. Aceasta structura pedimentala este utilizată în Cartea Leviticului cu accent pe pasajul central în care capitolele 18 și 20 formează coloanele din lateral iar capitolul 19 formează coloana centrală a unui templu literar.
Mai mult, există o afirmație în povești care verificabil este falsa. Templul lui Isis nu a fost distrus în această epocă, fapt pe care Josephus era conștient. El a scris că Vespasian și Titus petrecuseră noaptea dinaintea sărbătoririi încheierii războiului iudaic in templul lui Isis. Acest lucru m-a făcut să mă întreb de ce Josephus constient consemneaza în mod evident o falsă evidentă ca istorie.
Pentru a începe această analiză, vreau să subliniez ceea ce am înțeles despre numele protagonistului din prima și cea mai lungă poveste, Decius Mundus. Mundus este cuvântul latin pentru „lume" sau „pământ". Numele Decius Mundus, cred, este un joc de cuvinte cu Decius Mus, numele unui tată și fiu care au fost printre cei mai mari eroi militari ai Romei.
Atât tatăl, cât și fiul se „devotaseră" (devotio); adică să să zicem că în mijlocul unor bătălii aprige se sacrificaseră. Devotio(juramant roman de sacrificare a vietii in lupta pentru bunastarea Imperiului) era un ritual religios al armatei romane care era făcut tuturor zeilor, cunoscuți și necunoscuți, romani și dușmani. Unul dintre scopurile sale trebuia să-i determine pe zeii inamicului să dezerteze Romei. Așa cum am menționat, romanii au simțit că au fost inspirați divin să cucerească. Până la începutul secolului I e.n., Roma a luptat si cucerit de sute de ani nu numai pe dușmanii lor, ci și zeii duşmanilor lor. Devotio a fost o tehnică de neutralizare a zeilor duşmanilor lor.
În ritual, un roman, împreună cu legiunile inamice ar fi „devotat" zeilor. De fapt, un roman se sacrifica pentru binele celor multi. Astfel, Decius Mus s-a oferit el însuși ca un sacrificiu pentru toți zeii, acceptând să renunțe la viața sa în schimbul ajutorului lor de a-i lua pe inamici in lumea de dincolo.

,,La început, ambele armate au luptat cu egala putere si determinare. După un timp, hastatii romani(infanteria) din stânga,incapabil să reziste insistențelor latinilor,s-au retras în spatele principilor. În timpul confuziei temporare create de această mişcare, Decius a exclamat cu glas tare către M. Valerius: „Valerius, avem nevoie de ajutorul zeilor! Vino acum, ești un pontif de stat al poporului roman — dictat, formula prin care mă pot sacifica pentru a salva
legiunile . . .

**„... Ianus, Jupiter, Părintele Marte, Quirinus, Bellona,
Lares, zei noi, zei nativi, zeități cărora le aparține puterea asupra noastră și asupra dușmanilor noștri și, de asemenea, tu, Manes divin,
Mă rog ție, îți fac reverență, tânjesc dupa harul tău și
favoarea că vei binecuvânta poporul roman, cu putere și biruință și
vizitează dușmanii romanilor, Quiriții, cu frică,groază și moarte. În
în felul în care am rostit această rugăciune, în numele comunității
Quiriților,asa si în numele celor din armata, legiunile, auxiliarii poporului roman, cel
Quiriții, devotați legiunilor și auxiliarilor inamicului,
împreună cu mine către Divinul Manes și către Pământ".
... Celor care îl priveau din ambele armate, el le părea ceva îngrozitor și supraomenesc, parcă trimis din cer pentru a ispăși și a potoli toată mânia zeilor și pentru a evita distrugerea poporului său și a o aduce asupra dușmanilor lor. Toată spaima și teroarea purtata de el a aruncat primele rânduri ale latinilor în confuzie care s-a răspândit curând în întreaga armată. Aceasta era evidenta, căci oriunde îl ducea calul au fost paralizați ca și cum ar fi fost loviti de stea aducatoare de moartea; dar când a căzut, copleșit de săgeți, cohortele latine, într-o stare de perfectă consternare, au fugit din acel loc lăsand un spațiu mare liber. Romanii, pe de alta parte, eliberată de toate temerile religioase, au presat avansarea."**

Titus Livius Istoria Romei Cartea a VII par,IX

Faimosul sacrificiu de sine al lui Decius Mus a fost făcut pentru „eliberarea romani de toate temerile religioase." Pentru a realiza acest lucru, si-a oferit viaţa atât zeilor romanilor (quiriţilor) cât şi zeilor lui duşmanii lui. Această tehnică avea drept scop „înduplecarea" zeilor duşmanilor Romei şi astfel eliberarea romanilor de preocupările legate dacă aceşti zei ar acorda ajutor divin duşmanilor lor.
Observați că Decius a făcut apel și la „zei noi".Bănuiesc că Decius „Mundus" sau Decius „Lume" ar fi fost înțelesede către un patrician ca un joc de cuvinte care amintește de Decius Mus la o scară de nivel mondial. Acest joc de cuvinte pentru a arăta o scară larga pentru Decius Mus este realizata si mai clar prin faptul că „mus" înseamnă „şoarece" în latină. Dacă o piesă ar creat un personaj pe nume Napoleon Lume, ar fi fost evident ce personaj din istorie ironiza. Decius a fost probabil cel mai faimos erou de război al Romei și toți patricienii erau conștienți de isprăvilor sale. De exemplu, satiricul roman Juvenal, scriind în timpul erei Flaviene, a ceruit strălucitor

eroismul lui Decius Mus. Juvenal a înțeles clar că publicul lui era familiarizat cu Decius și juramantul său, si se referă la ambele fără explicații.
În poveste, autorul scrie că Decius Mundus a avut o „incercare de a se sinucide, (căci el nu și-a ascuns intențiile de a se distruge pe sine de ceilalti).“ Decius Mundus este, astfel, paralel atât Decius Mus, cât și cu Iisus, prin faptul că niciunul dintre ei nu s-au ascuns de alții in intenția lor de a se autodistruge. Josephus a plasat ideea între paranteze, subliniind importanța acesteia. Aceasta revelatie-
țiunea face mai clară legătura dintre Decius Mus și Decius Mundus. Un patrician roman ar fi înțeles un personaj numit Decius Mundus ca o caricatura a lui Decius Mus.
De asemenea, stabilește o paralelă între Decius Mundus și Iisus. Această paralelă este clară deoarece Iisus a făcut tot posibilul să-i Conștientizeze pe ceilalti de sacrificiul lui care va veni.

„Știti ca peste două zile este Paștele, iar Fiul Omului va fi inmanat pentru a fi răstignit.”

[Matei 25, 26]

Următorul pasaj din Evanghelia după Ioan aseamănă sacrificiul lui Iisus la devotion-ul lui Decius Mus. Observați că Caiafa, acel preot care mai târziu va supraveghea răstignirea lui Isus, afirmă că un singur om ar trebui să moară pentru popor ca toată națiunea să nu piară. Acesta este însăși definiția devotio-ului. De asemenea, Caiafa îl isi explica clar convingerea că Isus trebuie sacrificat pentru a-i salva pe toți „fiii lui Dumnezeu”, exprimând ideea unui devotio la scară mondială.

,,Atunci, preoţii cei mai de seamă şi fariseii au adunat soborul şi au zis: „Ce vom face? Omul acesta face multe minuni.
Dacă-L lăsăm aşa, toţi vor crede în El şi vor veni romanii şi ne vor nimici şi locul nostru, şi neamul.”
Unul din ei, Caiafa*, care era mare preot în anul acela, le-a zis: „Voi nu ştiţi nimic;oare nu vă gândiţi că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod şi să nu piară tot neamul?”
Dar lucrul acesta nu l-a spus de la el, ci, fiindcă era mare preot în anul acela, a prorocit că Isus avea să moară pentru neam.
Şi nu numai pentru neamul acela, ci şi ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiţi.”**

Ioan 11:47-52

Din perspectiva flavienilor, sacrificiul de sine al lui Iisus aduce mult cu un devotio. Religia pe care Isus a stabilit-o odată cu moartea sa a contribuit în mare măsură la neutralizarea iudaismului militarist, mesianic contra caruia flavienii au luptat. De fapt, la flavieni, pe când jertfa lui Decius Mus a ajutat doar la salvarea unei legiuni romane, sacrificiul lui Isus se poate spune că a ajutat la salvarea întregii lumi romane (mundus).

Un punct istoric interesant al acestei linii de gândire este că în timp ce Iisus este cu siguranță menit să fie înțeles ca Mesia despre care Daniel a prezis că va fi „sacrificat", adevăratul sens din spatele sacrificiului de sine al lui Isus poate să nu stea în iudaism, așa cum a fost universal crezut, ci într-un rit al religiei romane, ca o farsă a devotio-ului.

Dacă această presupunere cu privire la sensul comic al numelui Decius Mus este corect, „Decius", numele celui mai faimos sacrificiu al Romei, este numele eroului poveștii care urmează direct dupa Testimonium,in descrierea lui Josephus despre cel mai faimos sacrificiu. Voi arăta mai jos că Decius Mundus și Iisus împărtășesc o paralelă mult mai profundă și unică. Cel mai clar indiciu pe care îl oferă Josephus pentru a ne informa că aven de- a face cu un puzzle este că atât povestea lui Decius, a Paulinei cat și povestea Fulviei au aceeași intriga. După cum am arătat, paralelele dintre Noul Testament și Războiul Iudeilor sunt semnificative. În ambele basme, preoții răi înșală o femeie cu „demnitate" și în ambele povești slăbiciunea femeii pentru religie este exploatată. Mai departe, nu doar că ambele povești au aceeași intriga, dar conțin și un numărul de elemente care sunt interschimbabile. Amândoua femeile cu demnitate înșelate, uimitor au soți pe nume Saturninus. Amândoi acești soți pe nume „Saturninus" tocmai îl cunosc pe Împăratul Tiberius, căruia fiecare soț merge să se plângă ce i s-a făcut soției sale. În ambele povești, printre alte pedepse , Tiberius „alungă" pe unul sau mai mulți dintre făptuitori.

Josephus a oferit și alte consemnari pentru a ajuta cititorul să recunoască că cele două povești trebuie înțelese ca paralele și deci interschimbabile. În primul rând, el inversează ordinea în care afirmă că le va descrie.

Cam în același timp, de asemenea, o altă intamplare tristă a pus evreii în dezordine și anumite practici rușinoase s-au intamplat la templul lui Isis care era la Roma.Voi observa mai întâi încercarea scandaloasa de la templul lui Isis și apoi voi da o informare despre treburile evreiesti.

Mai mult, la începutul celei de-a treia povestiri, Josephus pretinde că se va întoarce la un episod despre evrei „la Roma", așa cum a consemnat inainte.
Mă întorc acum sa relatez ceea ce s-a întâmplat in acest timp cu evreii de la Roma, așa cum v-am spus mai înainte că o voi face.
Totusi, au fost „practicile rușinoase de la templul lui Isis" care Josephus a pretins anterior că au avut loc „la Roma", nu episodul referitor la evrei. Josephus nu menționează unde a avut loc „trista nenorocire [care] i-a pus pe evrei în dezordine".
Ultimul data i-a menționat pe evrei într-o poveste despre persecuția lor de către Pontius Pilat în Iudeea. Josephus pare să trateze cele două povești de parcă ar fi interschimbabile. Făcând acest lucru, el continua ciudata „logică" care există între naratiuni, din moment ce singurele lor diferente semnificative sunt în numele unora dintre elementele care apar in ele.
De asemenea, este de remarcat faptul că Paulina „a început să inteleaga grosolania a ceea ce a făcut și își rupe hainele."
Ruperea hainelor este o binecunoscuta expresie evreiască a durerii și este de fapt cerut de legea religioasă evreiască în unele cazuri. În Evanghelia după Marcu, de exemplu, când Marele Preot care ii pune întrebări lui Iisus si il aude referindu-se la sine ca „Fiul Omului", își sfâșie hainele. El face acest lucru pentru că în Sanhedrin se afirmă că judecătorul care aude cuvinte profanatoare trebuie să facă acest lucru. Talmudul relatează zece „accidente triste" pentru care evreii sunt instruiți să isi sfâșie hainele . Josephus consemnează, de asemenea, numeroase ocazii în a lui istorii în care evreii își rup hainele ca o expresie a durerii.
Prin urmare, de ce Paulina, un membru al cultului lui Isis să-și rupă hainele și nu Fulvia, evreica,in experiente identice?
Există un alt indiciu, o paralelă care leagă Testimonium de povestea lui Decius Mundus. Este una dintre cele mai semnificative paralele pe care le voi prezenta cititorului în această lucrare.
Mărturia descrie învierea lui Isus, afirmând că el „le-a apărut din nou în viață în a treia zi". Decius Mundus, de asemenea apare Paulinei a treia zi. Există, desigur, o diferență.
În timp ce Iisus apare în a treia zi pentru a arăta că este un Dumnezeu, Decius apare în a treia zi pentru a anunța că nu este un zeu.
Este neplauzibil ca ceva la asa de neobișnuit ca două „a treia zi a divinității" ar aparea una lângă alta întâmplător.
Testimonium conține singura descriere a vietii lui Iisus din sec. I care nu este in Noul Testament.Probabilitatea ca o oglindă

opusa învierii lui Isus, un eveniment singular în literatură, sa fi aparut întâmplător în paragraful care urmează singurului său document istoric,cred, ca e prea redusa pentru a fi luată în considerare. De fapt, în toata literatura acestea sunt singurele două povești de care sunt conștient care descriu pe cineva care vine într-o „a treia zi" să proclame că este sau nu un zeu.
Singura explicație rațională este aceea că această paralelă opusă a fost plasata din anumite motive, lângă Testimonium în mod deliberat.
O altă legătură între Decius și Iisus este Anubis, zeul care Decius se pretinde a fi, un zeu cu multe similaritati la Hristos. Anubis, ca și Iisus, este un fiu al lui Dumnezeu și este denumit „Copilul Regal" în cadrul cultului lui Isis. Mai important, Anubis este un zeu care se întoarce din morți. Cultul lui Isis celebrează de fapt moartea lui in mâna lui Set și învierea sa ulterioară.
Mitul învierii lui Anubis mai conține, ca și cel al lui Iisus, un mesaj escatologic puternic. Toate cele trei povești sunt descrise ca având loc „aproximativ in acelasi timp", care le leagă unul de altul temporal. În timp ce este neobișnuit de greu ca evenimentele să se spună că au loc aproximativ în același timp, Josephus leagă povestea Fulvia de Testimonium într-un alt mod, mai unic.
În pasajul el scrie:
Era un om care era evreu, si fusese fortat sa plece din propria tara de o acuzație adusă că a călcat legile lor și de frica pedeapsei; dar din toate punctele de vedere un om nelegiuit. El, care locuia la Roma, a mărturisit că instruiește oameni întru înțelepciunea legilor lui Moise.
Există un personaj cunoscut care era evreu și fusese alungat din propria sa țară și i se adresasera acuzații pentru că a încălcat legile evreilor. De asemenea, se temea de pedeapsă pentru aceste încălcări și se știa că a trăit la Roma și a mărturisit că îi instruiește pe oameni în legile lui Moise. Personajul este, desigur, Apostolul Pavel.

,,Către sfârşitul celor şapte zile, iudeii* din Asia, când au văzut pe Pavel în Templu, au întărâtat tot norodul, au pus mâinile pe el şi au început să strige: „Bărbaţi israeliţi, daţi ajutor! Iată omul care propovăduieşte pretutindeni şi în toată lumea împotriva norodului, împotriva Legii şi împotriva locaşului acestuia, ba încă a vârât şi pe nişte greci în Templu şi a spurcat acest locaş sfânt."**
Toată cetatea s-a pus în mişcare* şi s-a strâns norodul din toate părţile. Au pus mâna pe Pavel şi l-au scos din Templu, ale cărui uşi au fost încuiate îndată.

Pe când încercau să-l omoare, s-a dus vestea la căpitanul oastei că tot Ierusalimul s-a tulburat.
Acesta a luat îndată ostaşi şi sutaşi şi a alergat la ei. Când au văzut pe căpitan şi pe ostaşi, au încetat să-L mai bată pe Pavel.
Când a ajuns pe trepte, Pavel a trebuit să fie dus de ostaşi din pricina îmbulzelii norodului întărâtat, Emoția s-a răspândit prin tot orașul, iar oamenii s-au repezit și porțile au fost imediat închise.
Nu am putut descoperi că făcuse ceva pentru care a meritat să moară;iar după cum el însuși a făcut apel la Impărat, am hotărât să-l trimit la Roma.
Că omul imoral din povestea Fulvia poate fi văzut ca o ironizare al lui Pavel pare greu de contestat. Josephus leagă povestea Fulviei de Testimonium si într-un alt mod.
Acești bărbați au convins-o pe Fulvia, o femeie de mare demnitate , si care îmbrățișase religia evreiască, să trimită stofe violete și aur templului din Ierusalim. . .
Violetul a fost culoarea regală în primul secol. Trimiterea violetului templului din Ierusalim sugerează că viclenia pe care preoții ticalosi o folosesc pentru a o păcăli pe Fulvia implică cumva un rege sau o persoană de rang regal,printre evrei. Poate unul care este atât religios, cât și secular.
Pentru că Josephus a indicat că acest eveniment are loc „aproximativ în același timp" în care a trăit Iisus, ar fi cel puțin un candidat pentru cel indicat ca regal. Într-adevăr, din moment ce se face referire la violet in aceeași pagină cu Testimonium, singura care-l descrie istoric pe Isus, ce alt „rege al evreilor" iti poate veni în minte?

Isus a ieşit deci afară, purtând cununa de spini şi haina de purpură. Atunci ei au început să se apropie de El, spunând în batjocură: : „Traiasca, Împăratul iudeilor!"

Ioan 19:3

Toate „indiciile" de mai sus lucrează împreună pentru a sugera că o legătura există între toate cele trei povești. De exemplu, Testimonium pare legat de povestea lui Decius pentru că împărtășesc declarațiile de divinitate ale zilei a treia. La fel, povestea Fulvia trebuie legată de povestea lui Decius pentru că împărtășesc același complot, numele ambilor soții este același etc. Paralelele și elementele interschimbabile mentionate in cele trei povestiri arata ca autorul a facut in mod deliberat a stabilit o relație intre ele nu atat de evidentă la suprafața, o problemă pe care cititorul trebuie să încerce să o „rezolve". Cu alte cuvinte, cele trei povești sunt un puzzle.

Odata ce ,cele trei povestiri sunt vazute ca un puzzle solutia devine evidenta.
Josephus îi cere lui Decius Mundus să declare soluția puzzle-ului prin ironia:
. . . nu prețuiesc valoarea titlurilor…
Decius nu a prețuit „valoarea titlurilor” și a luat numele lui Anubis. Pentru a rezolva puzzle-ul lui Decius, cititorul trebuie doar să facă acelaşi lucru.
Pentru a rezolva puzzle-ul, cititorul trebuie pur și simplu să schimbe numele personajelor și religiile pe care Josephus le-a identificat ca fiind paralele,astfel încât, în timp ce poveștile vor fi aceleași, numele personajelor vor fi diferite. Această tehnică este folosită de-a lungul Noului Testament și Războiului Evreilor. Numele unui personaj dintr-o poveste este dat unui personaj dintr-o altă poveste paralelă.
În povestea lui Decius Mundus pur și simplu schimbați numele personajului Paulina, care este membră a Cultului zeitei Isis, cu Fulvia din a treia poveste, care este membru a religiei iudaice. Observați că Josephus ne-a arătat de fapt că aceste două personaje sunt interschimbabile. Ambele femei au o experiență cu preoții imorali;ambele au soți cu același nume; ambii soți fac apel la Tiberiu; și ambele femei împărtășesc calitatea virtutii.
Josephus a indicat, de asemenea, că cultul lui Isis și religia evreilor sunt interschimbabile, inversând în mod deliberat ce poveste spune mai întâi și ce religie era „la Roma”.
Cititorul poate înlocui acum numele personajului „Decius Mundus" cu "Hristos" din prima poveste, Testimonium. Din nou, Josephus a arătat că numele sunt interschimbabile prin atributele paralele care le impartasesc aceste două caractere. Amândoi pretind că sunt zei, amândoi fac revelații cu privire la divinitatea lor în a treia zi;și amândoi au luat rezoluții publice de a se sacrifica.
Noua poveste Decius Mundus, creată prin schimbarea numelor dintre personajele și religiile pe care Josephus le-a identificat ca fiind interschimbabile, poate fi rezumată după cum urmează:
Decius Mundus, un roman,o dorește pe Fulvia, o evreica demna, pe care nu o poate seduce cu bani. Învățând că slăbiciunea ei este religia ei, el plătește preoți imorali pentru a o convinge că el este Hristos, ca să o poată „iubi”. În a treia zi, el reapare spune-i că nu este cu adevărat Mesia, dar a primit plăcere pre-tinzând ca este un zeu. Evreii sunt apoi alungați și templul lor

distrus.Deși această nouă poveste este încă o satira, este una al cărei sens poate fi ușor de înțeles. Traducerea pe care o ofer este următoarea:
Roma dorește Iudeea, dar nu o poate ispiti cu bogăție din cauza convingerile religioase ferme ale oamenilor săi. Prin urmare, un romanîi păcălește pe zeloții evrei, făcându-i să creadă că el este Hristosul. El plătește preoți corupti să-l ajute să-si ducă la îndeplinire complotul. Autorii crestinatatii „se bucura" de experiența de a pretinde a fi Mesia.
Evreul fără nume din povestea finală care „a mărturisit că instruiește oameni în înțelegerea legilor lui Moise este identificat ca Pavel în descriere paralelă din Fapte 25, dată mai sus. Josephus îl ajută și pe cititor cu această identificare prin începerea poveștilor paralele cu descrieri ale genurilor „Paulinei" și „evreului de la Roma".
Odată ce cititorul știe că poveștile sunt concepute pentru a avea elemente interschimbabile, nu este greu să vedem că prin comutarea genurile lor Paulina poate deveni Paul(Pavel), ceea ce clarifică complet identitatea „evreului de la Roma".
Povestea creată prin rezolvarea puzzle-ului dezvăluie cum Caesar i-a păcălit pe evrei să-l numească „Domn" fără ca ei să știe asta pur și simplu schimbându-și numele în Iisus — marele secret al creștinismului.
De asemenea, dezvăluie cheile pentru înțelegerea poveștii comice din cadrul Noul Testament — un personaj poate lua un alt nume, povești care sunt paralelel pot fi combinate pentru a crea o altă poveste șau un caracter nenumit dintr-un pasaj va fi identificat într-un pasaj paralel.
Deși puzzle-ul este simplu, ideea tehnică din spatele lui este ingenioasa. Povestea care apare atunci când cititorul inversează inter-caracterele și religiile pot fi citite literal ca fiind evenimentul istoric înregistrat de Josephus. Astfel, Josephus, după cum amintește el cititorului atât de des, a scris „adevărul".
Noua poveste Decius Mundus creată prin schimbarea numelor găsit în cele trei povești se încadrează în mod firesc în istoria pe care Josephus o relateaza. Se conectează la pasajele dinaintea ei care au legătură cu reacția evreilor la efigiile lui Cezar din Ierusalim și efortul roman de a cumpăra favoarea evreilor.
Poveștile pe care le înlocuiește nu se conectează cu pasajele dinaintea lor, sunt incoerente și au un iz de fantezie. Josephus a scris, așa cum ne-a reamintit atât de des adevărul — adevărul intr-adevar doar ca era conținut într-un puzzle.
Scopul principal al puzzle-ului a fost să arate metoda prin care

adevăratele identităţi ale personajelor din Noul Testament şi Războiul Evreilor poate fi cunoscute, ceea ce înseamnă pur și simplu a combina poveștile care conțin paralele. Această tehnică dezvăluie identitățile unui „anume tânăr" prins pe Muntele Măslinilor,fiului nenumit al Mariei al cărui trup a fost mâncat, apostolilor Simon și Ioan și, în cele din urmă,cel al lui Isus însuși. De asemenea, observați că seducția lui Decius a Paulinei apare „în întuneric", ca si greșeala Mariei Magdalena confundand mormântul lui Lazăr cu cel al lui Iisus, descris anterior.
Testimonium(Mărturia) se găsește în Antichitățile evreilor, a doua lucrare a lui Josephus de istorie, pe care se presupune că a scris-o în timpul domniei fratelui lui Titus, Domițian. Dacă creștinismul a fost creat de Flavieni pentru ca Cezar să devină în secret Mesia, apoi Domitian s-ar fi putut vedea ca „Isus" odată ce a devenit împărat, urcând pe tron dupa moartea lui Titus. Obsesia lui Domițian pentru divinitatea sa era bine cunoscuta. El a cerut, de exemplu, ca membrii senatului sa i se adreseze cu formula „Stăpân și Zeu". Astfel, Domițian, supraveghind crearea de Antichităților Evreilor, poate să fi fost baza pentru personajul Decius Mundus.
Această presupunere este susținută de o paralelă interesantă între episoade din viața lui Domițian și povestea lui Decius Mundus. Flavienii l-au răsturnat pe Vitellius, ultimul dintre împărații julio-claudieni, printr- o bătălie care a avut loc la Roma în anul 69 e.n. În timpul bătăliei Domițian a rămas prins în spatele liniilor inamice. Pentru a scăpa, s-a îmbrăcat cu o mască a lui Anubis, exact așa cum o face Decius Mundus, și s-a prefăcut a fi preot al lui Isis.
Interesant este și pasajul din povestea Decius Mundus referitor la personajul numit „Ide".
... precum și Ide, care a fost prilejul pierzaniei lor...
Calendarul roman antic celebra Idele(Idele lui Marte sarbatoarea religioasa in cinstea lui Marte) lunii în zilele de cincisprezece martie, mai, iulie și octombrie. În celălalt luni Idele aveau loc în a treisprezecea zi din luna. Nissan, care este de fapt peste martie și aprilie, este de obicei tradus ca si aprilie. Josephus dateaza Paştele ca avand loc in a paisprezecea zi din Nisan(Quartodecimanism sau celebrarea mortii lui Iisus).

,,Pe când războiul din fața porților se domolise pentru câtăva vreme, a răbufnit din nou vrajba din interiorul orașului. Sosind sărbă¬toarea Paștilor în a 14-a zi a lunii Xanthicos, când, potrivit credinței lor, iudeii au ieșit pentru prima oară din robia egipteană..."

Sugerez că sintagma „prilejul pierzaniei lor” este un joc de cuvinte referindu-se la idele din Nisan, data crucificării lui Isus așa cum este consemnat în Evanghelia după Ioan, care este Evanghelia pe care o folosește Josephus a lega date din istoria la crucificare — care este data "pierzaniei." În fiecare eveniment, interpretarea mea a celor trei povești rezolvă multe întrebări care au fost acolo o lungă a modului în care se raportează una la cealalta.

Această teorie reconciliază toate elementele din cele trei povești care au iesit in evidenta. Mai mult, această interpretare rezolvă vechea dezbatere asupra modului în care cele trei povești se raportează la pasajele care sunt imediat înainte și după ele.

Prima propoziție din povestea lui Decius Mundus afirmă că „o altă nenorocire tristă i-a aruncat pe evrei în dezordine”. „Tulburare” în greaca, θορυβέω (thorubeo) apare si in primele doua pasaje din capitolul care precede Testimoniumul. Începând cu o referire la „o altă tulburare”, povestea lui Decius Mundus pare a ignora Testimoniumul. Acest fapt i-a determinat pe unii savanți să bănuiască că Testimonium a fost deci introdus în Antichităţi mai târziu de redactori creștini.

G. A. Wells în Mitul lui Iisus argumentează acest punct dupa cum urmează:

Cuvântul (tulburare) leagă această introducere a lui 4 (povestea a lui Decius Mundus), cu „tulburarile” menționate la 1 și 2. Astfel 3 — pasajul despre Iisus — apare într-un context care se ocupă de acaeasta zarvă aducând pericol sau nenorocire evreilor. Că 4 urmează imediat după 2 este evident din cuvintele de început din 4 — „O altă calamitate”. Nu există o posibilă referire la 3.

Argumentul lui Wells este doar unul dintre diferitele moduri prin care istoricii au încercat să explice poziționarea ciudată a Testimoniumului. În acest caz, Wells sugerează două motive pentru bănuiala lui că Testimoniumul a fost introdus de redactori creștini de mai târziu între povestea lui Decius și pasajul precedent despre la Pilat. Primul lui argument este că din moment ce cuvântul „tulburare” apare în pasajele unu și doi și nu se găsește în al treilea pasaj al capitolului, Testimonium ,dar reapare în pasajul patru, aceasta sugerează ca patru că ar trebui să vină după doi. Wells susține, de asemenea, că, întrucât expresia „o alta calamitate”, care începe pasajul patru, nu se poate referi la Testimonium, trebuie să fi urmat inițial al doilea pasaj, care de fapt, descrie o calamitate.

Mulți savanți au observat această aparentă lipsă de continuitate

între Testimonium şi capitolul care îl conţine. H. Sf. Ioan Thackeray, în lucrarea sa din 1929 despre Josephus, susține, ca și Wells, că lipsa de continuitate pe tema „confuziei" îi sugerează că redactori, să facă istoria conformă cu credința lor,au creat și introdus Testimonium. Thackeray concluzionează argumentul că Testimonium a fost introdus de redactori care„purtau o greutate mare."

Scriitori precum Thackeray și Wells au văzut din greșeală o lipsă de continuitate între Testimonium și cele două povești care ii urmează și restul istoriei lui Josephus pur și simplu pentru că nu au reușit să recunoască faptul că cele trei povești ar fi putut fi create doar în relație directă una cu cealalta și nu sunt povești independente.

A susține că Testimonium a fost introdus în Antichitatile Evreilor de redactorii creștini de mai târziu care l-au plasat întâmplător între povestea despre „tulburările" lui Pilat și povestea lui Decius Mundus este ilogic. Acest lucru se datorează faptului că un astfel de argument se bazează exclusiv pe un decalaj perceput în continuitatea subiectului „tulburărilor" și ignoră continuitatea creată de aparițiile paralelelor de „de ziua a treia" ale Iisus și Decius. Întrucât revoltele erau comune în lucrările lui Josephus și declarațiile de a treia zi cu privire la divinitate sunt unice în literature această paralelă este în mod clar mai importantă. Leagă Testimoniumul de povestea lui Decius într-un mod mult mai puternic decât lipsa cuvântului „zarva" sugerează o deconectare.

Prin urmare, toate cele trei povești trebuie să fi fost create împreună. Acest mic lanț de logică are consecințe de anvergură, deoarece, de asemenea demonstrează un scop pentru crearea lor comună. Dacă cineva acceptă ca sunt un set înrudit creat cu un anumit scop, această interpretare pare singura posibila.

Este util să enumerați aspectele problematice sau aparent incoerente ale celor trei povești pe care această interpretare le arata câtă putere explicativă au.

Prima rezolvare la o „problemă" pe care vreau să o arăt este maniera nefireasca în care se potrivesc Testimoniumul și cele două povești care il urmeaza în narațiunea istoriei lui Josephus problema lacunei în continuitate pe care Wells și Thackeray au notat-o mai sus. Pentru a clarifica pentru cititor natura acestei discontinuități, vă prezint următoarele secvenţe:

18:35 Pilat sosește în Iudeea pentru a desființa legile evreiești

18:55-59 Pilat introduce picturi imperiale în templu,provocând un „tumult"

18:60-62 Pilat încearcă să construiască un apeduct, provocând alt "tumult"
18:63-64 Apare Mărturia(Testimonium)
18:65-80 Apare povestea Decius Mundus
18:81-84 Apare povestea Fulviei
18:85-7 Pilat are o confruntare cu samaritenii
18:88-9 Pilat este înlăturat din funcția de procurator
Când succesiunea evenimentelor este privită în acest mod, este ușor pentru a vedea de ce savanți precum Wells și Thackeray au pus întrebări
dacă redactorii de mai târziu au introdus Testimoniumul. Naratiunea istorică atât înainte cât și după Testimonium este exclusiv despre Pilat. Observați, însă, că și poveștile lui Decius și a Fulviei sustin asta. Niciuna dintre poveștile din acest „set" nu discută despre activitatea romană în Iudeea, tema pasajelor din jur. Această interpretare a „puzzle-ului" rezolvă această lipsă de continuitate în narațiunea lui Josephus.Mai mult, satira dezvăluită de această soluție se încadrează perfect în fluxul narațiunii.
Această interpretare rezolvă și aparent nepotrivitele cuvintele de început ale poveștii lui Decius, „O altă calamitate". După cum am menționat mai sus, mulți istorici au crezut că această expresie nu ar putea prezenta o legatura la Testimonium și la Isus. Cu toate acestea, în contextul explicației mele, poziționarea frazei are sens perfect,desi ironic.
Romanii au inventat creștinismul cu scopul expres de a aduce o calamitate asupra evreilor și de a-i dezorganiza. Cititorii își vor aminti cum în pasajul „Fiului Mariei" l Maria folosește cuvântul „calamitate" pentru a descrie efectul pe care fiul ei care devine un „ cuvânt pentru lume" il va avea asupra evreilor.
Haide; fii tu hrana mea și fii o mânie pentru aceste slugi de razvratiti și un cuvânt de referință pentru lume, care e tot ce va duce la bun sfârşit calamităţile noastre,a evreilor.
Cele trei pasaje care compun puzzle-ul relationeaza cu cele două pasaje care preced Testimonium în alt fel. Primele două pasaje din scurtul capitol de cinci pasaje afirmă satiric motivele pentru care flavienii au inventat creștinismul, precum și faptul că prin inventarea religiei, romanii preluau, de fapt miscarea Sicarii. Mai jos sunt aceste două pasaje:

Pilatus s-a pregătit să aducă apa la Ierusalim prin captarea unor izvoare situate la o distanţă de două sute de stadia(furlong circa 400m), folosind în acest scop banii din tezaurul sacru. Proiectul său

n-a fost pe placul iudeilor, care utilizau apa din jurul oraşului. S-au strâns grămadă multe mii de oameni care au cerut prin strigăte ca el să renunţe la planul său. Cum se întâmplă îndeobşte într-o adunătură, unii au rostit vorbe de ocară la adresa distinsului bărbat. Pilatus a îmbrăcat aşadar în straie iudaice o mare ceată de oşteni care-şi ascundeau sub veşmânt nişte ciomege şi i-a trimis în locul unde puteau să-i încercuiască mai lesne pe iudei, dându-le poruncasă-i împrăştie după aceea. De îndată ce iudeii au început să-i arunce insultele lor, el a dat semnalul convenit oştenilor săi: aceştia au năvălit deopotrivă peste cetăţenii paşnici ca şi peste răzvrătiţi, pedepsindu-i mai aspru decât le poruncise Pilatus. Iudeii n-au vrut să renunţe deloc la încăpăţânarea lor, dar cum întâmpinau cu mâinile goale nişte oameni înarmaţi, mulţi dintre ei au murit acolo, iar alţii au fost răniţi. în felul acesta a fost înăbuşită răzvrătirea.
Cele două pasaje confirmă satiric întreaga premisă cu privire la creștinism. Evreii nu s-ar închina împăraţilor romani şi nu au fost influențați nici de violență; prin urmare, Roma a fost nevoită să „devina" mișcarea Sicarii. Descrierea satirică a romanilor care devin sicari este descris mai sus în fraza:

,,Așa că și-a adunat un mare număr de soldați care în obiceiul lor, care purtau pumnale sub haine."

Indivizii al căror „obicei" era sa includa „pumnale sub ale lor haine" erau, desigur, Sicarii.

,,Întrucât împreună cu mulțimea fără apărare s-au strecurat numeroși sicari — cum se numeau bandiții cu jungherele ascunse în haine numite sica."

Efectul creștinismului este înregistrat și în satiră. Efectul necesar a pune capăt revoltei. Și astfel s-a pus capăt acestei revolte.
Atunci când se determină puterea unei teorii este util să se ia în considerare câtă „putere explicativă" are. Următoarea listă demonstrează câte „puzzle-uri" rezolvă această interpretare. Această interpretare
• rezolvă confuzia percepută de Josephus cu privire la ce religie a fost "la Roma"
• rezolvă de ce Paulina, adepta cultului lui Isis, și nu Fulvia,evreica, este cea care îi rupe hainele
• rezolvă de ce Josephus a consemnat că templul lui Isis a fost distrus, deși era conștient că nici o astfel de distrugere nu a avut

loc
• rezolvă de ce femeile din diferitele povești au ambele soţi pe nume Saturninus care îl cunosc pe împărat
• rezolvă de ce povestea Decius și povestea Fulvia au același complot
• rezolvă de ce un personaj are numele neobișnuit „Decius Mundus"
• rezolvă de ce un personaj are numele neobișnuit „Ide”
• rezolvă utilizarea paralelei din Testimonium și Decius a expresiei „primit cu plăcere”
• rezolvă paralelele neobișnuite dintre evreul ticălos din povestea Fulviei și a apostolului Pavel
• explică de ce Decius Mundus nu și-a ascuns hotărârea de a sinucide
• și cel mai important, această interpretare explică modul în care două „invieri in ziua a treia” din literatură se întâmplă să fie așezate una lângă alta.

Există încă o altă paralelă în povestea Decius Mundus și Testimonium, o paralelă doar aparentă când se citesc pasajele în greaca lor originală. În Testimonium, Isus este descris ca un profesor care „acceptă adevărul cu plăcere”.Cuvantul grecesc pentru plăcere pe care îl folosește Josephus este hedone, rădăcina cuvantului din limba engleză, „hedonism”. Cercetătorii s-au nedumerit cu privire la utilizarea de către Josephus a cuvantului hedone aici. Hedone denotă de obicei plăcere senzuală sau răutăcioasă, iar „a accepta adevărul cu o placere senzuala” este un concept ciudat. Fraza pe care o foloseste Josephus în greacă ar putea fi la fel de bine tradusa „a primit adevărul cu o plăcere răutăcioasă”.

Verbul folosit de Josephus în această frază este dechomenon, care înseamnă a primi, expresia find citita in greaca hedonei talethe dechomenon. În povestea Decius Mundus, Decius primește și ceva „plăcere senzuală”. Decius primește complotul lui Ide pentru a-i permite să o seducă pe Paulina cu plăcere senzuală — hedone, fraza in greaca fiind dechomenou ten hiketeian hedonei.

Același verb, dechomenou (însemnând „a accepta sau a primi”), este folosit cu hedona în Testimonium. Acest lucru creează încă o paralelă intre Testimonium si povestea Decius. Pe baza contextului oferit de povestea lui Decius, o presupunere logică este că aceasta combinație verb/substantiv creează idiomul „a fi inselat”.Nu nu am putut confirma această presupunere printr-un alt exemplu din

greaca clasica insa.Hedone este, de asemenea, folosit într-un mod interesant cu un alt cuvânt.
Josephus își încheie prefața la Războiul Iudeilor cu următoarele declaraţie;
Tauta panta perilabon en hepta bibliois kai medemian tois epistamenois ta pragmata kai paratuchousi toi polemoi katalipon e mempseos aphormen e categoriis, tois ge ten aletheian agaposin, alla me pros hedonen anegrapsa. Poie-somai de tauten tes exegeseos archen, hen kai ton kepha-laion epoiesamen.
Traducerea lui Whiston in engleza este :
,,Am cuprins toate aceste lucruri în șapte cărți și nu am lăsat prilej de plângeri sau acuzari din partea acelora care au fost familiarizați cu acest război; si am scris de dragul celor care iubesc adevărul, dar nu pentru aceia care se mulțumesc [cu relații fictive]. Și voi face începe relatarea mea despre aceste lucruri cu ceea ce eu numesc primul meu capitol."
Motivul pentru care Whiston plasează paranteze în jurul fazei „se multumesc [cu relații fictive]" de mai sus, este pentru a alerta cititorul că este o traducere inexactă. Cuvintele grecești pe care Josephus le întrebuințeaza aici, hedonen anegrapsa, nu înseamnă „ca ei înșiși sa se multumeasca cu relații fictive", ci mai degrabă sa se mulțumeasca cu a detecta .
Când este folosit în legătură cu o persoană, așa cum este aici, cuvântul principal, anagrapho, înseamnă a detecta sau a arata un nume. Whiston în mod arbitrar a introdus expresia [cu relații fictive] în traducerea sa pentru că el credea că aceasta este ideea pe care Josephus o stabilea de fapt.. O traducerea literală a propoziției s-ar citi după cum urmează;
. . . și am scris-o de dragul celor care iubesc adevărul, dar nu pentru cei care se mulțumesc cu a nu cerceta numele .
În timp ce Whiston a găsit această traducere incoerentă, din punctul meu de vedere are sens , deoarece tehnica folosită de autorii Noului Testament şi lucrările lui Josephus să transforme iudaismul în creștinism a fost schimbarea sau „neînregistrarea" a numelor. Decius a devenit Anubis și Titus a devenit Iisus. Nici „aceasta afacere a numelor" nu a avut valoare pentru el,incoerentele aparente a lui Josephus sunt foarte semnificative și sunt menite să fie traduse exact cum au fost scrise.

CAPITOLUL XII
Tatal si Fiul lui Dumnezeu

,Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu, şi nimeni nu cunoaşte deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaşte deplin pe Tatăl, in afară de Fiul şi acela căruia vrea Fiul să i-L descopere."

Mat. 11:27

Profeţiile apocaliptice ale lui Isus erau îndreptate împotriva „generatie ticaloase " a evreilor care s-au răzvrătit împotriva Romei. Prin urmare, amenințarea sa cu ,,A doua Venire" aprezis distrugerea Ierusalimului in anului 70 e.n
Aceasta a fost înțelegerea celor mai mulți teologi creștini pana in acest secol si inca este calea crestinilor preteriti de a înțelege aceste profeții. Teologul Reland din secolul al XVII-lea a văzut asaltul roman asupra Ierusalimului în felul acesta: [Fiul lui Dumnezeu a venit acum să se răzbune pe păcatele națiunii evreiești."
Contemporaul lui , William Whiston, a fost chiar mai specific. A Realizat că cuvintele lui Isus indicau „că va veni în fruntea armatei romane pentru distrugerea lor."
Sunt complet de acord cu Reland și Whiston. Toata Misiunea lui Iisus a fost despre războiul viitor cu Roma și a fost menită să-l stabilească pe Iisus ca precursor al lui Titus. Prin urmare,relația dintre Iisus și „Tatăl" la care se face referire în toate Evangheliile este precursoarea relației dintre Titus și tatal lui, împăratul și zeul Vespasian.
Toate dialogurile care descriu relația lui Iisus cu Tatăl folosesc jocuri de cuvinte comice care descriu de fapt relația lui Titus cu adevăratul său tată, Vespasian. Sprijinirea acestei premise este faptul că toate din descrierile lui Iisus in relația lui cu tatăl său menționează că tatăl și fiul posedă identități secrete cunoscute doar de ei doi.

,,Dar mărturia pe care o am este mai mare decât cea a lui Ioan; pentru lucrările pe care Tatăl mi le-a dat să le îndeplinesc plish, chiar aceste lucrări pe care le fac, mărturisesc că M-a trimis Tatăl.
Deci despre Mine Însumi mărturisesc Eu, şi despre Mine mărturiseşte* şi Tatăl, care M-a trimis.
Ei I-au zis deci: „Unde este Tatăl Tău?" Isus a răspuns: „Voi* nu Mă cunoaşteţi nici pe Mine, nici pe Tatăl Meu. Dacă M-aţi cunoaşte pe Mine, aţi cunoaşte şi pe Tatăl Meu."**
Isus a răspuns: „Voi nu mă cunoașteți nici pe Mine, nici pe Tatăl Meu; dacă m-ați fi cunoscut, l-ați cunoaște și pe Tatăl Meu".

Ioan 8:19

În Matei, Iisus vorbește și despre o identitate secretă cunoscută doar de către el și tatăl său.

În vremea aceea, Isus a luat cuvântul şi a zis: „Te laud, Tată, Doamne al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai descoperit pruncilor.
Da, Tată, Te laud, pentru că aşa ai găsit Tu cale!
Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu, şi nimeni nu cunoaşte deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaşte deplin pe Tatăl, afară de Fiul şi acela căruia vrea Fiul să i-l descopere."

Mat. 11:27

În Evanghelia după Ioan, Isus discută din nou despre relația sa cu Tatăl. Din nou discuția are loc în contextul unei identităţi ascunse. În acest caz, cei care întreaba încearcă să o facă pentru a determina dacă Isus pretinde că este Mesia.Teologii creştini au făcut numeroase eforturi pentru a explica sensul mesajului lui Isus de aici. Explicația mea este că că Isus a fost un „zeu" și nu „Dumnezeu".
Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toţi şi nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.
Eu şi Tatăl una suntem."
Atunci, iudeii iarăşi au luat pietre ca să-L ucidă.
Isus le-a zis: „V-am arătat multe lucrări bune, care vin de la Tatăl Meu: pentru care din aceste lucrări aruncaţi cu pietre în Mine?
Iudeii I-au răspuns: „Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă şi pentru că Tu, care eşti un om, Te* faci Dumnezeu."
Isus le-a răspuns: „Nu este scris în Legea voastră: 'Eu am zis: «Sunteţi dumnezei»?
Dacă Legea a numit dumnezei pe aceia cărora le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu, şi Scriptura nu poate fi desfiinţată,
cum ziceţi voi că hulesc Eu, pe care* Tatăl M-a sfinţit şi M-a trimis în lume? Şi aceasta, pentru că am zis: 'Sunt Fiul lui Dumnezeu!'**
Dacă* nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeţi.
Dar, dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeţi* pe Mine, credeţi măcar lucrările acestea, ca să ajungeţi să cunoaşteţi şi să ştiţi că Tatăl este în Mine şi Eu sunt în Tatăl."**

Ioan 10:28-38

Dacă dialogul lui Iisus este, după cum sugerez, un mod comic de a-l descrie pe Titus și tatăl său, zeul Vespasian, atunci pasajul de mai sus are sens.
Este interesant că Titus este singura persoană, în afară de Iisus, la care se face referire în Noul Testament cu sintagma „ceva nou care va veni si va aduce schimbare."
Dar Cel care mângâie pe cei deprimați – chiar și Dumnezeu – ne-a mângâiat pe noi prin venirea lui Titus, și nu numai prin venirea lui. .
Un „Titus" este, de asemenea, descris în scrisorile Paulinei drept „copilul adevărat".
,,Lui Titus, propriul meu copil adevărat în credința noastră comună."
Tit 1:4.2

Când Vespasian a murit în 79 e.n., Titus i-a succedat ca împărat. Printre primele sale ordine a fost să-l îndumnezeiască pe tatăl său. Ea nu era o sarcină de rutină — Vespasian urma să fie primul non-Iulio-Claudian imparat atât de onorat. Dar era important pentru că indumnezeirea lui Vespasian ar rupe lanțul succesiunii divine deţinut de linia Julio-Claudiană încă de la Iulius Caesar şi prin aceasta ajută la securizarea unui viitor imperial familiei Flaviene. Pentru ca Vespasian să fie uns diuus(zeu), senatul roman trebuia să decreteze aceasta. Era un obicei unic roman că numai senatul putea să-i acorde titlul de diuus. De-a lungul anilor, Senatul a respins mulți solicitanți pentru titlu. Prin urmare, Titus trebuia să demonstreze cumva senatului că viata lui Vespasian fusese aceea a unui zeu. În acest timp, el a fost implicat si în crearea unei birocrații la nivelul întregului imperiu pentru a administra cultul lui Vespasian, odată înfiinţat.
În ciuda faptului că consecrato(a-l face sacru pe cineva) lui Vespasian a fost de mare importanță pentru Titus, nu a avut loc decât după șase luni de la moartea lui. Acest interval dintre moartea unui împărat și al lui consecrato a fost o perioadă neobișnuit de lungă. In această perioadă Noul Testament a fost creat. Lungimea acestui interval se datoreaza faptului că în această perioadă Titus a creat nu una, ci două religii, care îl venerau pe tatăl său ca pe un zeu, precum și piesa pereche a Noul Testament, Războiul Evreilor.
Pe măsură ce profețiile lui Isus s-au împlinit în timpul războiului evreiesc, ele au dovedit că Dumnezeu a sancționat evenimentele pe care le-a prevăzut. Exact asta e ceea ce Titus ar fi încercat să demonstreze senatului roman că evenimentele din viața tatălui său, cu siguranță inclusiv cucerirea Iudeii de catre el, au dovedit că era

divin și că merita a fi decretat diuus. Privite din această perspectivă, asemănările între creştinism şi cultul lui Vespasian sunt evidente. Când Titus a aranjat ca tatăl său să fie declarat zeu, el a „sacralizat" evenimentele vieții lui Vespasian. Astfel, toate profețiile lui Isus în ceea ce privește venirea mâniei lui Dumnezeu asupra Iudeei, curg fără contradicții în cultul lui Vespasian. De fapt, Evangheliile ar fi putut fi prezentate senatului roman ca „dovadă a premisei absurde că viața lui Vespasian fusese cea a unui zeu.

Pentru a vedea acest lucru mai clar, pur și simplu scoateti iudaismul și Iudeea din Noul Testament. Cum ar fi fost daca Titus, încercând să convingă senatul ca anumite evenimente din viata tatalui sau dovedesc ca era divin, ar fi susținut că un profet rătăcise prin Italia în anul 30 E.C. aprezis că doi zei romani, un tată și un fiu, intr-o zi ar distruge o „generație ticaloasa" de evrei care s-au răzvrătit împotriva Romei și împreună cu ei, templul Ierusalimului? Fiecare membru al senatului ar fi înțeles că zeii pe care acest profet italian i-a „prevăzuți" au fost Vespasian și Titus. Desigur, nici un senator roman nu ar fi fost atât de credul încât să creadă povestea. Localizand profetul in Iudeea nu face astfel de profeții plauzibile, dar creștinismul nu a fost creat pentru un public sofisticat.

Istoriile lui Josephus, care l-au proorocit pe Vespasian a fi conducătorul lumii prevăzut de profetul mesianic al iudaismului, au oferit de asemenea sprijin pentru îndumnezeirea lui Vespasian. Noul Testamentul și Războiul Iudeilor argumentează ambele că distrugerea
Iudeea a fost un act al unui zeu — aceeași premisă absurdă ca aceea realizata de cultul lui Vespasian.

Când aliniem Noul Testament cu Războiul Evreilor, reiese o imagine clara.Iisus a prezis că un „Fiu al omului" va înconjura Ierusalimul cu un zid și ii va distruge templul și va aduce mari nenorociri asupra „generației nelegiuite" care s-a răzvrătit împotriva Romei. De fapt, un singur om avea aceste caracteristici precise. Un bărbat care era „fiul lui Dumnezeu" și ai cărui adepți „pescuiau oameni" la Genesareth. Acest om a înconjurat Ierusalimul cu un zid și a distrus templul Ierusalimului. Un om care a adus necazul pe care Iisus l-a prevăzut pentru „generația nelegiuita" și apoi și-a încheiat „Misiunea" condamnându-l pe Simon și cruțându-l pe Ioan. Bărbatul a fost Titus Flavius.Doar un om la acel moment al istoriei avea puterea de a stabili o religie. În același timp, in prima dovadă reală a crestinitatii apare, un singur bărbat e cunoscut ca a stabilit o religie
care, ca și creștinismul, susținea că distrugerea Ierusalimului și a templului acestuia a fost opera unui zeu. Bărbatul era Titus Flavius.

Țineti minte că nimeni nu a avut o motivație mai puternică decât Titus pentru găsirea unei metode rentabile de a limita iudaismul militant, care era atât de scump de controlat pentru Roma.
În cele din urmă, doar o singură familie în afară de a lui Iisus este asociată cu originea crestinismului. Este familia lui Titus Flavius. Chiar dacă cineva respinge tradiția care îl arata pe Flavius Clemens ca fiind primul papă, precum și toate celelalte tradiții flaviene legate de originile creștinismului, inscripția care o numește pe Domitilla Flavian ca întemeietorul celui mai vechi lăcaș de înmormântare pentru creștini din Roma încă există astăzi.
Dacă cineva ignoră chiar și acest lucru, lucrările lui Flavius Josephus ar fi suficiente pentru a confirma legătura Flavienilor cu originile crestinismului. Lucrările lui Josephus au falsificat în mod deliberat istoria pentru a oferi sprijin dogmei creștine. Și oricine sau orice era el, Josephus a fost un flavian adoptat.
Referitor la întrebarea cine a cunoscut iudaismul suficient de bine pentru a crea creștinismul, aceste informații erau din abundență, chiar în cercul restrâns al cunoscuţilor lui Titus. amanta lui Titus Bernice, deși irodiană, a avut strămoși macabei și a pretins să fi fost evreica. Deși evreii mișcării mesianice nu i-ar fi văzut perspectiva religioasă ca fiind evreiască, ea cu siguranta ar fi stiut multe despre iudaismul din vremea ei și ar fi putut contribui la crearea Evangheliilor.
Tiberius Alexandru era un alt individ din cercul restrains a lui Titus. care cunoștea suficient de bine iudaismul pentru a supraveghea scrierea Noului Testament. Tiberius era nepotul celebrului filozoful evreu Philo și Vespasian il respecta indeajuns pentru a-l face pe Tiberius șef de stat major lui Titus în timpul asediului Ierusalimului.
Deși evreu, Tiberius Alexandru a fost un cavaler roman care moral a fost capabil să ordone uciderea a mii din rasa sa pentru a menține Pax Romana, pacea romana. Când evreii din Alexandru-dria „au făcut o rebeliune", Tiberius a ordonat trupelor romane nu doar sa-i ucide pe răzvrătiți,ci sa le jefuiasca și arde și ghetoul. Josephus consemnează că „cincizeci de mii de cadavre s-au adunat". Tiberius, în rolul său de șef de stat major al lui Titus în timpul asediului Ierusalimului ,măcelului și înrobirea ulterioară a evreilor de acolo, a arătat o supunere de sclav față de Roma. Ar fi fost necesar pentru cineva de origine evreiască sa creeze o religie care a fost folosită pentru a asupri propriul său popor. Perspectiva sa religioasă a fost romanizată in asemenea măsura ca nu era nici măcar monoteist. A folosit adesea cuvântul „zei". Josephus, care, trebuie

reamintit, pretindea că este și el evreu, a consemnat relația apropiată a lui Tiberiu cu flavienii.

,,,,... ca și acolo a venit și Tiberius Alexandru, care era prieten al lui, unul dintre cei respectat, atât pentru bunăvoința lui față de el, cât și pentru prudenta lui. Anterior a fost guvernator al Alexandriei, dar acum era considerat demn de a fi general al armatei [sub Titus]. Motivul a fost că el fusese primul care l-a încurajat pe Vespasian foarte recent să accepte aceasta noua stăpânire, şi s-a alăturat lui cu mare fidelitate, când lucrurile erau incerte, iar averea inca nu I se acordase. L-a urmat și pe Titus ca consilier, foarte util lui în acest război, atât prin vârstă cât şi prin priceperea în asemenea treburi."

Pentru astfel de indivizi care erau complet înrobiti de flavieni și care au văzut iudaismul militanțial mesianic ca o amenințare la adresa financiară a acestora, oferind informațiile necesare pentru a construi o versiune a iudaismului care era aliniat cu Roma ar fi fost de la sine inteleasa.
Una dintre cauzele primare ale războiului dintre romani și evreii a fost refuzul evreilor de a se închina împăraţilor romani ca unor zeil. Deși restul imperiului a făcut-o, evreii nu l-au numit pe Cezar „Domn". După cum am subliniat, cea mai crudă glumă a crestinismului este că prin înlocuirea lui Dumnezeului evreu și al fiului cu imparatii romani i-a păcălit pe evrei să-l numească pe Cezar „Domn" fără a ști. Creștinismul a furat identitățile Dumnezeului iudaismului și ale lui Mesia Fiul, precum și cele ale lui Ioan și Simon, conducătorii revoltei mesianică. Identitatea lor a fost dată lui Vespasian și Titus si „apostolilor creştini" Ioan şi Simon. Acestea personaje deghizate au fost combinate cu alte simboluri ale cuceririi romane, crucea răstignirii și „trupul lui Mesia", pentru a crea o religie care a absorbit și ridiculizat deopotrivă mișcarea mesianică. Acesta a fost triumful suprem al familiei imperiale. Acest întunecat concept comic al identităţilor comutate este în joc într-o asemenea măsură încât Noul Testament și lucrările lui Josephus împreună sunt un puzzle a căror soluţie produce adevăratele identităţi ale personajelor . De ce a fost necesar să se creeze acest vast puzzle literar? Pentru că a fost singura metodă prin care Titus a putut, pe deoparte data să creeze o religie care a rezolvat problema refuzului evreilor de a accepta un împărat roman ca Dumnezeu și pe de alta parte să facă cunoscut posterității că el a fost cel care a făcut-o.

,, Ceea ce a stârnit cel mai mult uimirea privitorilor a fost vârsta fragedă a copiilor; nici unul nu s-a lăsat înduplecat să-l numească pe Caesar propriul lor suveran: în așa mare măsură se ridica tăria voinței deasupra slăbiciunii trupului lor fragil."

Autorii creștinismului au intentionat ca puzzle-urile lor să fie în cele din urmă să fie rezolvate și triumful complet al lui Titus să fie astfel dezvăluit,o sarcină regretabilă care a revenit acestui autor. Bănuiesc că creștinismul, ca versiune comică a cultului imperialului a fost introdus mai întâi în zonele din jurul Iudeii pentru a servi ca o barieră teologică în calea răspândirii iudaismului militarist. Evident reușind dincolo de intenția inițială a creatorilor săi, a fost în cele din urmă decretat religie de stat. Religia a devenit astfel un profilactic pentru toate populațiile de sclavi potențial rebele din întregul imperiu.
Pentru a face cultul cât mai eficient în promovarea intereselor lor, inventatorii săi au pledat prin parodicul Mesia pacifisismul și stoicismul, prin care creștinii ar învăța să-și supună răzvrătirea și sa găsească sfințenia în supunere. Această combinație a teologiei creștine și a puterii imperiale romane a fost atât de eficientă că a menținut civilizația europeană înghețată timp de peste 1000 de ani, de-a lungul Evurilor Întunecate.
O birocrație romană numită Comuna Oparte, o organizație care a administrat cultul imperial în Asia, a supravegheat probabil implementarea inițială a creștinismului. În special, toate cele șapte „biserici ale Asiei" menționate în Apocalipsa 1:11 au fost cunoscute că aveau oficii ale Comunei situate în cadrul acestora. Cinci dintre aceste șapte orașe au fost locuri de festival al cultului imperial, care a avut loc o dată la cinci ani. În aceste orașe ar fi fost posibil să se supravegheze două versiuni ale cultului imperial, unul pentru cetatenii romani şi celălalt pentru „sclavii şi mizeria" văzuţi ca susceptibili de a fi ademeniti de Mesia.
Puzzle-ul lui Decius Mundus descris mai devreme indică faptul că „preoții răi" au acceptat bani pentru a construi congregații pentru noul iudaism. În urma distrugerii templului, unii dintre cei 18.000 preoții care lucrară anterior acolo erau, probabil, încă în viață și ar fi trebuit să caute noi locuri de muncă. Primii preoţii crestini au fost probabil angajaţi din rămăşiţele enormului grup care slujise cândva templului acum distrus.
Oricum ar fi aceste fapte, versiunea romană a iudaismului a fost introdusa în masă de un grup de „preoți ticalosi" care fusesera angajati de flavi pentru a predica „Evangheliile" — un cuvânt

care din punct de vedere tehnic inseamna „veşti bune despre victoria militară". Primii oamenii care au auzit povestea lui Iisus ar fi fost cel mai probabil sclavi, ai căror patroni pur şi simplu le-au ordonat să participe la slujbe. După un timp unii au început să creadă, apoi mai mulţi.

CAPITOLUL XIII

Utilizarea de către Josephus a Cărţii lui Daniel

Până acum, am arătat cititorului paralelele, alegoriile şi puzzle-urile care se află în Noul Testament şi lucrările lui Josephus care indică faptul că familia Flaviana a creat creştinismul. Cu toate acestea, cititorul o poate lua o altă cale către această înţelegere, folosind numai sensurile literale ale cuvintelor din aceste lucrări.
După cum am afirmat, lucrările lui Josephus au oferit sprijin pentru doctrina religioasă a creştinismului. Scriitorii creştini timpurii au susţinut aceste paralelele dintre profeţiile lui Iisus şi istoriile lui Josephus dovedesc ca Iisus putea vedea în viitor.
Mai mult, pe lângă consemnarea că profeţiile lui Iisus s-au împlinit, Josephus a falsificat datele evenimentelor pe care le descrie în Războiul Evreilor. El face aceasta astfel încât succesiunea evenimentelor pare să „demonstreze" că profetiile lui Daniel s-au împlinit în secolul I e.n. şi că Iisus este fiul lui Dumnezeu pe care Daniel l-a prevazut.
Următorul pasaj din Sfântul Augustin exemplifică credinţa părinţilor bisericii(primii adepti) că distrugerea Ierusalimului din anul 70 e.n a împlinit simultan profeţiile lui Daniel şi ale lui Isus.

,,Luca, pentru a arăta că oroarea despre care vorbeşte Daniel va avea loc când Ierusalimul este capturat, îşi aminteşte cuvintele Domnului în acelaşi context: Când vei vedea ca Ierusalimul a fost înconjurat cu o armată, atunci să ştiţi ca pustiirea lui este aproape. Pentru Luca este foarte clar cu aceasta mărturie că profeţia lui Daniel s-a împlinit când Ierusalimul a fost cucerit."

Sf.Augustin,Parintii Nicenieni si Post – Nicenieni

Nu este bine cunoscut astăzi că Josephus a falsificat datele evenimentelor din Războiul evreilor, astfel încât lucrarea lui să fie văzută ca împlinirea profeţiilor lui Daniel; acest lucru este remarcabil

pentru că el le reamintește neîncetat cititorilor săi că tocmai asta face.

,,. . . Și într-adevăr asa s-a întâmplat, că națiunea noastră a suferit aceste lucruri sub Antioh Epifane, conform viziunii lui Daniel și a ceea ce a scris cu mulți ani înaintea celor ce s-au întâmplat. În același mod a scris Daniel si cu privire la guvernul roman, și că țara noastră ar fi pustiita de ei. Toate aceste lucruri ,omul acesta le-a scris, așa cum i le-a arătat Dumnezeu ...”

Josephus Antichitati,Cartea a X a

Pasajul de mai sus nu mai putea arata mai clar propoziția aceasta. Josephus susține că evenimentele pe care le descrie în ale lui lucrări fac parte din împlinirea profețiilor lui Daniel. El împărtășește această înțelegere a evenimentelor cu Iisus, care si el a crezut că profețiile lui Daniel au prevăzut distrugerea Ierusalimului în anul 70 e.n. Profețiile lui Daniel au prevăzut evenimente care au durat cinci secole. Ei au prezis că spre sfârșitul acestei perioade de timp un Mesia,care ar fi fiu al lui Dumnezeu, avea să apară și apoi avea să fie „inlaturat”.

Această inlaturare a lui Mesia este apoi urmată de distrugerea Ierusalimului. Prin urmare, pentru a demonstra că războiul dintre romani și evrei este cel pe care Daniel l-a profetit, Josephus începe să-și alinieze istoria cu profețiile lui Daniel cu mulți ani înainte de evenimentele din secolul I e.n. Josephus începe Războiul Evreilor cu un pasaj care descrie atacul lui Antioh Epifan asupra Ierusalimului, care a avut loc cu aproximativ 200 de ani înainte de nașterea lui Hristos. Josephus indică clar că atacul a fost un eveniment din ciclul prophetic continuu al lui Daniel – în special, pustiirea prezice în Daniel 7:13-8:12. El face acest lucru folosind o frază găsită numai în Cartea lui Daniel, „sfârșitul jertfei zilnice” și prin documentarea intervalului de timp în care sacrificiul zilnic a fost oprit, „trei ani și șase luni”. Folosind aceste expresii, Josephus afirmă categoric că profețiile lui Daniel se vor împlini. Această poziție nu poate fi contestată pentru că însuși Josephus scrie pasajul de mai sus că „națiunea noastră a suferit aceste lucruri sub Antiochus Epiphanes, după previziunea lui Daniel”.

Deși următorul pasaj poate părea inofensiv, este de fapt dovada lui Josephus că ciclul continuu profetic al lui Daniel avea loc și prin urmare, secolul I e.n. avea să vadă si pe un Mesia care ar fi „nimicit și distrugerea Ierusalimului. Observați folosirea de către Josephus a expresiei lui Daniel „trei ani și șase luni”.

,, În același timp, Antioh, care se numea Epifan, a avut o ceartă cu al șaselea Ptolemeu cu privire la dreptul său la toată țara Siriei, o mare revoltă a căzut pe oamenii de la putere în Iudeea și au avut o dispută cu privire la obținerea guvernarii; în timp ce fiecare dintre cei care erau demni nu puteau îndura să fie supuși egalilor lor. Cu toate acestea, Onias, unul dintre marii preoți, a fost alesul și i-a aruncat fiii lui Tobias din cetate; care au fugit la Antioh și l-au rugat să ii folosească ca si conducătorii săi intr-o expediție împotrica Iudeei. Regele fiind în acest sens,dispus, s-a conformat lor și a venit peste evrei cu o mare oaste, le-a luat cetatea cu forta si a ucis o mulțime dintre cei care îl favorizau pe Ptolemeu și și-a trimis soldații să-i jefuiască fără milă. El de asemenea a distrus templul și a pus capăt practicii constante de a oferi o jertfa zilnica de ispasire a pacatelor timp de trei ani şi şase luni.

Începând lucrarea cu această descriere, Josephus afirma, de fapt, că toate evenimentele din continuum-ul profetic al lui Daniel se vor implini în epoca pe care o acoperă istoriile sale. Aceasta se intampla pentru că odată ,ce un eveniment se leaga de un punct din continuum-ul lui Daniel nu poate exista oprire până când toate profețiile din continuumul său s-au împlinit.

Suprimarea lui Mesia pe care Daniel o prezice este unul dintre aceste evenimente. Prin urmare, chiar dacă Isus nu este menționat în Războiul Evreilor, Josephus era conștient că dacă distrugerea Ierusalimului din profeţiile lui Daniel se împlineste în anul 70 e.n., Mesia pe care Daniel l-a prezis ar fi trăit și ar fi fost „suprimat" mai devreme în primul secol. Josephus, de fapt, oferă suport pentru revendicarea că Isus a existat și a fost Mesia despre care a profețit Daniel chiar din prima fraza a operei sale.

După stabilirea continuumului profeţiilor lui Daniel cu atacul lui Antioh Epifan asupra Ierusalimului, Josephus consemnează apoi că distrugerea Ierusalimului din anul 70 e.n. duce profețiile lui Daniel până la capăt. El face asta „documentând", încă o dată, că timpul secvențele dintre evenimentele conexe din timpul războiului se potriveste cu concluzia pe care Daniel a profetit-o și prin utilizarea termenilor găsiți numai în Cartea lui Daniel.

Cititorul va observa că în niciunul dintre exemplele pe care le prezint Josephus nu încearcă să înfățișeze anumite evenimente ca având loc la date precise.

Nu exista un sistem în primul secol care să determine cu exactitate datele la care profețiile lui Daniel ar putea fi aliniate. În orice caz, profețiile lui Daniel sunt atât de vagi încât sfidează specificul

temporal. Singura certitudine cu privire la acestea este că el folosește cuvântul „săptămână" pentru a se referi la o perioada de șapte ani, nu o perioadă de șapte zile și că viziunile sale cuprind a o perioada de 490 de ani.

Josephus îi îndrumă pe cititorii săi să ajungă la concluziile dorite prin folosirea de cuvinte și expresii precum „pustiire" și „terminarea sacrificiu zilnic", de la care se așteaptă ca cititorul să fie familiarizat cu Daniel și mai concret, prin simpla afirmare că profețiile lui Daniel se apropiau de implinire. Mai mult, Josephus datează și evenimente în istoria sa în intervale de timp precise unul față de celălalt, dând impresia că fac parte din profețiile lui Daniel.

Josephus a consemnat că evenimentele înrudite au fost fie trei ani și jumătate (o jumătate de săptămână) sau șapte ani (o săptămână).Durata razboiului a fost de sapte ani si ,,sfarsitul sacrific zilnic" a fost de trei ani și jumătate de la început lui.

Țineți minte că Josephus nu inventa doar o religie; el inventa și o secvență de timp în care era cuprinsa si religia. Nici una din cronologia secolului I dupa care ne orientăm pana astăzi nu a existat până când au fost create de autorul(ii) lucrărilor lui Josephus. Pentru că el crea literalmente atât istoria, cât și timpul, Josephus era liber să pună evenimentele în relație unul cu celălalt în orice fel a ales. Înregistrarea sa a alinierii perfecte a evenimentelor în secvențele de timp a prezicerilor lui Daniel arata ca fie a fost martorul unor fenomene supranaturale sau al unei falsificare deliberate.

În prezent, există o dispută între savanți cu privire la veridicitatea cronologiei pe care Josephus o dă în Războiul Evreilor.De exemplu, Josephus dă o dată ulterioară decât Suetonius și Dio pentru perioada cand Vespasian a început să se pregătească pentru războiul civil din Roma care a dus la instaurarea lui ca împărat. Este probabil că Josephus a făcut acest lucru ca sa susțina afirmația flavianilor că Vespasian nu era nerabdator să devin impărat. Această „configurare" a timpului de către Josephus pentru a crea propaganda flaviana este exact aceeași tehnică pe care a folosit-o pentru a crea alinierea dintre campania flaviana din Iudeea si profețiile lui Daniel.

Deși nu este necesar ca cititorul să fie pe deplin informat despre profețiile secrete ale lui Daniel și despre sistemul de datare ca sa înțeleaga această analiză, unele informații sunt utile.

Daniel și-a imaginat o serie de nenorociri pentru evrei în timpul

carora li s-ar s-ar întâmpla diverse dezastre. În această perioadă de timp, el a prevăzut că un Mesia, despre care se referea ca fiind fiul lui Dumnezeu, ar fi „omorat”. Perioada ar dura 490 de ani, cele „șapte ori șaptezeci de săptămâni" prevăzute de Daniel. Câteva jumătati de săptămâni,perioade de trei ani si jumatate, ar avea loc în anumite săptămâni.

,,Şaptezeci de săptămâni sunt hotărâte pentru poporul tău şi pentru cetatea ta cea sfântă până ce fărădelegea va trece peste margini şi se va pecetlui păcatul şi se va ispăşi nelegiuirea, până ce dreptatea cea veşnică va veni, vedenia şi proorocia se vor pecetlui şi se va unge Sfântul Sfinţilor.”

Daniel 9-24

Când Josephus aliniază evenimentele din primul secol cu cele ale profețiile lui Daniel, el creează un context istoric care include fiul lui Dumnezeu, Mesia. Nici o altă interpretare nu este posibilă.

,,Să ştii şi să înţelegi că de la ieşirea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului şi până la Cel-Uns - Cel-Vestit - sunt şapte săptămâni şi şaizeci şi două de săptămâni; şi din nou vor fi zidite pieţele şi zidul din afară, în vremuri de strâmtorare.”

Daniel 9-25

,,Iar după cele şaizeci şi două de săptămâni, Cel-Uns va pieri fără să se găsească vreo vină în El, iar poporul unui domn va veni şi va dărâma cetatea şi templul. Şi sfârşitul cetăţii va veni prin potopul mâniei lui Dumnezeu şi până la capăt va fi război - prăpădul cel hotărât.”

Daniel 9-26

Daniel prevede un război care va dura o săptămână (șapte ani). La mijlocul acestei săptămâni (la trei ani și jumătate de la începutul ei) „jertfa zilnică” va înceta și „urâciunea pustiirii”,de asemenea, prevăzuta de Isus, va avea loc.

,,Şi El va încheia un legământ cu mulţi într-o săptămână, iar la mijlocul săptămânii va înceta jertfa şi prinosul şi în templu va fi urâciunea pustiirii, până când pedeapsa nimicirii cea hotărâtă se va vărsa peste locul pustiirii"

Daniel 9-27

Înțelegând aceasta, cititorul ar trebui să aprecieze că...

următorul pasaj din Războiul Iudeilor trebuie, fără îndoială, înțeles ca demonstreaza alinierea dintre profetiile lui Daniel și istoria pe care o descrie Josephus. „Intreruperea jertfei zilnice", la trei ani și jumătate de la începutul războiului, este un concept prea unic și precis pentru a permite oricarei alte interpretari. Mai mult, acest pasaj trebuie să descrie „grozavia pustiirii", profețite de Iisus în Noul Testament, un punct pe care îl voi aprofunda.
Pasajul este cel mai important din lucrările lui Josephus pentru ca dezvăluind tehnica de datare pe care încerca să o creeze. Am inclus întregul pasaj deoarece conține multe puncte centrale din teoria mea. Pasajul începe cu Titus care îl aduce pe Josephus la zidurile Ierusalimului pentru a informa rebelii evrei în propria lor limbă de preocuparea lui Titus cu privire la încheierea „jertfei zilnice" către Dumnezeu. Pasajul arată clar că Josephus înțelege ca profețiile lui Daniel se împlinesc. Rețineți că Josephus nu consemneaza descrierilor de la a doua sau a treia mana, care ar putea doar sa sugereze asta.
Josephus se citează pe sine.

,,Titus a dat soldaților săi ordinul să dărâme din temelii fortăreața Antonia pentru ca întreaga oaste să urce mai lesne până la Templu, aducându-i el însuși pe Iosephus în preajma lui; el a aflat că în acea zi — cea de a XVII-a a lunii Panemus — tradiționala ‚Jertfă necontenită" adusă lui Dumnezeu n-a fost celebrată datorită lipsei de bărbați, fapt care a pricinuit poporului o adâncă dezamăgire. Titus i-a cerut lui Iosephus să-i repete ceea ce i-a mai spus și mai înainte: dacă apriga-i sete de luptă nu poate fi potolită, n-are decât să vină să se războiască el însuși, însoțit de atâția oameni cât dorește să ia cu dânsul, ca să nu ducă spre pieire și orașul și Templul, fără să mai pângărească sanctuarul sau să păcătuiască față de Dumnezeu; rămâne la libera lui alegere să celebreze nesărbătorita ‚Jertfă necontenită împreună cu iudeii pe care îi dorește singur. Iosephus s-a plasat în așa fel încât să fie bine auzit nu numai de Ioan, ci și de mulțimea care trăgea cu urechea, și le-a transmis mesajul lui Caesar în limba ebraică, adăugând multele-i rugăminți stăruitoare ca ei să-și cruțe patria, să îndepărteze de Templu focul ale cărui valvatăi îi dau deja târcoale și să aducă lui Dumnezeu jertfe de ispășire. Poporul a ascultat aceste vorbe într-o tăcere apăsătoare dar tiranul, după ce l-a copleșit cu insulte și ocări pe Iosephus, a spus în încheiere că el nu se teme de cucerire, întrucât orașul este al lui Dumnezeu. Drept răspuns Iosephus a rostit cu glas răspicat următoarele:
„Negreșit că orașul l-ai păstrat curat pentru Dumnezeu!

Sanctuarul lui a rămas și acum tot neîntinat! De nici o infamie nu te știi vinovat față de cel al cărui sprijin nădăjduiești să-l dobândești, primind de la tine jertfele cerute de datini! Pe cine vine să-ți ia de la gură pâinea cea de toate zilele, iu, cel mai mare nelegiuit, îl socotești dușmanul tău; în schimb, îți închipui că-ți va fi aliat în acest război Dumnezeu de la al cărui străvechi ritual tu te-ai sustras? Propriile tale păcate vrei sa le pui în cârca romanilor care până acum au avut grijă de legile noastre și vor să te silească să reinstaurezi jertfele aduse lui Dumnezeu, de întreruperea cărora ești pe deplin vinovat. Cine oare nu va căina și deplânge orașul acesta pentru nefireasca inversare de roluri, întrucât niște străini și, pe deasupra, și dușmani, caută să îndrepte un sacrilegiu în vreme ce tu, un iudeu crescut în spiritul legilor noastre, te înverșunezi împotriva lor mai abitir decât cei ce le sunt din capul locului vrășmași?"
Josephus încearcă în acest moment al pasajului să intoarca ludaismul împotriva lui însuși. El încearcă să-l convingă pe „loan", liderul rebel,
într-o manieră care amintește de Isus, de înțelepciunea „pocăinței". Pentru a face asta, el subliniază că lehonia, un fost rege al evreilor, s-a predate babilonienilor mai degrabă decât să riste să aibă templul distrus, un act pentru care evreii îl vor venera pentru totdeauna. Observați de asemenea că Josephus îi vorbește direct lui loan, liderul rebel, care a fost baza pentru personajul Noului Testament, apostolul loan.
Josephus, de fapt, folosește propriile convingeri religioase ale evreilor să-i faca să se predea sau după cum ar spune lisus, „să întoarcă si celălalt obraz."

Și totuși, o, loannes, nu e deloc rușinos să tecăiești de păcatele tale chiar și în ultimul ceas și pentru frumoasa taintenție de a salva țara, te poți sluji de strălucita pildă a regelui iudeilor lehonia . Odinioară, când Babilonianul a pornit cu oaste împotriva lui, el a părăsit de bunăvoie orașul, înainte de cucerirea lui,
plecând într-un prizonierat voluntar împreună cu familia lui, ca să nu dea pe mâinile dușmanilor locurile sfinte și să nu lase pradă flăcărilor Casa Domnului. De aceea îl și proslăvește sfânta tradiție a tuturor iudeilor, iar amintirea lui în curgerea ei de la un veac la celălalt, se transmite, eternă și împrospătată, generațiilor următoare. Iată un minunat exemplu pentru tine, loannes, repetarea lui nefiind lipsită de riscuri: eu însumi îți garantez că vei fi iertat de romani. la aminte că-ți vorbesc ca un compatriot de-al tău și ca iudeu îți fac această promisiune, căci tu trebuie să ai în vedere cine anume îți dă sfaturi și

de unde provine el. Negreșit, nu mi-aș dori deloc să fiu prizonierul nevoit să trăiască în așa fel încât să renunțe la obârșia lui și să dea uitării moștenirea strămoșească. Tu te dezlănțui iar împotriva mea și-mi strigi vorbe de ocară și merit pe deplin să fiu tratat și mai rău fiindcă, în pofida destinului, eu dau sfaturi unor oameni condamnați de Dumnezeu, străduindu-mă din greu să-i salvez. Cine nu cunoaște însemnările vechilor profeți și proorocirea lor privitoare la sfârșitul acestui nefericit oraș a cărui adeverire se prefigurează acum? Ei au prezis cucerirea Ierusalimului atunci când cineva va începe să verse sângele confraților săi. Oare atât orașul cât și întregul Templu nu sunt pline de cadavrele propriilor voastre victime? Așadar Dumnezeu, da, Dumnezeu însuși, prin intermediul romanilor, aduce focul care va purifica Templul și va nimici orașul împovărat de atâtea fapte odioase!"

Revenind la analiza mea despre utilizarea de către Josephus a Cărții lui Daniel, am inclus cele două note de subsol ale lui Whiston la pasajul de mai sus.
După cum arată notele de subsol, Whiston a înțeles relația între profeţiile lui Daniel şi datarea lui Josephus a evenimentelor din războiul evreiesc. Un creștin devotat, el a acceptat că Josephus a înregistrând cu fidelitate evenimente supranaturale.
În prima notă de subsol de mai jos, Whiston recunoaște că asediul Ierusalimul a început exact „la trei ani și jumătate după ce a început razboiul lui Vespasian.
Acest interval de timp arată că profeția lui Daniel, „la mijlocul săptămânii va face să înceteze jertfa și darul." se împlinise. Acesta a fost fie, după cum credea Whiston, un exemplu a marturiei lui Josephus la ceva supranatural sau, după cum prefer eu, un exemplu de falsificarea deliberată a istoriei pentru a crea impresia că Daniel își imaginase distrugerea Ierusalimului în anul 70 e.n.
Aceasta a fost într-adevăr o zi remarcabilă, a șaptesprezecea Paneruns [Tammuz], 70 d.Hr., când, conform predictiei lui Daniel, cu șase sute si șase ani înainte, romanii „Într-o jumătate de săptămână au făcut ca jertfa și darul să înceteze",

Daniel 9:27

Căci din luna februarie, cca. 66 d.Hr., când Vespasian a intrat în acest război, până acum,au fost doar trei ani și jumătate.
A doua notă de subsol a lui Whiston este și mai remarcabilă. În ea Whiston vine să arate concluzia exactă pe care a intenţionat-o Josephus. Întrucât Whiston nu a putut lua în considerare posibilitatea unei explicatii nesupernaturala pentru ceea ce a citit în Josephus, el ajunge la concluzia că Dumnezeu a fost aliat cu romanii,

că evreii erau răi și că Isus și Daniel împărtășeau aceeași viziune profetică.
De acest oracol . . . Josephus, atât aici, cât și în multe locuri din altă parte, vorbește, încât este evident că era pe deplin mulțumit că Dumnezeu era de partea romanilor și i-a folosit pe ei pentru distrugerea acelui neam rău al evreilor; care era cu certitudine adevărata stare a acestei chestiuni, cum mai întâi proorocul Daniel, iar apoi Mântuitorul nostru însuși, prezisese clar.
Dacă acceptăm ceea ce Josephus a consemnat mai sus ca fiind adevărat, atunci profetul prevăzut de Daniel nu poate fi decât Iisus. La fel, si profetiile apocaliptice a lui Iisus trebuie să fi prevăzut distrugerea din 70 e.n
a Ierusalimului, pentru că este singura distrugere a Ierusalimului pe care profetul lui Daniel ar fi putu-o prezice dacă ar fi trăit în primul secol.Strangerea in continuare a acestui nod de logica În continuare acest nod de logică este faptul că i- ar fi fost imposibil lui Josephus să imortalizeze această manifestare perfecta a viziunile lui Daniel daca nu s-ar fi împlinit în Războiul Evreilor.
Josephus a consemnat istoria pentru a demonstra că profețiile lui Daniel s-au întâmplat în anul 70 e.n. Josephus face tot posibilul pentru a fi sigur ca cititorii săi ajung la această concluzie. Acesta a fost unul dintre motivele principale pentru care primii creștini au crezut în divinitatea lui Iisus. Cumva unele dintre aceste cunoștințe s-au pierdut și nu mai sunt înțelese astăzi,nici chiar de către cercetătorii Noului Testament.
Cercetătorii au dezbătut dacă Testimonium a fost scris de Josephus sau adăugat de redactori creștini mai târziu. Anterior, am prezentat o analiză a Mărturiei(Testimonium) care demonstrează că nu este separată de cele două povești care îi urmează. Cu toate acestea, pentru Josephus să rămâne consecvent în plasarea evenimentelor din secolul I în contextul profețiilor lui Daniel, el ar trebui să plaseze un „Mesia” in punctul din istorie pe care l-au cerut aceste profeții. Pentru că Josephus susține că „sfârșitul jertfei zilnice” prevăzut de profetiile lui Daniel s-a împlinit în timpul distrugerii Ierusalimului din anul 70 e.n de către romani,cineva trebuie doar să verifice înapoi de la anul 70 e.n. pentru a determina dacă poziționarea „Hristosului” în Antichități este consistentă cu această dată. Este exact ceea ce au făcut primii teologi creștini, folosind datele relevante din Josephus și Noul Testament pentru a demonsta că Iisus a împlinit profețiile lui Daniel.
Urmatorul exemplul a lui Tertulian, scris în jurul anului 200 e.n.,

reprezinta o victorie completă pentru Josephus. Tertulian a adoptat complet perspectiva lui Josephus și a aranjat istoria pentru a arăta ca Daniel l-a prevăzut pe Iisus și distrugerea Ierusalimului în anul 70 e.n.
Utilizarea de către Josephus a cărții lui Daniel
Să vedem, așadar, cum sunt adaugati anii până la venirea lui Hristos:

Căci Darius a domnit. . . viiii ani (9).
Domnea Artaxerxes . . . xl și I ani (41).
Apoi regele Ochus (care este și el
numit Cyrus) a domnit . . . xxiiii ani (24).
Argus . . . un an.
Un alt Darius, care se numește și Melas. . . xxi ani
(21).
Alexandru Macedoneanul, xii ani (12).
Apoi, după Alexandru, care domnise peste amândoua popoarele medii și perși, pe care îi recucerise și și-a stabilit cu fermitate regatul în Alexandria si a numit acel oras dupa numele lui,(10)dupa ce a domnit el, (acolo, în Alexandria).

Soter. . . xxxv ani (35).
Cui îi succeed Philadelphus, domnind xxx și viii ani (38).
Lui îi urmează Euergetes, xxv ani (25).
Apoi Philopator . . . XVII ani (17).
După el Epifane . . . xxiiii ani (24).
Apoi un alt Euerget . . . xxviiii ani (29).
Apoi un alt Soter. . . .xxxviii ani (38).
Ptolemeu . . . xxxvii ani (37).
Cleopatra . . . xx ani v luni (20 5/12).
Din nou Cleopatra a domnit împreună cu Augustus... xiii ,ani (13.)
După Cleopatra si Augustus au domnit alții. . . xliii ,ani(43).
Căci toți anii imperiului lui Augustus au fost lvi
ani (56).
Să vedem, de altfel, cum în al patruzeci și unulea an al
imperiul lui Augustus, când domnea de xx și
viii(28) ani de la moartea Cleopatrei, se naște Hristos.
(Și același Augustus a supraviețuit, după nașterea lui Hristos, xv(15) ani; iar perioadele rămase de ani până la ziua de nașterea lui Hristos ne va duce la xl primul an, care este acel xx și viii ale lui Augustus după moartea Cleopatrei, adica 56 de ani .
Există (atunci) alcătuiți cccxxx și vii ani, v luni: (de unde
sunt umplute lxii grupuri de 7 si jumatate: care alcatuiesc
ccccxxxvii ani, vi luni:) in ziua nasterii lui

Hristos. Și (atunci) s-a manifestat „neprihănirea veșnică”, și „un Sfânt dintre sfinți a fost uns” – adică Hristos – și „pecetluita a fost viziunea și profetul” și „păcatele” au fost iertate,si care, prin credinta in numele lui Hristos, sunt spălate pentru toți cei care cred în El. Dar la ce se referă el spunând că „viziunea și profeția sunt pecetluite?” Că toți profeții care au spus vreodată despre El că a venit și a trebuit să sufere. Prin urmare, din moment ce profeția s-a împlinit prin venirea Sa, din acest motiv el a spus că „viziunea și profeția au fost pecetluite”; în măsura în care El este semnul tuturor proorocilor, împlinind toate lucrurile pe care în zilele apuse ei Îl vestiseră. Căci după venirea lui Hristos și patima Sa nu mai există „viziune sau profet” pentru a-L vesti ca va veni. Pe scurt, dacă aceasta nu-i așa,au vrut evreii să arate, ulterior lui Hristos, orice prevestiri ale profeților, minuni vizibile săvârșite de orice îngeri, (cum ar fi acelea) pe care în vremurile trecute le-au văzut patriarhii până la venirea lui Hristos, care a venit acum; de la acest eveniment „viziunea și profeția sunt pecetluite”, adică confirmate.

Și pe dreptate evanghelistul scrie: „Legea și profeții (au fost) până la Ioan" Botezătorul. Pentru ca , Hristos fiind botezat, adică sfințirea apelor cu a lui botez, (4) toată plenitudinea harului-darului spiritual trecut a încetat în Hristos, pecetluind, așa cum a făcut El, toate vederile și profețiile, pe care prin venirea Sa le-a împlinit. De unde o face cel mai ferm el afirmă că venirea Sa „pecetluiește viziunile și profeția”.

În consecință, arătând, (cum am făcut) atât numărul anilor si timpul lui, Ix ,doua și jumătate grupuri de sapte împlinite la finalizarea cărora, (am arătat) că Hristos a venit, adică S-a născut, să vedem ce (înseamnă) alte „vii și jumătate grup de sapte”, care a fost subdivizat în abcizia (5) a fostelor grupuri de sapte; (să vedem, și anume) în ce caz au fost îndeplinite.

Căci,anii de supravietuire a lui Augustus după nașterea lui Hristos, sunt . . . xv ani Căruia i-a urmat Tiberiu Cezar și a domnit . . . xx ani, vii luni, xxviii zile (20 etc.).

(În al cincizecilea an al imperiului său Hristos a suferit, avand aproximativ xxx de ani când a suferit.)

Din nou Caius Caesar, numit și Caligula. . . trei ani, viii luni, xiii zile (3 etc.).

Nero Cezar,. . xi ani, ix luni, xiii zile (11 etc.).

Galba ... vii luni, vi zile. (7 etc.).

Otho... iii zile.

Vitellius . . . viii luni, xxvii zile (8 luni).

Vespasian, în primul an al imperiului său, îi supune pe

evrei în război; si se fac III ani, vi luni. Pentru ca el a domnit xi ani. Și astfel, în ziua furtunii lor, evreii au îndeplinit hebdomadele(grupuri de 7) Ixx prezise în Daniel.
În timp ce cronologia de mai sus este greu de înțeles și este neplauzibila din punct de vedere istoric, este necesar doar să conștientizăm că Tertulian și toți părinții bisericii timpurii au crezut că profețiile lui Daniel s-au implinit în anul 70 e.n. Această credință a venit din lectura lor a singurului istoric al epocii, Josephus, în conjunctie cu Noul Testament.
O altă explicație, mai puțin complicata, a conexiunii lui Daniel cu Creștinismul a fost dat de Sulpcius Severus (353-429 e.n.) în cartea lui Istoria sacră (403 e.n.):

Dar de la restaurarea templului până la distrugerea lui, care a fost completată de Titus sub Vespasian, când Augustus a fost consul, a fost o perioadă de patru sute și optzeci și trei de ani. Asta a fost prezis anterior de Daniel, care a anunțat că de la restaurarea Templului până la distrugerea lui aveau să treacă șaptezeci și nouă săptămâni. Acum, de la data robiei evreilor până la vremea restaurării orașului, au fost două sute si șaizeci de ani.
Războiul Evreilor,este deci,în întregime structurat, din primul paragraf până la ultimul, pentru a documenta ca profețiile lui Daniel au avut loc în primul secol. Aceasta indică faptul că Josephus era conștient că „fiul lui Dumnezeu" prevăzut de Daniel a apărut mai devreme în secol şi a fost „suprimat".
Odată ce Josephus începuse alinierea dintre istoria lui și profețiile lui Daniel, nu se putea opri până la distrugerea Ierusalimului.
Josephus era perfect conștient de unele lucruri lipsite de importanță din mistica religioasa care rătăceau prin peisajul galilean. Josephus era foarte conștient de faptul că lucrarea lui demonstra că profetiile lui Daniel se împliniseră și că Iisus era Mesia pe care acestea il prevăzuseră. Din moment ce acest fapt a fost evident, de ce a acordat Josephus atât de puțină atenție lui Iisus?
A făcut falsul mai puțin evident.
Dacă cineva dorește să „creeze" un profet, este destul de ușor – pur și simplu inventează unul care a existat în trecut. Apoi fabrică o lucrare în numele lui datand-o in vremea în care pretinde că a trăit. În carte, descrie profetul care prezice evenimente pe care tu știi că deja au avut loc. Inventarea profetului și a predicțiilor sale nu este partea grea.Partea grea este să nu ai falsul descoperit. Pentru ca

fabricarea Noului Testament/Josephus să fie credibilă, cele două lucrările trebuiau văzute ca independente unele de altele. Prin urmare, Josephus s-a concentrat pe evenimentele pe care Daniel le prezisese și nu asupra „fiul lui Dumnezeu".

Efortul de succes al lui Josephus de a-l suprapune pe Daniel pe evenimentele din primul secol, într-un fel, oferă sprijin pentru teoria mea. O face printr-un truc atât de evident. „Ticalosia" evreilor din primul secol a fost refuzul lor de a compromite iudaismul și de a se supune Romei; au făcut exact ceea ce religia lui Moise și Daniel le ceruse. Folosirea de către Josephus a profețiilor lui Daniel pentru a susține evenimentele din primul secol a fost, în mod clar, un efort de manipulare a iudaismul în alinierea cu interesele romane – exact așa cum a fost in cazul creerii creștinismului.

Dacă romanii au fost creatorii creștinismului și lucrărilor lui Josephus, de ce l-au înfățișat pe Mesia lor fictiv ca fiind unul prevăzut de Daniel? Printre Manuscrisele de la Marea Moartă există multe dintre ele care fac referinta la Cartea lui Daniel. Ele arată că cel puțin unii dintre evreii din acea epoca foloseau sistemul de datare din cartea lui Daniel pentru a incerca sa determine cand va apărea Mesia să-i conducă în războiul lor sfânt împotriva Romei. Romanii au înțeles că rebelii evrei mesianici interpretau pasaje din Daniel și alți profeți ai lor într-un fel in care și-au justificat propria teologie militaristă. Printre Sulurile din Marea Moartă s-au găsit numeroase exemple ale acestui tip de interpretare.

Intelectualii romani, fără îndoială, au analizat aceste lucrări și au realizat că e la fel de posibil să interpreteze pasajele pentru a crea o cu totul altă teologie, proromană. Soluția Romei la aceste interpretări militariste anti-romane ale Cărții lui Daniel a fost crearea unei literaturi care să interpreteze profețiile lui Daniel în mod acceptabil pentru Roma — Noul Testament și Războiul evreilor.

Voi analiza acum în profunzime legătura dintre declarația lui Isus referitoare la „urâciunea pustiirii" și pasajul lui Josephus descriind sfârşitul „jertfei zilnice".

Primii savanți creștini erau foarte conștienți de legătura pe trei căi între declarațiile lui Iisus din Matei 24, Cartea lui Daniel și Războiul Evreilor. Sfântul Augustin, de exemplu, a înțeles că Iisus a susținut că profețiile lui Daniel „s-au împlinit" în primul secol. În pasajul de mai jos, observați că Augustin este clar la ce perioadă se refereau profețiile lui Iisus — distrugerea din 70 e.n a Ierusalimului. Luca își amintește aceste cuvinte ale Domnului în același context:

Când vei vedea Ierusalimul înconjurat cu o armata, atunci să știți că pustiirea lui este aproape. Pentru ca Luca mărturisește foarte clar de profeția lui Daniel care s-a împlinit când Ierusalimul a fost decimat. Eusebiu a împărtășit această înțelegere. În pasajul următor, observați că el subliniază de fapt că lucrările lui Josephus sunt baza credintei sale.

,,Toate aceste lucruri, precum și multele asedii lungi care au fost purtate împotriva cetăților Iudeii, iar suferintele excesive îndurate de cei care s-au adapostit fugind la Ierusalim ca la un oraș care le oferea perfectă siguranță și, în sfârșit,cursul generalul al întregului război, precum și apariția lui detaliata și cum, în cele din urmă, urâciunea pustiirii vestită de profeți, s-a desfasurat chiar în templul lui Dumnezeu, atât de celebrat din vechime, templul care acum aştepta distrugerea sa totală şi definitivă prin foc, toate acestea lucruri oricine dorește le poate găsi descrise cu acuratețe istoria scrisă de Josephus."

Pasajul din Matei 24:15 este interesant pentru că numai acolo Iisus împărtășește în mod explicit o viziune asupra viitorului cu un alt profet; este de asemenea singurul pasaj din Noul Testament care ii este direct adresat cititorului.

,,De aceea, când veţi vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel , aşezată în Locul Sfânt – cine citeşte să înţeleagă!"

În pasajul din Cartea lui Daniel la care se referă Iisus, „urâciunea pustiirii" trebuie să înceapă cu sfârșitul „sacrificiului zilnic". Observați că intervalul de timp pe care Daniel îl descrie este de trei ani si jumatate.

,,Iar din momentul când jertfa zilnică este luata, și urâciunea pustiirii este înființată, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile."

Când declarația lui Iisus de mai sus este citită cu pasajul din Războiul Evreilor care descrie sfârşitul sacrificiului zilnic, ele furnizează un exemplu, prin excelență, al legăturii profetice dintre Războiul Evreilor şi Noul Testament.
Rețineți că Josephus nu folosește aceeași expresie din Cartea lui Daniel pe care Iisus o folosește mai sus, „urâciunea pustiirii, ci mai degrabă a folosit cealaltă expresie a lui Daniel, „sacrificiul zilnic"—lăsând cititorului să „înțeleagă" că o expresie

trebuie să conducă la cealalta. Cred că utilizarea unor diferite, dar complementare expresii din Daniel în Noul Testament și pasajul din Josephus a fost intenționata — o „ușoară scamatorie" menită să convingă primii crestini că Noul Testament și Războiul Iudeilor au fost scrise independente unul de altul.

,,Titus a dat soldaților săi ordinul să dărâme din temelii fortăreața Antonia pentru ca întreaga oaste să urce mai lesne până la Templu, aducându-l el însuși pe Iosephus în preajma lui; el a aflat că în acea zi — cea de a XVII-a a lunii Panemus —ca tradiționala ,Jertfă necontenită adusă lui Dumnezeu n-a fost celebrată datorită lipsei de bărbați."

În secțiunea din Antichitățile Iudaice de mai jos, Josephus din nou afirmă înțelegerea sa că distrugerea Ierusalimului a fost împlinirea profețiilor lui Daniel. Am inclus argumentul autoservit de Josephus ca profețiile împlinite dovedesc existența lui Dumnezeu. Acest argument este interesant din punct de vedere istoric prin faptul că poate dezvălui raționamentul ca s-ar fi folosit „misionarii" creștini din randul sclavilor și țăranilor secolului I. Cu alte cuvinte, împlinirea
profețiilor, pe care, desigur, combinația Noului Testament si a lucrările lui Josephus le-a reprezentat, „au dovedit" nu numai că Dumnezeu a existat dar si că ii favoriza pe romani. De asemenea, sugerează obsesia epocii pentru profeție, arătând de ce a fost o parte atât de importantă a slujirii lui Iisus.

,,. . . Și într-adevăr asa s-a întâmplat, că națiunea noastră a suferit aceste lucruri sub Antioh Epifane, conform viziunii lui Daniel și a ceea ce a scris cu mulți ani înaintea celor ce s-au întâmplat. În același mod a scris Daniel si cu privire la guvernul roman, și că țara noastră ar fi pustiita de ei. Toate aceste lucruri ,omul acesta le-a scris, așa cum i le-a arătat Dumnezeu ..."
mai mult incat cei care ii citesc profeţiile , şi văd cum acestea s-au împlinit, s-ar mira de onoarea cu care Dumnezeu l-a onorat pe Daniel; și de acolo poate descoperi cum Epicureenii sunt într-o eroare, care alunga providența din viata omului și nu cred că Dumnezeu are grijă de treburile lumii, nici că universul este guvernat și continuat prin acea natură binecuvântată și nemuritoare, dar spun ca lumea se desfasoara de la sine, fără conducător și administrator; dacă ar lipsi de un ghid care să-l conducă, așa cum își imaginează ei, ar fi ca niște corăbii fără carmaci, pe care le vedem înecate de

vânturi, sau ca si carele fără vizitii, care sunt răsturnate,la fel si lumea ar fi zdrobită în bucăți dacă este condusa fără Providență şi astfel să piară şi să ajungă nimic. Astfel încât, prin prezicerile de mai sus menționate ale lui Daniel, acei bărbați mi se par foarte mult să se abată de la adevăr, care spun ca Dumnezeu nu exercită nici o providență asupra treburilor umane; căci dacă asta ar fi cazul, că lumea continua din necesitate mecanică, nu ar trebui să vedem că toate lucrurile se vor întâmpla conform profeţiei sale."

Argumentul lui Josephus de mai sus, că profețiile lui Daniel dau evidenta la ideea că „acești oameni greșesc... cand sustin ca Dumnezeu nu is exercită voia asupra treburilor umane", este cea pe care o suspectez ca a fost folosita pentru primii convertiții ai creștinismului. Cu alte cuvinte, deoarece Războiul Iudeilor dezvăluie că profețiile lui Iisus au „să se împlinească", demonstrează divinitatea lui Isus. Această „dovadă a divinitatii lui Iisus" ar fi făcut imposibilă negarea Noului Testament și celorlalte afirmatii ale lui Josephus — că evreii sunt răi, că sclavi ar trebui să se supună etc. Cine poate pune la indoiala ca împlinirea profetiilor s-au dovedit a fi ,,Voia lui Dumnezeu Mai mult, atunci când in Noul Testament Iisus prezice „urâciunea pustiirii",cum ar putea cititorul să „înţeleagă" la ce se referee el? Nimic din Noul Testament nu le permite cititorilor săi să știe că secvența complexă a profeției pe care obișnuia Daniel a o prezice „urâciunea pustiirii", s-ar „împlini" în timpul distrugerii romane a Ierusalimului. Doar o carte a dat informaţia de care are nevoie cititorul pentru a ajunge la această interpretare: Războiul Evreilor. Prin urmare, „cititorul" la care s-a referit Iisus trebuie, de asemenea sa fi știut că Josephus a consemnat împlinirea profetiilor lui Daniel ca avand loc în primul secol .Fără Josephus,cuvintele lui Hristos sunt lipsite de sens.
Observați că Iisus oferă sprijin pentru afirmația lui Josephus că profeţiile lui Daniel se împlinesc. Logica merge invers. Folosirea de către Iisus a cuvintelor lui Daniel l-a identificat ca fiind Mesia lui Daniel. Dacă Iisus a fost Mesia lui Daniel, atunci distrugerea lui Ierusalimului trebuie să fie cea pe care Daniel a prevestit-o, pentru că era in aceeasi linie temporală. Noul Testament și lucrările lui Josephus sunt complet împletite și se sprijină reciproc.
În cele din urmă, Iisus și Josephus nu „recomandă" decât un profet pentru cititorii lor. Fiecare îl recomandă pe Daniel. Josephus scrie: . . . totuşi, dacă cineva ar fi atât de dornic de a cunoaşte adevărul, ca să nu renunțe la curiozitate și să nu-și înfrâneze înclinația pentru înțelegerea incertitudinilor viitorului și dacă acestea

se vor întâmpla sau nu,lasa-l să fie sârguincios în a citi cartea lui Daniel, pe care îl va găsi printre scrierile sacre."

Atât autorii Noului Testament, cât și Josephus au încercat ca cititorii lor să ajungă la aceeași concluzie greșită despre profețiile lui Daniel, că s-au împlinit în primul secol. Acest fapt sugerează că aceeași persoană sau grup a produs ambele lucrări, pentru că doi autori independenți nu ar ajunde, din intamplare, la o asemenea concluzie.

CAPITOLUL XIV

Creerea lui Iisus

Autorii Evangheliilor l-au construit pe Iisus din viețile catorva profeți din canonul evreiesc. Astfel, din moment ce Ilie și Elisei au înviat copii din morți, Iisus ar face același lucru. Oricând ar fi posibil, miracolele lui Iisus ar fi fost mai mari decât cele care au stat la baza creerii lui.
De exemplu, Elisei a saturat o sută de oameni cu douăzeci de pâini și a mai ramas pâine . Așa că Isus avea să hrănească cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești și mai avea doisprezece cosărci la nevoie. Din moment ce Iisus urma să fie profetul imaginat de Daniel, viața lui Iisus ar include și episoade care au împlinit profetiile lui Daniel. Cu toate acestea, deși multe dintre realizările extraordinare ale Misiunii lui Iisus au fost luate din viețile profeților anteriori,personajul pe care s-a bazat în primul rând a fost Moise. Moise a fost ales ca prototip de bază pentru Iisus pentru că el fusese fondatorul religiei pe care creștinismul o va înlocui. Fondatorul noii religii trebuia privit ca noul Moise. Acest fapt este deja recunoscut pe scară largă în studiile Noului Testament.
Faptul că Isus s-a bazat pe Moise este ușor de demonstrat, pentru că autorii Evangheliilor s-au străduit din greu că cei convertiți la creștinism au înțeles asta. De exemplu, povestea copilăriei lui Iisus în Matei se bazează pe copilăria lui Moise. Conturul este același în ambele cazuri - nașterea unui copil provoacă necazuri conducătorilor, urmată de o consultare cu înțelepții, un masacru al copiilor și o salvare miraculoasă, cu Egiptul ca pământul al salvării. Pe lângă crearea de paralele între viețile fondatorilor celor două religii, autorii Evangheliilor au împrumutat și ei evenimente din povestea Exodului pentru a crea impresia că creștinismul,

ca si iudaismul, era de origine divină. Cele mai cunoscute dintre acestea sunt paralelele pe care le folosesc Evangheliile pentru a-l pune pe Iisus ca „miel de Paște", stabilindu-l drept „eliberatorul" religiei care urma să înlocuiască iudaismul.
Toate cele patru Evanghelii arată, ca și Pavel, ca Paștele și Iudaismul în sine, sunt învechite. Jertfa lui Isus însuși creează un nou Paște și o nouă religie. Este important să recunoaștem cât de devreme creștinismul s-a văzut ca un înlocuitor pentru iudaism, pana la măsura în care părinţii bisericii timpurii au pretins că evreii antici au fost creștini și nu evrei. Eusebiu a scris:

,,Mai intai chiar poporul evreu nu este un popor nou,ci e cinstit din pricina vechimii lui pe care toti o recunosc.
Traditiile si scrierile lui amintesc de o serie de barbate din vremea veche chiar daca acestia n-au fost prea numerosi,dar totusi vestiti prin evlavie,prin dreptate si prin toate celelalte virtutis si dintre care unii au trait inainte de potop,altii dupa aceea asa cu au for fii si nepoti lui Noe si ai lui Avraam,de care fii evreilor sunt mandrii ca i-au avut drept conducatori si urmasi.
Toti cei cunoscuti prin dreptatea lor,incepand de la Avraam si urcand inapoi pana la primul om,nu i-ai putea socoti a fi departe de adevar si ar fi putut fi recunoscuti decrestini cu fapta nu numai cu numele."

Iisus introduce ideea că creștinismul va înlocui iudaismul afirmând că „trupul" lui ar fi un înlocuitor pentru mana israeliților care le-a fost dată de Dumnezeu în timpul rătăcirii lor in pustietate.

,,Părinții voștri au mâncat mana în pustiu și au murit.
Aceasta este pâinea vie care coboară din cer.
Daca cineva mănânca din ea nu moare.
Eu sunt pâinea vie care a coborât din cer. Dacă oricine mănâncă din această pâine va trăi pentru totdeauna; și pâinea pe care Eu o voi da este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii."

Pentru a demonstra că originea divină a creștinismului este paralelă cu a iudaismului, autorii creștinismului au preluat evenimentele din povestea originala a Exodului care avea numere asociate ei și au introdus acele numere în povestea lor despre nașterea creștinismului.

Cu alte cuvinte, din moment ce Dumnezeu i-a dat legea lui Moise la cincizeci de zile după Primul Paște, creștinismul ar da „noua" lege la 50 de zile după Paștele său, răstignirea lui Iisus.
În ziua în care a fost dată legea lui Moise, 3.000 au murit pentru ca venerau vițelul de aur. În ziua în care „spiritul" a fost dat ucenicilor lui Hristos, 3.000 au fost primiti intru Hristos și au primit viață semnificând că invoiala îmbunătățita cu Dumnezeu aduce viață.
Aceste paralele au fost în mod evident create pentru a stabili creștinismul ca noul iudaism.Evangheliile și scrierile lui Josephus conlucreaza în acest scop. Noul Testament consemnează nașterea noul iudaism în timp ce istoria lui Josephus consemnează „moartea" celui de-al doilea temple al iudaismului.
Toate paralelele pe care le-am aratat mai sus, între creștinism și Iudaism și între Iisus și Moise, sunt bine cunoscute. In plus, autorii Evangheliilor au stabilit și altceva aici,înainte necunoscut. Prin copierea secvenței găsite în povestea Exodului și prin stabilirea răstignirii lui Iisus ca un nou Paște, ei a stabilit un continuitate, una care a oglindit povestea israeliților părăsind Egiptul și „rătăcind" până li s-a permis să intre pe pământul fagaduit la patruzeci de ani după primul Paște. Cat despre secvență de timp pentru împlinirea profețiilor lui Daniel, o data începeuta continuitatea „noului Exod", nu ar fi putut fi oprita până la implinirea tuturor acestora.
Care este concluzia celor patruzeci de ani de rătăcire în Noul Testament? Deoarece Evangheliile se termină la scurt timp după moartea lui Iisus, unde este consemnată concluzia exodului de patruzeci de ani a creștinismului?
Răspunsul se găsește în Războiul Evreilor.
Pentru a încheia ciclul de patruzeci de ani al creștinismului, Josephus leagă data crucificării lui Iisus la data stabilită de el pentru distrugerea Masadei. Josephus „înregistrează" că anul în care cetatea a fost distrusa a fost 73 e.n. Savanții, citând adesea dovezi arheologice stabilesc căderea Masadei in 74, nu in 73 e.n. S-ar putea să fie corect, dar Josephus nu era interesat să înregistreze istoria ci să creeze mitologie. Prin urmare, el a intitulat capitolul care conține pasajulcare descrie distrugerea lui Masadei după cum urmează:
Referitor la intervalul de circa trei ani: de la luarea lui Ierusalimului de catre Titus la răzvrătirea evreilor de la Cirene.
Josephus nu trebuie să fie mai precis decât este în sintagma „aproximativ trei ani". Dacă intervalul său de timp este inexact, și asta cu siguranță, cine a fost acolo pentru a-i sublinia eroarea? Josephus este interesat să folosească „istoria" numai

pentru a-și transmite mesajul. În acest caz, dorește ca cititorul să creadă că Masada a căzut trei ani și jumătate după distrugerea templului, adică în anul 73 e.n.
Iosif dă apoi ziua și luna încheierii asediului de la Masada.

,,Din rândurile lor, auales prin tragere la sorți zece bărbați: ei urmau să fie ucigașii tuturorcelorlalți. Fiecare se culca lângă ai săi, ce zăceau întinși pe jos, soțiași copiii, îi cuprindeau cu brațele lor, întinzând apoi de bunăvoie gâtlejul oamenilor care îndeplineau jalnica lor funcție. Aceștia i-au înjunghiat pe toți ceilalți fără să șovăie măcar; apoi au aplicat regula tragerii la sorți și între ei. Cel ales trebuia să-i ucidă pe ceilalți nouăși, în urma tuturora, să-și dea singur lovitura fatală.... Numărul morților s-a ridicat la 960, socotind și femeile, și copiii. Groaznica întâmplare s-a petrecut în a 15-a zi a lunii Xanthicos."

Josephus consemnează că data de paisprezece a lunii Nisan este ziua în care evreii sărbătoreau Paştele. Evanghelia după Ioan afirmă că Isus a fost răstignit în a treisprezecea zi a lui Nisan și a înviat în a cincisprezecea.
In cea de-a cincisprezecea zi a lui Nisan, 73 e.n., sunt patruzeci de ani până in ziua urmatoare învierii lui Hristos.
Doar cititorii Evangheliilor și ai lui Josephus ar fi constienti de acest interval de timp exact de patruzeci de ani.
Cu alte cuvinte, Evanghelia după Ioan stabilește data lui învierii lui Iisus în a cincisprezecea zi a lui Nisan, 33 e.n., și Josephus stabileste data sfârșitului războiului evreiesc in a cincisprezecea zi din Nisan, 73 e.n.Doar atunci când cele două lucrări sunt citite împreună cititorii sunt capabili să înțeleagă că a fost exact așa cum a prezis Iisus, patruzeci de ani între cele două evenimente. Din nou, fie Josephus a înregistrat din neatenție ceva cu adevărat supranatural, sau cele două lucrări au fost aliniate pentru a crea acest efect.
Autorii Noului Testament și Josephus au creat astfel a paralelă între primii patruzeci de ani ai iudaismului, timp în care Israeliții au rătăcit în pustie, și primii patruzeci de ani ai Creștinismul Acești patruzeci de ani de rătăcire pentru creștinism datează de la învierea lui Hristos din data de 15 a lunii Nisan, 33 e.n., până la sfârşitul rebeliunii evreieşti, care este marcată de distrugerea miscarii Sicarilor, miscarea pe care crestinismul a inlocuit-o, in ziua de 15 din Nisan, 73 e.n.
Paralela celor patruzeci de ani de rătăcire ai celor două religii este, desigur, o continuare a paralelelor dintre Isus și Moise,

care au fost concepute pentru a crea impresia că originea creștinismului este paralela cu originea divină a iudaismului.Ratacirea celor patruzeci de ani pentru creștinism a fost inspirată de următorul pasaj din Iosua, care descrie ce li s-a întâmplat israeliților dupa Paștele original.
Pasajul clarifică logica din spatele Noului Testament decizia autorilor de a stabili precis intervalul de patruzeci de ani între Moartea lui Iisus şi distrugerea Masadei. Au vrut să arate nu numai că originea creștinismului a fost paralelă cu cea a iudaismului, ceea ce a dovedit ca înlocuise relaţia specială a iudaismului cu Dumnezeu, dar şi ca distrugerea Ierusalimului din anul 70 e.n. fusese rânduită divin.
„Oamenii apti de război au fost mistuiți pentru că nu au ascultat de vocea Domnului" — exact așa cum se întâmplase după Paștele inițial.

,,Căci copiii lui Israel au umblat patruzeci de ani în pustie,
până când toti oamenii de oaste, care au venit din Egipt, au fost mistuiti, pentru că nu au ascultat de glasul Domnului: cărora Domnul le- a jurat că nu le va arăta pamantul pe care Domnul a fagaduit părinților ca ni-l va da, un pământ pe care curge lapte
si miere."

Patruzeci de ani este perioada tradițională de penitență pentru israeliți
precum şi durata unei generaţii. Această tradiție provine, desigur, din cei patruzeci de ani originari de rătăcire. Dând creștinismului un ciclu de patruzeci de ani, romanii „demonstrau" că cucerirea lor a Iudeei a fost doar un alt caz de mânie a lui Dumnezeu pentru evreii pacatosi, așa cum fusese deseori consemnat de propria literatura religioasă a evreilor.

,,Și copiii lui Israel au făcut iarăși rău în ochii Domnului; iar Domnul i-a dat pe mâna filistinilor patruzeci de ani."

Vreau să subliniez cât de importantă e această perioadă de patruzeci de ani după moartea lui Isus este pentru teoria existenței unei singure surse pentru Noul Testament și lucrările lui Josephus. În Evanghelia după Ioan, Slujirea lui Isus este descrisă ca a cuprins trei Paște. Aceste trei Pași nu sunt menționate în Evangheliile sinoptice. Autorul Evangheliei dupa Ioan stabilește constient data morții lui Hristos care a avut loc în anul 33 e.n. El face asta pentru că acesta este singurul mod posibil, aritmetic, de a crea alinierea corectă cu profețiile lui Daniel și, de asemenea, pentru a crea un ciclu de patruzeci de ani între Învierea lui Isus și sfârșitul războiului evreiesc.

Lucrările lui Josephus au fost în mod deliberat configurate pentru a demonstra că profețiile lui Daniel culminează în anii 70 e.n. cu distrugerea Ierusalimului — o înțelegere pe care o împărtășea cu scriitorii Evangheliilor.

Pentru a dovedi că Roma a avut providența divină a lui Dumnezeu, creatorii creștinismului au furnizat „dovezi" că jefuirea din 70 e.n. a Ierusalimului a fost prevăzuta de Daniel, dovada fiind „istoriile" a lui Josephus. În acest fel, toate datele importante ale vieții lui Isus au fost calculate înapoi pentru a fi aliniate cu distrugerea Ierusalimului. Acest lucru este complet clar în ceea ce privește începutul misiunii lui și a învierii lui. Presupunerea mea este că nașterea lui Iisus a fost creata la exact șaptezeci de ani înainte de asediul Ierusalimului. Deși oamenii de știință au dat o serie de explicații despre cum anul nașterii lui Hristos a fost exact șaptezeci de ani de la distrugerea Ierusalimului, analiza mea sugerează că a fost făcut pentru imita cei șaptezeci de ani „în pustiirea Ierusalimului" descriși în Cartea lui Daniel.

În primul an al domniei sale, Daniel a înțeles din cărți numărul anilor cand a venit cuvântul Domnului profetului Ieremia, că va împlini șaptezeci de ani în pustiirile Ierusalimului.

Datele vieții lui Iisus erau pur și simplu mai multe „bucăți" din iudaism alese de creatorii creștinismului pentru a-i întâlni logica și cerintele teologice. Evenimentele centrale ale creștinismului — nașterea lui Hristos, începutul slujirii sale și moartea lui, sunt 1 E.N., 30 E.E. și 33 E.N. Toate aceste date au fost calculate înapoi de la distrugerea Ierusalimului. Au fost alese să se încadreze într-un tipar care a combinat profețiile lui Daniel și viața lui Moise.

Începutul slujirii lui Isus în anul 30 e.n. a fost calculat a fi exact patruzeci de ani din ziua în care romanii sub Titus au ridicat tabăra in afara Ierusalimului, „A Doua Venire". Acest sistem de datare nu se bazează pe nașterea unui lider religios istoric mondial, ci se orientează de la distrugerea unui oraş.

Astfel, cronologia teologică creată de inventatorii creștinismului s-a desfășurat într-un ciclu de patruzeci de ani între învierea lui Isus și căderea fortaretei Masada.

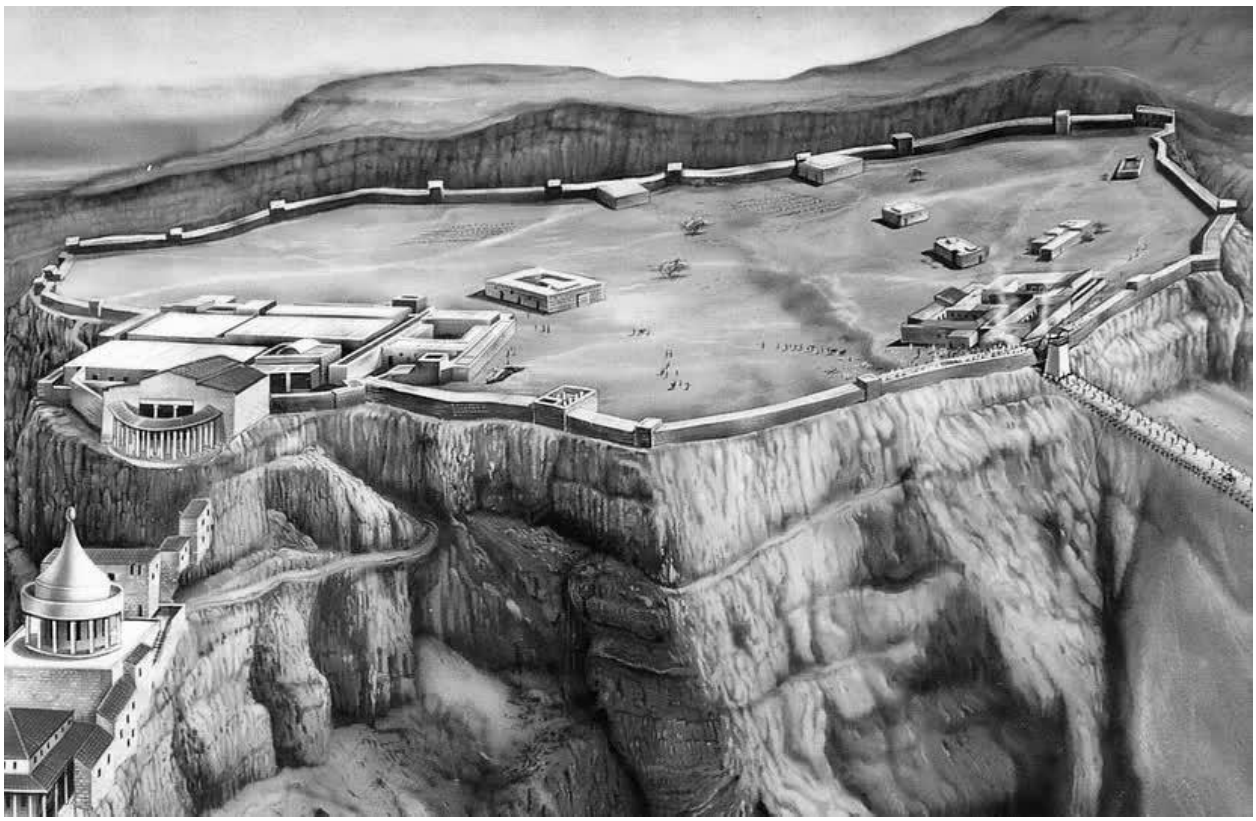

Cetatea Masada

În timp ce acest ciclu de patruzeci de ani era în mișcare, alt șablon pentru creștinism, profețiile lui Daniel,se derulau concomitent.
De fapt, versiunea creștinismului despre profețiile lui Daniel se îndrepta spre încheierea lor în aceeași zi cu ciclul său de patruzeci de ani de rătăcire.
În pasajul următor, observați că ziua în care romanii au ridicat tabăra de la Ierusalim era a paisprezecea zi din Nisan. Josephus a falsificat din nou istoria pentru a crea atât o paralelă între misiunea lui Iisus și campania lui Titus și un punct de orientare pentru profetiile lui Daniel.
Data pe care o dă Josephus pentru prima dată când romanii au campat in afara Ierusalimului era exact patruzeci de ani de la primele trei Paște folosite de Ioan pentru a data slujirea lui Isus — ziua în care Iisus a venit pentru prima dată la Ierusalim.Josephus dorește să credem asta ca Iisus a venit la Ierusalim cu patruzeci de ani înainte ca Titus să-și înceapă asediul Ierusalimului, un asediu despre care Iisus a prezis că va avea loc înainte ca generatia sa să dispară. De asemenea, dorește să credem că Masada a căzut dupa patruzeci de ani de la învierea lui Isus. Acestea două perfecte cicluri de patruzeci de ani sunt, desigur, absurde și, în sine, arată relația planificată dintre Noul Testament și Războiul Evreilor.

Am inclus întregul pasaj, pentru că arată brutalitatea distrugerii. Observați folosirea cuvântului „pocăiți-vă" în conjuncțiune cu rebelii evrei.

,,Dar ce rost are să istorisesc, una câte una, nenorocirile care s-au întâmplat atunci? Chiar în zilele acelea s-a înfățișat la Titus, ca fugar, un anume Mannaeus, fiul lui Lazarus, și a susținut că printr-o singură poartă, pe care o avea sub supravegherea lui, au fost scoase 115.880 de cadavre și anume în intervalul dintre cea de a 14-a zi a lunii Xanthicus,data instalării taberei romane în fața zidurilor Ierusalimului, până la Luna nouă a lui Panemus. Această uriașămulțime făcea parte numai din rândul sărmanilor; el nu se instalase acolo din proprie inițiativă, ca să facă numărătoarea, ci în virtuteafuncției sale, căci trebuia să plătească din tezaurul public cheltuielile de îngropăciune. Rudele aveau datoria să se îngrijească de înhumarea celorlalți. Dar înmormântarea însemna scoaterea morților din oraș și aruncarea lor într-o râpă. Mulți cetățeni de vază, care au fugit din oraș după Mannaeus, au apreciat că, în total, vreo 600.000 de cadavre ale celor săraci au fost azvârlite dincolo de porțile orașului; numărul celorlalți nici nu poate li stabilit. Când supraviețuitorii n-au avut puterea de a căra cadavrele până la poartă, potrivit spuselor lor, acestea erau îngrămădite în casele cele mai spațioase și închise acolo. O singură măsură de grâu se vindea pe un talant; mai târziu, când nici măcar zarzavaturile nu mai puteau fi culese, fiindcă orașul fusese înconjurat cu un zid, nevoia i-a împins pe unii până acolo încât scotoceau canalele de scurgere și vechiul bălegar al vitelor, mâncând scârboșeniile pe care le găseau; lucruri care prin simpla lor vedere
stârneau cândva greață, slujeau acum drept hrană. La auzul acestor grozăvii, romanii erau cuprinși de milă; în schimb răsculații, careaveau nenorocirea în fața ochilor lor, nu se răzgândeau deloc, așteptand ca mizeria sa razbeasca pana la ei
căci erau orbiți de Destinul care plana asupra orașului și a lor deopotrivă. "

Josephus Raz.Ev. Cartea a V a cap.VIII

Este important să ținem cont de faptul că secventele de timp ale lui Josephus sunt ficțiune, nu există o modalitate reală de a ști când Ierusalimul a fost distrus sau când Masada a căzut. De fapt, dacă tragem concluzia că toate datele din Josephus nu sunt de încredere, ne pierdem întreaga intelegere a cronologiei secolului I. Dar nu

acesta e rostul aceastei lucrari. Tot ce trebuie să ştim este dacă Josephus a creat intenționat impresia că erau șapte ani de la începutul războiului până la căderea Masadei. Şi de aceasta putem fi siguri, deoarece alinierea precisă a datelor trebuia să „demonstreze" că profețiile lui Daniel aveau să se împlinească ar fi putut fi doar o dovadă a mâinii lui Dumnezeu pe pământ sau ar fi fost create în mod intenționat.
De fapt, toate datele pe care le menționează Josephus sunt aliniate cu Noul Testament si sunt de aşteptat. Odată ce Josephus a conectat evenimentele din război la profețiile lui Daniel, ele nu se pot opri pana la încheierea „săptămânii" — adică la trei ani și jumătate de când „sacrificiul zilnic" s-a încheiat. La fel cum, odată ce a început Noul Testament ciclul de patruzeci de ani al Exodului cu stabilirea Mielului de Paște, nu putea exista nici o oprire până la acei„oameni apti de război fiind mistuiti pentru că nu au ascultat de glasul Domnului".
Cartea lui Daniel afirmă:

,,El va face un legământ trainic cu mulţi timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa şi darul de mâncare şi pe aripa urâciunilor idoleşti va veni unul care pustieşte, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât."

Daniel 9-27

Odată ce Josephus a arătat că sfârșitul sacrificiului zilnic are loc exact la trei ani și jumătate de la începutul „săptămânii", adică de la începutul războiului, trebuie să rămână în limitele profeţiilor lui Daniel pentru a dovedi că au „să se întâmple". El trebuie să încheie „săptămâna" adica cei șapte ani , in trei ani și jumătate de la data pe care o dă pentru încheierea jertfei zilnice.
El orientează cititorul către această structură temporală cu titlul pentru care creează capitolul Războiul Iudeilor care descrie distrugerea lui Masada:
Referitor la intervalul de aproximativ trei ani: de la cucerirea Ierusalimului de către Titus la răzvrătirea evreilor de la Cirene. Observați că titlul acestui capitol folosește același sistem ca și cel obișnuit să orienteze căderea Masadei către ciclul de patruzeci de ani. Cele două fluxuri de sprijin teologic pentru creștinism, Moise și Daniel, s-au contopit. Ei se îndreaptă către o concluzie simultana la Masada în ziua în care creștinismul înlocuiește iudaismul.Josephus conturează peisajul simbolic al teologicei sale

lovitură de stat prin consemnarea că liderul rebelilor evrei de la Masada era un alt Eleazar — care, după cum s-a menționat mai sus, era un descendent al lui Iuda galileanul și, ca și strămoșul său, un conducător al Sicarilor.
Noul Testament și Josephus colaboreaza pentru a crea o subtila relație , dar clară, între familiile lui Iuda Galileanul,
urmașii lor sicarii și Isus și familia cu adepții lui.
Această relație are trei puncte centrale. În primul rând, Noul Testament consemnează că familia lui Iisus a fost de acord să plătească impozitul roman ,mergând la Betleem pentru a se înscrie în recensământul lui Quirinus. Acest fapt plaseaza familia lui Iisus în opoziție directă cu Iuda Galileeanul pentru că Josephus arată că

,,un bărbat din Galileea cu numele de Iuda, care îi instiga pe localnici să se răzvrătească: el îi mustra pentru faptul că au consimțit să plătească tribut și după Dumnezeu, au acceptat să primească niște muritori ca stăpân."

În al doilea rând, Noul Testament consemnează că Iuda Iscarioteanul (Sicarul), fiul lui Simon Iscarioteanul, a fost responsabil pentru crucificarea lui Iisus , arătând astfel că sicarii sunt responsabili pentru moartea lui Iisus.

,,Vorbea despre Iuda, fiul lui Simon, Iscarioteanul, căci el avea să-L vândă; el, unul din cei doisprezece.

Ioan 6:71

,,În timpul cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă"

Ioan 13:2

În cele din urmă, Josephus consemnează că Eleazar, descendentul lui Iuda Galileeanul,si adeptii lui sicarii s-au distrus la Masada patruzeci
ani mai tarziu de la învierea lui Iisus. Aceasta identifică perfect sicarii ca membri ai „generației nelegiuite" pe care Iisus i-a avertizat ca vor fi distrusi înainte ca generația să dispara.
Masada pune capăt a ceea ce Josephus descrie drept „a patra filozofie", sinonim pentru sicarii, mișcarea mesianică
fondata de Iuda Galileeanul. Sinuciderea sicariilor la aceasta data a fost menit să reprezinte „ispășirea" pentru rolul lor în crucificarea lui Isus acum patruzeci de ani. Prin încheierea simultană a celor

patruzeci de ani de ratacire ai creștinismului și sfârșitul „filozofiei a patra", mișcarea mesianică a fost înlocuita de crestinism, Josephus subliniază că viitorul aparține creștinismului.
Și a avut dreptate, desigur: viitorul i-a aparținut lui Christos.
tianitate. Până la mijlocul secolului al II-lea e.n., iudaismul avea a fost alungat din patria sa și nu va mai fi niciodată o amenintare serioasa la adresa Romei.
Relatarea lui Josephus despre căderea fortaretei Masada conține multe puncte semnificative:
El reiterează că Ioan, liderul sicarilor care a fost caricaturizat ca Apostolul Ioan,la fel ca omul din Gadara posedat de duhul necurat din Noul Testament, a umplut țara cu imoralitate.

,,Totuşi Ioan a demonstrat prin acţiunile sale că aceşti sicarii au fost mai moderați decât el însuși, pentru că el nu numai i-a omorât pe toți cei care i-au dat un sfat sa faca ceea ce e bine,dar i-a tratat cel mai rău dintre toti, ca pe cei mai înverșunați dușmani pe care i-a avut printre toţi cetăţenii; și-a umplut toata ţara cu zece mii de cazuri de imoralitate . . ."

Josephus consemnează credința lui Eleazar că Dumnezeu a condamnat națiunea evreiască. Punctul nespus, din moment ce Dumnezeu a condamnat Iudaismul, este că creștinismul este înlocuitorul său.

,, Ar fi fost într-adevăr potrivit pentru noi să fi făcut presupuneri la scopul lui Dumnezeu mult mai devreme și la început, când noi eram atât de dornici să ne apărăm libertatea, iar când noi am primit un tratament atât de dureros unul de la altul ,și mai rău din partea dușmanilor noștri și să fi fost mai înțelepti cu același Dumnezeu, care luase din vechime neamul evreu în favoarea lui, îl condamnase acum la distrugere. . ."

Josephus il face pe Eleazar sa repete in nenumarate randuri ca Dumnezeu s-a întors împotriva evreilor.

Dumnezeu însuși ne-a arătat limpede că am pierdut orice speranță de salvare. Focul care mai întâi a fost mânat spre dușman nu s-a întors întâmplător împotriva zidului înălțat de noi; foarte îndreptățită este mânia lui Dumnezeu provocată de toate nedreptățile pe care am cutezat, în nebunia noastră, să le comitem împotriva propriilor concetateni. Cuvenita pedeapsă nu vrem însă s-o primim de la romani, ci de la Dumnezeu

.
. . . cu toate acestea, circumstanțele în care ne aflăm acum ar trebui fie un stimulent pentru noi să suportăm cu curaj o asemenea calamitate , pentru că prin voia lui Dumnezeu și din necesitate, trebuie să murim; căci acum se pare că Dumnezeu a decretat împotriva întregii națiuni iudaice, că noi trebuie să fim lipsiţi de această viaţă pe care [el ştia] nu o traim vrednici.
Iată ce vor de la noi legile, iată ce ne imploră și soțiile, și copiii! De la Dumnezeu ne vine această trebuință în vreme ce, la rândul lor, romanii ne cer exact contrariul, ei temându-se ca nu cumva vreunul dintre noi să moară mai înainte de cucerirea fortăreței. Să ne grăbim așadar ca, în locul bucuriei pe care o așteaptă de la noi, să le oferim groaza confruntării cu moartea și admirația față de actul nostru curajos!“
Suspiciunile pe care le au savanții cu privire la acuratețea discursului lui Eleazar sunt întemeiate. De asemenea, ar trebui să pună la îndoială datările lui Josephus pentru asediul și căderea Masadei, care nu sunt catusi de putin mai istorice decât descrierile asediului sau despre discursul lui Eleazar. Datările au fost inventate pentru a oferi sprijin creștinismului. Cititorii care doresc să-mi confirme singuri descoperirile pot lua pur și simplu datele slujirii lui Isus și ale crucificării, așa cum se găsesc în Evanghelia lui Ioan și comparați-le cu datele pe care le oferă Josephus evenimentelor din război și utilizarea de către acesta a frazelor din Cartea lui Daniel. Adevărul va fi vizibil.
Când Josephus încheie războiul în ziua următoare Paștelui în 73 e.n., el unifică cele două „principii” pe care s-a întemeiat creștinismul
Exodul și Cartea lui Daniel. Doar ziua în care Josephus consemnează încheierea asediului lui Masada ,încheie simultan săptămâna de șapte ani a profețiilor lui Daniel și sfârșitul „rătăcirii” simbolice de patruzeci de ani a crestinismului după învierea lui Iisus. O aparitie atât de miraculoasă nu ar fi putut avea loc la intamplare și susține teoria că Josephus a falsificat istoria pentru a arăta că creștinismul a înlocuit din voia lui Dumnezeu iudaismul. Observați că tehnica folosita de autorii creștinismului este consistenta pe tot parcursul. Simon și Ioan sunt transformați în apostoli creștini. Povestea Paștelui și a Exodului devine primii patruzeci de ani de creştinism. Titus devine Mesia. Trebuie admirat măiestria intelectualilor care au produs lucrările lui Josephus și Noul Testament. Deşi metoda pe care au folosit-o, contopirea profețiilor lui Daniel cu un nou Exod de patruzeci de ani, a fost absolut absurda atât din punct

de vedere istoric cat și dintr-o perspectivă teologică, cu fuziunea au fost capabili să scoata din istorie o mișcare religioasă care li se opunea military și au înlocuit-o cu una aliniata intereselor lor. Procedând astfel, au fost capabili să conformeze istoria teologiei în aşa măsură încât o mișcare s-a încheiat și cealaltă a apărut în aceeași zi.

Este interesant că creatorii creștinismului nu au trecut aceasta fuziune teologica la părinții bisericii timpurii. Nu există dovezi că vreunul dintre părinții bisericii timpurii, posibil cu excepţia lui Eusebiu, au înţeles că distrugerea Masadei a reprezentat încheierea simultană a celor patruzeci de ani de ratacire ai creștinismului și a profețiile lui Daniel. Intelectualilor care au creat creștinismul nu trebuia să le fie apreciata munca 2.000 de ani.

Această deconectare între creatorii creștinismului și ai celor care l-au implementat este fascinanta pentru că sugerează că primii săi episcopi nu avea nevoie să înțeleagă un element cheie al creștinismului. Acest lucru poate avea o anumită legătură cu un subiect de interes, dar pe care nu îl voi acoperi în această lucrare — acesta fiind, în ce moment a pierdut creștinismul amintirea originilor sale romane? Lipsa de constientizare a primilor cărturari ai bisericii a acestui element teologic cheie sugerează poate că aceasta deconectarea a avut loc foarte devreme. Un exemplu de invatat crestin timpuriu care nu a înțeles intentia originala a Noului Testament a fost Origen, care era incurcat de numele „Isus Barabbas." Pe de altă parte, Cesare Borgia, un roman din secolul al XV-lea Cardinal catolic și fiu al Papei Alexandru al VI-lea (Rodrigo Borgia) a fost citat spunând: „Ne-a servit bine acest mit al lui Iisus".

Cititorul poate considera interesant să vadă cum a fost realizat acest ciclu de ratacire de 40 de ani al creștinismului.Evanghelia după Ioan a fost creata, printre alte motive, pentru a oferi punctul necesar de orientare a începerii ciclului de patruzeci de ani. Data a fost stabilită calculând înapoi.

Josephus consemnează că distrugerea lui Masadei a avut loc in a cincisprezecea zi din luna Xanthicus.

,,Acest măcel dezastruos a fost făcut în a cincisprezecea zi a lunii Xanthicus . . ."

Xanthicus este cuvântul sirian pentru Nisan. O disimulare tipica a lui Josephus, ca să nu fie prea evident. Josephus consemnează, de asemenea, că Paștele evreiesc a fost sărbătorit pe data de 14 a lunii Xanthicus/Nisan.

,,Când Dumnezeu a dezvăluit că, cu încă o molima,ii va constrânge pe egiptenii să-i lase pe evrei să plece, i-a poruncit lui Moise să spună poporului că ar trebui să aibă un sacrificiu facut din vreme și ar trebui să se pregătească înca din a zecea zi din luna Xanthicus pentru a paisprezecea zi (aceasta este luna numită de egipteni Pharmuthi și Nisan de către evrei, dar macedonenii o numesc Xanthicus) și atunci ar trebui să-i conducă pe evrei cu tot ce aveau. "

Evanghelia după Ioan diferă de Evangheliile sinoptice (Matei,Marcu si Luca) prin datare pentru că Ioan descrie trei sarbatori de Paște și astfel ii da Slujirii lui Iisus o perioadă de trei ani. Sinopticele descriu un singur Paște și astfel nu dezvăluie anul în care Iisus a fost răstignit.
Evanghelia după Ioan este, de asemenea, diferită de Sinoptice prin aceea ca descrie răstignirea lui Isus ca petrecându-se cu o zi înainte de Paste, în timp ce în Sinoptice Iisus este răstignit chiar de Paște. Isus trebuia să fie mielul de Paște al noului iudaism; prin urmare, aceasta imaginea centrală a creștinismului a fost promovată în toate Evangheliile — în contrast cu iudaismul rabinic, care doar a editat sau înlocuit toate aspectele iudaismului celui de-al doilea templu care nu puteau fi completate fără templu. Cu toate acestea, Sinopticii fac o „eroare" prin faptul că înregistrează răstignirea lui Iisus ca fiind în ziua Paștelui. În Evanghelia după Ioan, Iisus este „injunghiat" cu o zi înaintea Paștelui, care este exact momentul în care mieii pascali sunt de fapt uciși.
Data lui John este mai corectă din punct de vedere simbolic pentru că face din Iisus adevăratul „miel al lui Dumnezeu, care a ispasit pentru păcatele lumii".
Diferențele dintre datele crucificării lui Isus au fost intotdeauna atribuite faptului ca fiecare Evanghelie are o traditie separata. Eu, desigur, nu aș fi de acord și aș reitera faptul că, în timp ce este posibil ca cele patru Evanghelii să fi fost produse de diferiti invatati , erau toti sub controlul unui singur editor care le edita lucrarile unde a considerat de cuviinţă. Acest lucru este demonstrat de analiza mea a puzzle-ului mormântului gol (Capitolul 6).
Prin urmare, diferențele dintre datele crucificării lui Iisus sunt din proiectare. Adică, ele arată că a fost mai multi „Iisus", pentru că nimeni nu poate fi crucificat de două ori.
În orice caz, cronologia din Ioan arată că Iisus este răstignit în a treisprezecea zi de Nisan, cu o zi înainte de Paște. Prin urmare el ar fi „înviat" în a cincisprezecea zi a Nisanului — a treia zi dupa moarte. Josephus prin urmare, trebuie să dataze sinuciderea în

masă de la Masada, acea „catastrofa funesta” care a pus capăt revoltei evreiești, în acincisprezecelea zi din luna Nissan. Doar cu această dată el poate alinia creștinismul „corect”.
Eusebiu, care îl citează pe Josephus mai des decât oricare dintre contemporanii lui , era conștient de ciclul de patruzeci de ani al penitenței pe care Josephus l-a înregistrat între răstignirea lui Hristos și distrugerea de la Masada.

,,În ceea ce privește acele calamități,care s-au abătut atunci asupra întregii națiuni evreiesti după patima Mântuitorului și după cuvintele pe care mulţimea iudeilor le-a rostit, când ei au implorat eliberarea tâlharului și a ucigașului, dar
s-au rugat ca Prințul Vieții să fie luat din mijlocul lor ,nu este necesar să adăugați nimic în contul istoricului (Josephus).
Dar poate fi potrivit să menționăm și acele evenimente care prin gratia providentei divina a oprit distrugerea iudeilor patruzeci de ani după crima lor împotriva lui Hristos — timp în care mulți dintre apostoli și ucenici, si chiar Iacov însuși primul episcop de acolo, cel care este numit fratele Domnului, erau încă vii și locuind în Ierusalimul însași, a rămas cel mai sigur bastion al locului. Providența divină s-a dovedit îndelung răbdătoare faţă de ei pentru a vedea dacă prin pocăință pentru ceea ce făcuseră ar putea obține iertare și mântuire; și pe lângă îndelunga suferinta,Providența a furnizat și semne minunate ale lucrurilor care erau pe cale să li se întâmple dacă nu se pocăiau.
După cum am arătat, numeroase evenimente din Josephus sunt datate într-un mod care dă cititorului impresia că au fost prevăzute de Daniel. Cel mai important este sfârșitul „sacrificiului zilnic” și „urâciunile pustiirii” descrise mai sus.Cineva ar putea argumenta că Josephus a făcut acest lucru pentru un alt motiv decât oferirea unei context istoric pentru Isus. Poate că a vrut pur și simplu să-i facă pe evrei să creadă ca Dumnezeu fusese responsabil pentru distrugerea lor. Prin urmare, Josephus a suprapus profețiile lui Daniel pe evenimentelor din 70 e.n. pentru a crea acest efect.
El nu a fost conștient de afirmațiile similare găsite în Noul Testament. A fost doar o întâmplare că paralela a ajuns să existe. În timp ce aș considera acest argument ca improbabil, ar trebui cel puțin luat în considerare.
Cu toate acestea, un astfel de argument nu poate fi credibil pentru stabilirea datelor de catre Josephus. care aliniază imitația creștinismului la cei patruzeci de ani din ciclul Exodului. Dacă Noul Testament și Războiul Iudeilor ar fi fost scrise independent, ar fi fost

improbabil ca ficere dintre autorii lor sa consemneze evenimente care demonstrează că profeţiile lui Daniel aveau loc în primul secol. Totusi, pentru ca ambii autori să fi înregistrat accidental aceste evenimente care leagă secvenţele de timp precise ale profeţiilor lui Daniel cu secvenţele de timp precise din Exod frizeaza imposibilul.
Fie Noul Testament şi lucrările lui Josephus au consemnat un fenomen supranatural (amestecul unic al lui Moise şi Daniel) sau ambele au falsificat în mod deliberat istoria pentru a oferi sprijin pentru înlocuirea iudaismului de către creştinism.
Am sugerat mai sus că conturul copilăriei lui Isus a fost fictiv, copiat din viaţa lui Moise.
Există un alt exemplu de copilărie fictivă a lui Isus. În versiunea copilariei lui Iisus din Evanghelia dupa Luca Iosif îşi duce familia din Galileea la Betleem să se înregistreze la recensământ.

,,În vremea aceea, a ieşit o poruncă de la Cezar August să se înscrie toată lumea.
Înscrierea aceasta s-a făcut întâia dată pe când era dregător în Siria Quirinius.
Toţi se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea lui.
Iosif s-a pornit şi el din Galileea, cetatea Nazaret, ca să se ducă în Iudeea, în cetatea lui David, numită Betleem, pentru că era din casa şi din seminţia lui David."

Luca 2:1-4

Recensământul lui Quirinius a fost impus în zona din jurul Ierusalimul, care era sub stăpânire romană, şi nu in Galileea, care făcea parte din tetrarhie(a patra parte a unei regiuni) lui Irod Antipa. În nici un moment al vieţii lui Iisus romanii nu au strans tribut în Galileea. De ce atunci ar calatori Iosif cu o sotie insarcinata in mod voluntar la Betleem pentru a se inregistra la un impozit pe care nu trebuia să îl plătească?
Pasajul mai susţine că Iosif a mers la Betleem pentru că aici a fost înregistrată casa lui David. Carturarii au inteles de mult timp că această afirmaţie este neadevărată, atât pentru că genealogia este necunoscuta şi pentru că decretul lui Augustus ar fi fost logistic imposibil de implementat. După cum a scris E. E Sanders,

,,Conform propriei genealogii a lui Luca, David a trăit 42 de generaţii înainte de Iosif. De ce ar fi trebuit Iosif sa se înregistrează în oraşul unuia dintre strămoşii săi 42 de generaţii mai tarziu?La ce se gandea Augustus - cel mai raţional dintre Ce-

zari ? Întregul Imperiu Roman ar fi trebuit mutat printr-un asemenea decret. În plus, cum ar fi stiut cineva unde sa mearga? Nimeni si-qr putea urmări descendenta pentru 42 de generații, dar dacă ar putea, ar găsi că a avut milioane de strămoși (un milion de obicei pana la generația a douăzecea). Mai mult, David, fără îndoială, ar fi avut zeci de mii de descendenți care trăiau in acel timp. Ar fi putut toți să se identifice? Dacă da, cum s-ar fi înregistrat cu toții într-un mic sat? Putem fi siguri că pragmaticul Augustus nu ar fi dat un decret care avea să dezradacineze întregul Imperiu Roman şi mai mult sa fie imposibil de implementat. Atunci de ce a inclus autorul Evangheliei aceste detalii false? Motivul este subtil și ușor de ratat. Călătorind la Betleem, Iosif este de acord să plătească taxele romane. Eu sugerez că acest detaliu apare în Noul Testament pentru a se asigura ca cititorul înțelege că Mesia provine dintr-o familie de loiali contribuabilii. Acest lucru îl stabilește pe Iisus Galileeanul ca un personaj opus lui Iuda Galileanul, inventatorul misterioasei „a patra filozofie a evreilor", secta care s-a răzvrătit împotriva Romei.Desigur, pentru a înțelege acest punct, cititorul trebuie să se intoarca la Josephus.

Ca răspuns la întrebarea de câte ori ar trebui un bărbat sa isi ierte fratele, Iisus a răspuns spunând: ,,de șaptezeci de ori x șapte." Aceasta este, desigur, o referire la perioada de timp care avea să treacă pana la distrugerea Ierusalimului și a „uraciunii pustiirii" pe care atât Iisus, cât și Daniel le-au prezis.

Răspunsul lui Iisus a fost adesea citat în mod eronat ca exemplu al răbdarii. Iisus ar fi știut că această generație va fi eradicata. Iisus spune că răbdarea lui Dumnezeu cu „genul ticaloasa" s-a terminat. Sfârşitul este aproape.

Acest comentariu al lui Iisus arată, de asemenea, că el pretinde că este Mesia pe care Daniel îl imaginase, „fiul lui Dumnezeu". Este ușor să va imaginați cum a fost creat un astfel de dialog. Odată ce s-a stability că profeţiile lui Daniel urmau să fie folosite ca bază pentru Mesia, a fost destul de simplu ca Isus să recite citate din Scriptura care a indicat capacitatea lui de a vedea viitorul. In ciuda reputatiei lui Iisus de gândire originală, există foarte puține dintre spusele lui care nu parafrazează profeții și filozofii anteriori.

Iisus a pus mare accent pe efectele negative ale bogăției și ale luxului. Tema este ferm încorporată în narațiunea nasterii lui Iisus naștere, în sfatul lui Ioan Botezătorul despre cum să trăiești, în sfatul lui Iisus din discursul principal în versiunea lui Luca a fericirilor (6:20-26), în mare parte din materialul lui Luca, și în afirmația din Faptele Apostolilor ca biserica practica o „comunitate de bunuri"(obstea impartea tot in mod egal cu cei in nevoie)

De-a lungul Noului Testament, Iisus este înfățișat ca fiind în luptă cu stabilimentul privilegiat, ai cărui reprezentanți sunt „iubitori de bani”și foarte pregătiți în chestiuni intelectuale, ca silogiştii şi retoricii denunţaţi de filozofii stoici Seneca și Epictet. Atacurile lui Iisus asupra bogăției și ipocriziei amintesc în general de reminiscentele filozofiei stoică, care era populară în Roma în acel moment.
Filosoful stoic Seneca (deși foarte bogat el insusi) și-a rezumat învățătura după cum urmează:
,,Vorbim mult despre disprețuirea banilor și dăm sfaturi pe acest subiect în cele mai lungi discursuri, că omenirea poate crede că adevăratele bogății există în minte și nu în al cuiva cont bancar, și că omul care se adaptează la ale lui mijloace și se îmbogățește cu o sumă mică, este omul cu adevărat bogat. . .”

In descrierea lui Persius a „beneficiilor” filosofiei stoice pe care le face este clar cine a beneficiat cu adevărat de pe urma acceptării acestora de către populatie—clasa conducătoare. Persius a scris:

,,O, bieților nenorociți, învățați și veniți să cunoașteți cauzele lucrurilor, ce suntem, pentru ce viață ne naștem, care ne este ordinea atribuită, unde punctul de cotitură al cursului(vietii) să fie rotunjit cu blândețe, ce limită la banilor, pentru ce este corect să te rogi, la ce folosesc banii, cât de mult ar trebui să cheltuiți pentru țara voastră și pentru cei apropiați și dragi tie, ce fel de om ți-a poruncit Dumnezeu să fii și unde sa te plasezi ca om.
În pasajul următor, Iisus pledează pentru o poziție apropiată de Stoicism. Un interes deosebit prezinta Luca 3:14, unde Iisus sfătuiește muritorii să se mulțumească cu salariile lor. Acesta nu este un subiect esential care ii vine minte fiului lui Dumnezeu în timpul scurtei lui ședere pe pământ, dar este, evident, ceva mereu în mintea familiei imperiale.

Noroadele îl întrebau şi ziceau: „Atunci ce trebuie să facem?”
Drept răspuns, el le zicea: „Cine* are două haine să împartă cu cine n-are niciuna; şi cine are de mâncare să facă la fel.”
Au venit şi nişte vameşi să fie botezaţi şi i-au zis: „Învăţătorule, noi ce trebuie să facem?”
El le-a răspuns: „Să nu cereţi nimic mai mult peste ce v-a fost poruncit să luaţi.”
Nişte ostaşi îl întrebau şi ei şi ziceau: „Dar noi ce trebuie să facem?” El le-a răspuns: „Să nu stoarceţi nimic de la nimeni prin ameninţări,

nici* să nu învinuiţi pe nimeni pe nedrept, ci să vă mulţumiţi cu lefurile voastre."

Luca 3:10-14

Relația dintre stoicism și sclavie este interesantă.
Pentru un stăpân al sclavilor, stoicismul pare filosofia ideală pentru că pledează pentru acceptarea a „ce fel de om ți-a poruncit Dumnezeu să fii și unde ești plasat ca om." Susținerea unor principii asemanatoare de către Iisus cu cele ale stoicilor conduse de Bruno Bauer în secolul al XIX-lea concluzioneaza că creștinismul a fost pur și simplu o încercare a familiei imperiale să implementeze stoicismul pe scară largă.
Suspiciunea lui Bauer cu privire la creștinism pare deosebit de logică când se ia în considerare gradul în care s-a bazat Imperiul Roman pe sclavi în secolul I e.n., unde probabil 40 la sută din populaţia era sclavă.
Sclavia a fost, de asemenea, răspândită în Iudeea de-a lungul secolului I.
Nu există înregistrări care să ne permită să știm exact ce procent din populaţia iudeilor erau sclavi, dar judecând după numărul de referiri la sclavie în literatura ebraică din aceasta perioada, ea era în mod clar destul de comună. Klausner a scris că ,,Sclavii erau un factor important în răsturnările politice şi spirituale pe vremea lui Iisus. Fără ei nu am putea contabiliza desele rebeliuni si numeroasele miscari religioase din vremea lui Pompei până după vremea lui Pilat. . ."
Au fost două tipuri de sclavi în Iudeea în timpul lui Iisus, evrei și „sclavi canaaniți". Sclavul evreu o ducea mai bine.
Deși un sclav adevărat, nu avea dreptul să-și schimbe stapanul sau sa isi aleaga meseria, sclavul evreu ramanea sclav doar pentru șase ani iar corpul (lui sau al ei)nu trebuia să fie folosit in scopuri sexual.
Sclavii canaaniți sau non-evrei erau tratați ca niște vite.
Au fost marcati, astfel încât să poată fi recunoscuti în cazul în care ar fi fugit sau li se atârna un clopoțel de gat cu un lanț. Erau ieftini de cumparat , costând un singur dinar de aur.Niddahul(lege din Talmud) consemneaza că „stapanii puteau urina sau avea contact sexual în fața lor." Stăpânii și fiii lor au folosit acești sclavi pentru placeri sexuale. Stăpânului unui sclav îi era permis să-și bată sclavii pana la moarte fără consecințe. Trebuie remarcat ..., că dacă vreodata sclavul ar muri din cauza rănilor sale, atunci stăpânul ar fi fost condamnat la moarte.
Kausner a scris: „Sclavia canaanită era atunci o ciumă oribilă

afectând organismul național al Israelului așa cum a fost și cazul altora națiuni din acele timpuri de început."
Cineva care s-ar fi adresat oamenilor de rând din Iudeea în timpul secolul I e.n., așa cum a făcut-o Iisus, ar fi vorbit unor grupuri care conțineau sclavi. Josephus afirmă în mod specific că evreii rebelii care au fost inspirați de speranța unui Mesia militarist au fost „sclavi" și „mizerii". Acesta a fost contextul istoric, potrivit Noului Testament, în cadrul căruia Iisus a putut să facă numeroase convertiri prin predicarea acceptării unui singur stăpân.
În orice caz, susținerea lui Iisus de a-ti accepta situația și pacifismul, erau cu siguranță principii pe care flavienii și-ar fi dori să le fi predat în Iudeea rebelă. Dacă cineva separa din spusele lui Iisus sfaturi care erau în interesul familiei imperiale, tot ce rămâne adevărat sunt filozofii larg cunoscute și fragmente din scrierea iudaică anterioară.
Analiza mea sugerează că ceea ce a fost cel mai original despre Iisus — invatatura lui de a-ti iubi dușmanul — era aspectul cel mai din rautacios din toata misiunea lui. S-au scris volume despre semnificația posibilă a ultimului comentariu al lui Iisus în particular, dar comform analizei mele, interpretarea corectă este aceea că, deoarece autorii Noului Testament l-au considerat pe Dumnezeu şi pe Cezar unul şi acelasi,ce spune Iisus , de fapt,este să dai totul Cezarului.
Printre Sulurile de la Marea Moartă au fost găsite fragmente dintr-o lucrare
intitulata Testamentele celor Doisprezece Patriarhi — o lucrare care a fost cunoscut anterior de savanți numai în greacă, latină sau amharică(Etiopia crestina) și fusese presupus a fi un text apocrif(autentic indoielnic) creștin timpuriu. Descoperirea sa printre suluri creaza probleme crestinismului, mai ales în lumina faptului că oricine a scris Epistolele Pauline(atribuite lui Pavel) îl folosiseră în mod clar ca sursă. Sunt peste șaptezeci de cuvinte
comune Testamentelor şi Epistolelor pauline care nu se găsesc în restul Noului Testament, fapt descoperit de Dr. R. H. Charles și indicat în ediția sa a Testamentelor. Implicația este, desigur, că autorii epistolelor pauline foloseau material sursă evreiesc pentru a-și crea opera. Cea mai importantă paralelă este între Matei 25:35-36 și pasajul din Testamentul lui Iosif(Testamentul celor 12 Patriarhi) 1:5-6. Se pare că fie prima este o copie a celei din urmă, fie că ambele deriva dintr-o sursă comună. În Testamente, ordinea cuvintelor commune este foame, singur, bolnav, închisoare iar în Matei foame, un străin,bolnav, închisoare.

,,Am fost vândut ca rob și Domnul tuturor m-a făcut liber:
Am fost dus în captivitate și mâna Lui puternică m-a ajutat.
Am fost cuprins de foame și Domnul însași m-a hrănit
Eram singur și Dumnezeu m-a mângâiat:
Am fost bolnav și Domnul m-a vizitat:
Eram în închisoare și Domnul mi-a aratat favoarea lui :
Din legaturi m-a eliberat."

Testamentul lui Iosif 1:5-6

,,Căci mi-a fost foame și mi-ai dat de mâncare,
Mi-a fost sete și mi-ai dat să beau,
Eram un străin și m-ai primit,
Eram gol și m-ai îmbrăcat,
Am fost bolnav și m-ai vizitat,
Am fost în închisoare și ai venit la mine. . .

Matt. 25: 35-36

În versiunea din Testamente, Domnul eliberează persoana care i se roaga după ce este vândut ca sclav, dus în robie și plasat în lanturi. Versiunea din Matei nu include aceste cuvinte dar adaugă însetat și gol. Cu alte cuvinte, rugăciunea din Matei este versiunea pasajului din Testamentul lui Iosif, dar nu include ideile pe care Roma nu si le-ar fi dorit. Versiunea lui Matei este complet compatibila cu învățăturile lui Mesia pacifist care își îndeamnă adepții să-si întoarcă celălalt obraz și să evite mania cu atat mai mult crima.
Dacă literatura găsită printre Manuscrisele de la Marea Moartă ar fi de fapt teologie inspirațională pentru Iuda Galileanul și mișcarea sa rebelă când comparăm diferențele dintre cele două lucrări mai sus asistăm de fapt la transformarea romană a teologiei iudaică în creștinism. Vedem transformarea cuvânt cu cuvânt.
Aș sublinia, de asemenea, problema morală implicată în editarea pasajele de mai sus. Să nu incluzi rugăciunile sclavilor care-l imploră pe Dumnezeu să-i elibereze de legăturile lor înseamnă să-i îndepărtezi umanitatea religiei.
Un alt exemplu a unor autori care au împrumutat teologia găsita in Manuscrisele de la Marea Moartă este în descrierea lor a lui Mesia. În Luca 1:32-35 citim o descriere a lui Mesia.

,,. . . El va fi mare şi va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; şi Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David.. Și va

domni peste casa lui Iacov pentru totdeauna; iar împărăţia lui nu va avea sfârşit... El va fi numit sfânt, Fiul lui Dumnezeu."

Pergamentele găsite la Qumran descriu deasemenea un Mesia.

,,. . . Fiul lui Dumnezeu va fi numit şi Fiul Celui Prea Înalt
Pe care ei îl vor numi... Împărăţia Lui va fi veşnică
... el va judeca pământul întru adevăr. . . Marele
Dumnezeu . . . va da din mâna şi toţi vor ingenunchea înaintea lui.
Suveranitatea lui este suveranitatea veşnică."

În pasajul din Noul Testament, Luca pare să fi împrumutat descrierea lui despre Mesia din reprezentarea lui Mesia găsita la Qumran. Cu toate acestea, el nu a împrumutat razboinica natura,a celui Mesia fiului lui David.
Iisus în Noul Testament este un pacifist plătitor de impozite. După cum Mesia a fost definit în Noul Testament a fost un salvator cu valori romane, nu cu valorile adepţilor iudaismului militant găsiţi în suluri. Creştinismul a fost creat pentru a fi o alternativă la tipul de iudaism razvratit care a măturat Iudeea în secolul I e.n. Este important să încercăm să identificăm persoanele care se converteau la iudaismul militarist şi pentru care creştinismul urma să fie o alternativă. Suntem norocoşi că Josephus a oferit de fapt o descrierea acestor indivizi. Observaţi că ii identifică drept „generaţia malefica".

,,. . . nici vreun veac nu a generat vreodată o generaţie mai rodnică în răutate decât a fost aceasta de la începutul lumii
. . . Ei au mărturisit ce era adevărat, că ei sunt
sclavii,scursorile progenituri false şi avortone ale naţiuni noastre."

Josephus îi descrie pe rebelii evrei ca fiind sclavi şi scursori. Crestinatatea a fost dezvoltată pentru a concura cu iudaismul militarist in credinţa acestor oameni, pentru a preveni aceasta marca militantă deiudaism mesianic să se răspândească la ei. Este clar, prin urmare, că religia care a stat la baza moralei occidentale a fost inventata pentru pacificarea sclavilor.

CAPITOLUL XV

Apostolii şi Macabeii

Analiza mea a arătat că apostolii Ioan şi Simon au fost caricaturi.

ale militanților evrei care i-a transformat pe acești lideri evrei ai răscoalei în creștini. Prin urmare, am încercat să stabilesc dacă alte distorsiuni ale istoriei, fie în Noul Testament sau în Războiul Iudeilor, au fost folosite la crearea creștinismului. Primul lucru care m-a frapat după ce am început această anchetă a fost că au existat pur și simplu prea multe personaje în ambele lucrări cu numele Simon, Ioan, Iuda, Eleazar (Lazăr), Matia (Matei), Iosif, Maria și Iisus.

Dacă consultați Dicționarul de nume proprii al Scripturii pe Webster's Unabridged, veți găsi sute de prenume ebraice.

În special, atât în Josephus, cât și în Noul Testament,aceleasi cateva nume evreiesti proliferează . În Războiul Iudeilor sunt nouă Eleazari, trei Iacovi (Iacov), șase Iisus, cinci Matias (Matei), un Maria, patru Mariane, opt Ioani, șapte Iosifi, zece Iuda și treisprezece Simoni. În Noul Testament apare același model: sunt șapte Marii, nouă Simon, doi Ioani, doi Iosifi, patru Iuda, doi Lazări (Eleazar), doi Matias (Matei), doi Iacov și, cel puțin, trei Iisus. Din punct de vedere al probabilitatii, este greu de crezut ca acest set de nume să se suprapuna în două lucrări care au atât de puține personaje numite, darămite cu atât de multe dubluri.

Am bănuit că autorii Noului Testament și ai lucrările lui Josephus au folosit în mod deliberat aceste nume. Dar dacă aceste nume au fost folosite în mod deliberat, care a fost intentia?

Răspunsul constă în faptul că același set de nume a fost cunoscut a fi folosit de un al treilea grup, Macabeii, familia care a condus Israelul în secolele I și II î.e.n.,până când au fost înlocuiţi de romani cu Irod. În cadrul acestei familii se găsesc aceleași nume care sunt atât de suprautilizate de Josephus și Noul Testament. Întemeietorul dinastiei a fost Mattatias (Matei), care a avut cinci fii pe nume Simon, Iuda, Ioan, Eleazar(Lazăr) și Ionatan.

,,In vremea aceea locuia un om numit Mattathias din satul Modiium, fiul lui Ioannes, fiul lui Simeon,fiul lui Asamoneu: era preot din tagma lui Ioarib, originar din Hierosolyma(Ierusalim). Avea cinci fii: Ioannes, poreclit Gaddes;Simon, care se mai numea Matthes; Iudas, care se chema Macabeul; Eleazar, căruia i se zicea Auran şi Ionathas,poreclit Apphus. Acest Mattathias a deplâns în faţa fiilor săi jalnica stare a lucrurilor, devastarea oraşului, jefuirea templului şi nenorocirile îndurate de popor, spunându-le că ar fi preferat mai degrabă să moară pentru legile Domnului decât să ducă o viaţă atât de umilitoare."

Josephus Ant.Vol 2 Cap.VI

Josephus pretinde, de asemenea, că este strămoșul macabeilor din partea unei fiice a lui Simon, fiul lui Mattathias, care este pomenit mai sus.
În trasarea descendenței sale, Josephus consemnează că ramura sa a familiei a alternat numele bărbaților la fiecare a doua generație: tatal lui Josephus se numea Mattathias, în timp ce bunicul său fusese numit Josephus etc. Prin urmare, numele masculine au fost folosite de mai multe ori în Noul Testament sunt aproape exact aceleași cu cele de care Josephus spune că au fost folosite de barbatii din familia Macabeilor. Aceste nume sunt Iosif, Iuda, Simon, Eleazar (Lazăr), Ioan și Matia(Matei).
Este interesant că Iisus, ca și fiii lui Mattathias, fondatorul dinastiei Macabeilor, se spunea că ar fi, de asemenea, unul dintre cei cinci fii. Observați cum unele dintre numele din familia lui Iisus sunt macabeene.

,,Nu este acesta fiul tâmplarului? nu se cheamă mama lui Maria? și frații lui, Iacov , Iosif și Simon și Iuda?"

Mat. 13:55

Macabeii au fost creatorii Iudeii pe care Roma a distrus-o. Timp de 376 de ani, de la Zorobabel la Jonathan Maccabaeus (537-161 î.e.n.), nu existase decât un stat evreu neglijabil.
Mulți scriitori din această epocă nici măcar nu au fost conștienți de existența Iudeei. Istoricul grec Herodot, minuțios de exact în a lui documentare a națiunilor și popoarelor lumii cunoscute, se referă numai la sirienii din Palestina („Filistia") când descrie zona. Dar jarul unei identități naționale evreiești nu a fost niciodată stins complet și în secolul al II-lea î.e.n. familia Macabeana au devenit liderii unei mișcări care au adus Eretz Israel (țara lui Israel) înapoi la existență.
Macabeii au cucerit teritoriile Samariei, Galileii,Edomului și Moabului și orasele din Gadara, Pela, Ghersa, Gamala și Gaza. Locuitorii oricărei zone cucerite de Macabei erau forțați să se convertească la iudaism și bărbații au fost circumciși. Cei care au refuzat au fost executaţi.
Domnia Macabeilor s-a încheiat în anul 37 î.e.n. când Irod, cu sprijinul roman, l-a învins pe Matthias Antigonus, ultimul rege Maccabean al Israelului. Irod original nu era un evreu, ci un arab edomit. Autoritatea lui a fost contestată de fanaticii religiosi ai evreilor care au crezut în menținerea unei identități rasiale separate.

„Cine se căsătorește cu o arameancă, zeloții îl linșează."

Poporul Israel l-a numit pe Irod „robul edomit", referindu-se atât la relația sa obedienta fata de Roma, cât și la relația lui neevreiască. Pentru mulți evrei, Irod și urmașii lui au fost astfel inacceptabili ca regi ai Israelului. Josephus descrie o mişcare mesianică pe care el o numeşte „a patra filozofie" care a fost începuta de Iuda Galileeanul (în același an în care se presupune ca Iisus a fost născut), care a condus o revoltă împotriva lui Irod și a Romei si care a continuat până la căderea Masadei în 73 e.n.
După cum relatează Josephus, majoritatea liderilor acestei filozofii au avut nume „Maccabeene" și, în multe cazuri, au fost inruditi.De exemplu, pe lângă Iuda Galileanul, care este legat de crearea celei „de-a patra filozofii", Josephus enumeră pe cineva numit Eleazar ca fiind persoana care de fapt începe războiul. Ioan și Simon erau numele „tiranilor evrei" care controlau rebelii în timpul asediului Ierusalimului. Mișcarea se încheie la Masada când sicarii se autodistrug sub conducerea unuia numit și Eleazar, care a fost identificat ca descendent al lui Iuda Galileanul.
Josephus consemnează numele conducătorilor rebelilor evrei la începuturi în 66 e.n. Lista lui Josephus continuă modelul de „utilizarea excesivă" a numelor macabeene și include un Ioan, un Matthias(Matei), un Eleazar (Lazăr), un Simon și un Iosif (el însuși). Notabil este ca exista si un Iisus.
,,Pentru Idumeea au fost numiți alți generali, și anume Iesus, fiul lui Sappha, dintr-o familie de Mari Preoți și Eleazar, fiul Marelui Preot Neos; lui Niger, guvernatorului de atunci al Idumeei, originar din Peraea de dincolo de Iordan și ca atare denumit „Peraeitul", i s-a poruncit să se supună generalilor menționați mai sus. Nici celelalte regiuni n-au fost uitate, ci la Ierihon a fost trimis Iosephus, fiul lui Simon, la Peraea, Manasses, iar Ioannes Essaeus a preluat cârmuirea Toparhiei Thamna, tot lui revenind așijderea Lydda, Ioppe și Emmaus. în regiunile Gophna și Acrabatene a fost numit comandant Ioannes, fiu lui Ananias, și pentru Galileile amândouă, Iosephus, fiul lui Matthias; sub autoritatea lui a intrat și Gamala, cea mai puternică fortificație a ținutului..

Josephus Raz.Iudeilor Cartea II Cap.XX

Pentru că Macabeii erau familia regală învinsă de Irod, și erau fanatici religioși, e logic ca concentrarea acelor evrei zeloti care s-au răzvrătit împotriva stăpânirii lui Irod sa fie asupra lor.Este

deasemenea consemnata uciderea sistematică a membrilor familiei Macabeene de catre Irod.Mi s-a părut, pe baza utilizării frecvente ale numelor Macabeene, că familia lui Iuda Galileanul descindea din Macabei, deși acest lucru nu este înregistrat de Josephus sau în nici o alta istoria existentă. Mai am un motiv pentru a ajunge la această concluzie.Descoperirea adevăratei identităţi ai Apostolilor Ioan şi Simon, precum și ale initialului Mesia, Eleazar, mi-a arătat ca Josephus ar fi putut în mod deliberat să le ascunda adevăratele identități pentru a crea confuzia istorică în care a fost altoit creștinismul pe mişcarea sicarilor.
Prin urmare, dacă Josephus ar fi omis sa mentioneze faptul că familia lui Iuda Galileanul era descendenta din Macabei, el ar fi putut continua pur și simplu această tainuire intenționată.
Josephus și autorii Noului Testament au transformat familia Macabeana, ai cărei membri au condus revolta din secolul I împotriva Romei, în apostoli și în familia lui Isus, Mesia al păcii, pe care Roma îl inventase pentru a-l înlocui pe războinicul Mesia a iudaismului macabean.
Bănuiesc că în Iudeea secolului I, familia Macabeana a fost considerata mesianica și asemănătoare cu ceea ce se numește Califat în lumea islamică de astăzi – calif însemnând „succesor" în arabă. O astfel de familie trebuia să aibă un mod de identificare al membrilor ei,si în special al succesorilor săi. Scopul și frecventa utilizarii numelor macabeene, prin absurd, în lucrarile lui Josephus si Noul Testament trebuiau să interfereze cu acest proces și, în confuzia creata,sa grefeze creștinismul în mișcarea din jurul acestei familii. Faptul că au existat familii mesianice în secolul I din Iudeea este confirmată de un pasaj din Eusebiu care citează o lucrare anterioară de Hegesippus.

,,Vespasian, după cucerirea Ierusalimului, a dat un ordin pentru a se asigura că nimeni care era din neam regal să nu fie lăsat printre iudei, că toți urmașii lui David sa fie scosi la iveală și, din acest motiv, o alta persecuția s-a abatut asupra evreilor."

Citatul anterior arată că romanii chiar încercau sa eradice cel putin o familie mesianica. Observați că Mesia care era o problemă pentru romani a fost identificat ca evreu.
Distrugerea familiei din care a fost născut acest Mesia este descrisă ca o continuare a persecuţiilor asupra evreilor. Aceasta arată că Roma a asuprit o mesianica iudaica, nu una creștina în secolul I e.n.

Susținând afirmația că Roma a văzut familia lui Iuda Galileanul ca parte a acestei probleme mesianice ,Josephus mentioneaza că „conducătorul lumii" sau profețiile mesianice, au fost ceea ce au provocat masele să se revolte și că singura familie ținta pentru a fi distrusa de către romani a fost familia lui Iuda Galileanul. Observați în pasajul următor că fiii lui Iuda sunt numiti Iacov și Simon, la fel ca doi dintre apostoli.

,,Și pe lângă aceasta, fiii lui Iuda Galileanul erau acum morti; Mă refer la acel Iuda care a făcut poporul să se revolte, când Cyrenius a venit să ţină seama de moşiile evreilor, după cum am arătat într-o carte anterioară. Numele acelor fii erau Iacov și Simon, pe care Alexandru a poruncit să fie răstigniti."

Josephus consemnează, de asemenea, că descendentul lui Iuda „Eleazar" a fost la conducerea sicarilor de la Masada în 70 e.n. când „a patra filozofie" a fost în cele din urmă distrusă. Se pare clar că o familie care condusese revoluţionarii mesianici generaţie după generaţie ar fi fost familia de la care un Mesia era asteptat. Pasajul de mai sus sugerează că zeloții au văzut familia lui Iuda Galileanul ca familie mesianică. Cu toate acestea, Macabeii erau din sămânța lui Aaron și nu din familia lui David. Dacă familia-lui Iuda Galileanul erau descendenţi ai Macabeilor şi prin urmare,ai lui Aaron, cum ar fi putut fi priviți ca mesianici de către rebelli evrei?
Deși fiul lui David a ajuns să fie epitetul lui Mesia atât în Talmud, cât și în Noul Testament, în primul și in al doilea secol e.n., mulți evrei s-au uitat la un alt Mesia decât acela „venit" din familia lui David. Rabbi Akiba, de exemplu, credea că Bar Kokhbah, liderul evreu revoluționar al secolul al II-lea e.n., a fost adevăratul Mesia, deși nu era nicăieri mentionat că era din casa lui David.
Mai important este faptul că s- au găsit printre Pergamentele de la Marea Moartă două lucrări, Documentul de la Damasc și Regula Comunitara, ambele care descriu o sectă care aștepta cu nerăbdare apariția unui Mesia. În ambele lucrări, acest Mesia care vine este descris ca un membru din familia lui Aaron.

,,Aceasta este declarația exactă a statutelor în care (ele vor continua până la venirea lui Mesia) Aaron şi Israel le va ierta nelegiuirea.
Ei nu se vor îndepărta de niciunul dintre sfaturile Legii
. . . până când vor veni Profetul și Mesia din randul lui Aaron și Israel."

Fiecare lucrare se referă, de asemenea, la familia lui Aaron într-un mod care arată să fie într-o poziție de conducere.

,,Dar Dumnezeu și-a adus aminte de Legământul cu strămoșii și a ridicat din Aaron oameni cu discernământ. . .
Numai Fiii lui Aaron vor porunci în chestiuni de dreptatea si proprietate. . .”

Autorii Noului Testament erau foarte conștienți că Mesia nu trebuia să fie din familia lui David. Iisus este citat ca afirmând exact asta:

„Cum zic cărturarii că Hristosul este fiul lui David?
Însuşi David, fiind insuflat de Duhul Sfânt, a zis: ‘Domnul a zis Domnului meu: «Şezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmaşii Tăi sub picioarele Tale.
Deci chiar David Îl numeşte Domn; atunci cum este El fiul lui?”

Marcu 12:35-37

Că Iisus a declarat că Mesia nu trebuie să fie din familia lui David nu ar trebui să fie surprinzător, pentru că Isus însuși nu era din acea familie. Evangheliile după Matei și Luca urmăresc versiuni complet diferite a lui Iisus din ,,neamul lui David”,genealogia tatalui sau Iosif, care, desigur, nu era deloc tatăl său. Un fapt bine cunoscut de autorii Evangheliilor pentru că, potrivit acestora, el s-a născut din Duhul Sfânt și din fecioară.
Având în vedere faptul că familia lui Aaron era considerata mesianica de mulți evrei din această epocă și că dinastia Macabeilor a fost familia regală evreiască din această perioada și era din casa lui Aaron, este probabil că zeloții sa-i fi văzut pe Macabei ca fiind fam- din care avea să apară „Mesia lui Aaron”. Dacă această teorie este corectă, atunci mișcarea mesianică a Iudeii din secolul I s-a dezvoltat ca o reacție împotriva Romei, pentru ca ii înlăturasera pe Macabeeni și i-au înlocuit cu marionetele lor, familia lui Irod.
Lupta din Iudeea secolului I a fost asemănătoare cu multe ale Evului Mediu din Europa, prin faptul că era implicata o familie regală înlăturată care căuta să se întoarcă la putere, un guvern străin care susținea un rege nepopular și o dispută asupra religiei.
Zeloții evrei, sperând să restaureze familia Macabeana, s-au concentrat pe acele părți ale scripturii lor despre care ei credeau că

Dumnezeu profeția trimiterea unui Mesia care să restaureze Israelul unui stat suveran evreu.
Cartea lui Daniel, care nu specifică din care familie pământească avea să vină Mesia, ar fi părut deosebit de potrivita deoarece prevede un „fiu al lui Dumnezeu" care va ajuta la restaurarea Israelului după a serie de nenorociri. Zeloții au aplicat aceste profeții Macabeilor.
Autorii romani ai Războiului Iudeilor, pentru a transforma macabeii din familia mesianică a evreilor in familia intemeietoare a creștinismului, au creat o istorie „oficială", Războiul Iudeilor, care conține un grup nediferențiat de indivizi cu nume macabeene. Acești indivizi sunt descriși în mod diferit ca tâlhari și prooroci mincinoși. Prin urmare, unul dintre scopurile Războiului Iudeilor, a fost de a ascunde istoria reală ai „celor cinci fii ai lui Matia".
Apoi, Evangheliile il suprapun pe Isus și pe cei patru frați ai săi, Iuda, Simon, Iosif și Iacov, pe tatăl său, pe nume Iosif, și pe mama sa, numită Maria, precum și pe ucenicii lui,Simon, Iuda, Ioan, Eleazar și Matei peste istoria familiei Macabeene.
Prin crearea atât de multor personaje cu nume macabeene, autorii Noului Testament și Războiul Iudeilor au căutat să-l păcălească pe needucat să creadă că creştinismul provine din cadrul familiei Macabeilor.
Această altoire simbolică a creștinismului pe tradiția mesianică a Macabeilor a fost oglindită de un efort de a grefa fizic familia Herodiană in cea a Macabeilor. Irod s-a căsătorit cu Mariamme, o descendenta directa al lui Mattathias, fondatorul dinastiei Macabeilor.
După ce i-a născut patru copii, Irod a executat-o și pe fratele ei, asigurându-se astfel că numai copiii lui macabei vor rămâne.
De-a lungul lucrărilor sale, Josephus este foarte atent să evite să facă orice mențiune despre Mesia. Folosește cuvântul doar de două ori, de ambele ori în conjunctie cu Iisus și nu explică niciodată exact ce inseamna termenul.
Josephus menționează numeroase figuri mesianice fără sa se refere vreodată la ei ca unui Mesia sau Hristos, numindu-i în schimb falși profeți, tâlhari sau șarlatani. De exemplu, Josephus folosește termeni seculari peiorativi unui personaj numit Thuedas (c. 45 e.n.), fără îndoială acelaşi Thuedas menţionat si în Noul Testament, care a promis că își va conduce adepții pasind pe apa, ca Iosua înaintea Ierihonului.
Cu alte cuvinte, el a pretins că poate „despărți" apa ca Moise.
În mod clar, el era un individ care opera într-un cadru religios și nu pur și simplu, așa cum îl descrie Josephus, un tâlhar.

Josephus rescrie din nou istoria, de data aceasta excluzându din ea aspiranţii mesianici care conduseseră revolte împotriva Romei în timpul secolul I e.n. El folosește trucul de a schimba numele pentru a-i transforma pe Mesia în tâlhari. El face din nou dificilă urmărirea descendentei adevăratei familii mesianice. Singura descendență mesianică rămâne după anul 70 e.n., conform Noului Testament și a lui Josephus, cea a lui Isus, care, după susținurea Roma, părăseste pamantul.
Chiar și atunci când Josephus îi aplică lui Vespasian o profeție mesianică el nu se referă direct la profet, ci mai degrabă la viziunea unui „oracol ambiguu". Aș susține că evitarea de către Josephus a profețiile specifice care-l prezic pe Mesia, precum și termenul în sine, este un exemplu al modului în care el estompează în mod deliberat istoria ludaismului pentru ca creștinismul să poată, în confuzia creata, să revendice istoria. În acest caz, el a estompat identitatea și intenția aspiranților mesianici macabei ai acestei epoci, lăsându-l vizibil doar pe Mesia creştinismului .
Cu descrierea sa a morții lui Eleazar, un descendent al lui Iuda Galileeanul, la Masada în anul 73 e.n., Josephus a sperat nu numai sa ștearga din istorie adevărata familie care stârnise o asemenea opoziţie faţă de Roma ci de fapt să-şi folosească indivizii şi istoria ca si „piatra" pe care avea să se construiască noua religie. Transformarea lui Simon si a lui Ioan este doar o inselaciune pe scara larga, cuprinzând nu doar istoria unei familii, ci și o religie o religie întreagă, pentru mai bine de un secol.
Creștinismul este mișcarea sicarilor lui Iuda Galileanul deliberat estompată și transformată. Romanii au transformat istoria cultului militarist Macabeu în istoria crestinismului.
Robert Eisenman a subliniat o serie de suprapuneri între mişcarea sicarilor şi creştinism în a doua jumătate a secolului I e.n. Ambele au fost mișcări mesianice, ambele au fost în Iudeea în aceeași perioadă și ambiele s-au angajat în activitati misionare.
Mai importantă este afirmația lui Eisenman că cuvântul „sicarios" în sine poate fi o „cvasi-anagramă și un posibil peiorativ din greacă pentru cuvântul „creștin".Dacă este adevărat, acest joc de cuvinte creând „Crestin" din „Sicari" s-ar incadra perfect in tiparul crearii creştinismul din mişcarea sicarilor.
Josephus descrie numeroși „Eleazari" în Războiul Iudeilor.Eu cred că atributele acestor Eleazari, împreună cu cele ale lui Lazăr în Noul Testament, sunt menite să dezvăluie identitatea adevăratului Mesia. Ceea ce este grăitor este că acești Eleazari sunt atât de des descriși drept conducătorii ai unei mișcări mesianice Josephus

deschide prin aceasta afirmatie că un Eleazar era responsabil pentru „adevăratul inceput" a războiului.

,,În același timp, Eleazar, fiul lui Anania Înaltul preot, un tânăr foarte destept, care era pe atunci guvernator al templului, i-a convins pe cei care oficiau în Sfatul Divin a nu primi daruri sau ofrande de la nici un străin. Şi acesta a fost adevăratul început al războiului nostru cu romanii; pentru ca au respins ofranda lui Cezar in numele sau. . .”

În pasajul de mai jos observați că un alt Eleazar este descris ca nepotul lui „Simon tiranul”, pe care l-am identificat ca fiind Apostolul Simon. Aceasta susține afirmația că o familie mesianică a condus rebeliunea evreiască și identitățile acelor membri ai familiei s-au transformat în Apostoli și in Iisus.

,,Dintre rasculati, cei care luptaseră cu curaj în primele bătăliile au făcut la fel acum, si la fel si , Eleazar,fiul fratelui lui Simon tiranul. Dar când Titus a perceput că eforturile lui de a cruţa un templu străin s-au fi îndreptat către uciderea soldaților a dat ordin să se dea foc porţilor.”
Josephus identifică un Simon și un Iuda ca fiind fiii lui „Iairus”.
Un Eleazar este, de asemenea, identificat ca membru al acestei familii, Eleazarulcare este un „tiran” la Masada și un descendent al lui Iuda Galileanul,este, de asemenea, identificat ca o rudă a lui Simon tiranul (Apostolul Simon) mai sus.
,,Câțiva dintre ei care au evadat s-au regiat la Masada, printre care era Eleazar, fiul lui Iair, care era din rudă cu Manahem și a intrupat un tiran la Masada după aceea.”

Aceasta stabilește familia lui Iair ca fiind parte a familiei lui Iuda Galileanul, adevărata familie mesianică ,conectandu-i pe apostoli de familia lui Iuda Galileanul, care astfel ii leagă pe apostoli de familia lui Iair care se găsește în Noul Testament.
Genealogia incrucisata descrisă mai sus este creata în mod deliberat pentru a fi greu de urmărit. Genealogiile prea complexe din Noul Testament și Josephus servesc ambele pentru a-i preveni pe cei needucați de a le înțelege ca parodii ale evreilor și de a extinde confuzie generală asupra cine sunt membrii reali ai familiei Macabeana — confuzie în care a fost introdus creștinismul.
În timp ce Josephus a făcut ca genealogiile să fie dificil de urmărit, au fost construite pentru a dezvălui — cititorului atent — că

personajele din Noul Testament și Războiul Iudeilor nu doar ca sunt aceleași persoane, dar toți sunt membri ai aceleiași familii.
Toți Eleazarii din lucrările lui Josephus și Lazării din Noul Testament sunt caricature ai adevăratului Eleazar, care a fost uns ca Mesia de către rebelii evrei care au apărat Ierusalimul în anul 70 e.n. Eleazarul care este „fiul lui Iair" și „descendentul" lui Iuda Galileanul" care era conducătorul sicariilor la Masada, face, de asemenea, parte din acest concept. In sprijinul acestui lucru este faptul că în Noul Testament, fiica cuiva numit și Iair, „conducătorul" unei sinagogi, este, ca și Lazăr, „înviat din morți" de Iisus. În pasajul de mai sus, observați că Iisus ii aduce cu el numai pe Simon, Ioan și Iacov. După cum sa menționat mai sus, acest „Apostol" Simon
este de fapt tiranul evreu Simon, care este descris în Josephus ca fiul lui Iair, cât și fratele unui Ioan și al unui Iacov. Cititorul ar trebui să aprecieze cât de mic este cercul cu care avem de-a face aici. Este un cerc restrâns pentru că este o singură familie.
Știind că apostolii pe care Iisus îi aduce cu el pentru a fi martori la „învierea" fiicei lui Iair sunt rudele ei ne ajută să intelegem adevaratul sens al pasajului. Este o ironie a credinței în învierea morților, o credință pe care o aveau adepții familiei mesianica. Este posibil ca această ridicol incident să se fi bazat pe unul real, în care romanii au descoperit membrii familiei mesianice ascunsi în cavernele subterane de sub Ierusalim şi Titus a „readus" la viata o tânără .
Observați că în pasaj Iisus îi îndrumă ca fetei să i se dea „ceva de mâncare", un sfat bun
dacă cauza îmbolnăvirii copilului este foametea.
Fiica este un alt personaj nenumit din Noul Testament. Eu bănuiesc că Josephus intenţionează ca „cititorul informat" să poată sa-i ghicească numele, totuși. Întrucât „Eleazar" este fiul lui Iair iar surorile lui sunt Maria și Marta, acest lucru sugerează că fiica „inviata" a lui Iair ar fi fost o altă „Marie", adică o femeie rebelă. Josephus și Noul Testament au creat o glumă despre multele „Marii înfometate" din timpul războiului. Cititorul își va aminti cum Josephus descrie modul în care foametea „i-a străpuns măruntaiele Mariei" în fragmentul „fiului Mariei căruia i se mănâncă trupul" şi profetia „Mariei" din Noul Testament, mama lui Isus, a carei trup va fi „străpuns" intr-o zi.

,,Atunci a venit unul din fruntaşii sinagogii, numit Iair. Cum L-a văzut, fruntaşul s-a aruncat la picioarele Lui şi I-a făcut următoarea rugăminte stăruitoare: „Fetiţa mea trage să moară; rogu-Te, vino de-Ţi pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă şi să trăiască.

Şi n-a îngăduit nimănui să-L însoţească, afară de Petru, Iacov şi Ioan, fratele lui Iacov. A intrat înăuntru şi le-a zis: „Pentru ce faceţi atâta zarvă şi pentru ce plângeţi? Copila n-a murit, ci doarme .
Ei îşi băteau joc de El. Atunci, după ce i-a scos afară pe toţi, a luat cu El pe tatăl copilei, pe mama ei şi pe cei ce-L însoţiseră şi a intrat acolo unde zăcea copila."
A apucat-o de mână şi i-a zis: „Talita cumi", care, tălmăcit, înseamnă: „Fetiţo, scoală-te, îţi zic!".
Îndată, fetiţa s-a sculat şi a început să umble, căci era de doisprezece ani. Ei au rămas încremeniţi.
Iisus le-a poruncit cu tărie să nu ştie nimeni lucrul acesta şi a zis să dea de mâncare fetiţei."

Marcu 5:22-39

Pasajul din Josephus care descrie biciuirea lui Eleazar
și salvarea miraculoasă de la răstignire, pe care am analizat-o anterior,este urmată imediat în Războiul Iudeilor de asediul de la Masada. În acea poveste, încă un Eleazar ii convinge apărătorii sicari din Masada mai degrabă să se sinucidă decât să riste sa fie capturati de romani.
Consider celebrul pasaj al lui Josephus care descrie sinuciderea în masa a apărătorilor evrei ca ficţiune completă. Josephus nu a fost interesat sa redea istoria ci doar o propaganda eficienta.
Pentru ca desi cu siguranta au existat sicarii care au fost asediata de romani la Masada, nu cred că s-au omorât.Cred că Josephus a inventat discursul lui Eleazar îndemnându-i pe evrei să se sinucida pentru a insufla evreilor și plebei, credința că sinuciderea este nobila când cineva se confruntă cu o forța majoră romană. "Nobile" sinucideri a rebelilor evrei se deruleaza in lucrările lui Josephus și se spera, fără îndoială, că va contracara obiceiul apărătorilor evrei, de a lupta până la ultimul om, și astfel pierderile cauzate trupelor familiei imperiale sa fie mult mai mari. Observați că, odată cu răstignirea lui Isus și distrugerea templului, din nou evreii,si nu romanii, sunt „responsabili" pentru masacrul de la Masada.
În aceleasi scopuri simbolice, Josephus il plasează pe ultimul Eleazar, descendentul lui Iuda Galileanul, în actul final al cuceririi mișcării mesianice de catre romani. Concluzia istoriei sale fictive e finalizarea unei ere și începutul alteia — adică sfârșitul iudaismului macabean și începutul creștinismului.
Odată cu moartea acestui ultim Eleazar, Josephus incheie saga familiei mesianice a lui Iuda Galileanul si mesianica ei mișcarea, „a patra filozofie" sau Sicarii.

,,. . . Nu mai era decât o singură fortareata puternică în care se afla încă in rebeliune. Această cetate se numea Masada. A fost unul Eleazar, un om puternic, și comandantul acestor Sicari, care o controlau. Era un descendent din acel Iuda, care convinsese belșugul sa se abata asupra iudeilor, cum am descris noi anterior , să nu se supună impozitării când Cyrenius a fost trimis în Iudeea să facă una; "

Așa cum moartea lui Eleazar pune capăt familiei sale și a ei „filozofie", anunță și începutul unei alte familii și al altei filozofii. Josephus își încheie descrierea bătăliei de la Masada susținând că, într-un fel, un grup a supraviețuit sinuciderii în masă.

,,Așa că acești oameni au murit cu această intenție, că nu vor lasă nici un suflet dintre ei în viață pentru a fi subjugat de către romani. Totuși a existat o femeie batrana o alta rudă cu Eleazar și deasupra celor mai multe femei în prudenţă şi învăţătură, cu cinci copii, care se ascunseseră în caverne sub pământ și au dus acolo apă pentru ei și au fost ascunși acolo, când ceilalți intenționau să se măcelareasca unul pe altul."

După cum se arată în capitolul Construirea lui Isus, data macelului de la Masada, a cincisprezecea zi a lunii lui Nisan 73 e.n., este menită să fie inteleasa ca sfarsitul perioadei celor 40 de ani de rătăcire creştinismului şi astfel începutul stăpânirii ei asupra pământului lui Israel și înlocuirea iudaismului. Este ușor de văzut asta în cadrul simbolicului peisaj pe care Josephus l-a creat ,cei „cinci copii" amintiți în pasajul de mai sus, care sunt „rude cu Eleazar", trebuie înțeleși ca întemeietori ai dinastiei creştine. Josephus, care începuse Războiul Iudeilor cu descrierea începutului unei dinastii, Macabeii — „În consecință, Mat-thias s-a înarmat, împreună cu propria sa familie, care avea cinci fii . . ."— își încheie opera cu începutul unei alte dinastii care începe cu o femeie care era rudă cu Eleazar și „cinci copii". Numele lor nu sunt date. Am încredere, totuși, că în cadrul curtii flaviene ar fi fost cunoscuți ca Maria, fiul ei Iisus, și cei patru frați ai săi. Ei sunt noua dinastie, gata să intre pe Pământul Făgăduinței care le-a fost dat de „Dumnezeu".

,,Nu este acesta fiul tâmplarului? nu se cheamă mama lui Maria? și frații lui, Iacov, Iosif ,Simon si Iuda?"

Deși Josephus a convertit simbolic familia Macabeana la creștinism la Masada, răzvrătirile mesianice concentrându-se pe aceasta familie au continuat aparent până la înfrângerea lui Simon Bar Cochba în 135 e.n. Bar Cochba înseamnă „fiul stelei". Simon a fost poreclit asa din cauza profeției „stelei" a iudaismului care se uită la un Mesia, aceeași profeție pe care Noul Testament o pretinde pentru Iisus.
Pe monedele bătute de rebelii evrei în perioada rascoalei din 132-135 e.n., sunt sărbătoriti doar doi indivizi. O monedă este dedicată Bar Cochba și in inscripția sa scrie „Simeon, prinț al Israelului".Celalalt caracter astfel comemorat este Eleazar.Pe moneda lui scrie „Eleazar preotul." Monedele prezintă aceeași dihotomie(separarea unui întreg în două părți care nu se suprapun)care există în Noul Testament și Războiul Iudeilor, adică între un lidermilitar pe nume Simon și unul spiritual pe nume Eleazar. Lupta Romei cu „Simon" și „Eleazar" a continuat evident și după „extincția" familiei la Masada.
Din moment ce slujirea lui Isus îi satirizeaza pe evrei desenând întunecate paralele comice cu campania lui Titus prin Iudeea, pare logic că ar exista și o ironizare a celor doisprezece Apostoli în Războiul Iudeilor. În acest fel simetria dintre cele două scrieri ar fi menținută. Am presupus că ironizarea ar implica o tehnică similară cu schimbarea identității folosită pentru a transforma liderii rebeli evrei Simon și Ioan in creștini. Am descoperit tocmai astfel de caricaturizari in descrierea lui Josephus a atacului romanilor asupra templului din Ierusalim. În cadrul pasajelor doisprezece soldați romani încearcă de două ori să captureze zidul care ii va duce la templu.
Pasajele care conțin aceasta satira complexa încep cu un discurs al lui Titus care cere voluntari pentru a ataca templul.
Un singur soldat numit „Sabinius" acceptă provocarea și într-un fel la fel ca devotio-ul lui Decius Mus (Capitolul 11), el se oferă voluntar să isi sacrifice viața în acest efort.

,,La acest discurs al lui Titus, restul mulţimii a fost înspăimântata de un pericol atât de mare. Dar era unul, al cărui numele era Sabinus, un soldat care a servit printre cei din cohorte și un sirian ca naștere, care părea a fi foarte puternic, atât în acțiunile pe care le făcuse, cât și curajul sufletului său pe care-l arătase . . ."

Lui Sabinius i s-au alăturat alți unsprezece și cei doisprezece executa asaltul, care eșuează atunci când Sabinius se împiedică de o

„piatră mare", restul din capacul de piatră a mormântului lui Isus. Observați că Sabinius era stăpânit de o furie „divină".

,,L-au urmat alţi unsprezece, şi nu mai mult, care s-au hotărât să-i imite curajul; dar totusi el era principala persoană și a mers primul, ca entuziasmat de o furie divină. Și aici ar putea fi mustrată Soarta că pizmuiește faptele de vitejie și că întotdeauna ea se opune ca isprăvile extraordinare să se încheie cu bineșa s-a întâmplat și cu acest bărbat: tocmai când asaltul său fusese încununat de succes, el a alunecat, poticnindu-se de-o piatră și s-a prăvălit peste ea cu un zgomot asurzitor."

Se face un al doilea atac și din nou Josephus se referă la numărul doisprezece, deși de data aceasta adaugă la el.

,, După două zile, doisprezece soldați din posturile de pază ale valurilor de pământ s-au strâns laolaltă, atrăgând de partea lor pe purtătorul emblemei de vultur a Legiunii a V-a, împreună cu doi oameni din trupele de cavalerie auxiliare, precum și un trompetist. La anoua oră a nopții, ei s- au îndreptat în liniște pe deasupra dărâmăturilor
spre Antonia, au înjunghiat primele santinele, biruite de somn, au luat apoi în stăpânire zidul, . ."

În opinia mea, Josephus folosește templul ca simbol al iudaismului și încercarea de a forța „doisprezece" în el este o descriere comică a insertiei celor doisprezece apostoli in noul iudaism.
Ideea este că templul nu va mai fi evreu, ci creștin, odată ce cei „doisprezece" au patruns înăuntru. În următorul segment, observați că intrarea în templu ar „începe" completa cucerire a romanilor, o frază care amintește de „incheierea suferintelor evreilor" din capitolul Fiul Mariei.

,, Deși împărțiti în două tabere separate cea a lui Ioan și cea a lui Simon —, răsculații căutau să-i respingă împreună pe romani, fără să piardă nici un prilej de a se lua la întrecere în privința forței și a vitejiei lor. își dădeau seama că soarta orașului era pecetluită prin cucerirea lăcașului sfânt de către romani,așa cum la rândul lor și romanii vedeau în asta începutul victoriei lor.
Astfel că în fața porților, s-a încins pe loc o aprigă luptă în timp ce romanii se străduiau din răsputeri să ocupe Templul. . ."

În continuare Josephus face referire la o confuzie asupra identității

combatanților, care are loc pe măsură ce această bătălie se duce la ușa templului. Jocul de cuvinte este destul de interesant pentru că este, dacă aceasta interpretarea este corectă, o farsa a planificatei confuzii de identitati folosite de romani pentru a introduce creștinismul.

,,Acum, în timpul acestei lupte, pozițiile bărbaților erau de nedestins de ambele părți și au luptat la întâmplare, bărbații fiind amestecați și confundati unul cu altul, din cauza îngustimii locului; în timp ce zgomotul se pravalea asupra urechii generand haos, pentru că era atât de tare. Mare măcel a fost făcut de ambele părți, iar combatanții au călcat pe trupurile și armurile celor morți și le-au facut bucăți. După partea în care atârna mai greu balanța luptei, mereu răsunau când strigătele de îmbărbătare ale învingătorilor, când gemetele de durere ale învinșilor . Nu exista spațiu suficient nici pentru fugă, nici pentru urmărire și mai limpede era sinuoasa linie de luptă care indica înaintarea sau retragerea, împărțită în mod egal.; Cei ce ajungeau să lupte în primele rânduri trebuiau fie să moară, fie să omoare ei pe alții, retragerea lor fiind cu neputință; din ambele părți, cei ce se aflau mai în spate își împingeau viguros propriii lor oameni mereu înainte, nelăsând nici măcar spațiul intermediar, indispensabil desfășurării ostilităților."

Josephus îi enumeră apoi pe acei evrei care s-au „remarcat" cel mai mult în luptă.

,, Cei care s-au distins în mod deosebit din partea evreilor în această bătălie au fost următorii: Alexis și Gyphteus, din tabăra lui Ioan; dintre oamenii lui Simon: Malachias și Iuda, fiul lui Merton, apoi Iacobus, fiul lui Sosa, comandantul idumeenilor, iar dintre zeloți, ambii frați Simon si Iuda, fiii lui Iair.."

Se face un alt asalt și din nou nici una dintre părți nu o poate distinge pe cealalta pentru că armatele sunt amestecate. Domnește confuzia, care a făcut mai puțin rău romanilor, care și-au amintit parola stabilita. Eu cred că Josephus face din nou un punct de vedere satiric cu privire la confuzia de identități care a permis romanilor să creeze apostoli crestini din rebelii evrei.

,,... confuzia creata de zgomotul asurzitor a împiedicat ambele parti să distingă vocile camarazilor, la fel cum întunericul nopții le împiedica deosebirea prin vedere, acea orbire care s-a nascut si

din patima si in acelasi timp din frica; din care motiv a fost totul ls latitudinea combatantilor asupra căruia se napusteau. Cu toate acestea, aceasta ignoranța a făcut mai puțin rău romanilor decât evreilor, pentru că erau uniți sub scuturile lor și și-au făcut asalturile mai regulat decât au făcut-o ceilalți și fiecare dintre ei și-a amintit parola stabilita; în timp ce evreii au fost împrăștiați încontinuu și și-au făcut atacurile și retragerile la întâmplare, și așa păreau adesea unii altora dușmani; asa ca fiecare dintre ei i-au primit pe cei care se retrageau in intuneric ca fiind romani astfel atacandu-i; deci cei mai multi dintre ei au fost răniți de proprii lor oameni decât de către dușman, până când, la venirea zilei, realitatea situatiei fost deslușită de ochi. Bătălia a durat de la cea de a noua oră a nopții până la cea de a cincea oră a zilei si asta s-a intamplat in acelasi loc nici o parte nerevendicandu-si victoria , din randul romanilor s-au evidentiat prin vitejie un numar mare iar cei care s-au distins în mod deosebit din partea evreilor în această bătălie au fost următorii: Alexis și Gyphteus, din tabăra lui loan; dintre oamenii lui Simon: Malachias și luda, fiul lui Merton, apoi lacobus, fiul lui Sosa, comandantul idumeenilor, iar dintre zeloți, ambii frați Simon si luda, fiii lui lair..”

Interpretarea mea este că întreaga secvență descrie in mod comic cum autorii Noului Testament, acționând ca agenți a Romei prin intermediul istoriilor lor false, Noul Testament și lucrările lui Josephus, i-au transformat pe rebelii evrei în apostoli creștini.Argumentul pe care vreau sa-l aduc , este că cele două pasaje confuse în care Josephus îi descrie pe cei care s-au „evidentiat” sunt un puzzle. Cititorul care-l „rezolvă” va recunoaște că listele descriu cele doisprezece personaje care luptau pentru apararea templului.

Cu alte cuvinte, când cele două liste de evrei care s- au „remarcat” sunt combinate și dublurile sunt anulate, răman doar patru Simoni, doi luda, loan și lacov, precum și Alexas, Gyphtheus, Malachias și Sosas. Opt au nume de apostoli și patru nu, dintr- o listă totală de doisprezece persoane. Cititorii pot trece prin acest proces confuz ei înșiși, dacă doresc.

Luați prima listă:

Alexa
și Gyphtheus, din grupul lui loan,
și din grupul lui Simon erau Maleachia și luda fiul lui Merto,
şi lacov, fiul lui Sosas, căpetenia Idumei;
și dintre zeloți, doi frați, Simon și luda, fiii lui lair.

Și adăugați-o la a doua:

dintre cei care erau cu Simon, Iuda, fiul lui Merto, și Simon, fiul lui Iosa;
dintre idumei, Iacov și Simon, dintre care acesta din urmă era fiul lui Cathlas, iar Iacov era fiul lui Sosas;
dintre cei care au fost cu Ioan, Gyphtheus și Alexas;
şi dintre zeloți, Simon, fiul lui Iair.

Eliminarea duplicatelor produce următoarea listă de douăsprezece indivizi:
Alexa
Gyphtheus
Ioan tiranul
Simon tiranul
Malachias
Iuda, fiul lui Merto
Iacov, fiul lui Sosas
Sosas conducătorul idumeilor
Simon, fiul lui Iair
Iuda, fiul lui Iair
Simon, fiul lui Iosa
Simon, fiul lui Cathlas

Josephus consemnează apoi că a existat o altă bătălie, în timpul careia cei „doisprezece" din nou se „remarcă" . El mai mentioneaza curajul altui individ, un Eleazar (Lazăr). După cum am arătat mai sus, Eleazar a fost acel Mesia evreu care a fost inlocuit cu Iisus în Noul Testament. „Evidentierea" lui Josephus a celor „doisprezece" și un Eleazar susțin evident această interpretare. Josephus îl falsifică pe adevăratul Mesia și pe cei doisprezece ucenici ai săi.

,,Dintre razvratiti, cei care luptaseră cu curaj în primele bătăliile au făcut la fel acum,si în afară de ei, Eleazar, fiul fratelui lui Simon tiranul. Dar când Titus a priceput că eforturile lui de a cruţa un templu străin provoca suferință soldaților săi, a dat ordin să se dea foc portilor."

Pentru a „documenta" inlocuirea rebelilor evrei cu apostoli creștini Josephus consemnează apoi un alt grup de caractere.
El prezintă lista acestor persoane printre cele două liste numind pe cei doisprezece evrei care s-au „evidentiat" în luptă. Aceasta noua lista numeste evreii care au dezertat la romani in toiul bătăliei. Observați că avem alți „cinci fii ai lui Matia".

,,... printre care erau marii preoți Iosif și Iisus și dintre fiii marilor preoți trei, al căror tată era Ismael, care a fost decapitat în Cirene și patru fii ai lui Matias, si de asemenea un fiu al celuilalt Matias . . .”

Iosif, Iisus și Matias sunt, desigur, toate nume asociate cu crestinismul. „Matias” nu este doar numele unuia dintre autori ai unei Evanghelii (Matei) ci numele discipolului care l-a înlocuit pe Iuda ca unul dintre cei doisprezece apostoli. Pe lângă acestea trei, listele lui Josephus includ cinci fii ai lui Matia, un Iosif și un Iisus. „Cei cinci fii ai lui Matias” sunt menționați să fie înțeleși ca si cei cinci fii ai fondatorului dinastiei Macabeilor, adică Iuda, Simon, Ioan, Eleazar (Lazăr) și Ionatan. Desigur, ca Josephus relatează, acești „cinci fii ai lui Matia” sunt destul de diferiți de de primii „cinci fii ai lui Matthias” prin aceea că au dezertat la Cezar. Cu toate acestea, ideea glumei pe care o face Josephus aici este că acești cinci fii ai lui Matia au aceleași nume ca și originalii cinci fii ai lui Matia.
Astfel, cei „cinci fii ai lui Matia” care au dezertat la romani si cei doisprezece rebeli evrei „evidentiati” conțin nume care se suprapun.
Numele care se suprapun sunt cele ale apostolilor și ale fiilor lui Matias Macabee—Iuda, Simon, Ioan și Eleazar. Lista celor care au dezertat de partea romană conţin şi ei atât un Iisus cât şi un Iosif, care sunt ambele nume din creștinism. Partea evreiască conține și un Malachias, un punct pe care îl voi explora mai jos. Interpretarea mea a pasajului este că în timpul confuziei din luptă cu evreii care s-au „remarcat” și care aveau aceleași nume sunt transformate în fiii lui Matias care dezertează la romani. Așa cum Iisus fusese transformat în Titus, conducătorii din rebeliunea evreiască sunt transformati în douăsprezece tradatori. Este un alt exemplu de tehnică a schimbarii numelui” care a fost folosită pentru a-i crea pe apostolii Simon și Ioan. Confuzia complexă a identitatii este o parodie a modului în care romanii i-au creat pe apostoli și i-au introdus în templu (iudaismul) prin transformarea istoriei Macabeilor în „istoria” creștinismului.

,,... confuzia creata de zgomotul asurzitor a împiedicat ambele parti să distingă vocile camarazilor, la fel cum întunericul nopții le împiedica deosebirea prin vedere. . . Cu toate acestea, această ignoranța făcut mai puțin rău romanilor decât evreilor, pentru că . .

fiecare dintre ei și-a amintit cuvântul de ordine(parola); în timp ce evreii . . . adesea s-au perceput ca a fi dușmani; asa ca fiecare dintre ei i-au primit pe cei care se retrageau in intuneric, ca fiind romani…"

Această interpretare este întărită de includerea de către Josephus a a lui Maleahi ca unul dintre cei doisprezece evrei care s-au „remarcat".
Numele Maleahi este cuvantul ebraic pentru „mesagerul meu" și a fost un sinonim pentru profetul Ilie. Acest sens provine din Cartea lui Ilie, în care Dumnezeu afirmă: „Iată, eu il trimit pe mesagerul meu (Maleahi) care va pregăti calea înaintea mea."

Ilie (Maleahi) a fost crezut de către evreii mesianici din secolul I e.n. ca o să se întoarcă pe pământ ca un premergător al lui Mesia. Autorii Noului Testament l-au creat pe Ioan Botezătorul fiind Ilie al creștinismului, adică mesagerul care a vestit „Venirea" lui Mesia.

„De ce atunci spun cărturarii că Ilie trebuie să vină mai întâi?"
Si Iisus le-a răspuns spunand: „Într-adevăr, Ilie vine primul"

Matt. 17:11

La fel ca Ilie, se spune că Ioan purta un brâu de piele și un „par bogat".
Asemenea lui Ilie, și Ioan locuia pe malurile râului Iordan lângă Ierihon. Ultima dintre Cărţile Profeţilor este cea a lui Maleahi. După cum au recunoscut de multă vreme istoricii, autorii Evangheliilor au folosit acea carte, cu spusele ei apocaliptice despre un mesianic premergator mesager , ca bază pentru descrierile lui Ioan Botezătorul din Ziua Judecății.
În Cartea lui Maleahi se afirmă:

„Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toţi cei trufaşi şi toţi cei răi vor fi ca mirişlea; ziua care vine îi va arde", zice Domnul oştirilor, „şi nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură."

Maleahi 4-1

Autorul Evangheliei după Matei îl face pe Ioan Botezătorul sa-l parafrazeze pe Maleahi:

,,Iată că securea a şi fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci orice pom care nu face rod bun va fi tăiat şi aruncat în foc.. . . acela care Îşi are

lopata în mână, Îşi va curăţi cu desăvârşire aria şi Îşi va strânge grâul în grânar, dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge."

Cu toate acestea, Ioan adaugă propria sa perspectivă politică vorbelor lui Malahi avertizându-i pe cei care cred că nu au de ce să se teamă in Ziua Judecății pentru că sunt „copiii lui Avraam, Isaac și Iacov" – adică evreii – ar trebui să fie conștienți de faptul că „iudaismul" lor nu le va aduce siguranta. Ioan afirmă (cu un joc de cuvinte) „Dumnezeu este capabil din aceste pietre (abanim-ebraica) să crească copii (banim-ebraica) ai lui Avraam."
Ioan Botezătorul împărtășește astfel cu Iisus „viziunea" sfarsitului pentru evrei. Din perspectiva mea, însă, aspectul mai important este că Ioan spune că „Dumnezeu" poate crea „evrei" după bunul plac, aceeași idee pe care Josephus o relatează in povestea bătăliei templului, în timpul căreia „poziţiile oamenilor din ambele tabere a fost de nedistins și s-au luptat la întâmplare,bărbații fiind amestecați unul cu altul." Abanim și banim continuă jocul de cuvinte cu privire la „fiu" și „piatră" — adică ben și eben (fiu si piatra ebraica) — care există în Noul Testament și Războiul Iudeilor.
Ioan Botezătorul parafrazează și Cartea lui Maleahi când afirmă că, deși el (Ioan) botează cu apă, e unul mai puternic care va veni și va boteza cu foc.
,,Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca leşia înălbitorului."

Maleahi 3-2

Această profeție, din nou, atunci când este luată literal, s-a împlinit intr-un mod care ar fi plin de umor pentru locuitorii curtii flaviene.
,,Adică Titus într-adevăr a „botezat" cu foc.

,,Ei... au dat foc caselor în care fugiseră evreii şi au ars fiecare suflet din ele."

Maleahi (Trimisul meu) în lista lui Josephus de evrei „evidentiati". trebuie înțeles, ca fiind **Ilie sau Ioan Botezătorul, trimisul care anunta venirea lui Mesia. Deoarece un „Isus" este, de asemenea, un personaj din pasaj, identitatea lui Mesia care vine înaintea lui pare evidentă. Logica satirei sugerează că „Iisus" de pe lista romană se schimbă cu „premergătorul" său în același timp cu „apostolii" lui se schimbă cu omonimii lor evrei.**
Analiza mea sugerează că Macabeii au fost introduși în Creștinism inca din primul secol e.n. Au fost, de asemenea, cumva

extrasi din iudaism în acelaşi timp.Cititorul trebuie să se uite în Cartea Macabeilor pentru a citi despre originea lor.
Din moment ce romanii i-au introdus pe Macabei în creștinism, este cel puțin logic să ne întrebăm dacă i-au scos și din iudaism, care era restabilit cam în acelaşi timp. Cum Eisenman subliniază în Iacov fratele lui Iisus, rabinul Yohanan ben Zacchai este descris în Talmud ca a lucrat la restabilirea unei forme a Iudaismului după holocaustul din 70 e.n. A lucrat la o academie de la Yavneh, înființată cu autorizația Romei. El de asemenea a pretins că a aplicat profeția Stelei, Mesia ca domnitorul lumii, lui Vespasian exact așa cum făcuse Josephus. Aceste fapte oferă o bază pentru speculații cu privire la măsura în care Roma a fost implicata și în crearea iudaismului rabinic.

CAPITOLUL XVI
Femeia samariteană și alte paralele

Evanghelia după Ioan consemnează un episod care nu apare în alte Evanghelii, întâlnirea cu o femeie samariteancă lângă o fântână. Acesta relatarea este o satira a încă o altă bătălie romană redată în Războiul Iudeilor.Desi aceasta batalie a avut loc inainte ca Titus sa-si evrei. Deși această bătălie a avut loc înainte ca Titus sa isi inceapa campania din Marea Galileii, autorii Evangheliilor au dorit să facă un comentariu despre aceasta. Prin urmare, ei aveau nevoie – pentru a păstra Misiunea lui Isus şi campania lui Titus secvenţială — pentru a o identifica ca având loc înainte de a începerea Slujirii lui Iisus. Au reușit acest lucru având observatia lui Iisus care spune **„ceasul Meu încă nu a venit” (Ioan 7:6). Cu alte cuvinte, că desfasurarea evenimentul a avut loc înainte, Iisus** isi **poate începe oficial slujirea lui în Iudeea.**
La Muntele Gerizim, Evanghelia după Ioan oferă o relatare în pe care Iisus se descrie pe sine drept „apă vie”. După cum am afirmat, autodesemnările lui Iisus sunt toate o comedie grotească când sunt alaturate la evenimentele din războiul cu Roma care au avut loc în același loc.

„Dă-Mi să beau, i-a zis Iisus.
Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate să cumpere de-ale mâncării.
Femeia samariteancă I-a zis: „Cum Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteancă? Iudeii în adevăr, n-au legături cu samaritenii.

Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu şi cine este Cel ce-ţi zice: Dă-Mi să beau!, tu singură ai fi cerut să bei, şi El ţi-ar fi dat apă vie.
Doamne", I-a zis femeia, „n-ai cu ce să scoţi apă, şi fântâna este adâncă, de unde ai putea să ai dar această apă vie?
Eşti Tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta şi a băut din ea el însuşi şi feciorii lui şi vitele lui?"
Iisus i-a răspuns: „Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăşi sete.
Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va ţâşni în viaţa veşnică.
Doamne, I-a zis femeia, „dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete şi să nu mai vin până aici să scot.
Du-te, i-a zis Isus, „de cheamă pe bărbatul tău şi vino aici.
Femeia I-a răspuns: „N-am bărbat." Isus i-a zis: „Bine ai zis că n-ai bărbat.
Pentru că cinci bărbaţi ai avut; şi acela pe care-l ai acum nu-ţi este bărbat. Aici ai spus adevărul.
Doamne, I-a zis femeia,văd că eşti proroc.
Părinţii noştri s-au închinat pe muntele acesta; şi voi ziceţi că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.
Dar vine ceasul, şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr, fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl."

Ioan 7-23

Simbolismul Noului Testament care l-a stabilit pe Isus ca „pâinea vie" s-a bazat pe foametea care a rezultat în urma asediului de la Ierusalim. Următorul pasaj din Josephus este baza pentru ironia inerentă din Iisus referindu-se la sine ca „apă vie".

,,Nici măcar samaritenii n-au fost ocoliți de nenorociri; ei se strânseseră pe muntele numit Garizim, care trecea în ochii lor drept sfânt și acolo au rămas pe loc… Vespasian a decis să preîntâmpine tulburările lor și să le zădărnicească stradaniile.
Spre nenorocul tuturor, samaritenii duceau lipsă de apă tocmai când bântuia o arșiță cumplită, căci era în toiul verii și mulțimea nu se aprovizionase cu cele necesare traiului. Astfel că în aceeași zi, unii au murit de sete."

Pasajul de mai sus din Josephus conține singura mențiune despre

Muntele Gerizim în Războiul Iudeilor. Singura mențiune despre Muntele Gerizim în Noul Testament este în pasajul pe care l-am citat în care Iisus întâlnește femeile samaritene.
Este, de asemenea, singura dată Iisus se refera la el însuși ca fiind„apă vie". Pentru că în același pasaj Iisus prevede dubla distrugere a Ierusalimului și a Gerizimului, un eveniment singular în istorie, putem fi siguri de legătura dintre această profeție și războiul care urmeaza cu Roma. Cu alte cuvinte, când Iisus spune „timpul va veni când nici pe acest munte, nici în Ierusalim nu va veți închină Tatalui. . ." se referă în mod clar la „timpul" distrugerii lor reciproce. Singura dată când ambele orașe au fost simultane-neam distrus a fost în timpul războiului cu Roma. Prin urmare, suntem logic pe un teren solid pentru a înțelege că viziunea lui Isus pe Munte Gerizim este legata de viitorul război cu Roma.
Dacă acceptăm premisa că profețiile lui Isus cu privire la Ger-izzim și Ierusalimul sunt legate de distrugerea lor viitoare în război cu Roma, cee ace pretinde el de a fi „apă vie" locuitorilor Gerizzimului poate fi înțeles ca prevăzând lipsa lor de apă în timpul asediului roman. O astfel de autodeclaratie a lui Iisus, în acest context, poate parea destul de nevinovata. Totuși, dacă acceptăm ca acea descriere a lui Iisus despre sine ca „apă vie" este legata de moartea samaritenilor de sete pe muntele Gherizim aceasta verifica ideea mea de baza cu privire la faptul ca Iisus pretinde a fi „pâine vie" – adică că se referă la practicarea canibalismului în timpul asediului Ierusalimului.
Gândiți-vă la modul în care cineva care trăia la curtea flaviana în anul 80 e.n. ar fi reacționat la alegerea lui Iisus pe muntele Gerizim csă se descrie pe sine drept „apă vie". În mod clar, un astfel de individ, știind că răzvrătiții evrei au murit de sete pe muntele Gerizim, ar fi găsit autodesemnarea lui Isus ca „apă vie" pe Gherizim plina de umor.
De fapt, este de la sine înțeles că membrii curții flaviene ar fi văzut toate autodesemnări ale lui Hristos – „pescar de oameni", pâine vie", „apa vie", „piatra" și „templul" ca ironice din cauza locaţiilor în care le-a folosit. Este puțin probabil ca un astfel de umorul specific ar putea apărea constant din întâmplare — iar acest faptul susține în mod constant afirmația că Evangheliile au fost create pentru a fi înțelese, pe de o parte, ca o batjocură la adresa evreilor care se referă în mod specific la victoriile militare romane în Iudeea.
Acum vreau să-mi extind analiza aici și să prezint un număr de alte paralele pe care nu am de gând să le analizez în detaliu. Unele

dintre acestea sunt la fel de grăitoare despre adevărata relație dintre Josephus și Noul Testament ca oricare dintre cele arătate în această lucrare. Altele sunt pur si simplu de natură informaţională. Ceea ce aceste caractere din Noul Testament și evenimentele împărtășesc este că singura lor documentație istorică vine din lucrarile lui Josephus. Când cineva citește despre creștinismul timpuriu sau despre Iudeea secolul I e.n., atât fundalul social, cât și datarea evenimentelor deriva doar din istoria lui Josephus. Deoarece Noul Testament și lucrările lui Josephus acoperă aceleași zone și intervale de timp, nu există nimic neobișnuit in faptul că în ambele lucrări apar aceleasi evenimente și personaje.

Cu toate acestea, dacă se poate demonstra că Josephus avea o conștientizare deosebita a creștinismului, acest lucru are implicații. Mare parte din umorul pe care aceste două lucrări il creaza este practic de la sine înțeles. Pentru a demonstra că Josephus ridiculizează creștinismul în pasajul despre fiul Mariei a cărei carne a fost mâncată, de exemplu, este necesar doar să dovediți că Josephus era conștient de creștinism în timp ce scria povestea.

În timpul în care Josephus scria Războiul Iudeilor și Antichitățile Iudaice, familia Flaviana a fost în mod clar implicată in creştinism. Aceasta sugerează că Josephus, atât ca istoric, cât și ca teolog, ar fi fost familiarizat cu religia și simbolurile ei.

De fapt, suprapunerea totală a personajelor și evenimentelor din Noul Testament si lucrările lui Josephus indică faptul că el trebuie să fi știut multe despre creștinism.

Următoarea este o listă de indivizi, grupuri și evenimente men-menționată atât de Josephus,Evanghelii cat si de Faptele Apostolilor:

Simon magicianul
Falsul profet egiptean
Anania marele preot
Felix procuratorul și soția sa Drusilla
Festus procuratorul
Agripa al II-lea și Berenice
Ofranda banutului vaduvei
Regele Irod
Măcelul nevinovaților
Archelaus
Recensământul lui Quirinius
Al cincisprezecelea an al lui Tiberiu
Ioan Botezătorul
Fariseii
Saducheii

Iacov fratele lui Isus
Iuda Galileanul
Foametea sub Claudius
Moartea lui Irod Agripa I
Iisus
Pe lângă aceste personaje și evenimente suprapuse, lucrarile împărtășesc o serie de paralele conceptuale, altele decât cele pe care le-am prezentate anterior. Vreau să discut pe scurt câteva dintre acestea. Primul de fapt precede Misiunea lui Iisus și Campania lui Titus. Se compune din paralela „macelaririi nevinovaţilor" care are loc atât în Noul Testament cat și in Antichitățile Iudeilor.
Deși si alți cercetători au observat această paralelă, eu nu știu ca oricine altcineva să fi văzut corespondența temporală neobișnuită între cele două pasaje. Pasajele din Noul Testament și Josephus care se ocupă de sacrificarea inocenților au loc în același timp. Deoarece ambele povești îl implică pe Irod, acest lucru poate părea lipsit de importanță,întrucât ambele pasaje par pur și simplu să reflecte același eveniment. Dar când această paralelă este privită în contextul celrlalte paralele din Nou Testament/Josephus, semnificația sa reală devine clară.
Din Noul Testament:
,,. . . Înțelepții din Răsărit au venit la Ierusalim, întrebând:
Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă i-am văzut steaua în Răsărit şi am venit să ne închinăm Lui.
Când a auzit împăratul Irod acest lucru, s-a tulburat mult şi tot Ierusalimul s-a tulburat împreună cu el.
A adunat pe toţi preoţii cei mai de seamă şi pe cărturarii norodului şi a căutat să afle de la ei unde trebuia să Se nască Hristosul.
În Betleemul din Iudeea, i-au răspuns ei, „căci iată ce a fost scris prin prorocul…
Atunci, Irod, când a văzut că fusese înşelat de magi, s-a mâniat foarte tare şi a trimis să omoare pe toţi pruncii de parte bărbătească, de la doi ani în jos, care erau în Betleem şi în toate împrejurimile lui, potrivit cu vremea pe care o aflase întocmai de la magi.

Matt. 2:2-16

Josephus consemnează un eveniment paralel.

,,In rândurile iudeilor se cuibărise o sectă ai cărei adepţi susţineau că-işi însuşiseră o profundă cunoaştere a legilor străbune şi că se bucurau de dragostea lui Dumnezeu, reuşind să atragă femeile de

partea lor. Ei erau fariseii care îndrăzneau să se opună cu îndârjire regilor, sfidători şi gata oricând să-i înfrunte făţiş şi să-i păgubească. Intregul popor juruise că se vor supune lui Caesar şi regelui lor, aceştia n-au depus jurământul de credinţă, numărul lor ridicându-se la vreo şase mii. Ca atare, regele i-a amendat şi soţia lui Pheroras a plătit amenda în locul lor. în semn de recunoştinţă faţă de binefacerea ei, fariseii (care pretindeau că suflul divin îi ajută să ghicească viitorul) i-au prezis că prin vrerea lui Dumnezeu Herodes şi urmaşii lui vor pierde puterea, care îi va reveni ei, lui Pheroras şi copiilor lor. Regele a aflat acest lucru (care nu putea să scape Salomeei), împreună cu faptul că ei îi corupseseră şi pe unii dintre curtenii săi. De aceea, Herodes i-a executat pe cei mai mulţi dintre fariseii învinuiţi, pe eunucul Bagoas şi pe pajul Carus, socotit drept cel mai frumos băiat din vremea aceea. I-a ucis pe toţi slujitorii de la curtea lui care se încrezuseră în vorbele fariseilor. Bagoas fusese ademenit de ei fiindcă i se prezisese că va fi numit părinte şi binefăcător de cel ce va deveni rege potrivit profeţiei lor. Acest rege va avea întreaga putere în mâinile sale şi Bagoas va fi în stare să se unească iarăşi cu o femeie şi să zămislească copii."

Pasajul de mai sus din Josephus are paralele clare cu povestea nașterii din Luca și Matei. Observați că în fiecare avem oameni înțelepți, care au darul profeției, care prezic că „regele care avea să vină" va pune capăt domniei lui Irod. Reacţia lui Irod din ambele e să „măcelarească nevinovații". Josephus descrie noul rege ca pe cineva care va avea „puterea asupra tuturor lucrurilor".Ceea ce este mai important, însă, că ambele povești implică o nastere miraculoasa de către cineva despre care se presupunea că în mod normal era incapabila să aibă copii — în Noul Testament este o fecioară, în Josephus un eunuc.
Această paralelă între Fecioara Maria și eunucul Bagoas este începutul unor secvențe paralele de evenimente din Noul Testament și Războiul Iudeilor. Autorii schimbă un eunuc cu o fecioară pentru a crea o „naștere miraculoasă" similara. Povestea lui Bagoas dezvăluie mentalitatea autorilor Noului Testament prin aceea că arată disprețul pe care îl aveau față de cei care credeau în fabule despre nasterile unor virgine.
Ceea ce este interesant la paralela de mai sus este că ambele povești folosesc în mod clar același context istoric, un incident în care Irod caută să omoare un copil care îi amenință puterea. Astfel, ca o farsa a Noul Testament, pasajul din Josephus este complet transparent pentru că folosește același context „istoric" ca și Noul Testament.

Un alt punct interesant in această ironizare ar indica ca autorii Noului Testament încercau într-adevăr să creeze impresia că Maria era „fecioară", adică cineva incapabil de a naşterii, o chestiune in oarecare dispută între carturari.

Incheiere

Analiza amănunţită pe care am întreprins-o în această lucrare susţine puternic premisa că, cândva după războiul dintre romani şi evrei, creştinismul a fost creat de intelectuali care au lucrat pentru împăraţii Flavieni. Ei au creat religia pentru a servi ca bariera teologică in a împiedica izbucnirea din nou a iudaismului mesianic împotriva imperiului. Am prezentat deasemenea şi o analiză care arată ca povestea slujirii lui Iisus spusă în Evanghelii a fost construită ca o satira „profetică" a campaniei militare lui Titus Flavius prin Iudeea.
Această satira a folosit în mod inteligent paralele tipologice pentru a arăta că Titus a fost adevăratul „Hristos" căruia creştinii I s-au închinat fără să vrea.
Deşi nevăzuta de 2.000 de ani, calea spre înţelegerea sensului real al Evangheliilor este unul clar. Primul pas este simplu recunoscând că Iisus a fost creat ca o figură tipologică. Aceasta este stabilita la începutul Evangheliilor,in Evanghelia dupa Matei, unde viaţa lui Moise, primul salvator al lui Israelului, a fost folosită ca model pentru Iisus, al doilea salvator al Israelului.

VECHIUL TESTAMENT	Ev. dupa Matei
Moise calauzeste vechii evrei catre Egipt	Moise calauzeste noul popor evreu catre Egipt
Faraonul macelareste copiii	Irod ucide copiii
Toti barbatii sunt morti	Ei sunt morti
Din Egipt catre Israel	Din Egipt catre Israel
Trecerea prin apa(botezul)	Botezul
Ispitirea cu painie	Ispitirea cu paine
Nu-l ispiti pe Dumnezeu	Nu-l ispiti pe Dumnezeu
Închinaţi-vă numai lui Dumnezeu	Închinaţi-vă numai lui Dumnezeu

Folosirea paralelelor tipologice pentru a-l lega pe Iisus de Moise a fost menită să creeze impresia ca literatura iudaică anterioară a „prevăzut" viaţa lui Iisus. Cu toate acestea, faptul că autorii Evangheliile l-au creat pe Isus ca pe un personaj tipologic susţine puternic teza că legătura pe care o arăt în această lucrare între Iisus

şi Titus a fost, de asemenea, creata în mod deliberat. Să presupunem că un criminal este cunoscut că își comite crimele cu o armă foarte neobișnuită – să zicem, o bila de popice. O scenă a crimei în care victima este zdrobită de o astfel de bila ar sugera cu tărie același făptuitor. Același fel de dovezi se pot prezenta impotriva autorii Evangheliilor. Este neverosimil ca unul dintre puținele grupuri care au folosit vreodată tipologia cu bună știință ar fi creat, de asemenea, singura relație tipologică accidentala din toată literatura.
Chiar dacă Iisus nu era un personaj tipologic evident, relația relația dintre slujirea sa și campania lui Titus în sine, vine să demonstreze că s-a bazat una pe cealalta. Paralelele dintre slujirea și campania celor doi „fii ai lui Dumnezeu" nu apar doar în aceleași locații,ci si în aceeași secvență. Aceasta este cea mai clară dovadă că Titus a lăsat pentru noi – dovada pnetru a fi vazuta că reuşise în eforturile lui de a-i face pe evrei să-l numească „Domn", dovada că devenise Hristosul la care creștinatatea s-ar închina mii de ani.
Pentru a vedea relația dintre Iisus și Titus, tot ce este nevoie,e a vedea slujirea lui Iisus în realtia cu războiul dintre romani iar evrei. Deși această perspectivă a fost trecută cu vederea de către istorici, este una care ar trebui studiat din mai multe motive. Primul, pentru că Iisus a declarat că toate profețiile sale se vor împlini înainte ca „generația demonica" de evrei sa dispara. Pentru evreii din această epocă o generația a durat patruzeci de ani, iar războiul lui Titus împotriva evreilor mesianici s-a sfârșit, „în mod miraculos", la patruzeci de ani de la învierea lui Iisus. Prin urmare, Evangheliile ar trebui citite contextul războiului — aceasta a fost literalmente instrucțiunea pe care Iisus ne-a dat-o. Mai departe, învingătorii scriu istorie. Din moment ce Flavianii erau biruitorii in razboiul lor cu miscarea mesianica din Iudeea, toate istoriile legate de acea epocă, inclusiv Evangheliile, ar trebui să fie cercetat pentru a stabili dacă Flavienii le-au produs. Odată ce Evangheliile sunt privite din perspectiva unui membru al apropiat al flavienilor ,relația dintre Isus și Titus devine de la sine înțeleasa.

Paralelele

Relația dintre Isus și Titus începe pe Muntele Gerizzim, unde Isus se numește „apă vie" în același loc unde evreii aveau să moară mai târziu de sete în timpul războiului. Pentru că Titus nu a primit inca controlul asupra armatei atunci când are loc acea bătălie, autorii Evangheliilor îl pun pe Iisus să anunţe că „timpul meu inca nu a venit" – cu alte

cuvinte, că slujirea lui încă nu începuse – pentri a se menține paralelismul dintre misiunea sa și campania lui Titus.Iisus își începe apoi slujirea la Marea Galileii, unde el ii adună pe ucenicii săi, pe care îi numește „pescari de oameni". Titus isi are și el „debutul" campaniei în aceeași locație, unde „adeptii" ii devin "pescari de oameni" strapungand evreii cu suliţele în timp ce acestia incearca sa scape înotând după ce romanii le scufundă bărcile.
Apoi, Iisus întâlnește un bărbat posedat la Gadara, care dezlănțuie o „legiune" de demoni posedând o turmă de porci care se reped furios în apele Iordanului. Titus are o experiență ciudat de similara la Gadara, unde un bărbat „posedat demonic" a dezlănțuit o legiune a „demonilor" — adică sicarii — care infectează o turmă de „porci"— adică tineretul evreu.Acest grupul mixt este apoi urmărit de către romani ca si „cele mai sălbatice dintre fiare" catre râul Iordan.
Dpa întâlnirea de la Gadara, „fiul Mariei" călătorește la Ierusalim unde îi informează pe ucenicii săi că într-o zi „vor mânca din trupul său." Această profeție se împlinește când un „fiu al Mariei" este mâncat de mama lui în timpul asediului Ierusalimului de către Titus.
În continuare, Evangheliile descriu două atacuri pe Muntele Măslinilor, una în care un bărbat gol scapă și alta în care Mes-Sia este capturat. Aceste episoade de evenimente paralele de pe Muntele Maslinilor din timpul asediului Ierusalimului sunt cel al bărbatului „gol" care scapa—Titus si al Mesiei care este prins.
Ambele atacuri de pe Muntele Măslinilor sunt urmate atât în Evanghelii cat și in campania lui Titus de rastignirea a trei bărbați dintre care unul supraviețuiește în mod miraculos. În fiecare versiune, un caracter numit „Iosif din Arimateea" (Iosif Bar Matthias) coboara supravietuitorul de pe cruce.
Iisus își încheie slujirea prezicând că Simon va fi dus la Roma și martirizat, dar că Ioan va fi cruțat. La încheierea campaniei lui Titus, liderii rebeli Simon și John sunt capturati. Simon este dus la Roma și martirizat, dar Ioan este cruțat și închis pe viață.
Fiecare dintre aceste paralele este suficient de neobișnuită pentru a ridica întrebarea dacă a fost creat în mod intenționat. Faptul că paralelele apar în aceeași ordine rezolva problema , deoarece o astfel secvența nu a putut să apară accidental .Mai mult, Titus a fost singurul personaj, altul decât Iisus, care ar fi putut fi „Fiul omului" prevăzut în Evanghelii. Titus a fost singurul individ din istorie care a înconjurat Ierusalimul cu un zid și i-a dărâmat templul. Faptul că campania acestui individ unic este paralelă cu slujirea lui Hristos confirmă afirmatia că cei doi au fost conectati în mod deliberat,

întrucât o asemenea combinaţie de singularităţi istorice nu s-ar fi putut produce circumstanțial .

Combinația Daniel-Moise

Această lucrare a arătat că, fără îndoială, Josephus a manipulat datele evenimentelor pentru a crea impresia că profețiile lui Daniel aveau să se întâmple în secolul I e.n. Făcând acest lucru, Josephus, accidental sau nu, a oferit un context istoric fictiv care a pretins că Iisus este Mesia pe care Daniel l-a prevestit .
De asemenea, autorii Evangheliilor au introdus numeroase paralele din viața lui Moise în povestea lor despre Iisus, încât să pară că el a fost, asemenea lui Moise, întemeietorul unei noi religii inspirate divin.Josephus și-a legat istoria de această temă mentionand că războiul cu evreii s-a încheiat la patruzeci de ani din ziua învierii lui Iisus.
Făcând acest lucru, el a creat impresia că creștinismul oglindise cei patruzeci de ani de rătăcire a iudaismului de dupa primul Paste. Numai prin încheierea războiului la acea dată, al cincisprezecelea din Nisan, 73 e.n., ar fi putut Josephus să le „împlinească" simultan pe ambele cicluri de șapte ani al dezastrului prevestit de Daniel — durata precisa a razboiului si a completat oglindirea crestinismului a evenimentele care au urmat Paștelui original. Legătura dual dintre Evangheliile și Războiul Iudeilor demonstrează că paralelele au fost create în mod deliberat pentru că doi autori separati nu ar fi putut înregistra o asemenea combinație de profeții precise și date, întâmplător.

Puzzle-ul Mormântului Gol

Lectura mea despre povestea combinată a învierii lui Isus este probabil cea mai clară dovadă a originii flaviene a creştinismului. Povestea a fost concepută intr-un mod de a dovedi fără îndoială că crearea Evangheliilor ca satiră a fost intenția reală a autorilor săi. Această dovadă are și avantajul de a fi, dacă este incorectă, atât de ușor de infirmat. Experții în probabilitate pot fie să confirme, fie să infirme afirmația din această lucrare și adevărul va ieși la iveală. Această lucrare nu a fost în nici un fel creată ca o critică a credinței creştinilor contemporani. M-am simțit obligat să-mi prezint constatările din cauza luminii pe care o aruncă asupra originii antisemitismului și asupra structurii morală a societăților occidentale.Îmi dau seama că unii vor găsi concluziile acestei lucrări dezorientative. Simbolurile considerate de multă vreme că se bazau

pe dragostea creștină pot fi într-adevăr imagini ale cuceririi romane. Chiar și credința ca cultura noastra este iudeo-creștină poate fi incorectă, în sensul că ar fi putut fi complet modelata de influența „religioasă" romană. Cel mai deranjant pentru mine este urmatoarea întrebare: cum ar fi aratat civilizația occidentală dacă, în loc să apara din tradiția creștină, ea ar fi apărut dintr-o cultură care venera puterea și disprețuia slăbiciunea?
De asemenea, este greu de acceptat că atât de mulți au ratat ceea indiciile evidente lăsate de creatorii creștinismului pentru a ne informa despre adevărata origine a religiei. În timp ce multe dintre puzzle-uri sunt greu de văzut și rezolvat, este pur și simplu uimitor că nimeni nu a observat până acum asta ca Campania lui Titus a avut o schiță conceptuală paralelă cu Misiunea lui Iisus.
Acesta nu este un lucru greu de văzut și ar fi trebuit să fie ceva obișnuit cu secole mai devreme. Homo sapiens nu a reușit să-și câștige titlul in acest caz.Deși creștinismul a început ca o glumă crudă, a devenit baza pentru o mare parte a progresului moral al omenirii.Prezint această lucrare cu mare ambivalență, dar adevărul este un întreg și nici o parte nu ar trebui ascunsa. În timpul frământării care este pe cale să coboare, noi toți ar trebui să ne amintim cuvintele lui Iisus: „Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul te va elibera".

Apendice

Un ghid al cititorului pentru nume și termeni în Mesia lui Cezar

ACILIUS GLABRIO - Consul la Roma în 91 e.n., a fost interzis si apoi executat de Domițian în 95 e.n. pentru a fi fost,,creator de noutate" În mod tradițional, se presupune că el a fost executat pentru că a fost a Creştin.
AHILEUS - Legendarul sambelan al Flaviei Domitilla. El apare în lucrarea din secolul al VI-lea e.n. Faptele Sfinților Nereu și Ahile.
AGRIPPA II - Născut în anul 27 e.n., fiul lui Agripa I, regele Iudeii, și nepotul lui Irod cel Mare. Ca guvernator al tetrarhiei Filip și Lisania, el l-a sprijinit pe Vespasian în timpul războiului evreiesc,prin trimiterea a 2.000 de oameni.
BARABBAS - Un personaj din Evanghelii care acționează ca o poleiala a lui Isus și este eliberat în locul lui. Numele este un compus dinebraică bar (fiu) și abba (tată), adică „fiul Tatălui". În unele manuscrise timpurii numele lui este Iisus Barabas.
BAR COCHBA - Liderul revoltei împotriva Romei din 131 e.n. Numele său în ebraică înseamnă „fiul stelei", referindu-se la „steaua".

din profeția care anunta nasterea lui Hristos.
BERNICE - Născută în anul 28 e.n., ea a fost fiica lui Agripa I (mort în 44 e.n.), rege al Iudeii, nepotul lui Irod cel Mare. Ea s-a căsătorit cu Marcus, fratele lui Tiberius Alexandru, apoi a devenit amanta lui Titus. Ea poate fi identificată printr-un puzzle logic ca una dintre cei care au inițiat ideea creării Evangheliilor. Sora ei Drusilla, considerată a fi cea mai frumoasă femeie din lume, s-a casatorit cu Antonius Felix, procuratorul roman al Iudeii (52-60 e.n.).
BRUNO BAUER - filozof, istoric și teolog german (1809-1882). Și-a dat seama că Evangheliile fuseseră scrise ca Propaganda romană utilizând idei stoice și elenistice, și ca nu au derivat direct din iudaism. El a crezut că prima Evanghelie fusese scrisă sub Hadrian (117-138 e.n.). Vezi cartea Hristos și Cezarii (1879).
CATULLUS - un personaj din Războiul Iudeilor care moare când eviscerat . Iuda, omologul lui Catullus în Faptele Apostolilor, moare La fel. Paralela este configurată pentru a crea un puzzle logic care, rezolvat, dezvăluie numele scriitorilor Evangheliilor.
CLEMENT - Sau Clemens, Papa Clement I, în mod tradițional creditat cu paternitatea epistolei noncanonice a lui Clement către corinteni c. 96 e.n. El a fost identificat cu consulul Titus Flavius Clemens care a fost executat de Domițian în 95 e.n.
CIPRIAN - Episcop și orator creștin, născut c. 240 e.n.
DANIEL - Cartea profetică a Scripturilor Ebraice scrisă în jurul anului 600 î.e.n., conţinând profeţii despre venirea lui Mesia și distrugerea Ierusalimului.
DECIUS MUNDUS - Un personaj din celebrul pasaj Testimonium din Antichitățile evreiești, care confirmă veridicitatea istorica a lui Iisus. Numele este un joc de cuvinte Decius Mus (șoarece), un erou militar roman care s-a sacrificat viata pentru a salva Roma.
DOMITIAN - Titus Flavius Domitianus (51-96 e.n.).Fiul mai mic al lui Vespasian care, la nașterea lui Domițian, era general. Domitian i-a urmat tatălui său și fratelui mai mare Titus ca al treilea împărat Flavian (81-96 e.n.). Domnia lui este asociată cu o renaștere literară și un program major de construcție a Romei. Istoricii il prezintă ca pe un despot eficient, dar crud și corupt.
ELEAZAR - Nume ebraic macabean care înseamnă „Pe Cine ajuta Dumnezeu." Este tradus în greacă prin „Lazăr". Eleazar era un membru al dinastiei mesianice care a fost capturat de romani în timpul asediului Ierusalimului; a fost amenințat cu răstignirea şi a avut mai apoi membrele „tăiate". Apoi a fost dat înapoi rudelor sale — și după ce a murit din cauza rănilor ei l-au mâncat. Tortura și moartea lui sunt satirizate când figura canibalei Maria își mănâncă fiul ca simbol al mielului de Paște, figura lui Lazăr în Evanghelii

este inviata din mormânt, după care Maria „îi face o cină”.
EPICTET - Filosof stoic și sclav al lui Epafrodit, secretarul lui Nero și Domițian. Unele dintre atitudinile sale sunt redate în evanghelii.
EUSEBIUS - Episcop de Cezareea în jurul anului 330 e.n. și autor al unei istorii a Bisericii și al unei vieți apologetice a împăratului Constantin.
FELIX - Antonius Felix, procurator roman corupt al Iudeii (52-60 e.n.) și soț al Drusillei, sora lui Bernice.
FLAVIA DOMITILLA - stranepoata lui Vespasian, nepoata lui Titus. S-a căsătorit cu Clemens. Ea a oferit pământul pentru primele Catacombe creștine din Roma. A se distinge de de cealalta Domitilla care era sora lui Titus si Domitian.
FLAVIANI - Numele de familie pentru dinastia împăraților fondata de Vespasian.
HEGESIPUS - Un scriitor creștin din secolul al II-lea al unei cărți de memorii îndreptate împotriva gnosticilor. Opera lui este cunoscută prin pasaje încorporate în scrierile lui Eusebiu.
IROD - MARELE Rege al Iudeii (73-4 î.e.n.). Dintr-o familia idumeica (nu evreiasca), a devenit guvernator al Galileii la vârsta de douăzeci și cinci de ani și mai târziu a fugit la Roma, unde Marc Anthoniu l-a numit rege marionetă al Iudeii în lipsă. Caesar Augusttus a confirmat în cele din urmă titlul și cu sprijinul roman a fost instalat ca rege în Ierusalim. A cooptat dinastia Macabeana prin căsătoria cu una din femeile lor, Mariamme, cu care el a avut cinci copii înainte de a o executa.
HIPOLIT - profesor și episcop creștin eretic nascut c. 150 e.n.
HONI - Cunoscut în greacă ca Onias, Honi Aducatorul de Ploaie, (a murit 65 î.e.n.) este în mod tradițional identificat ca un om sfânt galilean și a fost unul dintre modelele pe care sa bazat caracterul lui Iisus.
IRENAEUS - teolog creștin născut c. 130 e.n. Cel mai cunoscut pentru scrierile sale împotriva gnosticismului.
IEROM - sfânt creștin și scriitor despre Biblie, născut în jur de 340 e.n.
IiSUS - Numele unui personaj descris în Evanghelii. Numele este un omofon grecesc pentru cuvântul ebraic yeshu'a, care poate însemna fie „Dumnezeu mântuiește”, fie „Mântuitor”.
IOSIF DIN ARIMATEA - Un personaj din Evanghelii, care coboara trupul lui Iisus de pe cruce. În Evanghelia lui Barnabas numele lui este Iosif din Barimathea. Nu a existat un astfel de oraș ca Arimateea Numele este un joc de cuvinte pentru Josephus bar Matthias.
Josephus - La origine Josephus bar Mattatias (37-100 e.n.), el a luat numele de Flavius Josephus când a fost adoptat de

familia imperiala Flaviana. El a susținut că inițial a fost general în Galileea care a recunoscut că profeția tradițională ebraică despre noul conducător mondial i se aplica lui Vespasian. I-a abandonat pe evrei şi a fost de partea romanilor. I s-a dat un apartament in propria vila a împăratului și a scris istoria autorizată a Războiul Iudeilor, criticata mai apoi de contemporani pentru fictivizarea istoriei şi de conţinerea puzzle-urilor dogmatice. Romanii au ridicat o statuie în onoarea lui.

IUDAS ISCARIOTUL - Un personaj din Evanghelie care il trădează pe Isus romanilor si moare eviscerat. Numele lui de familie poate fi o anagramă, care indică faptul că el reprezintă nu doar macabeanul Iuda Galileeanul, dar mai precis mișcarea sicarilor. Vezi Catullus

IUDAS GALILEANUL - Un zelot macabean. A fost un lider a unei revolte împotriva romanilor în jurul anului 6 e.n. datorata un recensământ (taxa romana pe cap de locuitor).

Fiii săi Iacov și Simon au fost răstigniți de romani și un altul fiul, Menahem, a devenit liderul mișcării Sicarii, care se presupunea ca isi **asasinau adversarii cu pumnalele ,de unde numele mișcarii.**

IUSTIN MARTIRUL - Teolog creștin născut în jurul anului 100 e.n. Cel mai cunoscut pentru Dialogul său cu evreul Trifon.

JUVENAL - Decimus Iunius Iuvenalis, poet satiric antisemit activ în secolul I e.n. El a inventat binecunoscuta expresie „pâine și circ" pentru a descrie modul în care împărații isi multumeau populația.

MACABEI - Dinastia mesianică inițială a Iudeii înlăturată de la putere de către romani în 63 î.e.n. Vezi pe Mattatias.

MARIA - Cel puțin cinci Marie diferite sunt prezentate în Evanghelii, unde numele este folosit generic pentru a se referi la femeile rebele. Cuvântul este un termen ebraic care înseamnă „răzvrătirea lor". In aramaică echivalentul este Martha, „răzvrătită".

MATATHIAS - Întemeietorul dinastiei militariste și mesianice a macabeilor, care în 165 î.e.n. a condus revolta celebrata astazi de evreii la festivalul Hannukah. Mattatias/Matthias (Matei) a avut cinci fii: Simon, Iuda, Ioan, Eleazar (Lazăr) și Ionatan. Aceste nume erau dinastice și au fost transmise prin generații până când dinastia a fost înlăturată de la putere de către romani prin cucerirea Iudeii în 63 î.e.n. (Locul de înmormântare al dinastiei a fost descoperit în 1995 intr-un loc la 30 de kilometri nord de Ierusalim). Odată îndepărtată de la putere, dinastia a continuat să se revolte împotriva ocupației romane și regilor marionete irodieni. În Evanghelii, romanii îi satirizează în mod flagrant pe evrei folosind nume macabeene pentru personaje creștine.

NEREUS -legendarul sambelan al Flaviei Domitilla. El

apare în lucrarea din secolul al VI-lea Faptele Sfinților Nereu și Ahile.
ORIGEN - Mare teolog creștin și critic biblic (185-264 e.n.).
PAUL - O figură istorică care posibil sa isi fi început cariera în serviciul împăratului Nero (așa cum este descris de Robert Eisenman).
Ulterior a devenit administrator al cultului lui Iisus. Mai multe personajele din Josephus sunt caricaturi ale lui. Acestea includ personajul malefic din partea dreaptă a tripticului Decius Mundus și Paulinus, care îi împiedică pe evrei să aibă acces la temple prin închiderea porţilor. Faptele Apostolilor 21:28-30 conţine un eveniment paralel în care porțile templului sunt închise.
PEDANIUS DIOSCORIDES - Medicul şef şi botanistul care i-a însoţit pe Vespasian şi pe Titus în Iudeea. Se crede că munca lui au contribuit la metafora botanică de bază prin care romanii si-au creat satira. El este cel mai bine cunoscut ca primul herbalist modern și ca pionier al anesteziei.
PERSIUS - Aulus Persius Flaccus (34-62 e.n.). poet satiric roman aliniat la filozofia stoică.
PLINIU CEL BĂTRÂN - Gaius Plinius Secondus a fost un prieten și consilier al împăratului Vespasian, pe care îl vizita zilnic. El este cunoscut cu un aport important la crearea satirei romane și ca a vizitat armata roma in Iudeea.
Cel mai bine cunoscut pentru cartea sa Istoria Naturală.
PLINIUS CEL TANAR - Guvernator al Pontului/Bitiniei din anul 111 pana in anul 113 e.n. Corespondența sa cu împăratul Traian despre cum să tratezi creștinii a ramas posteritatii. Problema așa cum a definit-o el a fost că contagiunea acestei „superstiţii" scăpase de sub control şi s-e răspândise deja dincolo de Iudeea, nu numai în orașe, ci și în sate și ferme, si ca era posibil a-i fi verificata răspândirea în continuare. Împăratul Traian, însă, l-a instruit că Creștinii nu trebuiau căutați.
QUIRINIUS - Guvernator al Siriei. A încercat să introduca un recensamant în anul 6 E.C. pentru a facilita colectarea impozitelor. Aceasta a condus la revolta zelotului Iuda Galileanul. In Evanghelia după Luca, reprezentarea Mariei și a lui Iosif care merg la Betleem pentru a se înregistra la recensamnat este o satira care se opune acestei revolte. Evanghelia îi înfăţişează pe evrei care cooperează la plata impozitelor lor.
C. I. SCOFIELD -scriitor creștin (1843-1921) care a produs o ediție a Bibliei care a popularizat învățăturile premilenare.
SENECA- Filosof stoic și îndrumător al împăratului Nero. Unele dintre atitudinile sale sunt reflectate în Evanghelii.
SIMON PETER - Un personaj din Evanghelii al cărui nume este

inițial „Simon”, înainte ca el să fie redenumit Petros, adică „o piatră”. La sfârșitul lui Ioan 21 i se spune că va fi legat și dus la moarte. Personajul îl parodiază pe rebelul Simon, care a fost prins in asediul Ierusalimului și dus la Roma pentru executie.

SUETONIUS - Istoric roman și secretar al împăratului Hadrian. El este amintit în principal drept autorul cărții Vietile celor doisprezece Cezari, scrisa în jurul anului 120 e.n.

TACITUS - Cornelius Tacitus (55-117 e.n.), istoric roman cunoscut pentru Istoriile sale, Analele Romei Imperiale și o biografie a socrului său Agricola.

TERTULIAN - Teolog creștin născut în jurul anului 160 e.n primul teolog care a scris în latină.

TIBERIUS ALEXANDER - Un evreu nepracticant, care era fiul lui cel mai bogat om din lume,seful vamii din Alexandria.
Era cumnat cu amanta lui Titus, Bernice, și unul dintre generalii care îi sprijină pe romani în asediul Ierusalimului. A inabusit o revoltă în Alexandria,in care a ucis 50.000 de evrei.
El poate fi identificat printr-un puzzle logic ca unul dintre cei care au inițiat ideea crearii evangheliilor.

TITUS FLAVIUS SABINUS - A devenit consul în 82 e.n., căsătorit cu sora lui Domițian,Domitilla și a fost executat de Domițian. Presupus tata sau unchi al lui Clemens.

TITUS - Titus Flavius Vespasianus (39-81 e.n.), fiul cel mare a lui Vespasian. După ce a slujit în Marea Britanie ca legat, a intrat ca legat in legiunea a 15-a în Iudeea sub conducerea tatălui său. După ce Vespasian s-a întors la Roma pentru a fi încoronat împărat, Titus a fost lăsat la comanda campaniei din Iudeea. El a condus construirea zidului care înconjura Ierusalimul in asediu și care a dus la căderea orașului. La revenirea lui la Roma a participat in administrația tatălui său și a devenit împărat la moartea lui Vespasian în anul 79 e.n. Istoricii îl consideră ca un administrator eficient, cumpătat, ca tatăl său.

THEOPHRAT - Filosof și botanist grec. A murit în anul 287 C.E. A fost ales de Aristotel pentru a-i urma în conducerea Liceului.
Câteva dintre cuvintele sale unice despre botanica au fost folosite de primul secol E.C. de catre romani, probabil de botanistul Pedanius Dioscorides, pentru a crea aspecte ale satirei flaviene.

VESPASIAN - Titus Flavius Sabinus Vespasianus (9-79 e.n.).
Născut fiu al unui colector de taxe, a comandat o legiune în timpul invaziei Marii Britanii unde a capatat experienta in expertiza razboiului de asediu. Aceasta a fost motivul lui Nero de a-l pune sa conducă forța de înăbușire a revoltei din Iudeea. La moartea lui Nero, armata s-a unit sprijinindu-l pe Vespasian pentru a ajunge împărat. A

devenit împărat în decembrie 69 e.n. și este prezentat de istorici ca un administrator corect și harnic.
Din 71 e.n. până la moartea sa, în 79 e.n., a guvernat cu ajutorul fiului său Titus, care i-a urmat ca împărat.
WILLIAM WHISTON -duhovnic englez, matematician și savant clasic (1667-1752). I-a succedat lui Newton ca pro-lucasian(Henry Lucas membru al Parlamentului) profesor de matematică la Cambridge. A tradus lucrările lui Jose-phus în engleză. A concluzionat că diferitele împliniri profetice din scrierile lui Josephus au dovedit că Iisus era Mesia.
ZAHARIA - fiul lui Baruc. Un personaj minor din Razboiul Iudeilor parodiat în Matei 23:35 ca Zaharia, fiul lui Barachia, care moare într-un mod similar.
ZACCHAI - Rabinul Yohanan ben Zacchai, descris în Talmud ca părăsind Ierusalimul în momentul asediului într-un sicriu și ridicându-se pentru a-l aclama pe Vespasian, care i-a acordat orașul Jamnia, sau Yavneh, pentru a stabili iudaismul rabinial. Se presupune ca el a aplicat în mod evident „profeția stelelor", sau profeția conducătorului lumii, lui Vespasian exact ca si Josephus.
ZELOȚII - Inițial un grup macabean, ei s-au organizat împotriva lui Irod cel Mare (73-74 e.n.) și din nou sub Iuda din Galileea c. 6 e.n. pentru a rezista recensământului roman. După distrugerea templului zeloții s-au retras la Masada unde, potrivit lui Josephus mulți s-au sinucis pentru a evita capturarea.

O cronologie a vieților lui Isus și ale lui Titus

VIAȚA LUI IiSUS

1 C.E. Pretinsa naștere a lui Iisus.
30 e.n. Începe Misiunea lui.La lacul Galileii, Iisus își începe slujirea chemând adepții să-i devină „pescari de oameni" (Mat. 4:19 și similaritatile).
La Gadara, Iisus alunga 2.000 de demoni dintr-un om.
Demonii migrează în porci care apoi sar de pe o stâncă în râu (Marcu 5:1-20).
33 e.n. Iisus merge la Ierusalim (Luca 18:15 și paralelele). Un tânăr gol evadează în Grădina Ghetsemani (Marcu 14:51-52).
Isus prezice că Ierusalimul va fi înconjurat de un zid (Luca 19:43).
Trei bărbați sunt răstigniți la Dealul Craniilor(Golgota), un om este coborât de pe cruce de Joseph(us) (ben) Arimathea, iar mai târziu apare teafar(Mat. 27:33, 27:57-58 și paralelele).

• La sfârşitul ultimei Evanghelii, Iisus declară că Ioan (ucenicul iubit) va trăi, dar acel Simon (Petru) va fi legat și dus acolo unde nu vrea să mearga,pentru a fi ucis (Ioan 21).

VIAȚA LUI TITUS

39 e.n. - Se naște Titus Flavius Vespasianus (denumit Titus).
66 e.n. Tatăl său, Vespasian, este desemnat să înabuse revolta în Iudeea ,Titus il insoteste.
67 e.n. Campania romană începe în Galileea.La lacul Galileii, Titus își începe campania cu o bătălie în care evreii cad în apă şi sunt pescuiti (Războiul 3,10,5-8).
68 e.n. Împăratul Nero moare. La Gadara, rebelii se reped ca fiarele în râu pentru a se salva(Războiul 4,7,1-6).
69 e.n. În iulie, armata din Iudeea, Egipt și Siria il sprijină pe Vespasian pentrua fi incoronat împărat.
69 e.n. Vespasian ajunge la Roma, inabuse războiul civil și este făcut împărat, lăsându-l pe Titus să termine războiul în Iudeea.
70 e.n. Titus merge la Ierusalim.
Titus, „gol”—fără armura lui—scăpă de atac la Grădina Ghetsemani (Războiul 5,12).Titus construiește un zid de asediu în jurul Ierusalimului (Război Iudeilor ,Cartea a V,Cap.12)
Titus își așează tabăra la Ierusalim exact patruzeci ani de la începutul slujirii lui Iisus.
Trei bărbați sunt răstigniți în Thecoa(oras palestinian). Un bărbat este dat jos de pe cruce de Josephus ben Mathias și miraculos supraviețuiește (Viața lui Josephus, 26).
Ioan este prins dar i se permite să trăiască (Războiul 6,9,4) iar Simon este dus la Roma pentru a fi martirizat (Război 7,2,1).
71 e.n. Titus și Vespasian au un triumf comun la Roma.
Titus primește diverse onoruri și is începe implicarea in con-controlul administraţiei.
73 e.n. Masacrul de la Masada are loc exact patruzeci de ani de la învierea lui Iisus.
79 e.n. Josephus scrie istoria autorizată Războiul Iudeilor, care este dedicata lui Titus.
71-79 e.n. Anul presupus al aparitiilor Evangheliilor.
79 e.n. După moartea lui Vespasian, Titus devine împărat.
80 e.n. Titus stabilește un cult imperial pentru a se închina lui Vespasian ca unui zeu.
81 e.n. Titus moare în septembrie și este creat un cult imperial pentru a-l venera ca pe un zeu. Este construit Arcul lui Titus postum la Roma, aclamându-l drept „fiul lui Dumnezeu”.

81 e.n. Fratele său mai mic, Domițian, devine al treilea împărat Flavian.
94 e.n. Josephus își publică Antichitățile evreiești în douăzeci de volume, scrise în limba greacă și care conțin„Testimonium Flavianum", care se presupune că mărturisește independent existența istorică a lui Iisus.

Bibliografie

Aland, Kurt, Matthew Black, Carlo M. Martini, Bruce M. Metzger, și Allen Wikgren, eds. Noul Testament grecesc. a 2-a ed. Societățile Biblice Unite, 1968.
Aland, Kurt și Barbara Aland. Textul Noului Testament: O Introducere în Edițiile Critice și în Teoria și Practica de critică textuală modernă. Wm. Editura B. Eerdmans 1995.
Brandon, S.G.F Iisus și zeloții. Fiii lui Charles Scribner, 1967.
Eisenman, Robert. James fratele lui Isus, Penguin Books, 1997.
Eisenman, Robert și Michael Wise. Manuscrisele de la Marea Moartă dezvaluitete. Penguin Books, 1992.
Josephus, Flavius. Lucrările lui Josephus. Hendricks Publishers, 1987.
Klausner, Joseph. Iisus din Nazaret: viața, vremurile și învățătura lui. Bradford și Dickens, 1925.
Millar, Fergus. Orientul Apropiat Roman. Harvard University Press, 1993.
Noul Testament, Versiunea Autorizată King James.
Tcherikover, Victor. Civilizația elenistică și evreii. Atheneum, 1970.
Wise, Michael, Martin Abegg, Jr. și Edward Cook. Manuscrisele de laMarea Moartă: o nouă traducere. HarperSanFrancisco, 1996.

Despre autor

Joseph Atwill este un om de afaceri de succes și o persoana dedicata de multa vreme studiului crestinismului. În final și-a îndreptat toata atenția către chestiunea iritantă a originilor creștine și printre sutele dintre cărțile pe care le-a studiat a făcut descoperirile izbitoare expuse în Mesia lui Cezar. În prezent locuiește în California împreună cu soția sa și cu copiii, unde lucrează la o a doua carte. Dacă doriți să-l contactati pe Joseph Atwill, vizitați site-ul său www.caesarsmessiah.com.